

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir BEBEK *Daha*

BÜŞRA DOĞA YILDIZ

müptela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir
BEBEK
Daha

Bir Bebek Daha

Büşra Doğa Yıldız

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Editör: Can Kara

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz

Grafik Tasarım: Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli: istock.com

1. Baskı, Ekim 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-9021-44-9

© Müptela Yayınları, 2015

© Büşra Doğa Yıldız, 2015

Sertifika No: 11407

Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

BÜŞRA DOĞA YILDIZ

Bir
BEBEK
Daha

1. Bölüm

Genç kadın, kollarının arasına sıkıştırdığı kitapları zapt etmeye çalışırken, bir yandan da öbür koluna gelişigüzel astığı çantasının içinden, hiç susmadan çalan telefonunu çıkarmaya çalışıyor ama bir türlü bulamıyordu. Hava hafif soğuk olmasına rağmen, Hüma, ter damlacıklarının alnından yavaşça süzölmeye başladığını hissedebiliyordu.

Bugün zaten yeteri kadar yoğun ve tempolu bir gün olmuştu, şimdi de kampüsün içinde, sessize almayı unuttuğu telefonunun melodisi yankılanıyordu. Görenler onun bu telaşlı ve panik haline dönüp dönüp baksalar da, Hüma onlara aldırmadan çantasını karıştırmaya devam etti. Ancak eline geçen şey, sadece içi kalem dolu bir kutu oldu.

Gittikçe sinirlenmeye başlayarak çantasını salladığında, kitaplarının arasına tıktığı notlar, yer çekimine daha fazla dayanamayıp yere düşmeye başladı ve Hüma, sıkıntıyla kitapları da yere atıp çantasını rahatça karıştırdıktan sonra telefonunu çıkarmayı başardı.

“Efendim Esra? Acaba beni ısrarla aramandaki amaç ne?”

Hüma, telefonunu kulağına sıkıştırıp en yakın arkadaşının neden onu ısrarla aradığını sinirli bir şekilde sorarken, diğer yandan da eğilip, yere saçılan eşyalarını toplamaya başladı.

“Hüma, sen beni delirtecek misin? Çabuk eve gel, konuşacağız; konuşmamız gerek!”

Hüma, Esra’nın bağırduğu için çılgık atar gibi çıkan sesi yüzünden irkilirken, onun neden bu denli çıldırdığını az çok anlamaya başlamıştı. O yüzden, ne oldu diye sorma gereği duymadan onu başından savmaya çalışıp, dersleri bittiğinde evde olacağını söyledi. İçinden, bildiği tüm duaları okumaya başlarken, Esra’nın, yapacağı şeye nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştı ve son dersine gitmek üzere yola koyuldu. Bugün bir bitse, genç kadın tam anlamıyla özgür kalacağını hissediyordu.

“Bu gece bir yerlere gidelim diyoruz. Hem, kutlama yapmış oluruz.”

Hüma, David’in derslikten çıkarken birden yanına gelmesiyle az kalsın çılgığı basıyordu. Bu adamın sürekli, olur olmaz yerlerde karşısına çıkması canını sıkmaya başlamıştı. David’le ortak aldığı dersler normal durumlar dâhilinde çok değildi. Ama David, Hüma hangi seçmeli dersi alıyorsa, anında orada bitiyor ve aynı dersleri o da alıyordu. Az önce Elektronik Ticaret Hukuku dersinden çıkmışlardı ve Hüma bütün ders boyunca David’le uğraşmak zorunda kalmıştı. Derslikten çıkar çıkmaz da, David Hüma’nın peşine takılmıştı.

“Beni bu gece mazur görün. Akşam evde işlerim var.” diyerek, onu başından savmaya çalıştı; çünkü bu akşam Esra’nın onu dışarı salmayacağını çok iyi biliyordu. Ayrıca salsa bile, David’le bir gece kulübünde kendinden geçmektense, evde rahat rahat oturmayı tercih ederdi. Gerçi Esra’nın tepkisinin boyutunu tahmin edemediği için, bu rahatlığın ne kadar süreceğinden de emin değildi.

Birkaç yakın arkadaşıyla vedalaştıktan sonra eve doğru yola koyuldu.

Hüma, yirmi yedi yaşından gün almış, gencecik bir kadındı. En yakın arkadaşı Esra’yla, yüksek lisans yapmak için üç yıl önce Amerika’ya gelmişlerdi ve bugün itibarıyla, eğitimini tamamlamış bulunuyordu. Birkaç saat önce son dersten çıkmıştı ve bir hafta önce dersleri biten Esra’nın karşısında otururken, süt dökmüş bir kediden farkı yoktu.

“Bunlar ne Hüma? Bunlar ne?” Esra elindeki büyük zarfı şiddetle sallayarak, burnunun dibine soktu. “Sabahın köründe muhteşem derecede yakışıklı bir postacı geliyor ve bana bunları bırakıyor.Üstünde ne yazıyor, biliyor musun? Cyros International Sperm Bank! Hüma; biz bunu seninle konuşmadık mı güzelim?”

Hüma, o an Esra’nın dediklerini duymadı bile. Bir koşu, karşı koltukta oturan Esra’nın elindeki beyaz zarfı ele geçirdi ve titreyen ellerine aldırmadan zarfı yırtarak açıp, içindeki kâğıtları çıkardı. Şekeri otuz beşe düşmüş-çesine soğuk terler dökmeye başlamıştı ve bacaklarının sallanması, bir depremin şiddetiyle eş değer düzeyde olabiliyordu.

“Hüma! Hüma, kime diyorum ben?” Esra da o sırada ayağa kalkıp ona laf anlatmaya çalışıyordu; hem de boşuna olduğunu bilmesine rağmen.

Hüma sonunda içindeki kâğıdı yırtmadan, saman kâğıdı görünümlü, oldukça şık zarfı açtığında:

“Bir dur Allah aşkına Esra yaaa!” dedi, heyecanına yenik düşerek. “Bir sus, yeter!”

Korkuyordu, sonuçların negatif çıkmasından ölesiye korkuyordu ve içindeki ses, koşarak uzaklaşması gerektiğini söylüyordu.

Derin bir nefes alarak, bir cesaret, Esra’nın merakla kâğıdı görmeye çalışan kafasını eliyle ittirip, kâğıtlara hızlı bir şekilde göz atmaya çalıştı.

Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atarken, gözleri fıldır fıldır, yazılanları aceleyle okumaya başladı.

Çok geçmeden, sevinç çılgılığı odada yankılandı: “Yaşasın! Allah’ım şükürler olsun! Hiçbir sorun çıkmamış tetkiklerde. Bana uyan sperm örneklerini bile hazırlamışlar. En kısa zamanda gidip, işlemleri halletmem gerekiyor Esra!”

Hüma neşeyle arkadaşının boynuna sarıldığında, Esra onun bunu yapacağına inanamıyordu. Bir insan bunu yapmak için ciddi anlamda kafayı yemiş olmalıydı. Esra, ne kadar çatlak ve deli dolu bir kız olsa da, o bile böylesine bir olaya girecek kadar gözü kara biri değildi. Ve Hüma gibi, kendi halinde, sakin ve usturuplu bir kızın, nasıl olup da buna cesaret edebildiğini hiçbir zaman da anlamayacaktı herhalde.

“Sen kafayı yemişsin” dedi. “Babasız bir bebek mi büyüteceksin Allah aşkına? Sen delirdin mi? Nasıl baş edeceksin bununla?” Zarfları elinden almaya çalışırken de devam etti:

“Buna inanamıyorum gerçekten. Hüma, bunun ne kadar ciddi bir karar olduğunun farkındasın, değil mi?”

Hüma kendisini koltuğa attığında, Esra cehennem zebanisi gibi ellerini beline koymuş, inatla tepesinde dikilmeye devam ediyordu. Hüma, Esra'nın bu olaya karşı çıkacağını elbette tahmin ediyordu; ama bununla nasıl baş edeceğini biliyor sayılmazdı.

“Allah aşkına yapma Esra. Sana anlattım. Biliyorsun işte yaşadıklarımı. Biriyle evlenmek istemiyorum ben. Sadece bir çocuk istiyorum. Bir ailem olsun istiyorum artık, niye anlamıyorsun?” Elleriyle yüzünü kapadığında yaşadığı şeyler aklına gelmişti birer birer ve Hüma'nın şu an istediği en son şey de, bunları tekrar hatırlamaktı. “Lütfen Esra, sana her zamankinden çok ihtiyacım var. N'olur anla beni, sen anlamazsan hiç kimse anlamaz.”

Esra, tabii ki arkadaşının yaşadığı olayları biliyordu. Onu bir yere kadar da anlıyordu. Ama yine de inatla bunda takılı kalmasını hazmedemiyordu.

Hüma on iki yaşındayken, annesini kaybetmişti. Babası, annesini bir sürü kadınla aldatmıştı. Hüma daha o zamanlar çok küçüktü ve bunların farkına da çok sonra varmıştı. Zaten annesi de neler olup bittiğini onunla aynı zamanda öğrenmişti. Öğrendiğinde de bu gerçeğe göğüs germekte çok başarılı olmuş sayılmazdı. Zavallı kadın bunlara dayanamamış ve psikolojisi bozulmuştu. Buevrede tedavi görmediği için gün geçtikçe daha da kötüleşmiş, en sonunda intihara kadar gitmişti.

Hüma annesinin ölümünden sonra çok zor toparlanmıştı. Babası bunu fırsat bilerek evden ayrılmış ve kızını yapayalnız bırakmıştı. Esra bunları hatırladıkça o adamı bulup linç etmek ve daha bir sürü işkence yapmak istiyordu. Nasıl bir adam çocuğunu o yaşta bir başına bırakacak kadar insafsız olabilirdi ki? Nasıl bir adam -ki ona adam demek bile haksızlık olurdu- eşi yerine koyduğu bir kadına bunları yaşatabilirdi?

Bu yüzden Hüma, annesinin ölümünden sonra Çocuk Esirgeme Kurumu tarafından koruma altına alınmıştı. On sekiz yaşma gelene kadar orada kalmış, sonrasında da iyi bir üniversite kazanarak bir yurda yerleşmişti. Üniversiteyi büyük zorluklar altında okumuş olmasına rağmen, derslerinde büyük bir başarı göstererek, okulu ikincilikle bitirmişti.

Esra'yla arkadaşlığı da üniversite yıllarında başlamıştı. O günden beri hep bir aradaydılar. Amerika'daki yüksek lisans programına birlikte katılmışlardı. Hüma birinciliği Esra'ya kaptırmıştı ama bundan şikâyetçi değildi. Bu sayede ikisi de aynı programa davet edilmişti ve Hüma eğer Esra yanında olmasaydı, yurt dışına gidip okumayı hayatta göze alamazdı. Şimdiyse ikisi de başarılı birer avukat olmuşlardı.

Esra, yaşananları detaylı bir şekilde düşündüğünü fark ederek, silkinip kendine geldiğinde; "Her adam o şerefsiz baban gibi olmak zorunda değil, Hüma! Kendine gel Allah aşkına!" diye ciyakladı yine. "Tanımadığın bir adamdan çocuk mu yapacaksın, bunu gerçekten istiyor musun?"

"Evet Esra, tam da bunu istiyorum."

Esra Hüma'nın gerçekten de kararlı olduğunu gördüğünde, başka bir soru yöneltti bu sefer ona. "Allah aşkına ne bu acele, bana söyler misin?" Saçlarını eliyle geriye savurarak devam etti. "Daha gençsin. Ve sen okulun biter bitmez çocuk sahibi olmak istiyorsun. Yoluna çok iyi kişiler çıkabilir ve sen de bir gün hayatının aşkını bulup, o çok istediğin bebeğe doğal yollarla kavuşabilirsin."

Hüma başını inatla iki yana salladı. "Erken değil. Yüksek lisansımız bitti ve Türkiye'ye dönmeden önce bu işi halletmem gerekiyor. Bir daha gidip de yasal yollardan sperm bankası bulacağım diye uğraşamam." Esra çürütü-

len tezini yok sayıp, başka sorularla onun üstüne gitmeye devam etti.

“Bir çocuk, çok fazla sorumluluk demek... Sen bunlarla baş edebilecek misin?” Esra sinirden kudurduğunu hissederken, dudaklarını büküp derin bir nefes aldı. “Daha bir işin bile yok!”

Hüma, arkadaşının bulmaya çalıştığı kulplara aldırmadı. “İkimiz de bölümü dereceyle bitirdik ve yüksek lisans yaptık. Türkiye’ye döndüğümüzde iş bulmamızın çok kolay olduğunu söyleyen sen değil miydin?” Esra bunu kendi ağzıyla söylememiş olsa bu konuyu daha da uzatırdı ama maalesef kapatmak zorunda kaldı.

Esra birden aklına gelen diğer fikirle gülümseyip, kendisini koltuğa attı. “Bir makalede okumuştum. Sperm bankasından hamile kalmak, hiç de ucuz bir yöntem değil. Bunu karşılayabileceğini düşünüyor musun?”

Hüma çoktan araştırmış olduğu bilgileri önüne döken Esra’ya baktı ve aynı zamanda onu taklit ederek yerine oturup;

“Biliyorsun, buraya geldiğimden beri çalışıyorum.”

Gelir gelmez yaptığı ilk iş bu olmuştu. Bir avukatın yanına asistan olarak girmişti ve okuldan artan zamanları böyle değerlendiriyordu. Esra gibi, yatarak değil... “Ayrıca da bir sürü burs alıyoruz. Bunların hepsini biriktirdim. Yani, elimde sperm bankasına yetecek kadar para var!”

Esra işin maddi tarafından ilerleyemeyeceğini fark ettiğinde, “İlk söylediklerime bir şey demedin.” diyerek ısrar etti. “Hayatını tek başına devam ettiremezsin. Elbet bir gün karşına biri çıkacaktır.”

Hüma başını iki yana sallarken, derin bir nefes aldı. “Hayır.” derken bir hayli kararlıydı. “Erkeklere olan güvenimi uzun zaman önce kaybettim. Bir daha aynı şeyleri yaşamayı göze alamam. Bir zamanlar babam da annemi

çok seviyordu. Ama bunlar gelip geçici." Gözünden bir damla yaş aktığında aceleyle kuruladı eliyle. "Ben bu güvensizlikle, acaba beni aldatacak mı ya da çocuğuma kötü davranacak mı korkusuyla yaşayamam. Hayatımda bir erkek istemiyorum."

Esra, Hüma'nın kararlı tavrına karşılık daha fazla uzatmamaya karar verdi. Esra ondaki katır inadını en iyi bilen kişiydi, Hüma bir şeye bu derece taktığında, asla geri dönüşü olmazdı.

"Ay, hadi bir şeyler yiyelim ve yüksek lisansımızın bitişi şerefine bir parti düzenleyelim!" dedi, bağırarak. İçi sıkılmıştı bu konuları konuşurken.

Hüma da Esra'nın ani bir şekilde konuyu kapatmasına minnettar olarak gülümsemeye çalıştı. "Hazırlıklar benden o zaman! Sen de git, içeriyi organize et."

Hüma Esra'nın poposuna şaplağı geçirdiğinde, Esra koşa koşa içeriye yöneldi ve minderleri yere atıp, ortadaki geniş sehpayı kenara çekerek, debelenmek için geniş bir alan açtı. Bu gecenin uzun olacağı, Esra'nın açmaya niyetlendiği eğlenceli müziklerden belli olmuştu.

"Gerçekten mi, yani şu an senin yumurtaların ve o ne idüğü belirsiz adamın spermleri aynı ortamda cirit atıyor, öyle mi?"

Hüma, Esra'ya aldırmamaya çalıştı. Periyodunun üçüncü günü olduğu için kliniğe gitmişti ve yumurta örnekleri alınmıştı. Sperm örnekleri çözülünce dölleme işlemine başlayacaklarını söylemişti doktor, ona. En iyi gelişen ve rahme tutunabilecek özellikteki embriyoyu da bir müddet sonra Hüma'nın rahmine yerleştireceklerdi. Hüma o günün bir an önce gelmesi için içten içe dua edi-

yordu. Bu bekleme süresi ona işkence gibi gelmeye başlamıştı. Bir an önce, büyüüp bebek olacak o ceninin, rahminde yerini almasını istiyordu. Ama ona her zaman, çok istenen şeylerin olmadığı söylendiği için, genç kadın bir yandan da kendisini dizginlemeye çalışıyordu. Bunda ne kadar başarılı olduğunu bilmiyordu ama elinden başka bir şey de gelmiyordu.

“Yani, şimdi gerçekten de teyze oluyorum, öyle mi? Bir bebişimiz mi olacak? Ay sen gebiş mi olacaksın? Allaah, keşke babası da olsaydı ama aman ne yapalım yani yoksa. Hem madem kararlısın, elimden bir şey gelmez. Zaten şu an onlar çoktan kaynaşmışlardır bile, önleyemem artık. Durun, siz kardeşsiniz desem bile olmaz.”

Hüma Esra’nın saçmalamalarını takmamayı denedi ama başarılı olamadı. Kıkırtısını bastıramadığında hayalleri baloncuklar içinde gözlerinin önünden akıp geçti. Gerçekten de bir bebeği olmasına çok az kalmıştı. Sonrasında işin eğlenceli kısımları başlayacaktı. En azından o öyle olmasını umuyordu. Bir bebek, ona gereken yaşam enerjisini verecekti, bundan emindi. Bir dayanak noktası haline gelecek olan bebek, onun sıkı sıkıya tutunabileceği tek şeydi. Baba ve anne özlemini, küçükken yaşayamadığı şeyleri, onlardan görmediği ilgiyi; tüm bunları bebeğine verebilirdi. Onu terk edebilecek bir baba da yoktu ortalıkta. Hüma hayatının bundan sonrasında, mutluluğu dibine kadar yaşayacaktı; bunu hissedebiliyordu.

bir hafta sonra...

“Bak, istersen ben de geleyim senle ha, ne dersin?”

Hüma, bir haftadır ara sıra başının etini yiyen ve sonunda onu ikna edemeyeceğini anlayıp durumu kabullenen arkadaşına baktı.

“Niye, yoksa sen de mi başvuru yapacaksın?”

Esra ona dil çıkarmamak için kendini zor tutarak, “Evet, gelirken bana da biraz getiriver, madem yanında gelemiyorum.” diyerek dalga geçti. Esra’nın aklını dağıtmak istediğinde Hüma hemen işi şakaya vuruyordu ve her defasında da Esra buna balıklama atlıyordu.

“Gerçekten bence sen de düşünmelisin Esra.” dedi, ayakkabılarının bağcıklarını bağlamaya devam ederken. “Kaç yaşına geldik, hâlâ bir tık yok ikimizde de.”

Hüma haklıydı, ama Esra birini bulacağından bir hayli emindi. Olmadı kurşun döktürür, kendini okutur, yine de birini bulurdu. Ama sperm bankasına gitmek neydi, Allah aşkına?

“Ellerimle mıncırabileceğim bir erkek aramak varken tanımadığım bir adamın çocuğunu içimde büyütemem.” Dedi, onun yerine. “En azından benimki açık pazar! Elle-yerek alabiliyorsun.”

Hüma, gülmemeye çalıştı ama bu mümkün olmadı. Kahkahası odada yankılandığında Esra’nın koluna vurdu aceleyle.

“Geç kalıyorum. Sen de zevzekliği bırak da, Feriştah teyzeyi arayıp oyalamaya bak. Doktorla konuştum. İşler yolunda giderse bir iki haftaya Türkiye’ye dönebiliriz. Hadi kaçtım ben. Uydurursun sen bir şeyler.” Ve ardından Esra’nın, bu uzun emir cümlesinin altından kalkmaya çalışmasını izleyerek “Akşam görüşürüz. Dolaptaki donmuş pizzayı fırına atmayı unutma.” diye ekledi. Esra şimdi fırın derdiyle, Hüma’nın peşinden gitmeyi hayatta düşünemezdi.

Hüma, klinikten içeri girdiğinde, içini saran heyecanı dizginlemeye çalışarak, danışma yazan yere doğru iler-

ledi. Sperm bankası denince aklına bir sürü veznesi olan yüksek tavanlı, insanların sıralarının gelmesini beklediği oturma alanı ve kapıda bekleyen bir güvenlik geliyordu nedense. Ama Cyros International Sperm Bank, Hüma'nın bilinçaltının aksine, bir klinikten farksızdı. Girişte bir güvenlik görevlisi yerine, güler yüzlü bir kadın bekliyordu ama danışmadaki kadının aksine, doğum vakalarına ve doğum kontrollerine gelmiş olanlarla ilgileniyor, onları hemen yandaki devasa kapıdan, kliniklerin ve doktorların bulunduğu ek binaya yönlendiriyordu. Giriş kısmının ortasında, bekleme alanındaki koltukların aksine oldukça konforlu ve güzelce dekore edilmiş bir koltuk takımı vardı. Onun hemen gerisinde, büyük bir alana yayılmış danışma bölümü duruyordu. Üç tane görevli, başvurularla ilgilenen takımı oluşturuyor, gelenleri sollarında bulunan bir diğer kapıdan laboratuvar kısmına aktarıyordu. O kapının arkasında ne olduğunu Hüma çok iyi biliyordu.

Kapının hemen gerisinde, acil servislerde bulunan portatif sedyeler ve onları birbirinden ayıran paravanlar vardı. İçeride oradan oraya koşturan birkaç hemşire bulunuyor ve gerekli tahlilleri yapıyorlardı. Oradan geriye uzanan başka bir kapı ve onun ardında da uzun bir koridor daha vardı. Burada dahiğer işlemler yapılıyordu. Hüma, operasyon yapılırken de yine bu odalardan birine alınmıştı.

Ortada öylece dikildiğini fark etti ve gözlerini birkaç kez kırptırmadan edemedi. Danışmaya doğru ilerledi ama ayakları titrerken bu biraz zor olmuştu. Çok heyecanlıydı. Eğer her şey yolunda giderse, "anne" olacaktı. İçinde taşıdığı bir bebeği, bir ailesi olacaktı. O, bırakıp gitmeyecekti ama onu. Annesinden daha güçlü bir anne olacaktı. Çocuğunu terk edecek bir kocası da olmayacaktı.

Mükemmel bir hayatları olacaktı, hissedebiliyordu daha şimdiden.

“Hüma Hanım, bu taraftan lütfen.”

Hüma daha önceki gelişinde yine onu yönlendiren kadma gülümseyerek, peşine takıldı. İlk geldiğinde pek çok test istenmişti kendisinden. Rahim filmi çekilmiş, tiroit fonksiyon testleri, prolaktin hormon düzeyi ile kan sayımı, kan grubu ve serolojik testler yapılmış, hepatit ve HIV testlerinin yapılması da, özellikle istenmişti. Her türlü detayı araştırmaları, tüm bu testlerin yapılması Hüma’ya bir yandan güzel gelmişti ama diğer yandan da oldukça can sıkıcı bir durumdu.

Sonuçta hiçbir aksilik çıkmamıştı ya, önemli olan buydu. Hüma, kafasındaki düşünceleri bir kenara attı ve kadının gösterdiği kapıdan içeriye girdi. Gerçekten de az kalmıştı.

“Bu da ne demek oluyor?”

Hüma’nın daha önce girmediği donanımlı odalardan birindeydiler. Doktorun endişeli yüzüne sinirli bir şekilde bakarken, Hüma, duyduklarına hâlâ inanamıyordu. Doğru duyuyor olamazdı çünkü!

“Efendim çok üzgünüz ama bir karışıklık olmuş.” dedi doktor. Karışıklık onu çok etkilemiş gibi görünmüyordu. “Bir hafta önce, gönüllü donörlerden gelen örnekleri ve dondurulmuş örnekleri başka bir odaya transfer ediyorduk. O sırada tüpler karışmış olmalı. Maalesef yumurta örneklerinizle, başka sperm örneği döllenmiş durumda. Ama sizi temin ederim ki bir sorun yok. Hemen rahminizdeki embriyoyu alıp tekrar çalışmalara başlayabiliriz.”

Hüma ne yapacağını bilmiyordu. Yumurtasıyla uyum sağlayan sperm ona gösterilen gönüllü donörlerin örneklerinden biri değildi. Şuan, sperm bankasını dava etmek istiyordu. İlk davasını bir sperm bankasına açtığını düşünerek gülecek gibi oldu ama bu his uzun sürmedi. Onunla dalga geçiyor olmalıydılar! Aksi mümkün değildi.

Bu nasıl olabilirdi? Tüpler karıştı ne demekti? Bu bir skandaldı!

“İlk seçtiğiniz donörün tüplerini bulup, çalışmaları hemen başlatabilirim. Kararınız nedir? Ek operasyon ücretleri tarafımızca karşılanacaktır. Bir endişeniz olmasın lütfen.”

Doktorun sözleriyle şaşkına dönen genç kadın, ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Karşısına geçip, oldukça normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşan adam, gittikçe daha çok sinirini bozuyordu. Neden bütün aksilikler onu bulmak zorundaydı ki?

“Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle? Ortada büyük bir ihmal var ve ücretleri tabii ki siz karşılayacaksınız, ben gidip karıştırmadım sonuçta tüpleri! Nasıl böyle acemi bir şekilde hareket edebilirsiniz! Sizi dava etsem yeridir!”

Hüma bütün öfkesini karşısındaki adama kustuğunda bile rahatlamış sayılmazdı. Peki, şimdi ne yapacaktı? Beyni çözüm üretmeye çalışıyordu ama aklına hiçbir çıkar yol gelmiyordu.

“Anlıyoruz, çok kötü bir durum, biz de büyük utanç içindeyiz. Lakin çok da sorun edilecek bir olay değil. Zaten tahliller yapıldı ve uygun donör belirlendi. Sadece dölleme aşamasını tekrarlayacağız ve rahminizdeki embriyoyu alıp, yerine yenisini yerleştireceğiz. Lütfen sakın olun.”

“Benim o kadar zamanım yok!” Hüma sinirden kudurmak üzereydi. “Başka bir deneme yapamazsınız!”

Doktor da en az onun kadar gergin bir şekilde, “Bu da imkânsız.” diyebilirdi. “O sperm örneği gönüllü birdönöre ait değil. Ondan habersiz böyle bir şey yapamayız. Onu almak zorundayız ki, mesele büyümeden kapansın.”

Hüma ona doğru bir adım attığında “Bu yaptığınız büyük bir skandal!” diye tehdit etti onu. “Adı duyulmuş bir kurumsunuz ve eğer sizi dava edersem bunun sonuçları size hem maddi, hem de manevi zarar verecektir. Benim Türkiye’ye dönmem gerekiyor. Ayrıca vizem de dolmak üzere! Başka bir bekleme aşamasını kaldırarak durumda değilim! Ayrıca biliyor musunuz, bu yaptığınızın affedilir hiçbir yanı yok. Karnımdaki embriyoyu almanıza izin vermeyeceğim! Yaptıklarınızın sonuçlarına katlanmak zorundasınız.”

Zamanı olsa bile, o artık onun parçasıydı, yaşayabilecek bir canlıyı nasıl ölüme terk edebilirdi? Böyle bir günahın altına nasıl girebilirdi?

“Hüma Hanım, hem dava açacaksınız, hem de embriyoyu almamıza izin vermiyorsunuz.” Doktorun da paçaları tutuşmuşa benziyordu. Öyle ya da böyle bunlar duyulunca adına kötü bir leke sürülecekti, telâşlanmakta sonuna kadar haklıydı.

“Eğer dava açarsanız, karşı tarafın da bu olaydan haberi olur ve zor durumda kalırsınız.”

Adam alenen onu tehdit mi ediyordu? Hüma tansiyonun fırladığını hissedebiliyordu. Ya davadan vazgeçin, ya da bebeği aldırmaya hazır olun diyordu resmen! Ve lanet olsun ki, Hümaprosedürün nasıl ilerleyeceğini biliyordu. Dava açtığında bebeği taşımaya devam etmesi imkânsızdı. Olay karşı tarafa intikal ettiğinde sperm sahibi de buna izin vermez ve bebeği aldırması için yasal işlem başlatırdı.

“Pekâlâ, o halde bu işi aramızda tatlıya bağlayalım.

Sizi ve kurumunuzu dava etmeyeceğim. Siz de embriyonun sağlıklı bir şekilde yerleştirildiğinden emin olacaksınız. Sonra da yollarımızı ayıracağız.”

Doktor her ne kadar diğer seçeneği tercih edecek olsa da, bir davayı göze alamadığı için “Pekâlâ, kontrol edelim. Şöyle oturun lütfen.” diyerek, kabul etmek zorunda kaldı.

Esra, Hüma’nın karnında duran elini itip sanki içini görebiliyormuş gibi üstündeki bluzu sıyrarak kızın karnını incelemeye başlamıştı.

“Kuzum ne yapıyorsun ya, ellerin buz gibi!”

Hüma Esra’ya ters ters bakmasına rağmen Esra ona aldırmadı. Buzluktan çıkmış gibi olan elleri karnında hissetmek, çok da hoş bir durum değildi doğrusu. Ama Esra üstündeki heyecanı atana kadar bu şekilde kalacakları da kesindi.

“Ay şimdi burada bir bebek var di mi gerçekten? Doğal olarak da sen hamile oluyorsun tabi. Ay sen hamilesin! Allah’ım, bir bebeğin olacak!”

Esra, Hüma eve geldiğinden beri aynı cümleleri tekrarlayıp duruyordu. Bu o kadar gerçek üstü bir şeymiş gibi duruyordu ki, Hüma bile bazen buna inanmakta zorlanıyordu. Garip bir durumdu. Karnında kendisinden bir parça taşıyordu ve bu, gerçekten inanılmaz bir duyguydu. Anne olacaktı, daha ötesi var mıydı? Ona muhtaç olan bir bebeği, bir ailesi olacaktı. Gerçek bir ailesi...

Hüma bunları düşündükçe içi içine sığmıyordu. Üç gün daha kontrollere gitmesi gerekiyordu ve ondan sonra Esra’yla birlikte Türkiye’ye dönebileceklerdi. Biletlerini almışlardı bile.

“Niye illâ bu olsun diye tutturdun ki? Başımıza bir bela almasak bari... Vizeni uzatırdık bir şekilde.”

Hüma, Esra’nın söylediklerini kafasına takmamaya çalıştı. Bebeğinden, ‘bu’ diye bahsetmesine de ses çıkarmadı. Davayı açmadığı için, sperm bankası da embriyoyu almak adına bir adım atamazdı. Hüma güvende olduğunu düşünüyordu. O yüzden bir sorun çıkmazdı.

“Nasıl yapabilirdim Esra? Onu atın, yeniden mi başlayalım diyecektim? Olağanüstü bir karışıklık olmuş ve ben bunun bir yanlışlık değil, kaderim olduğunu düşünüyorum. Ne olursa olsun bu bebek benim mucizem olacak, bunu şimdiden hissediyorum.”

Esra, arkadaşını hâlâ onaylamasa da, sesini çıkarmadı. Zaten olan olmuştu. Bebiş şuan Hüma’nın karnındaydı. Ve uzun bir süre sonra, yumuş yumuş, tontiş bir bebek katılacaktı ailelerine. Bunun dışındaki şeyleri kafasına takıp da arkadaşını daha fazla üzmeyecekti. Hüma’nın artık ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanlardı.

“Abi, iki dakika bir dinle—”

“Lan ben size iki saat önce beni rahatsız etmeyin demedim mi?!”

Kartal, elini sinirli bir şekilde masaya geçirdiğinde, adamı yerinde sıçradı ama yine de geri kaçmadı. Aksine, onun bu öfkeli hallerine alışmış ve bağışıklık kazanmış gibi bir hali vardı.

“Abi, önemli olduğunu düşünmesem valla rahatsız etmezdim.”

Sağ kolu olan Berat odanın içine ilerleyip masasına yaklaşırken, sabırla soludu Kartal. Az önce oldukça yorucu bir toplantıdan çıkmıştı ve beyni yanmak üzereydi.

Anlaşmaya çalıştıkları şirketlerden biri sorun çıkarmıştı ve Kartal imtiyaz vermektense anlaşmayı tamamen iptal etmeyi tercih etmişti. Bu ona bir zarar vermezdi ama çalışanların onca emeği de heba olmuştu. Bu durumda Kartal'ın sinirli olmaması zaten mümkün değildi.

"Ne var yine? Dökül bakalım."

Berat nasıl söyleyeceğini bilemedi ve sessiz kaldı ama adamın yakıcı bakışlarını görünce, aceleyle konuya girdi. Zaten girmese, Kartal o bakışlarla onu yakıverirdi.

"Sabahtan beri bankadan arıyorlar, abi." Sonunda çıkmıştı ağzından işte. Kartal'a bu haberi nasıl vereceğine dair milyon tane senaryo üretmişti ama pat diye söylemeyi hiç mi hiç planlamadığı halde, şimdi bunu yapmıştı.

Kartal Berat'a ihtiyaç duymasa şuracıkta onun gırtlaklığını sıkardı. Bankadan arıyorlarsa arıyorlardı, bunun için mi rahatsız ediyorlardı onu? Bunlar da iyice zıvanadan çıkmaya başlamışlardı. En kısa zamanda bir ayar çekse iyi olacaktı.

"Bankadan ararlarsa arasınlar, bana ne lan!" diye kükrediğinde konunun bu olduğuna hâlâ inanamıyor gibiydi. "Yine kredi kartı kakalamaya çalışıyorlardır! Hangi bankaymış bu? Git hallet, aramasınlar bir daha!"

Berat, yerinde huzursuzca kıpırdanırken kızaran yüzünü gizlemeye çalıştı. "Şey bankası abi..."

Kartal karşısında kekeleyerek konuşan Berat'a öldürücü bir bakış atarken "Hangi bankaymış oğlum, söylesene!" diye kükremişti tekrar. "Söyle de bir mail yollayalım!"

"S-sperm bankası abi..."

Kartal, aniden ayağa fırladığında, altındaki sandalye geriye doğru hızlı bir şekilde kaydı ve arkadaki duvara çarptı. Ve bunun üzerine Berat da bir iki adım geri çekilmek zorunda kaldı. Aslında beklediği ani tepki, bundan

daha şiddetli bir şeydi. Onunla dalga geçiyor olabileceğini düşünerek kafasına bir tane çakma olasılığı Berat'ın üstüne bahse girebileceği bir seçenektir.

"Sperm? Sperm bankası mı? Ne diye arayıp duruyorlarmış sabahtan beri?"

Kartal duyduklarına inanamıyordu. Sperm bankası ne diye onu arardı ki?

"Abi, tam bilmiyorum. Bir karışıklık oldu diyorlar. Bir de İngilizce konuşup durdular. Çok az şey anlayabildim."

"Ara şunları da dertleri neymiş, öğrenelim!"

"Ne demek sperm tüpleri karışmış! Ne demek bir kadın şu an benim çocuğumu taşıyor!"

Kartal, ne söyleyeceğini bilemiyordu. İlk defa tutulup kalmıştı. Az önce bir çocuğu olacağını öğrenmişti ve hâlâ buna inanamıyordu.

Beş yıl önce varikosel ameliyatı olmuştu Amerika'da. Testis damarlarındaki sorun, sperm bozukluğuna neden olmuştu ve ameliyattan önce olası tehlikelere karşı sağlam kalmış spermlerin örnekleri alınmış ve ileride kısırlık gibi ihtimallere karşı dondurulmak üzere bankaya gönderilmişti. Kartal, aradan geçen süre içinde bunu tamamen unutmuştu. Ameliyat gayet güzel bir şekilde geçmişti ve o spermlere de hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı.

"Abi, ne yapacağız?"

Hiç tanımadığı bir kadın, çocuğuna hamileydi ve bunun geri dönüşü yoktu.

"Söyle birine, bankaya ulaşın kadının adresini bulsunlar. Sonra da gidin bir ziyaret edin." Kartal yerine otururken aklındakiler netti.

O kadın ya bebeği aldırarak ya da kendisine verecekti.

Başka bir seçenek söz konusu dahi değildi. Bir çocuğu olduğunu bilirken ona sırtını dönemezdi. Hep, bir çocuğu olmasını istemişti ama çevresindeki hiçbir kadın henüz onun karısı, çocuğunun da annesi olabilecek nitelikte değildi.

Kartal on üç yaşındayken ailesini trafik kazasında kaybetmişti ve onları çok erken kaybetmenin eksikliğini şu an iliklerine kadar yaşıyordu. Kartal o zamana kadar hayatındaki her şeyin dört dörtlük olduğunu hissediyordu. Onun üstüne titreyen ebeveynleri, çok sevdiği bir ablası vardı. Maddi durumları çok iyiydi ve istediği her şeye sahipti. Ama kazadan sonra, anne ve baba sevgisini de sonsuza kadar kaybetmişti. Şimdiyse, bir çocuğu olacağını öğrenmişti. Ailesine katılabilecek bir bebek... Bu ona eksikliğini yaşadığı sevgiyi sunabilirdi. Çocuk sevgisi bambaşkaydı; Kartal bunu biliyordu.

Ve seçenekler belliydi. Çocuğu doğurmayı istiyorsa doğurabilirdi ama sonrasında Kartal çocuğunu ondan alacaktı.

2. Bölüm

Hüma, bavulunu taşıyan Esra'ya kötü bir bakış atarken hâlâ söylenmekle meşguldü. Tutturmuştu sen hamilesin, ağır taşıyamazsın diye... Daha hamileliğinin ilk günlerinde sayılıyordu, henüz ortada bebek diye bir şey yoktu ama bunu Esra'ya bir türlü anlatamamıştı. Çekçekli bavulu sürerken başına ne gelebilirdi ki?

“Esra ver şunu ya, saçmalama! Vuracağım şimdi bir tane.”

Esra, ne yaparsa yapsın yaranamadığı arkadaşına dudaklarını büzerek küskün küskün baktı ama yine de elindeki bavulu vermek gibi bir teşebbüste bulunmadı. Elinde iki tane çekmeli bavul, birinin üstünde kocaman bir başka valiz, diğer kolunda da bunlarla yarışabilecek büyükçe bir kol çantası vardı ve onun bu halini görenler dönüp dönüp bakıyorlardı. Bir de yanında, küçük bir sırt çantası taşıyan ve ellerini sallaya sallaya yürüyen Hüma da olunca, ortaya bir hayli komik bir görüntü çıkıyordu.

“İnsanlar bana kınayarak bakıyor resmen. Esra verse ne şu bavulu!”

Hüma kızın eline doğru bir hamle yapınca Esra çığlık

çığılğa yana çekildi. Her hareketi ayrı bir abartı taşıyordu ve Hüma daha şimdiden pişman olma aşamasına gelmişti.

“Ya bu halinle sana ağır taşıtacak değilim, kendine gel! Yürü edebinle, ben vuracağım şimdi sana asıl!”

Hüma, Esra’ya laf anlatamayacağına kanaat getirerek bir daha üstelemedi. Yoksa bütün hava limanı Esra’nın çığıllıklarıyla inlerdi, Hüma bundan emindi. Ve daha fazla kişiye de rezil olmak istemiyordu.

Havalimanındaki kontrolleri aşır kendi topraklarına ayak bastıklarında Hüma jetlag yüzünden oldukça kötü bir durumdaydı. O yüzden Esra’nın ısrarlarına kayıtsız kalarak, onlara gitmeyi reddetti.

Dedesinden kalma bir evi vardı. On sekiz yaşını doldurduktan sonra tamamen ona devredilmişti ama o zamanlar Hüma bir ev geçindirebilecek durumda olmadığı için orayı kiraya verip okul masraflarını karşılamış, yurttan kalarak kendisini büyük bir masraftan kurtarmıştı.

Şimdiyse, yakında bir iş bulacağı için kendi evinde kalmaya karar vermişti. Zaten bir bebek bekliyordu, artık kendi düzenini kurmasının zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Gelmelerine bir ay kala, Feriştah teyze aracılığıyla ev boşaltılmıştı ve Hüma’nın elinde kalan bir miktar parayla da evin acil ihtiyaçları alınmıştı. Feriştah Hanım, Hüma’ya söylemese de bu ihtiyaçların giderilmesinde onun da payı vardı çünkü Hüma’nın gönderdiği parayla evin bir odası anca düzülürdü. Kilerde paslanmaya yüz tutmuş ne varsa elden geçirip evi bir güzel adam etmişti.

İki odalı, oldukça şirin ve minik bir evdi burası. Bebeği için küçük bir oda, kendisi için daha geniş bir oda ve büyük sayılabilecek bir salonu vardı. Mutfağı da idare ederdi. Güneş gören bir balkonu vardı, genç kadın en çok bu balkonu sevmişti zamanında. Aslında üniversitedeyken bu evde kalmayı çok istemişti ama ne yazık ki

hayalini gerçekleştirememiştir. Bir gün oturup gelir gider listesi yaptığımda-ki geliri birkaç bursla, evde kalmaz da kiraya verirse alacağı paradan ibaretti- evde yaşamaya-
cağını kısa bir sürede kabullenmişti. Üstelik ikinci sınıfta bir işe girmesine rağmen...

Geçmişini düşünmeyi bırakıp, yeni bir sayfa açtığını hatırlattı kendine Hüma. Bunları düşünmesinin bir anlamı yoktu. Henüz hiç belirgin olmayan karnını okşayarak odasına geçtiğinde istediği tek şey uzunca bir süre uymaktı. Kendini oldukça yorgun hissederken başka bir şey yapması da mümkün değildi zaten.

“Abi, kadını bulduk.”

Kartal, salonda oturmuş yeni aldığı bir filmi izlerken, oynatıcıyı anında durdurup Berat’a döndü. Beş günden beri kadının peşindeydiler ama banka bir türlü adresi vermeye ikna olmamıştı. Bunun yasal olmadığını söyleyip durmuşlardı ama en sonunda Kartal araya girerek otoritesini kullanarak oldukça etkileyici, aslında daha çok tehditkâr bir konuşma yapmıştı ve sperm bankası, kadının adresini vermeyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Kartal, bir haber çıkmasaydı, o bankayı basıp bütün sperm tüpçüklerini tek tek patlatmakta kararlıydı.

“Oğlum, ne duruyorsun o zaman? Hazırlat uçağı. Bir an önce çıkın yola.” Bu yeni olaylarla, adamlarının da ayarı kaçmıştı iyice. Şu ana kadar çoktan harekete geçmiş olmaları gerekiyordu oysaki.

Berat adamın karşısında bir kez daha kıvrılırken, öğrendiği şeyleri hâlâ hazmedememiş gibi duruyordu. Yoksa anında dökülürdü her şeyi tek tek. Ama ağırdan almak, daha güvenli geliyordu ona. O yüzden “Uçağa gerek yok abi.” dedi, kısık sesle.

Kartal, Berat'ın yüzündeki tereddütlü ifadeyi gördüğünde olayların stresıyla bütün sinirini ondan çıkardığını fark etti. Şamar oğlanı gibi sürekli ona patlıyordu ve bu da Berat'ın konuşurken niye bu kadar tereddütlü olduğunu; neden ağzından lafı ancak kerpetenle çıkardığını açıklıyordu.

“Ne oluyor koçum, doğru düzgün anlat şunu.” Ona güven verircesine baktı ve bu sefer ne duyacak olursa olsun adama patlamaması gerektiğini kendisine hatırlattı.

Berat onun bu tavrıyla biraz rahatlayıp karşısına geçti ve koltuğa oturmadan önce elindeki kâğıdı ona uzatıp, konuşmaya devam etti.

“Abi, kadın yabancı değil. Bildiğin Türk çıktı.” Acaba fazla mı rahatlamıştı? Böyle birden söylemek çok da doğru değildi galiba...

Kartal, daha ne kadar şaşırabileceğini merak etti. Amerika'da bulunan bir sperm bankasındaki karışıklığın iki Türk'ü bulması nasıl bir tesadüftü.

Diğer yandan, bu habere memnun olmuştu. Çocuğunun ne olduğu belirsiz bir kadından olması ihtimali onu bir hayli kızdırmıştı zaten. İşin içinde genetik faktörler varken Kartal bu konuda pek de rahat değildi. Çocuğu neye benzerse benzesin onu severdi ama onun beyaz tenine karşın esmer bir çocuk; ya da siyah saçlarına tezat kıpkızıl saçları olan bir kız, Kartal'ı bir hayli tedirgin ederdi doğrusu.

“Kadını detaylıca araştırdım abi.” Berat konuşmaya başladığında Kartal dikkatini ona verdi. “Hüma Kurtuluş. Yirmi yedi yaşında, yüksek lisans için Amerika'ya gitmiş. İki hafta önce de lisansı bitirmiş. Geleceği parlak bir avukatayrca birkaç gün önce de İstanbul'a gelmiş. Annesi, kadın küçükken ölmüş. Babası ortalıklarda

yok. Üniversiteye kadar çocuk esirgeme kurumunda kalmış, anlayacağın. İki ay önce Cyros International Sperm Bank'a başvurmuş, bir hafta önce de, Hüma Hanım senin çocuğuna hamile ka-kalmış sanırım."

Berat sonlara doğru kızarıp bozarırken Kartal, adamın anlattıklarını dikkatli bir şekilde dinlemekle meşguldü. O yüzden karşısında kıvranan adamın farkına bile varmadı.

Duydukları onu şaşırtmıştı. Kartal'ın aklında hiç de böyle biri canlanmamıştı halbuki. Sperm bankasından hamile kalmayı tercih ettiğine göre, onun beklediği kadın otuz ila kırklı yaşlar arasında, bazı nedenler yüzünden çocuk sahibi olamayan biriydi. Daha yirmi yedi yaşında, hayatını yeni yeni kurmaya başlayan bir kadının sperm bankasında ne işi olurdu ki? Aklına dolan sorularla rahatsızlığını gizlemesi pek de mümkün olmadı.

"Kadının ev adresini bul. Bir an önce gidin, durumu anlatın." dedi önce. "Ama ilk başta kadını detaylı bir araştır. Bu yaşta gidip sperm bankasından hamile kalması beni kışkılandırdı. Hakkındaki en ufak detayları bile bilmek istiyorum." Geriye yaslanıp filmi başlatmak için kumandayı eline aldıktan sonra kısa bir süre bekleyip Berat'a isteğini bildirme gereği duydu. "Ya o bebeği bana verecek. Ya da bebeği aldırmayı kabul edecek. Anlıyorsun değil mi? Başka şansı yok."

Hüma hafif bir açlık hissiyle uyandığında, toyluğunun verdiği heyecanla bebişin acıktığını düşünüp mutfığa doğru yollandı aceleyle. Hâlbuki genç kadın uçaakta doğru düzgün bir şey yememişti ve kocaman bir günü kraker tarzı şeylerle geçiştirmişti. Acıkmasının nedeni bundan başka bir şey değildi.

“Acıktın mı bakalım sen?”

Elini karnına koyup mutfak dolabını açtığında dolu olmasını beklemiyordu ama bu kadar boş olmasını da bekliyor sayılmazdı. Karnından tuhaf bir gurultu yükselirken, daha tırnak kadar bile olmamış bebişiyle konuşmaya devam etti.

“Dolapta hiç mama yok bebeğim. Alışveriş yapmamız gerek.” Dışarıdan biri, kadının bu halini görse daha şimdiden gelin güvey olduğu için bir hayli gülebilirdi ama Hüma kendini fazlasıyla kaptırdığı için bir ceninle konuştuğunu idrak edecek durumda değildi.

Giyinmek için odasına doğru giderken, çalan zille birlikte geri dönüp kapıya yaklaştı ve delikten bakmayı ihmal etmedi. Görüş açısına Esra’nın yüzü girdiğinde de, rahatlayarak kapıyı açtı.

“Günaydın!” Esra içeri girer girmez heyecanla ciyakladı. “Nasılmış gebiş? Nasılmış bebiş? Ay, teyzesi yer onu yer, yer.”

Esra, Hüma’nın karnına sarılıp tuhaf hareketler yapmaya başladığında Hüma kıkırdayarak geri çekildi. “Bebiş ve gebiş iyi ama ikisi de kurt gibi aç.”

Esra, elindeki poşetleri kaldırıp sallarken ona üstten bir bakış atmayı ihmal etmedi. Günün kurtarıcısı olmaktan bir hayli memnun olmuştu.

“Teyzesi bebişe neler getirdi, bak. Sana getirmediğim Hüma, üstüne alınma.” Hüma onu takmayıp elindeki poşetlerle mutlu bir şekilde mutfağa girdiğinde Esra da paytak adımlarla onun peşinden ilerledi. Aynı zamanda da geçtiği yerleri detaylı bir şekilde incelemeyi ihmal etmiyordu.

“Bu evin bu kadar güzel olacağını ummuyordum.” derken, koltuklardan birine oturup üstünde birkaç kez zıplayarak sağlamlığını test etti. Ardından, sonuçtan

memnun bir şekilde “Annem burayı sıcacık bir yuvaya çevirmiş.” dedi. “Evin ilk halini bildiğimden asla böyle bir sonuç beklemiyordum, ne yalan söyleyeyim.” Esra’nın buraya geliş amacı, evin ona göre olmadığını söyleyip eşya alacak kadar para kazanana kadar kendileriyle birlikte kalması için Hüma’yı ikna etmektir. Ama artık bir endişesi kalmamıştı. Hatta annesi izin verse Hüma’yla bile kalabilirdi.

“Immm, sıcacık simit almış teyzesi bebeğime. Bir de çay sallarız. Tamamdır.” Esra gelip salonla mutfakı ayıran masaya oturduğunda Hüma da ısıtıcıya su koyup kaynamasını beklerken simitleri poşetten çıkarıp tabaklara yerleştirdi.

“Ee nasıl gidiyor gebişlik?” Hüma ayran budalasısı gibi sırtırken elini tekrar, tek bir çıkıntı bile olmayan karnına yerleştirdi. Esra da aynı onun gibi, ellerini yanaklarına bastırmış, sebepsizce gülümsüyordu.

“Harika gidiyor. Bulutların üstünde gibiyim, Esra.” Kaynayan suyu koyup bardakları masaya getirerek devam etti. “Bu, muhteşem bir his ve nasıl tanımlarım bilmiyorum. Belki de bir karşılığı yoktur, yaşamak gerekir. Anne olmak gerçekten de bu dünyadaki en güzel şey.” Bir süre rüyalar âleminde gezindikten sonra gerçeklerle yüzleşti ve “Neyse Esra, kurt gibi açım.” diye konuyu sonlandırdı.

Simitten bir ısırık alıp memnuniyetle karnına baktığında acaba bebiş büyüyünce karnının ne denli şişeceğini merak etmeden duramadı. Sahi, kaç kilo alırdı acaba?

“Annemle konuştum.” Esra çayından bir yudum alıp aniden lafa girdi, sonra da suçlu bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. “Başta çok kızdı, esti gürlledi. Ama sonradan yumuşadı. Bir ara bize gel de kadının bir gönlünü al. Deliyi döndü.”

Hüma, az kalsın ağzındaki çayı Esra'nın suratına püskürtüyordu. "Ne yaptın ne yaptın? Kızım, delirdin mi sen, Feriştah teyze beni kıştır kıştır kesecek!"

Esra omuzlarını silkip simidini yemeye devam etti. "Nasıl olsa öğrenecekti. Böylesi daha iyi oldu. Normal şartlar altında bir Feriştah; her şeyden ilk kendisinin haberi olsun ister." Esra bilmiş bilmiş bakarak devam etti. "Asıl, karnın büyüdüğünde ya da belirtiler başladığında kendisi farketse seni kıştır kıştır keserdi, Hüma."

Feriştah teyze öyle de ya da böyle, onu çiğ çiğ yiyecekti, Hüma bunu tüm kalbiyle hissediyordu. Böyle bir delilik yaptığı için kim bilir neler diyecekti ona.

Hüma, ağzını açıp bir şey diyeceği sırada, tekrar çalan kapının sesiyle ayağa kalktı.

"Annem olabilir. Bizi basmaya gelmiştir." Esra, ben masumum dermiş gibi baksa da, hiç öyle görünmüyordu. Hüma içinden dua ederek kapının önünde biraz bekledi ve derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı araladı.

"N'oluyor ya?"

Esra Hüma'nın peşinden kapıya ilerlediğinde girişte dikilen ızbandut kılıklı tiplere öyle bir bakış attı ki, iki lafı bir araya getirebilmesine şaşmak gerekirdi.

"Siz kimsiniz?" Hüma kapıyı sıkı sıkıya kavrayıp siyah takım elbiseli, biraz ürkütücü adamlara endişeli bir bakış attı.

"Sizinle konuşmamız gerekiyor." Adamlardan biri içeri girmeye yeltendiğinde Hüma kapıyı kapamaya çalıştı ama adam kolaylıkla onu itip içeriye girdi.

"Dikkat et oğlum, abimi duymadın mı?"

Kapıyı nazik olmaya çalışarak kapatan adam, Hüma'yı iten adama kötü bir bakış attı. Hüma bu adamların kim olduğunu bilmiyordu ama iyi kişiler olmadığını daha o anda anladı. Bu kabalığı bir kenara bırakacak olursak

gündüz vakti evine zorla girmeleri bile başlı başına bir göstergeydi.

“Ya ne yapıyorsunuz siz?” Esra, Hüma’dan daha önce toparlanmış sayılırdı. “Dağ başı mı burası? Hayvan mısm ya sen, niye itiyorsun kızı?”

Esra içeri giren adamın peşinden giderken Hüma şoka girmiş bir şekilde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gündüz vakti, iki adam zorla evine girmişti! Böyle bir durumla karşılaşacağını ölse tahmin etmezdi!

“Hüma Hanım, oturun lütfen, ayakta kaldınız. Ben Berat, bu arada...” Adamlar salondaki koltuklara kurulmuşlardı ve oldukça rahat görünüyorlardı. Ama bunun dışında başka bir olay daha vardı. Adam onun adını nereden biliyordu ki? Bunlar öyle gündüz vakti eve girip hırsızlık yapan tiplere benzemiyordu. Üstelik Hüma kapı ziline yanına ismini bile yazmamıştı.

“İmdaaaat! Gündüz vakti evimizi basıyorlar, komşulaaaar! Yardım ediiiiin!”

Esra bir anda avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığında Hüma’yı itip içeriye giren adam ona silahının ucunu gösterdiğinden, susmak zorunda kaldı. Hüma daha yeni taşındığı bu eve ilk defa gelen Esra’nın, sanki komşularını tanıyormuş gibi çığırmasına daha uygun bir ortamda olsalar rahatlıkla gülebilirdi.

Berat denen adam sehpanın üzerinde duran sürahidenden kendisine bir bardak su doldurduğunda, Esra ve Hüma, ağızları bir karış açık onlara bakakalmışlardı. Adamlardaki rahatlık Hüma’yı bozguna uğratmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Donup kalmıştı adeta. Bu tepkisizliği de ondandı.

“Siz kimsiniz? Evimde ne işiniz var? Hemen çıkmazsanız polisi arayacağım.” Hüma sonunda mantıklı tarafını devreye sokarak telefonuna doğru yöneldiği sırada Berat hızlı bir hareketle sehpanın üzerindeki telefonu eline aldı.

“Hüma Hanım.” dedi sakın bir şekilde. “Konuşmamız gereken ciddi bir konu var. Bebek gibi...”

Hüma adamın telefonunu alıkoyması üzerine bir bağırış kopartacakken Berat’ın söyledikleriyle tekli koltuğa çöküverdi. Esra onu koltuk altlarından kavrayarak tutmuştu, yoksa boylu boyunca yere uzanıverecekti.

Hüma titreyen vücuduna aldırmadı. Esra’nın onu büyük bir kuvvet göstererek ayakta tutmaya çalışmasını bile algılamış sayılmazdı. Akıllı Berat denen adamın söylediği son kelimedede takılı kalmıştı. Bebek gibi, demişti sakınlıkla. Bu adam onun hamile olduğunu nereden biliyordu ki? Nasıl haberi olmuştu? Hüma tanıdıklarına bile bu haberi vermemişken, hayatında ilk defa gördüğü bir adamın onun en gizli sırrını biliyor olmasına anlam veremiyordu.

“Bakın Hüma Hanım. Sperm bankası olayını biliyoruz. Çıkan karışıklığı da... Siz şu an bu karışıklık yüzünden, Kartal abinin bebeğini taşıyorsunuz karnınızda.”

Hüma sonunda adamın ağzından çıkan cümlelerin etkisiyle Esra’ya rağmen yere yığıldığında karşısındaki adam oturduğu yerden ayaklandı anında.

“Hüma Hanım. İyi misiniz?”

Esra, kendilerine doğru gelen adama öfkeyle bakıp, “Yaklaşma!” diye ciyakladı. “Sakın, o sehpanın sınırlarını geçeyim deme, yoksa o güzel kıcına tekmeyle basarım, yeter artık! Gündüz gündüz haneye tecavüz ediyorsunuz! Dava edeceğim sizi! Sürüm sürüm süründüreceğim. Hapislerde çürüyeceksiniz!”

Berat, kadının dediklerinin gerçekleşemeyeceğini bilmesine rağmen, ellerini bir suçluymuş gibi önüne uzatarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Kartal abinin bebeğini taşıyan kadın an itibarıyla bir fenalık geçiriyor olabilirdi ve kendisi bunu duyarsa Berat ve Aslan’ın kafasına sıkardı anında!

“Bakın, amacımız size bir zarar vermek değil. Sadece konuşmak istiyoruz.”

Hüma adamın sakın çıkan sesiyle girdiği şoktan yavaşça sıyrılırken titreyen bedeni de yavaş yavaş zangırdamaktan vazgeçiyordu. Gerçekten mi? Amerika’daki bir sperm bankasında bula bula bu adamın spermini mi bulmuştu?

“Bakın, ne işler çeviriyorsunuz bilmiyorum ama buna pişman olacaksınız.” Esra, Hüma’nın yerine devreye girmekten geri kalmamıştı. “Size inanacağımızı düşünüyor-sanız yanılıyorsunuz. O bebeğin babasının sizin o aptal abiniz olduğu ne malum? Size neden inanalım? Gerçi, inansak ne değişir?” Sorularını ardı ardına onlara yönelttiğinde adam cebindeki telefonu çıkarmak için arkaya eğildi ve bu sırada Esra da silahı çıkaracağını düşünerek ani bir şekilde yerinde sıçradı ama neyse ki onu fark eden kimse olmadı.

“İsterseniz hemen bankayı arayabilir ve bilgi alabilirsiniz.” Adam telefonu Esra’ya uzatmıştı, Esra tam onun eli-ne uzanmak üzereyken, Hüma araya girip onu durdurdu.

“Gerek yok.” Sesi keskin çıkmıştı. Esra’yı durduracak kadar... “Bankadaki kayıtları bizzat inceledim. Olası sorunlara karşı dayedekleri bende zaten mevcut.”

Adam, Esra’ya “gördün mü?”, der gibi baktı ve konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

“Abim bu haberi duyunca deliye döndü. Çıkan karışıklık sizi etkilememiş olabilir, ama onu etkiliyor. Bir bebeği olacağını bile bile hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edemez. Size bir teklifi var. Ya bebeği doğurur ve Kartal abime verirsiniz, ya da bebeği aldırırsınız. Karar sizin.”

“Neee!”

Hüma’nın küçük çığlığı odada yankılandığında, Esra da en az onunki kadar kuvvetli bir çığlık atmıştı.

“Ya, siz kafayı mı yediniz? Kimsiniz siz Allah aşkına? Bu saçmalıklara daha fazla katlanmayacağım. Defolun evimden!”

Berat daha şimdiden bu kadının ne kadar inatçı ve burnunun dikine giden biri olduğunu anlamıştı. Ve Allah biliyordu ya, abisinin bu kadından çekeceği vardı.

“Bakın, sperm bankasından bize haber geldi. Adres bilgilerinizi de oradan bulduk zaten. Ama ortada büyük bir gerçek var. Bunu inkâr edemezsiniz. Karnınızdaki bebeğin babası Kartal abi ve o bebeği alana kadar da bu ziyaretlerimizden kurtulamayacaksınız.”

“Söyle o abine, umurumda değil teklifi! Bu bebek benim; ne aldırırım, ne de ona veririm! Kanunlara aykırı bu! Banka yasalarına göre sperm sahibi kişi, bebek üzerinde hiçbir hak iddia edemez, ya da miras hakkı talep edemez. Boşuna uğraşıyorsunuz.”

Aslan, rahatça oturup yayıldığı koltukta doğrulurken iki kadına alaycı bir bakış attı. “Nesiniz siz? Avukat falan mı?”

Esra öne doğru atılıp ona bir hamle yaptığı sırada, Hüma onu kolundan yakaladı. Şu an ona yanında ihtiyacı vardı.

“Evet canım, karşında iki tane avukat duruyor! Bunu algılayabilecek beyin varmış sende, şaşırdım doğrusu. Üstelik o kadar araştırma yapmışsınız, bunu bilmiyor musunuz yani?”

Aslan da aynı anda ayaklandığında Berat’ın dile dökmemiş emriyle yerine oturdu tekrar. “İkiniz hakkında da fazlasıyla bilgiye sahibim. Hüma Hanımın kaldığı yurdun müdürünün ismine kadar...” Bu, Esra’yı susturmaya yetmişti. Demek ki diğer adam, bu Berat kadar bilgi sahibi değildi.

“Üstelik” diye devam etti Berat rahatlıkla. Bu Hüma’nın bir kez daha ürpermesine neden oldu. “O bahsettiğiniz kanunlar, gönüllü sperm donörleri için geçerli. Şirket avukatlarımız bu konu hakkında tahmin edemeyeceğiniz kadar iyi çalışıyor, her şey hakkında bilgi sahibiyiz.” Hüma, adamın niye bu kadar rahat olduğunu şimdi anlıyordu. “Ah ama bunu siz de biliyorsunuz değil mi? Yoksa neden sperm bankasını dava edip hayatınızın gerikalan kısmını para içinde yüzerek yaşamayasınız? Bu olay mahkemeye intikal ettiğinde işler sizin istediğiniz doğrultuda gitmeyecek, değil mi? Bebeği aldırma zorunda kalacaksınız.”

Hüma dehşetle ayağa fırladığında iki adam da onunla birlikte ayaklandı bu sefer. Hüma sehpanın üzerindeki vazoyu içindeki yapay çiçeklere aldırmadan karşısındaki adama fırlatırken, “Bu bebek benim!” diye haykırdı. “O aptal abiniz de umurumda değil, kanunlar da! Defolun gidin evimden!”

Berat karşısındaki kadının fırlattığı vazodan son anda kurtulurken, Aslan’a yandan bir bakış attı. Kızın bu kadar inatçı çıkmasını beklemişlerdi tabii ki, sonuçta hemen kabul edecek hali yoktu. Ama vazo fırlatmak neydi Allah aşkına! Üstelik bir de Kartal abiye aptal demişti!

“Bakın Hüma Hanım. Bu anlaşmada kârlı çıkan taraf olmak istiyorsanız oturun ve bizi dinleyin. Çünkü Kartal abi bir şeyi aklına koyduysa, onu mutlaka alır.”

“Duymadınız mı Hüma’yı?! Çıkın gidin evden!”

Esra iki adama doğru ilerleyip onları kolundan yakalayıp dışarı itmeye çalıştığında adamlar şaşkınlıkla bakakalmışlardı. Hatta kız, Aslan’ın kolunu ısırduğunda, Berat’ın kılı bile kıpırdamamıştı.

Hüma olayın şokundan sıyrıldığında Esra’ya yardım için, hemen yere düşen vazoyu aldı ve Esra’nın kolunu sıkıca kavramış olan adamın eline indirdi.

“Aaah!”

İsmi bilmediği adam, Hüma’nın darbesiyle Esra’yı bıraktığında Esra onu kapıdan dışarıya itti ve Hüma’nın Berat denen adama vurmaya çalıştığını görünce, ona yardıma koştu.

“Bakın Hüma Hanım, ah, bir durun. Kartal abi izin vermez size. Ne olur mantıklı düşünün. Eğer bebeği ona vermezseniz yasal işlem başlatılır ve siz bu sefer, bebeği aldirmek zorunda kalırsınız.” Yani öldürmek, Hüma bunun farkındaydı ama şu an tamamen inkâr aşamasında olduğu için, kabul etmek istemiyordu.

Bu yüzden Kartal denen adamın ismini duyup, vazoyu acımadan adamın kaşına geçirdiğinde Berat’ın dudaklarından acı dolu bir inilti yükseldi.

“Son kez söylüyorum. Bu sadece benim bebeğim! Ve onu kimseye de vermeyeceğim! Bir daha da sakın karşıma çıkmayın!” Ve kapının çarpılma sesi de eş zamanlı olarak evin her köşesinde yankılandı.

“Hüma, Hüma iyi misin canım?”

Esra sarsılan Hüma’yı zorlukla içeri taşıyıp koltuğa oturttuğunda Hüma hâlâ, ‘O benim bebeğim’ diye sayıklıyordu.

“Merak etme, bebişimizi bizden kimse alamaz. Hele bir daha karşımıza çıksınlar, bak gör o zaman neler yapıyorum onlara ben.”

“Alamazlar, izin vermeyeceğim. O sadece benim bebeğim!”

“Minik kuşum!”

Kartal salondan gelen sesi duyduğunda içeride basketbol maçının ilk devresi bitmek üzereydi ve bu sesi

duyduğu an kaçası gelmişti. Minik kuş da neydi ya? Olup olmadık yerde söyleyip onu âleme madara edecek diye diken üstünde duruyordu genç adam.

“Ablam. Bu ne güzel sürpriz.” Hâlbuki ses tonu söylediklerinin tam tersini yansıtıyordu.

Kartal’ın kendisinden sadece iki yaş büyük ablası Öykü, otuz iki yaşında olmasına rağmen daha on sekizinde bir çıtır gibi gösteriyordu; deli dolu bir kadındı. Kartal’a “minik kuşum” demek onun vazgeçilmezlerinden ve kardeşini bu şekilde kızdırmaktan, özellikle zevk alıyordu. Kartal, ablasını çok seviyordu, bu yadsınamaz bir gerçektir ama kullandığı bu sevgi sözcükleri... Bundan vazgeçmezse onunla aralarında ciddi anlamda tartışma yaşanacağı benziyordu.

“Baktım hayırsız kardeşimden ses seda yok, ben gele-yim dedim, kuzum.”

Kartal, şimdi de kuzu oldum diye düşünerek, öfkesini gizleyip ablasına aldırmamaya çalıştı.

“Şu sıralar işler biraz karışık. Öyle bir dert var ki başımda...” Öykü Kartal’ın gergin çıkan sesiyle ciddi bir şeyler olduğunu anladı ve onunla dalga geçmeyi bırakarak karşısındaki koltuğa kuruldu.

“Ne bu halin, neler oluyor?”

Kartal, ablasının bundan haberi olması gerektiğini düşünmüştü. Dokuz ay sonra, birden bu senin yeğenin, benim de çocuğum diyecek hali yoktu sonuçta.

“Beş yıl önce varikozel ameliyatı oldum ya. O zamanlarda sağlıklı spermleri bankaya yollamışlardı.” Öykü kardeşinin omzuna vurup ona sahte kızgın bakışlar yolladı.

“Nasıl konuşuyorsun sen ablanla bakayım!”

Kartal, onun ciddiyetini kaybettiğini görerek karşılık vermedi. Yoksa bu uzar da uzardı.

“Geçen gün bankadan haber geldi.” dedi o yüzden, pat diye. “Bir karışıklık olmuş. Şu an bir kadın benim beğimi taşıyor.”

Öykü’nün çılgılığı devasa evin her bir odasında ayrı ayrı yankılanırken, Kartal kulaklarını tıkamak için oldukça geç kaldı. Keşke kadınlar da erkekler kadar umursamaz olsaydı. Berat ilk duyduğunda çılgılık atmış mıydı? Elbette hayır! Peki ya ablası niye tüm evi sesiyle yıkma çabasına giriyordu ki?

“Aaa! Bir yeğenim mi olacak? Ay yerim ben onu ya. Kadın kimmiş, tanıştın mı? Peki, bundan sonra ne olacak?”

Kartal olanları ve bildiklerini Öykü’ye anlatırken, Öykü yerinde duramayacak kadar heyecanlı görünüyordu. İkisinin evli olmaması, Kartal’ın bebeği annesinden ayırmak istemesi, kadını rahatsız etmemiştir. Öykü’nün kafasındaki çarklar dönmeye başlamıştı bile çünkü.

“Abi, gelebilir miyiz?”

Kartal içeri giren Berat ve Aslan’ı başıyla onayladı ama Berat’ın kaşındaki bandı gördüğünde anında yerinden fırladı.

“Ne oldu oğlum sana!” Öykü, Kartal’ın kükremesiyle yüzünü buruştururken Berat da yüzündeki sinirli ifadeyle Kartal’ın karşısına geçti.

“Abi, Hüma Hanım dişli çıktı. Teklifini ilettik ama beğimi kimseye vermeyeceğim diye diretti. Üstelik bizi evden kovmakla kalmadı, bir de kaşıma vazo fırlattı. Bir de arkadaşı vardı. Asıl dişli olan o, Aslan’ın kolunu ısırıldı.”

Öykü gürültülü bir kahkaha attığında “Bizim hatun sert çıktı, desenize. Kartal, tam senlik minik kuşum.” dedi, neşeyle. Kadının kolay lokma olmaması hoşuna gitmişti. Kadının Kartal’la atışması, izlemeye değer bir eğlence çıkaracak gibi duruyordu.

Diğer yanda Aslan ve Berat gülmek üzereyken Kartal'ın kendilerine attığı öldürücü bakışı görerek, anında ciddi bir hale büründüler. Kartal, ablasının yine olmadık bir zamanda ona minik kuşum diye seslenmesiyle çıldıracak gibi olduysa da kendisini dizginlemeyi başardı.

“Her adımını takip edin. Sürekli karşısına çıkıp teklimi hatırlatın. Kabul etmezse zaten olacaklar belli. İşlem başlatır ve bu karışıklığı mecburen kökünden hallederiz.”

Öykü hamile bir kadını bu şekilde rahatsız etmemeleri gerektiğini onlara söylese de, onu takan kimse olmadı. Hüma'nın önümüzdeki günlerde yaşayacaklarını düşünerek hüzenlenirken, bir yandan da altıncı hissi ona gelecekteki günlerin aslında çok eğlenceli olacağını söylüyordu. Ve Öykü, altıncı hissinin yanıldığı zamanları çok nadiren görmüştü.

■

3. Bölüm

Hüma bir önceki gün yaşananların üstüne sünger çekmişti ve bir daha rahatsız edilmeyeceğini umuyordu. Esra'yla birlikte o iki adamı evden def ettiğinde, genç kadın saatlerce pencerenin kenarındaki koltukta oturmuş ve uzun bir süre aynı pozisyonda kalmıştı. Fazlasıyla düşünmüştü ve yaşadığı şoku atlatması dakısa sürmüş sayılmazdı.

Amerika'daki bir sperm bankasına gitmesine rağmen nasıl olup da o Kartal denen herifin spermelerini almıştı bilmiyordu ama bu karışıklığın artık tamamen bir işaret ve kaderin bir cilvesi olduğuna emindi. Bu bebek Hüma'nın mucizesiydi. Artık buna derinden inanıyordu.

Bu nedenle bebeğini o adama verecek falan da değildi. Eğer yasal işlem ve dava olaylarına girerlerse ne yapacağını bilmiyordu ama şimdilik bu konuda düşünmeyi sonraya bıraktı.

Saatin altıya geldiğini fark eden Hüma hazırlanmak için odasına giderken o adamı ve ev baskınını tamamen aklından atmaya karar verdi. Nasıl olsa bir daha rahatsız etme cesaretinde bulunamazlardı. Biraz rahatlamalıydı. Feriştah teyze onu akşam yemeğine davet etmişti ve bu davet de, bunun için biçilmiş kaftandı.

Bir koşu odasına gitti ve beyaz üzerine kırmızı çiçekli elbisesini giyip üstüne de elbisesinden biraz daha uzun kırmızı bir hırka aldığında dışarı çıkmak için hazırıldı. Saçlarını gelişi güzel fırçalamıştı ve dalgalı, açık kumral saçları bunun etkisiyle hafifçe parlamaya başlamıştı. Hüma Feriştah teyzeyi de memnun edecek şekilde giyindiğine emin olduğunda çanta alma gereği görmeyerek sadece cüzdanını ve telefonunu alıp evden çıktı.

Esra'ların evi yakındı ve yürüme mesafesindeydi. O yüzden on dakika geçmeden aşına olduğu evin önüne geldi ve tereddütlü bir şekilde kapıyı çaldı. Feriştah teyzeyle yüzleşmesi biraz zor olacaktı, bunu hissediyordu.

Üniversite yıllarında Hüma Esra'larda pek çok gece konaklamıştı. Yurdun giriş çıkış saatleri bazen sorun oluyordu ve genç kız, saati kaçırdığında yurda giriş yapamıyordu. O zamanlarda da, Feriştah teyze ve sıcacık evi devreye giriyordu. Feriştah Hanım, Hüma'yı hep kendi kızı gibi görmüştü bu güne kadar. Pek çok kez kendileriyle kalmasını söylese de, bu teklifi hep geri çevirmişti. Aslında onlarla kalmayı Hüma da çok isterdi. Esra'nın babası, o lise ikinci sınıftayken akciğer kanseri yüzünden hayatını kaybetmişti ve Feriştah teyze de Esra'yla bir başına kalmıştı.

Hüma en büyük 'Deja vu'sunu o zaman yaşamıştı. Ve annesine olan öfkesi de en çok o zaman açığa çıkmıştı. Feriştah teyze kocasını bu şekilde büyük bir acıyla kaybetmiş olmasma rağmen, Esra için sağlam durmayı başarmıştı. Hüma onu takdir ediyordu. Kocasının ölümünden sonra doğru düzgün yas bile tutamamıştı, Esra üzölmesin diye. Hüma bunları Esra'dan dinlediğinde, kendi annesinin de Feriştah teyze kadar güçlü olabilmesini çok istediğini fark etmişti. Belki o zaman farklı bir hayatları olabilirdi.

“Ay n’oluyoruz Hüma? İki saatten beri göğüslerime mi bakıyorsun sen? Hormonların etkisi tamam da, içinden bir sapık çıkacağını da beklemiyordum.”

Hüma, Esra’nın canlı ve neşeli sesini duyduğunda daldığı düşüncelerden sıyrılıp kapıda duran Esra’yı sonunda fark edebildi. Esra elini onun yüzünün dibinde sallıyordu ve Hüma geri çekilmese gözüne az kalsın bir darbe alıyordu.

“Ne sapığı, saçma sapan konuşma, dalmışım.” dedi Hüma; elini ittirerek olası bir kazayı önledikten hemen sonra. “Biraz zaman daha geçsin, sen o zaman görürsün hormonlarım seni nasıl etkiliyor.”

Hüma onu tersleyerek içeri girdiğinde Esra arkasından “Şimdiden görüyorum, merak etme.” diye mırıldandı gülererek. Hüma alınganlıkta çığır açacak gibi duruyordu.

“Duymadım sanma.” Hüma gergin bir şekilde içeriye girdiğinde mutfaktan çıkan Feriştah teyzeyi görünce anında susmak zorunda kaldı.

“Ooo kimleri görüyorum. Sonunda teşrif edebildiniz Hüma Hanım.” Belindeki fiyonklu önlükle, elleri belinde, karşısında tüm korkutuculuğuyla dikilen bu kadın, Hüma’nın gerisingeri kaçıp gitmesine sebep olabilirdi.

“Feriştah teyzecim, çok özlemişim seni. ”Hüma kadına sarılırken o görmeden Esra’ya da ‘Yardım et.’ dercesine bakışlar fırlattı.

“Bırak yağcılığı da, geçin içeriye. Vereceğin hesaplar var senin.”

Feriştah Hanım kızları oturma odasındaki koltuklara yan yana oturtup karşılarına geçtiğinde bakışlarını sırayla uzun uzun oyalanarak üzerlerinde gezdirdi. Bu iki küçük yaramaz ondan habersiz boylarından büyük işlerin altına girmişlerdi ve hesap vermeyeceklerini düşünüyorlarsa oldukça yanıılıyorlardı.

“Sen kendini sahipsiz mi sanıyorsun?” İlk sorusu Hüma’yaydı. “Böyle haltlar karıştırdığında kimse sana hesap soramayacak diye mi düşündün?” Sesi, durumdan yeni haberi olduğu için oldukça sinirli çıkmıştı. O yüzden Hüma sadece “Ha-hayır Feriştah teyze.” diyebilirdi kekeleyerek. “Sen benim annem gibisin.”

Feriştah Hanım bir hah eşliğinde ona alayla güldüğünde iki kız da onun ciddi anlamda öfkeli olduğunu anlamış oldu. “O halde sen bana sormadan nasıl elâlemin çocuğunu koydurursun karnına?”

Hüma nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Evet, ondan habersiz bir şeyler yapmıştı ama sonuçta o yirmi yedi yaşında bir kadındı. Kendi kararlarını kendisi verebilirdi. Tabii bunu Feriştah teyzeye söyleyemezdi.

“Başka şansım yoktu.” dedi, o yüzden. “Türkiye’ye dönmeden önce bu işi halletmem gerekiyordu. Yoksa bir daha cesaret edip de yapamazdım.” Derin bir nefes aldığı anda kafasını kaldırıp ona baktı. “Sana o zaman haber verseydim gelir ve bir şekilde engellerdin.”

Feriştah Hanım “Ha şunu bileydin!” diye yapıştırdı cevabı, aniden. “Tabii ki engellerdim. Gencecik yaşında kim olduğunu bilmediğin bir adamdan nasıl çocuk yaparsın sen? İlerisini hiç mi düşünmedin?”

Esra başını hararetle salladığında Hüma ona ters bir bakış attı. “Ben de söyledim anne aynısını ama dinlemedi.” Yine de bu ters tepti çünkü Feriştah Hanım kızına öyle bir bakış yolladı ki Hüma’nın kiler bunun yanında oldukça sönük kaldı. “Sıra sana da gelecek küçük Hanım, dur hele.”

Ardından Hüma’nın cevap vermesine ihtiyaç duymadı. “Bana söyleseydin, teyze ben çocuk istiyorum deseydin.” diye çıkıştı içini dökerek. “Sana bulurdum ben helal süt emmiş, usul, adap bilen, evi barkı olan bir adam. Ma-

şallah güzel de kızsın, bir yıla kalmaz everirdim yavrum. Ne diye böyle bilmem ne bankasıymış, o tarz olaylara giriyorsun. Yarın öbür gün bu çocuk demeyecek mi, babam nerede diye? Bu millet demeyecek mi, bu kadının kocası nerede?"

Hüma başını iki yana sallayarak "Anlamıyorsun Feriştah teyze." diye yakındı. "Ben evlenmek istemiyorum. Kim olursa olsun. Bunu yapamam biliyorsun. Yaşadıklarımı, içimdeki korkuları... Her şeyi çok iyi biliyorsun. Ben çocuğumu böyle riske atamam. Kocama sürekli beni aldatıyor mu gözüyle bakamam. İleride bir gün başkasını bulup bizi bırakır mı, çocuğuma zarar verir mi korkusuyla hareket edemem. Bu benim hayatım, benim kararlarım. Sonuçlarını biliyorum ve hepsine razıyım. Yeter ki beni koşulsuz şartsız seven bir çocuğum olsun, ben her şeyi göze alırım."

Feriştah Hanım ne diyeceğini bilemediği için, bir an bocaladı. Ki bu onun için oldukça nadir bir durumdu. Genelde her söze bir karşılığı vardı ama bu sefer donup kalmıştı işte. "Herkes öyle değil güzel kızım." Yine de söylenmeye devam etmişti. "Her adam öyle olsa bu devirde evli kalan insan olmazdı. Sen önyargılı hareket ediyorsun."

Ama Hüma buna inanmıyordu. Her erkeğin ilkel içgüdüsüydü bu; bundan emindi. Ve bu konuda fikri de değişmeyecekti. Feriştah Hanım da Hüma'nın bakışlarından anlamıştı zaten bunu. O yüzden, kızma döndü:

"Hadi bunun psikolojisi bozuk, feminist takılıyor. Sen ne diye engel olmadın ona?"

Esra okların kendine çevrilmesiyle yerinde doğrulduğunda "Aaa!" dedi aceleyle. "Benim ne suçum var yahu? Ben mi dedim git kura çeker gibi kendine bir adam bul da hamile kal diye?"

Feriştah Hanım oturduğu yerden ona “Sus kız çem-kirme bana!” diye bağırmaktan geri kalmadı. “Ne biçim konuşuyorsun sen öyle kura mura!” Eliyle kendini yel-lerken devam etti. “Ben sizi ne diye beraber yolladım ta Amerikalara! Birbirinize göz kulak olun diye! Orada ha-mile kalın diye mi?”

“Anne ben ona dedim, sonuçlarını da söyledim. Valla-hi dinlemedi beni. Eve mi kapasaydım kocaman kadını!” Esra oflayarak kollarını göğsünde birleştirdiğinde du-daklarını da bükse, küçük çocuklara benzeyecekti iyice.

Esra, Hüma hamile diye annesinin ona yüklenmedi-ğini ve acısını kendisinden çıkardığını anladığı için çok sesini çıkarmamıştı. Ama bir ara sesini yükseltmiş “Allah Allah, sanki ben koydum o spermleri onun içine!” diye ciyaklamaktan da geri kalmamıştı. Feriştah Hanım ise, oklavayı çıkarıp kızının kafasında kırmamak için kendi-sini zor tutmuştu.

“Edepsiz! Nasıl konuşuyorsun sen anneyle!” diyerek yastık fırlatmakla yetinmişti, çünkü Esra’nın hemen ya-nında Hüma vardı ve Feriştah Hanım, onun oklavadan nasibini almasını göze alamamıştı.

“E ne diyeyim artık ben!” Kadın en sonunda pes etti-ğinde homurdanıp ayaklandı. “Sen kendi bildiğini yap-maya devam edeceksin. Olan da olmuş artık. Bari yeme-ğimizi yiyelim soğumadan.”

“Hah! Sıkıyorsa da bir daha çıksınlar karşına. Onlar daha benim oklavamın tadına bakmadılar.”

Bir saatin sonunda hamur işi yiyeceklerle donatılmış masada oturmuş, olanları konuşuyorlardı. Hüma Feriştah teyzenin hâlâ onu kapı dışarı etmemesinden cesaret

alıp çıkan karışıklığı ve sonrasında olanları da bir bir anlatmıştı. Kartal'dan da bahsetmiş ve adamlarının dün yaptığı ziyareti de ıtlatmadan edememişti.

Şimdi de o iki, pardon üç adama saydırmakla meşguldüler. Hüma Feriştah teyze olayı çok büyütmediği için memnundu ve oklavaları o adamların kafasında kıldığını düşünüp kıkırdadı. "Az şundan da ye bakiyim. İncecik bir şeysin, nerenle doğuracaksın o çocuğu bilmem." Kıkırdama sırası Esra'ya geçtiğinde Hüma somurtarak tabağını geri itti.

"Daha şimdiden böyleyse ileride fil gibi olurum ben, yapma Feriştah teyze ya." Hüma'nın tabağını boşaldığı anda yeniden dolduran Feriştah teyze onu obez yapmaya kararlı bir şekilde biraz daha kurabiye takviyesi yaptı. Ardından "Sus! Karşılık verme bana." diye emkirdi. "Ye adabınla, bebek, yüz gram doğacak sonra."

Hüma iki taraftan gelen baskıya boyun eğdiğinde ilk olarak önünde duran paçanga böreğini midesine indirmeye girişti. Yüz gramlık çocuk fikri onu korkutmuştu bir hayli.

"Yüz gramı bilmem de, eğer bebeğim on kilo doğarsa o zaman sorarım size ben..."

Bol kahkahalı geçen bir gecenin ardından, Hüma evine gitmek için yola çıkmıştı. Feriştah teyze, 'Gitme bu gece, burada kal' demiş olsa da, Hüma bir an önce evine gidip dinlenmek istiyordu. Gecenin başları fazla gürültülü olmuştu ve genç kadın, sakın evinde keyif yapmak niyetindeydi.

Dışarı çıktığında havanın mevsim normallerine göre biraz daha soğuk olduğunu hissedince hırkasına sarınarak kollarını göğsünde birleştirdi. Tam Esra'ların evinden çıkmıştı ki kafasını kaldırdığı anda donup kaldı.

Dün sabah evini basan ikili, siyah bir arabanın kaputuna oturmuş, bir şeyler konuşuyorlardı ama bahçe kapısının sesini işittikleri an Hüma'yı görmüşler ve anında, oturdıkları yerden kalkmışlardı.

"Hüma Hanım. Size eve kadar eşlik edebilir miyiz? Hem konuşmuş da oluruz."

Hüma, diğerinden daha kibar olan adama dehşet dolu bir bakış fırlattığında ağzını açıp çığlık atmak için hazırlandı ama kaba olan adam süratle fırlayıp, iri eliyle, kızın ağzını son anda kapattı.

"Bırakın beni!"

Hüma boğuk bir sesle çırpınmaya başladığında, adam onu tutmakta zorlanmıştı.

"Hüma Hanım, herkesi başımıza dikeceksiniz. Sakin sakin konuşmak istiyoruz, lütfen."

Hüma, karşısında rahatça duran Berat'a öldürücü bir bakış atarak boşta olan ayağıyla onun diz kapağına bir tekme savurdu. Berat beklemediği anda yediği darbeye kısık sesli bir iniltiyi serbest bıraktığında Hüma'yı tutan adam onu hemen bırakıp öne atıldı.

"Berat abi, iyi misin?"

Hüma bu fırsatı değerlendirerek, kaba adamın ensesine bir de tokat attı.

"Hamile bir kadına saldırmaya utanmıyor musunuz siz? Esra! Feriştah teyzee! Yardım ediiin!"

Avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayan kadını hatırlayan Berat, Aslan'a bir işaret vererek tekrar Hüma'nın ağzının kapanmasını sağladı. Ama bu sefer o kadar da şanslı sayılmazlardı.

"Hoop, hoop! N'oluyor orda!"

Esra duyduğu seslerle bahçe kapısından fırladığında karşısındaki manzarayı görüp tiz bir çığlık attı. "Çek o pis ellerini arkadaşımın üstünden! Yoksa Allah yarattı de-

mem, geçiririm dişlerimi tekrar!"

Hüma çırpınmaya devam ederken, Esra adamın çekilmesini beklemeden onun üzerine atlayıp saçlarını çekiştirmeye başladı.

"Bırak lan saçlarımı!"

Aslan bu cadının elinden saçlarını kurtarmaya çalışırken çıkan arbedede Hüma'yı canının acısıyla serbest bıraktı ve o sırada genç kadın ileri doğru savrularak kendini yerde buldu.

Esra fırsattan istifade adamı darp etmeye devam ederken Hüma poposunun üstüne düştüğü için canı feci halde yanmıştı. Kalça kemiği kırılmadıysa şanslı sayılırdı herhalde.

"Hüma Hanım? İyi misiniz, yardım edeyim." Berat endişeli bir şekilde elini uzatıp yardım etmeye çalıştığı sırada Hüma yine bir çığlık atacaktı ki, Berat'ın irileşen gözlerini gördüğünde susmak zorunda kaldı.

Adamın iniltisi ve acıyla kırıyan yüzü, Hüma'nın gülmesine neden oldu. Çünkü az önce, adamın kafasına kalın bir merdane inmişti.

"Ahlaksızlar! Gecenin bu saatinde gencecik bir kadını taciz etmeye utanmıyorsunuz siz!" Ve Feriştah teyze merdaneyi bu sefer de, adamın koluna geçirmişti.

"Ya teyzeciğim bir dur. Konuşmak için geldik biz!"

Hüma Feriştah teyzenin merdaneyle adamı kovalamasını keyifle izlerken kaba saba bir adamın Esra'yı pasif hale getirdiğini gören Feriştah Hanım, bu sefer de elindeki merdaneyi diğerinin sırtına geçirmişti. "Utanmazlar, arsızlar, haysiyetsizler..." Hüma, Feriştah teyzenin sözlerine kulağını tıkamayı tercih etti çünkü bundan sonrası biraz küfürlü olmuştu.

"Ya Hanım teyze, bir sus! Kartal abi yolladı bizi, Hüma Hanım'la konuşup gideceğiz, yeter!"

Berat merdanenin tekrar kafasına inmesinden korktuğu için belindeki silahı ortaya çıkardığında Esra ve Hüma donup kalsa da, Feriştah teyze bana mısın demedi.

“Çok istiyorsa o Kartal şerefsizi gelsin kendi konuşsun kızım! Böyle, adam yollamakla olmuyor o işler. Bizde o bebeği size yedirecek göz var mı? Defolun gidin hemen, yoksa hastanelik edeceğim sizi! Terbiyesiz herifler, üç kadına silah çekmeye de utanmıyor şerefsiz!”

Hüma Feriştah teyzenin ileri atılıp merdaneyi tekrar onlara savurduğunu fark ettiğinde Esra’nın yardımıyla yerden kalkmak üzereydi.

“Hele bu kızları bir daha rahatsız edin siz, bu merdaneyi kafanızda kırmazsam ben de Feriştah değilim. Yürüyün şimdi evinize, gece gece bir bela çıkartmayın başıma! Esra al Hüma’yı eve geç, ben misafirlerimizi yolcu edeceğim.”

Bir elinde oklava, diğer eli belinde cehennem zebanileri gibi arabanın yanında duran adamlara bakan Feriştah Hanım, Berat ve Aslan için kolay lokma olsa da, bir kadına zarar vermek onlara göre bir şey olmadığından, karşılık vermek istememişlerdi.

Hüma ve Esra eve girerken, arabanın çalışma sesi duyulduğunda iki kız da dönüp arkaya bakmışlardı. Çünkü Feriştah Hanım, giden arabanın camına elindeki merdaneyi fırlatmış ve arka camın kırılma sesi bütün sokakta yankılanmıştı.

“Yürüyün hadi. Hüma bu gece buradasın, bir yere gitmek yok. Esra koş kız kahveleri hazırla. Zaferimizi kutlayalım azıcık.”

Esra, holden içeri girdiğinde annesine, büyümüş gözlerle baktı.

“Zaferi kahveyle mi kutlayacağız anne? Bir şampanya falan patlatsaydık...”

Feriştah Hanım kapıyı kapadığında gayet sakin bir şekilde karşılık verdi ona.

“Getir hele şampanyayı da senin kafanda patlatayım çok istiyorsan. Git yap şu kahveleri, köpüklü de yapamıyorsun zaten, evde kalcan bu gidişle. ”

Hüma tüm olanlara rağmen kahkahasını serbest bıraktığında Esra somurtarak mutfığa girdi ve Feriştah teyze de Hüma’nın poposuna bir şaplak attı ceza olarak.

“Ah! Acıttın ama zaten kığımın üstüne düştüm...”

Hüma acıyan yerlerini ovuşturarak oturma odasına yöneldiğinde Feriştah Hanım da onun arkasından yola koyulmuş, hâlâ söylenmekle meşguldü.

“Bir daha bu muhitin sınırlarına girsinler, bak gör neler gelecek başlarına. Git içeri uzan kızım. Tansiyonun yükselmiştir şimdi senin. Benim az işim var, kahveler olunca ses edersiniz.”

Hüma kanepeye uzandığı anda mutfaktan gelen çığlıkla yerinden sıçramıştı anında.

“Ya! Taştı ama bunlar yine!”

Esra’nın sesini duyduğunda tekrar yattı ve gözlerini kapadı. Zira Esra mutfığı yakmadığı sürece yerinden kıpırdamayı düşünmüyordu.

4. Bölüm

Hüma salondaki üçlü kanepayı toplayıp çarşafı katlayan Esra'ya gözlerini pörtleterek bakarken bir yandan da onun elindeki battaniyeyi kapmaya çalışıyordu.

“Çek patilerini, bas geri. Gebiş halinle sana iş yaptıracak değilim!”

Esra'nın daha şimdiden başlayan bu kısıtlamalarına 'ya sabır' çekerek mutfığa yöneldiğinde çoktan hazırlanmış masayı gördü ve eli istemsizce karnına gitti. Nedense her yemek yeme faslında bunu yapar olmuştu genç kadın. Daha parmak kadar olmamış bebeğine yemek yedirmiş gibiydi ama bunu pek de umursuyor sayılmazdı. Sonuçta ilk defa hamile kalıyordu ve biraz abartmasında sorun yoktu.

Aş erme hezeyanı daha başlamadığı için şükrederek masaya oturduğunda Esra'nın onu uyandırmadan önce hazırladığı mükellef kahvaltı sofrasına iştahlı bakışlar attı. Esra'nın onu şımartması, bu gibi durumlarda hoşuna gitmiyor değildi.

Amerika'dayken Esra yemek işlerine hiç karışmazdı. Zaten karıştığına da ortaya çıkan sonuçlar düşünülürken Hüma onun doğru bir şey yaptığına inanıyordu.

Genç kadın yemek yapmayı seviyordu sevmesine, ama kahvaltı sofrası hazırlamak ona göre değildi. Daha uykusunu bile alamamış mahmur bir halde, gözleri yarı açık bir şeyler kırıp dökmeden iş yapmak kolay değildi doğrusu.

Ama Esra yılların alışkanlığını bebiş için bozmuş görünüyordu. Üşenmeyip krep bile yapmıştı daha ne olundu. Gerçi biraz yanık ve şekilsiz görünüyordu ama Esra'dan daha fazlasını beklemek saçma olurdu.

Esra'nın domates de doğradığını gördüğünde kıkırtısını bastıramadı. Kaldı ki en sevmediği şeydi bu, keserken tüm suyu doğrama tahtasına aktığı için nefret ederdi domates kesmekten Feriştah teyze bu sabah onlar uyanmadan önce evden çıkmış ve buzdolabının üstüne not bırakarak teknolojiden bihaber olduğunu net bir şekilde belli etmişti.

"Ben bu masayı sen bön bön bak diye mi hazırladım gebiş? Yumul haydi, bebişin karnının gurultusunu buradan bile duyuyorum."

Hüma dudaklarını ısırarak masaya kurulduğunda Esra'ya bebeklerin daha bir ay bile dolmadan iç organları nasıl oluşabiliyor acaba? Demedi... Gülümsedi...

Kartal için şirkette geçen sıkıcı dakikaların ve bunaltıcı toplantıların yaşandığı en yoğun günlerden biriydi. Az önce yeni bir ihaleyle ilgili oldukça iç karartan bir sunumla boğuşmuştu ve aklı tamamen farklı bir yerdeydi.

"Gel oğlum gel. Dikilmesene kapıda."

Asistanı Burcu'nun beş dakika önce getirdiği sert kahveden bir yudum aldığı anda Berat ve Aslan aynı anda daldılar.

“Daha fazla katlanamayacağım abi. Yeter artık.” Berat üstü başı kir içinde kendisini deri koltuklara attığında hayattan bezmiş gibi bir hali vardı.

“Al benden de o kadar patron.”

Aslan da kendini Berat’ın karşısına attığında Kartal ikiliye tuhaf bir bakış yolladı. “N’oluyor, adam gibi anlatın!”

Berat, beyaz gömleğine bulaşan kırmızılığa tiksinererek baktığında “Bir haftadan beri her Allah’ın günü Hüma Hanım’a gidiyoruz.” dedi sinirle.

“İlkinde kaşımı patlattı. İkincisinde Feriştah denen teyze kafama oklava geçirdi. Sonraki gün siteye girmeye çalıştığımızda Hüma Hanım çılgılığı basınca kapıcı süpürgeyle kovaladı. Diğer gün bir alışveriş merkezinde yakaladık ve bizi nasıl olduysa kadınlar tuvaletine çekmeyi başarınca kadınların tacizine uğradık. Bugün de sitenin dışında beklerken tam yakaladık diyordum ki, bir grup mahalle sakini ellerindeki domatesleri ve bilumum yiyecekleri nişan tahtası niyetine bizi seçerek üstümüze fırlattı. Abi, ne yapıyorsan yap kimi gönderiyorsan gönder. Ama ben bir daha oraya adımımı atmam.”

Aslan başıyla Berat’ı onayladığında Kartal geriye yaslanıp sandalyesine kuruldu. Adamlarının başına gelenlere gülse mi ağlasa mı bilememişti. Bir hafta boyunca bir adım ilerleyememişlerdi. Üstelik karşılarında iki tane savunmasız kız ve yaşını başını almış bir teyze vardı... Onların bu halini gören, yaşadıklarını duyan olsa cümle âleme maskara olurlar ve itibarları anında yerle yeksan olurdu herhalde.

Adamlarının haline daha fazla kayıtsız kalamayıp sakince konuştu.

“Hüma bugün evden çıktı mı?”

Berat Kartal'ın sorduğu soruya bir anlam veremezken “Evet, evde değil.” diye mırıldandı. Deminden beri başlarına gelenleri anlatıyordu ve adamın sorduğu ilk şey bu muydu yani? Bazen patronuna akıl sır erdiremediği doğrudu.

“Güzel... Çıkabilirsiniz.”

Hüma eli kolu poşetlerle dolu bir şekilde dairesinin kapısında durakladığında sanki bir koşu parkurundan çıkmış gibi nefes nefese kalmıştı. Elindeki torbaları yere bırakıp, elini beline koyarak geriye doğru gerinip, rahatlamaya çalıştı.

Esra onun bu halini görse çılgılığı basar, saçını başını yoları herhalde. Bir yatağı toplamasına bile izin verilmiyorken bu ağır şeyleri taşımıştı Hüma. Amaaan; bu kardarcık iş yapmak bebeğin sağlığını etkileyecek değildi ya sonuçta.

Acıkmaya başladığını hissetti, çantasından anahtarı çıkarmayı başardığında yere koyduğu poşetleri eline alıp kendisini eve attı ve derin bir nefes aldı, genç kadın.

Canı çıkmıştı gelene kadar. Üstelik saat de dokuza geliyordu ve Hüma'nın istediği tek şey konforlu koltuğuna uzanıp yeni aldığı DVD'lerden birini seçip film izlemektir. Hâlâ geç kalmış sayılmazdı. Doğruca mutfağa yöneldi, elindekileri masanın üstüne bıraktı, paytak adımlarla salona doğru yürüdü.

“Bebeğim şimdi seninle bol aksiyonlu bir film izleyelim olur mu? Hollywood'tan Orlando'yla mı yoksa Bollywood'dan Aamir'le mi tanışmak istersin ilk olarak? Bak şimdiden anlaşalım, büyüdüğünde annenin izinden gideceksin. Öyle romantik, ağlak filmler yakışmaz bize.”

Hüma karnıyla konuşmaya devam ederek salona girdi ve el yordamıyla düğmeleri buldu, tam koltuğuna yöneliyordu ki kurulmak istediği koltuğun aslında boş olmadığını fark edip çığlığı bastı.

Koltuğuna bir adam yayılmış, gözlerini üzerine dikmiş kendisine bakıyordu. Hüma korkudan bayılmadığı için oldukça şanslı sayılırdı. Ödö kopmuştu. Çantası gü-rültülü bir şekilde yere düştüğünde Hüma nefesini tutmuş, karşısındaki adama bakıyordu.

Evinin içinde kimliği belirlenememiş bir cisim vardı. Hem de ne cisimdi ama... Koyu kumral saçları özenli bir şekilde birbirine girmişti ve giydiği takım elbisesi vücut hatlarını, daha doğrusu kaslarını belli edercesine gerilmişti. Hüma adamın oturuyor olmasına rağmen koltuktan sarkan bacaklarına baktığında onun oldukça uzun boylu olduğunu anlayabiliyordu. Oldukça dikkat çekici bir yüzü vardı. Çökük elmacık kemikleri, sanki estetik ameliyattan çıkmış gibi duran bir burnu, biçimli ve kalkık kaşları Hüma'da onu detaylıca inceleme isteği uyandırıyor. Tüm bunların ötesinde masmavi, oldukça tuhaf bakan gözleri vardı ve Hüma'yı adamı incelemekten alıkoyan da bu gözler oldu.

"Se-sen de kimsin?" İçeri girdiği ilk anda sorması gereken soru, sonunda çıkmıştı ağzından. Eline kendini güvende hissetmek için bir cisim aldığı anda, onun bir vazö değil de çerçeve olduğunu görünce şansına bir kez daha lanet etti.

Tüm rahatlığı ve sakinliğiyle ayağa kalkan adam onu baştan aşağıya incelerken bir cevap verme zahmetine girmedi.

"Demek Hüma sensin."

Hüma gözlerini devirdiğinde tekrar "Sen kimsin ve evimde ne arıyorsun?" diye bağırdı.

“Kim miyim? Karnındaki bebeğin babasıyım, şimdi burada ne aradığımı anlamışsındır sanırım.”

Hüma emindi ki, adam ben hırsız ya da katilim dese daha az korkardı ondan. Bütün soluğu çekildiğinde elindeki çerçeve yere düşüp parçalara ayrılmış ve Hüma yerçekimine daha fazla karşı koyamayarak yere çökmüştü.

“İyi misin?” Adam öne atılıp ona doğru bir hamlede bulunduğunda Hüma kırılan çerçeve parçalarından birini anında ona doğru fırlattı.

“Sakın yaklaşma!”

Kartal her ne kadar Hüma’nın sağlığından endişe duysa da, dediğini yapıp olduğu yerde kaldı ve fırsattan istifade, karşısındaki kadını incelemeye başladı.

Beklediği gibi biri değildi aslında. Kartal’ın fark ettiği ilk şey bu olmuştu. Berat’ın anlattıklarını dinlediğinde zihninde tipik bir ev kızı canlanmıştı. Hafif iri yarı, Berat’ı korkutacak birini beklemişti. Görünüşünden bile çirkeflik akacağını düşünmüştü ama yanılmış olmalıydı.

Çünkü karşısındaki kadın oldukça güzel, incecik, hatta fazlasıyla zayıf bir kadındı. Kumralın sarı tonlarına bakan hafif dalgalı saçları vardı. Boyu çok uzun değildi ama kısa da sayılmazdı. Yanakları biraz çöküktü, oldukça biçimli duran dolgun dudakları olayın etkisiyle titriyordu. Gözleri ise maviydi. Çok yakından baksa tam tonunu daha rahat söyleyebilirdi ama buradan, buz mavisi gibi durduğuna yemin edebilirdi. Bir aksilik olmazsa, doğacak bebek çok yüksek ihtimal mavi gözlü olacaktı. Nedense bu hoşuna gitmişti.

Bunların dışında, Berat’ın böylesi birinden korktuğuna inanamıyordu. Gözlerini onun yüzünden ayırıp bakışları istemsizce kadının karnına kaydığında Hüma’nın ellerinin karnında birleştiğini fark etti. Sanki bebeğini korumak istercesine elleriyle karnını sarmıştı genç kadın.

“Adamlarına söylemişim! Bebeğimi sana vermeyeceğim...”

Kartal daha fazla dayanamayarak bir adımda kadına ulaşp onu yerden kaldırdı ve o, daha ne olduğunu anlamadan, koltuğa oturtuverdi. Ve ardından da karşısındaki koltuğa kendisi oturdu.

“Bak, kim olduğumu bilmiyorsun. Neler yapabileceğimi de... O yüzden beni kızdırmak gibi bir hataya düşme. Anlaşarak halledebilecekken karşılıklı savaşa girmek senin için sağlıklı olmaz.”

Hüma boğulacak gibiydi; bu olaydan nasıl sıyrılacağı artık bilemez hale gelmişti. Adamın hareketlerinden tehdit akıyordu ve Hüma onun sakın ama tehlikeli sesi yüzünden iliklerine kadar titremişti.

“Kim olduğun beni hiç ilgilendirmiyor ve ilgilendirmeyecek. Sperm bankalarındaki yasalar belli. Bebek üzerinde hiçbir hak talep edemezsin. O benim, bu karışıklık benim kaderim. Bu bebeği kimseye vermeyeceğim.”

“Adamlarım bu konuda seni bilgilendirmiş olmalılar. Bu normal bir durum değil ve sıradan kurallar bizi bağlamıyor. Buraya elim kolum boş gelmedim. Eğer teklifimi kabul etmezsen, işlemleri başlatacağım ve banka davayla uğraşırken sen de bebeğini aldırma zorunda kalacaksın.”

“O benim bebeğim! Onu benden alamazsın!” Hüma herşeye rağmen korkusuz bir şekilde konuştuğunda Kartal’ın kaşları çatıldı bu sefer de.

“Benim de bebeğim o. Aksini inkâr edemezsin. Ve benden bir parça taşıyan o bebeği tanımadığım bir kadma bırakmamı bekleyemezsin.”

Hüma duyduklarına inanamıyordu. Sinirli kahkahası odada yankılandığında ellerini farkında olmadan iki yana savurdu.

“Şaka mı yapıyorsun sen? Asıl ben bebeğimi tanımadığım, ne idüğü belirsiz bir adama teslim edecek değilim. Dokuz ay karnımda taşıyacağım, sonra da gelip kollarına bırakıp ortadan kaybolacağım, ya da aldıracağım öyle mi?” Sesi gittikçe kontrolden çıkarken devam etti; “Hah! Çok beklersin. Önce beni öldürmen gerek tamam mı? Bunun başka bir yolu yok çünkü. Ya o belindeki silahı çekip vur beni, ya da bir daha bebeği alacağım diye çıkma karşıma!”

Hüma resti çektiğinde Kartal, hâlâ nasıl oluyor da karşındaki kadın bu şekilde direnebiliyor ve karşı çıkabiliyordu, anlamıyordu.

Beni öldür derken blöf yapmadığı çok belliydi. Ve Kartal ne yapması gerektiğini ilk defa bilmiyordu. Bebeği kadına bırakıp çekip gitse ayrı dertti, kadın bebeği aldırma-makta kararlı olduğuna göre onu öldürmesi söz konusu bile olamazdı.

Ne yapacağını şaşırmış durumdaydı ve adamın akli, kadının karnına kayıp duruyordu. Orada bebeğinin olduğunu bilmek kalbinin hızla çarpmasına yetiyordu. Allah biliyor ya, şu an istediği tek şey Hüma’nın önünde diz çöküp bebeğini sevmekti.

Ablası hamileyken, en sevdiği şey onun karnıyla konuşmaktı Kartal’ın. Bunu bilen tek kişi Öykü’ydü. Şimdi kendi bebeği olacaktı. Bu düşünce onu bir anda çok fazla heyecanlandırmıştı.

Bu bebeği alması gerekiyordu. Bundan emindi artık. Bir çocuk istiyordu ve bu kadın bunun için biçilmiş kaptandı. Hüma’nın bebeği aldırması imkânsız gibi duruyordu ama onu bir güzel korkutursa Kartal’ın dava açıp kürtaja zorlayacağını düşünecek ve bebeğini öldürmek yerine ona vermeye razı olacaktı.

Kararlı bir şekilde koltuktan kalktığında Hüma'nın başına dikildi. "Sadece iki seçeneğin var. Bu kartım, yarın bana kararını bildirmezsen olacaklardan ben sorumlu değilim."

Hemen ardından Hüma'ya kendinden emin bir şekilde baktı ve gözleri kadmın karnına indi. Hüma'nın doğru kararı vereceğinden emin bir şekilde evden ayrıldığında arkasında nasıl bir enkaz bıraktığının farkında değildi.

Hüma Kartal denen adamın bu net ve kararlı tavrıyla tüm duvarlarının yavaş yavaş çöktüğünü hissetti. Az önce adamın onu özenle oturttuğu koltuğa yavaşça çöktü. Ayakları sanki artık hem onun hem de bebeğinin yükünü çok fazla taşıyamıyormuş gibi zangırdıyordu ve Hüma bu düşünceyle birlikte dehşetle soluğunu tuttu. Kafasında milyon tane sorun ve vermesi gereken cevaplarla ağır bir yükün altında ezilirken gözlerinden yaşlar yavaş yavaş süzölmeye başlamıştı. Anlaşılan bu gece genç kadm için oldukça huzursuz geçecekti.

"Ne demek evime girmiş! Ne demek beni tehdit etti! Ben o şerefsizi var ya si-" Esra hararetli konuşmasını birden kestiğinde Hüma'nın karnına üzüntölü bakışlar attı. "Ay,az kalsın bebişin yanında küfüredecektim. Ben onun ağzına acı biber sürerim demek istedim, bebiş. Senin teyzen edepli bir kadındır yoksa..."

Hüma Esra'nın ellerini karnının üstünden iterek sinirle homurdandı.

"Evime girmiş! Bu adam doğru söylüyor Esra. Gerçekten tehlikeli biri o. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona hayır dersem, bebeğimin ölüm kararını vermiş olacağım."

Hüma ellerini yanaklarına bastırıp ofladığında Esra ona 'Affedersin de, sen salak mısın?' dermiş gibi bir bakış attı.

"Ay safım. Sen de yedin mi bunu? Bazen bu kafayla nasıl ikinci olduğunu sorgulamıyor değilim." Konudan saptığını fark edip durumu hemen toparladı. "Adam bildiğin blöf yapıyor be. Ama ben onu var ya, bir elime geçireyim. O Aslan denen adama yaptıklarımı aynen ona da yapacağım. Bak o zaman da böyle konuşabiliyor mu?"

Hüma onun haline, tavrına, yerinde tepinerek duvarlara tehditler savurmasına bakarken; istemsizce kıkırdarak burnunu çekti, sesi boğuk çıkıyordu.

"Adam silahını çektiğinde apışıp kalırsın ama Esra..." dedi ve aklına gelenlerle oturduğu yerde bile bacakları titremeye başladı. Esra, bu adamların o metal şeyi üzerlerine gerçekten doğrultup doğrultamayacaklarını merak ediyordu. Araştırmacı gözleri şüphe ve merakla kısıılırken yasalarda bu gibi durumlarda ne tür önlemler var, onu düşünmeye başlamıştı.

"Ama ne yaparsa yapsın, kabul etmeyeceğim!" Aklına gelen şeyle gözbebekleri titreşirken sesi taviz vermiyordu. "Hatta şimdi arayacağım onu!"

Sehpanın üstünde duran ve tüm gece boyunca oradan milim bile kıpırdamayan kartvizite doğru bir hamle yaptı. Esra da sanki aylardır beklediği film vizyona girmiş ve onu izliyormuşçasına gözlerini heyecanla üstüne dikti.

Hüma derin bir nefes alıp titreyen parmaklarını dokunmatik telefonun ekranındaki numaralarda gezdirdi ve ardından büyük bir cesaret göstererek yeşil tuşa bastı. Nefesini tutup telefonun çalma sesini işittiğindeyse kalbi yerinden çıkacakmışçasına gümbürtüyle attı, hatta telefonu kalbine dayasa; karşı taraf oldukça net bir şekilde onun kalp atışlarını duyabilirdi. Telefon çaldı, çaldı, çaldı...

Ama her alışta Hüma'nın kalp atışları biraz daha normale döndü. Lakin bu ferahlık sorunun kaynağına inmek anlamına gelmiyordu. Onunla grşmezse bebeğini ona hiçbir zaman vermeyeceğini nasıl söyleyebilirdi?

"Amıyor!" dedi nefesini ahizeye üflerken Hüma. İtinayla çalan uzun dıt sesini dinlemiş, merakla bekleyen Esra'ya bilgi verme gereği duymuştu. Elindeki telefonu kapatıp rastgele fırlatırken oldukça sinirli görünüyordu.

"Amıyor işte hödük herif." dedi telefona bakarak "Ama işine gelince, yarın yanıtını vereceksin demeyi biliyor!"

Hüma gergindi ve çok korkuyordu. Haliyle de konuşurken elini kolunu şiddetle savuruyordu. Farketmeden, dirseğini yanına yanaşan genç kızm suratma yapıştıracakken, Esra darbe yemekten son anda kurtuldu.

"Ay ne yapıyorsun ya?" diye çığlık atarken, gözleri kocaman olmuş, parlıyordu. "Az kalsın dirseğin gözümle bütünleşip yeni bir yaşam formu tretiyordu!"

Hüma yaptığı hareketin farkına varmadan başını huy-suzca ona doğru çevirip suratını buruşturdu; aklında Esra'nın boncuk kara gözlerinden daha mühim şeyler vardı.

"Esra!" diye dişlerinin arasından tısladığında eve geldiği dakikalar gözünün önünden film şeridi gibi aktı geçti. İçeri kolayca girip kendi eviymiş gibi koltuğuna kurulması onu deli ediyordu. Feriştah teyze evde olsaydı da, bir oklava da onun kafasında kırsaydı ne iyi olurdu!

İki genç kız derin düşüncelerle bir anda sessizliğe büründüğünde, on saniye bile geçmeden Hüma rkeke çığlığı bastı.

"Ay!" Koltuğun tepesine tnerken "Allah'ım! Sanırım gaipten sesler duyuyorum!" diye de ciyaklamayı ihmal etmedi.

Odayı kısık gözlerle tararken, kafayı yediğini düşünüyordu. Son günlerde başına gelenler pişmiş tavuğun başına bile gelmemiştir! En stressiz olması gereken günlerde başından bir değil, iki değil tam tamına üç tane öküz kılkı musibet gelip geçmiştir. Üstelik bu musibetler ondan canının parçasını istiyordu! Elini karnına koyarken derin derin nefesler aldı. Tırlatmasına kesinlikle az kalmıştır. Bu Kartal denen adam çevresinde dolandığı sürece de bu ihtimal giderek artacaktı.

Esra ise "Saçmalama kızım ya!" diye cırlarken "Telefondan geliyor o ses! Ay Hüma çarpacağım bir tane ha!" diye inleyerek usulca kendini kanepeye attı. Hüma endişeli bir şekilde telefonun ekranına baktı ve az önce aradığı numaranın aramasını yanlışlıkla yanıtladığını görerek acıyla inledi. Adam bu kadar dakikadır onların saçmalamalarını mı dinliyordu? Uzanıp telefonu eline alırken parmakları bile tutmaz olmuş, mavi gözleriye irice açılmıştı.

"Ka-kartal Bey?" diye kekelediğinde Esra kıkırtısını serbest bırakıp ona yaklaştı; Hüma ise silkinerek kendine geldi. "Kusura bakmayın, açtığınızı fark edemedim."

Telefonun diğer tarafından gelen Kartal'ın Hüma'ya göre daha tok ve net çıkan sesi, kızın kalp atışlarını sanki daha da hızlandırdı.

"Farkındayım." dedi adam. Kadının sesindeki mahcubiyetin farkındaydı ama damarına basmak istedi.

"Aksi takdirde, bu hödük herife kendi huzurunda saymaya cesaret edemezdin."

Hüma adamın kendinden emin tavrını duyduğundaysa gözlerini sıkıca kapadı ve içinden kendine küfürler saydı. Açılan telefonu fark etmeyecek kadar mı aklı uçup gitmişti bilmiyordu! Boşta kalan elini karnının üzerine getirip usulca okşarken derin bir nefes aldı ve onu bozguna uğratmak için anında konuya girmeye karar verdi.

“Bebeğimi sana vermiyorum!” dedi az önce yavru kedi gibi inleyen o değilmiş gibi, bir anda kaplan kesilerek. Acaba hormonları gereğinden fazla mı erken boy göstermeye başlamıştı? Bu ruh halindeki dengesizliğin başka bir açıklaması olamazdı. “Sakin bir daha beni tehdit etmeye kalkma. Karşıma da çıkma! Bu son konuşmamız olacak! Beni ve bebeğimi rahat bırak!”

Ardından da onun bir şeyler söylemesine fırsat tanımadan telefonu yüzüne kapadı ve kendini koltuğa attı. Telefonu da usulca yere iniş yaptığında Hüma elini gümbür gümbür atan kalbine götürüp, derin bir nefes aldı. Sandığından daha zor olmuştu. Eğer adam blöf yapmıyorsa, Hüma bu konuşmanın kendi aleyhine olacağının farkındaydı. Esra’ya inanarak gaza gelmişti ve yanlış mı yapmıştı bilmiyordu. Ama bunu zamanla anlayacaktı. Öyle bile olsa, nasıl olur da bebeğini o adama teslim edebilirdi ki? Eli karnına indiğinde kalp atışları artık yavaşlamış ve eski düzenine, az da olsa geri dönmüştü. Yapmıştı işte, değil mi? Gerçekten o adama posta koymayı başarmıştı!

“Yürü be Hüma!” deyip yerinden zıplarken Esra tezahüratlarına tam gaz devam etti. “Süpersin sen süpersin! Hah, Kartal denen pi-”Yani neredeyse!

İnleyerek eliyle ağzını kapadığında tekrar Hüma’nın karnına üzgünce baktı. Gözleriyle de arada sırada af diyor olabilirdi. Genç kızın önüne eğilirken dizleri acıdı ama umursamadı.

“Pisicik! Pisicik diyecektim bebiş! Ay özür dilerim, çok patavatsızım.”

Hüma gözlerinden akan yaşları silerek, kıkırtısını bastırmaya çalıştı. Esra’nın karnına uzattığı parmağı tutup bükerken de arkadaşının canını yakmıyor aksine oyununa ortak oluyordu.

“Bana bak!” dedi muzip bir ses tonuyla dudakları kıvrılırken. “Bebeğimin yanında düzgün konuş, yoksa çok kötü olur.”

Esra gülererek yerden zoraki bir şekilde kalktı ve kendini Hüma’nın kollarına atıp;

“Al beni ayağının altına Hüma! Cennet annelerin ayağının altındaymış, ne olur al.”

Hüma da gülererek ona eşlik etti. Sonra da Esra’nın koluna yavaşça vurdu. Bu kız hiç mi akıllanmayacaktı? Eli şefkatle karnına giderken mırıldandı.

“Sen bir gebişle dalga geçmeye utanmıyor musun?”

Esra kıkırdayarak kendini arkadaşının ayaklarının dibine atarken; Kartal denen o ayı yavrusundan kurtulmuş olmanın rahatlığını yaşıyordu.

“Ay özür dilerim gebişlerin gebişi!” dedi kıkırdayarak. “Ne münasebet? Hiç öyle şeyler yapar mıyım ben?”

Hüma başını bilmiş bilmiş sallarken, karnından gelen gürültülerle susmak zorunda kaldı. Esra duyduğu sese gülümseyerek, arkadaşının yanağından makas almayı unutmadı.

“Ben bebişe ve sana kendimi affettirmek için şahane bir yemek hazırlayacağım şimdi. Acıkmışsınızdır siz...” Mutfağa geçerken tüm bu olanlar aklında fır fır dönüyordu. Adamın vazgeçeceğini düşünüyordu ama eğer yanılıyorsa ne yaparlardı bilmiyordu. Bu konuda tecrübesine güvendiği bir avukatla konuşmuştu Hüma’dan habersiz. Ama adamın söylediklerini duyunca pek de yasal yollara güveni kalmamıştı. Kartal gönüllü bir donör olmadığı için durum karışık. Eğer adam bebeği istemezse Hüma aldırma zorundaydı. Eğer bebek istiyorum diye tutturursa, bankadaki doktorun da dediği gibi başka bir sperm örneği kullanılırdı ama Hüma bu bebeğe takmış durumdaydı. İşler tahmin ettiğinden de kötüydü ve Esra bunu

Hüma'ya belli etmemeye çalıştıkça tükeniyordu.

"Hadi sen de dinlen." diye seslendi içeriye; düşüncelelerinden sıyrılıp. "Yarım saate hazırlarım masayı."

bir hafta sonra...

Hüma yorgun bir şekilde kanepeye yattığında, ağlamak için kendisini kasmaya, herhalde şu an hüngür hüngür ağlıyor oluyordu. Çok yıpranmıştı. Her dakika karşısına çıkan sorunların ne zaman biteceğini, son bulacağını düşünüyor, bir cevap bulamayınca daha da kötü oluyordu.

Kartal'ın teklifini reddettiğinden beri, işler iyice sarpa sarmıştı.

O gün Esra şahane bir sofraya hazırlanmış, sanılanın aksine basit soslu bir makarnayla öğünü geçiştirmişti ama Hüma'nın keyfi de oldukça yerine gelmişti. Masa muhabbetleri meşhur olan iki genç kadın uzun bir süre oturup ondan bundan konuşup eğlenmelerine bakmışlardı.

Bu eğlence, ancak Kartal arayana kadar sürmüştü. Adam telefonda esip gürelemiş, Hüma'nın adeta aklını başından almıştı. Tehditlerini ardı ardına sıralarken genç kadın büyük bir cesaretle ona direnmeyi başarmıştı. O bağırırken, Hüma da bağırarak, yelkenleri suya indirmemişti. Aslında o böyle yaptığını sanıyordu çünkü Kartal karşı tarafta civciv gibi öten, ara ara sesi titreyen kadını duydukça, sinsice sırıtıyordu. Onun dile getirdiklerini gerçekleştiremeyeceğini ise, adı gibi biliyordu.

Hüma o gece ona bebeğini ve kendisini rahat bırakmasını, her şeyi kendi başına halledebileceğini ve bebeğe tek başına, o olmadan daha iyi bakabileceğini haykırmıştı.

Ama ikisi de biliyordu ki, bu da kocaman bir yalandı! Hüma o kadar diplomaya rağmen, bir buçuk haftadan beri perişan durumdaydı. Hangi şirkete, büroya başvuru-

rusa başvursun, bir iki gün içinde hep olumsuz yanıt geliyordu. İstanbul'daki bütün avukatlık bürolarının kapılarını aşındırmasına rağmen de henüz geri dönüş yapan bir yer olmamıştı.

Kendisiyle övünmeyi seven birisi elbette ki değildi Hüma, ama iş başvurusu yaptığında ve şirketlerin onun mezuniyet derecesini, ondan sonraki eğitimini gördüklerinde onu havada kapması gerektiğini de adı gibi biliyordu ve bu duruma hayret ediyordu!

Biriktirdiği bütün para sperm bankasına, eve gitmişti ve Hüma'nın elinde, bu ayı idare edecek kadar paradan başka hiçbir şey kalmamıştı. Ayın sonunda ne yapacağını ise gerçekten bilmiyordu. Üstelik bir de bebek meselesi vardı. Hastaneye gidip gelmesi gerekecekti. Tahliller, ilaçlar, muayene ücretleri... Sonra gün geçtikçe masrafları da artacaktı. Bebek doğmaya yakın, bir dünya masrafı olacaktı. Sonra daha doğumu vardı... Ve Hüma gitmesi gereken doktor kontrollerini de bu nedenle mecburen aksatmak durumunda kalmıştı... Bu çaresizliği ilk kez yaşamıyordu elbette ama kapıların suratına tek tek kapanmasını da kaldıramıyordu. O kimseden torpil beklemiyordu ki, sadece layık olduğu göreve hakkıyla gelebilmek ve bir an önce sosyal haklarına ve maddi özgürlüğüne yeniden kavuşmak istiyordu. Sıkıntılı düşüncelerinden ise aklına bu akşam Esra'lara yemeğe davetli olduğu geldiğinde sıyrılabilmişti. Daha doğrusu sıyrılmak zorunda kalmıştı.

Çünkü Feriştah Teyze onun gözlerinin içine baktığında bile, aklından geçenleri şıp diye okuyabiliyordu.

“Oy kuzum, gözlerim yollarda kaldı yine o iki hergeleyle mi karşılaştın yoksa?”

Hüma duyduğu sesle başını kaldırıp yaşlı kadını karşısında görünce yüzünde mahzun bir gülümsemeyle oturduğu koltuktan kalktı ve Feriştah teyzeye sarıldı. Kadın da onu kollarından tutup geri ye doğru çekti ve fıldır fıldır alıcı gözleriyle detaylıca süzdü.

“Hüma’m!” dedi gördüğü manzaradan memnun kalmayarak. “Kuşum, ne bu hal?” Kafasını, gördüklerinden memnun değilmiş gibi iki yana salladı. “Pek bir süzül-müşsün yavrum sen.” “Gözlerin de şişmiş kuzum senin. Bana bak! Bir şey mi oldu yoksa?”

Annelik içgüdüğü bu olsa gerekti. Hüma onun sorduğu soruyu çarpıtarak da olsa cevaplamaya karar verdi. Aslında o an dertlerinin hangi birini sayacağını şaşırmıştı.

“Sorma Feriştah teyzem.” Dedi, dudaklarını büzerek. Gözleri yine hafif bir nem tabakasıyla kaplanmıştı. “Yaptığım başvuruların hiçbirini kabul edilmedi. Öyle kalakaldım ortalıkta. Sinirlerim ondan bozuk biraz...”

Esra ise gözlerini kısarak, şüpheyi anında lafa girdi.

“Bu işin içinde Kartal denen öküz yoksa eğer, ben de evde kalayım!” Ardından da ben haklıyım dercesine gözlerini kararlı bir şekilde Hüma’nın üstünde gezdirdi. Feriştah Hanım ise gözlerini belertip Esra’ya baktı sonra da usulca terliğini yerden alıp genç kıza fırlattı.

“Sus kız sen! Zaten evde kaldın, hâlâ konuşuyorsun!” Sonrasında ise kızının cevap vermesini beklemeden gözlerini tekrar Hüma’ya çevirdi. “Ee Hüma’m, ne yapacaksın? Ne yiyip ne içiyorsun yavrucuğum, yüzün kaşık kadar kalmış?” Bir anne edasıyla onun yanağını okşadığında herkesin korktuğu Feriştah gitmiş, yerine merhamet timsali bir kadın gelmişti.

“Ne edeceksin yavrum, aklında ne var? Hayat kolay değil, geçinmek kolay değil. Hele bir de sen şimdi iki canlısın. Hastanen var, ilacın var, doktorun var. Nasıl karşıla-

yacaksın? Şuncacık bebek daha şimdiden bu kadar masraf çıkarmıyor ama bunun ilerisi de var kuzum."

Hüma içsel düşüncelerinin bir başkası tarafında dilendirilmesinden hiç de hoşnut olmadı. Yüzünü kucağına eğip içinden onu işe almayan tüm ofislere beddua etmek istedi. Acıyla iç çekerken seslice inledi.

"Of bilmiyorum, bilmiyorum Feriştah teyze! Kahretsin ki, bu ayın sonunu anca getirecek gibi duruyorum." Sonra, dilinin ucuna gelen şeyi kaygıyla fısıldadı. "Üstelik... Param yetmediği için doktora bile gitmedim!"

Feriştah Hanım yerinde sıkıntıyla kıpırdarken, diğer terliğine uzanmaya çalıştı ama göbeği yüzünden ulaşamadı.

"Delinin zoruna da bak!" dedi. Onun haline içi cız etse de katır inadını biliyordu. Doktora götürmeye kalksa Hüma yine mırın kırın eder, ben başımın çaresine bakamıyor muyum diye alınganlık ederdi. Yine de teklifini yapmaktan çekinmedi.

"En başından beri diyorum yavrucuğum sana, gel burada kal diye. Kocaman ev, neyimize yetmiyor da başka ev diye tutturuyorsun ki hiç anlamadım, anlayamayacağım!"

Esra annesini şiddetli bir şekilde onayladığında Hüma derince bir iç çekmek zorunda kaldı ve yerinde kıpırdanarak kadına dönüp onun yüzüne bakarak konuştu.

"Feriştah sultanım." dedi elini onun az da olsa buruşuk yanaklarma götürerek "Artık kendi ayaklarımın üstünde durabildiğimi görmek istiyorum. Ne olur hak ver bana." Sesindeki tatlı tını kadını anında yumuşatırken o da bunu fark edip devam etti.

"Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım zaten. Bir ev arkadaşısı bulurum olmadı. Bilmiyorum. Ama başımın çaresine bakmayı öğrenmem gerek. Kendim için değil..." Elini karnın üzerine koyduğunda herkes herşeyi anlamıştı.

Feriştah Hanım ise onun ima ettiği şeyler üzerine sadece uzun bir süre huysuzlandıktan sonra söylendi. "Tövbe tövbe! Bizden iyi ev arkadaşı mı olur kuzum?" Elini genç kızmı yanağına götürüp şefkatle okşadı. "Kestirip atma hemen!" Sonra duygusallığa damardan giriş yaptığını fark ederek hop diye ayaklandı ve Esra'yla ona bakarak homurdandı.

"Tokuşturacağım kafalarınızı ya! Siz kime çektiniz bilmem ki?"

Hemen ardından da kanepede yan yana oturan genç kızların kafalarını ellerinin arasına alıp sıkıştırdı, ardından da tokuşturup iki kızı birbirine yapıştırdı. Kızlardan ise acı dolu feryatlar yükselmişti.

"Ah! Anne!"

"Ya Feriştah teyze ama of!"

İki kızın çığlığı aynı anda odada yankılandığında Feriştah Hanım halinden memnun bir şekilde sırıtmaktan kendini alamadı ve ellerini önündeki havluya silip, kıvrıta kıvrıta mutfağa doğru yürümeye başladı.

5. Bölüm

Hüma o gece aklındaki soruları ve sorunları bir süreliğine kenara atmaya karar vermişti. Biraz eğlenmek onun da hakkıydı ve bu depresif hali, artık onu şizofreniye kadar götürebilecek gibi duruyordu.

Tüm gece boyunca Esra ve Feriştah teyzeyle film izlemiş, sonrasmda da biraz sohbet etmişlerdi. Feriştah teyze, Hüma'nın seçtiği korku filminde bir türlü susmak bilmemişti. Her sahneye ayrı bir yorum yapıyor, karakterlere saydırıyor, o, gidilmemesi gereken yerlere giden aptal kızlara da ağza alınmayacak laflar ediyordu. Hatta yine böyle gerilim dolu bir sahnede, öyle ani bir şekilde yüksek sesle bağırmişti ki, Hüma ve Esra çığlığı basmıştı korkudan. Feriştah teyzenin çılgın yorumlarıyla renk kazanan fakat sütün çekiciliğini kaybeden film de, sonunda bir kenara bırakılmış ve Feriştah Sultan'ın Dedikodu Kazanı adı altında yeni bir film çekilmeye başlanmıştı.

Daha dün gece, yan komşusundan öğrendiği taze bilgileri övüne övüne anlatırken iki genç kız gülmekten yerlere düşmüşlerdi. Ayrıca bol abur cuburlu aperatiflerle Hüma'nın da morali gittikçe yerine gelmiş, yüzündeki o hüznü ifadeden eser kalmamıştı.

Gecenin sonunda Hüma yine aksi teklif edilse de evine gitmekte ısrarcı olmuştu. Feriştah teyze ona söylene söylene bunu kabul ettiğinde de Hüma, ertesi sabah tüm bu sorunlarını masaya yatırma kararı vererek şimdilik huzurlu bir uykuya yatmıştı.

Esra gece boyunca izledikleri korku filminin üzerinde bıraktığı etkiyi, gecenin ilerleyen saatlerinde kavramaya başlamıştı. Gözlerini yumduğu an, aklıma o korkunç sahneler geliyor ve annesinin yanına koşmamak için kendini zor tutuyordu. Dışarıda şiddetli bir rüzgâr vardı ve Esra bu garip seslerin sebebinin rüzgâr olduğunu bilse de, irkilmeden edemiyordu.

“Hüma bir kez daha korku filmi izleyelim derse ve ben onu kıramayıp tamam dersem, kafamı zombilere kalmadan siz kesip yiyin.”

Evrene yolladığı mesajın gerekli yerlere gitmesi için bir süre bekledikten sonra tavana bakarak devam etti.

“Hadi yakışıklı zombiler, yine kabulüm. Ama o çirkin, mendebur suratlı, insanlıktan çıkmış, karınca sürüsü gibi her yerde üreyen zombiler ne? Olmamış bu film, becerememişsiniz. Bir daha yapın.”

Bu mesajının da yerine iletildiğinden emin olduğunda yatakta ters dönerek başını aşağıya sarkıtıp geçen gün bir spor programında gördüğü yeni bir meditasyon tekniğini uygulamaya kalkıştı. Kafası yataktan sarkmış bir şekilde, ayaklarını tuhaf bir pozisyona getirip havaya kaldırdığında, yüzünde ‘Başardım!’ dermiş gibi bir gülümseme belirdi.

Ama bu, çok da uzun sürmedi. Ayakları denge noktasını ileriye kaydırduğunda, ağırlık merkezi de yer değiştirdi.

di, bu yüzden de Esra olanlara engel olamayarak geriye doğru kaydı. Sırtı parkelerle buluştuğunda, yere çarpan kafasını acıyla tuttu ve iki büküm olan vücudunu çözmeye çalıştı. Bacağını büküp geri ittiğinde, düştüğü zemin-den sonunda kalkmayı başarmıştı.

Ne zaman televizyonda gördüğü hareketlerden birini denemeye kalksa başına böyle şeyler geliyordu zaten. Zavallı kızın kolları yara bere içindeydi. Bunda tez canlı olmasının ve sürekli sakarlık yapmasının da etkisi vardı elbette.

Derince bir iç çektiğinde uyuyamayacağını anladı ve salona gitmek için kapıya doğru yürüdü, tam bu sırada karşısında duran siyahlara bürünmüş silueti gördü ve çığlığı basıverdi!

“Zombiler, evrene yolladığım şifreli mesajları ele geçirip baskına geldiler!”

Salaklığına küfürler savururken, karşısındakinin neden hâlâ beynini yemek gibi bir hamlede bulunmadığını ölesiye merak ediyordu. Gerçi ölmesine de ramak kalmış sayılırdı. Yani sebebi öğrense de öğrenmese de, o, bu gece ölecek olan genç kızdı ve az önce izlediği filmdeki bir sah-neden yola çıkarak onun ağzını kapayan katilinin eline, dişlerini geçiriverdi.

Karşısında öylece duran siyahlara bürünmüş adam, bu saldırıyla geri çekildiğinde Esra kendisini hemen kapının olduğu tarafa doğru attı. Demek ki izlediği şeyler de çok da fos çıkmış sayılmazdı.

Ama tahmin etmediği şey adamın buna rağmen ondan önce kapıya ulaşması ve kilidi döndürüp, anahtarı da tek bir hareketle kırmasıydı.

“İmdaaat! Anneeee!” diye çığlığı bastığında karşısındaki adam sinirli bir şekilde ona doğru harekete geçti ve beresinin altından homurdandı.

Esra karşısındaki suikastçı, katil ya da artık herneyse, ona doğru gelince, rüzgâra tutulmuş bir çiçek gibi şiddetle titreyen vücudunu yatağın olduğu tarafa attı. Gözleri detaylı bir arayışa girdiğinde nefis-i müdafaa yapabilmek adına telâşla, eline geçen çalar saati kaptı ve ona doğru gelen adama fırlattı.

Adamın dizine çarpan saat yere düşerken çalmaya başladığında Esra, çiçek desenli zavallı saatinin hunharca ezildiğini, bulanık gözlerle izledi.

“Kimsin sen! Evimizde ne arıyorsun!”

Genç kadının çığlıkları ve bağırışları odada yankılanırken karşısındaki adam hızlı bir şekilde ona doğru geldi ve kollarını yakalayıp ona başka şeyler fırlatmasını engellemeye çalıştı.

“Bırak beni! İmdaaat! Yardım ediiiiin! Anneeee, evde hırsız vaaaaar!”

Avazı çıktığı kadar bağırان genç kadın, adamı da şaşkına çevirdiğinde, bu bağırışların, değil kızın annesini, bütün siteyi başına toplayacağından bir hayli emindi.

Alt kattan kapının açılma sesi geldiğinde adam, karşısındakinin de bunu fark ettiğini ve tekrar bağırmaya hazırlanacağını hissetti. Yakalanmayı göze alamayan adam; genç kız, ağzını bağırmak için açtığı sırada ani bir hareketle dudaklarıyla kızın ağzını kapadı.

Esra ne olduğunu anlayamadan ağzını kapayan güçle birlikte şaşkınlıktan donakaldı. Bildiğin, karşısındaki ‘Tercavüzcü Coşkun’ kılıklı tipin onu öptüğüne inanamıyordu! Dudaklarındaki dokunuşların, midesini bulandıracaklarını düşünmüştü ama lanet olası libidosu tam da azacak zamanı bulmuştu.

Adama karşılık veriyor falan değildi. Onu itmeye, baskısından kurtulmaya çalıştığı da kesindi ama öpüşüyle afalladığı ve heyecanlandığı da, yadsınamaz bir gerçektir.

“Esra! Esra n’oluyor kız, ne bağıırıp duruyorsun?”

Annesi kapının ardından seslenince birden bire kendine gelen genç kız, ona cevap vermeye çalıştı ama adam onu mengene gibi sıkıca kavramıştı ve dudaklarının bas-kısından kurtulmasına izin vermiyordu.

“Manyak mısın Esra ya, gece gece ne yapıyorsun sen?”

Feriştah Hanım kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu görünce heyheyleri iyice tepesine çıktı ve “Esra!” diye bağırdı. “Aç şu kapıyı, kıracağım yoksa bacaklarını!” Bir yandan kapıyı zorlarken diğer yandan da kızmaya devam ediyordu.

“Önce kapıyı, sonra kafanı kıracağım Esra!”

Esra annesinin gazabından, adamın tehdidinden daha fazla korktuğunu fark ettiğinde ondan beklenemeyecek bir kuvvetle, daha doğrusu Feriştah korkusuyla, hâlâ onu öpen adamı hızla kendinden uzağa itti.

“Anne hırsız vaar! Yardım et, kapıyı kilitledi!”

Kapıya doğru bir hamle yaptığında, ittiği adam tarafından yatağa savruldu. Aynı anda da, annesinin kapıyı kırmak için harekete geçtiğini fark etti. Kapı şiddetli bir şekilde zorlanırken adamın pencereye doğru ilerlediğini görünce onun kaçacağını anlayıp, can havliyle yataktan fırladı. Eline komodinin üstündeki en sevdiği aksesuarları geçirdi ve adama fırlatıp, onu engellemeye çalıştı.

Niye onu engellemeye çalıştığını bilmiyordu ama hisleri doğrultusunda harekete geçmişti. Eğer annesi içeri girdiğinde bu adam burada olursa Feriştah sultan onu hemen oracıkta hakkın rahmetine kavuştururdu.

Bu nedenle daha da bir hırslanarak içi kan ağlarken ‘Tweety’li biblosunu adamın kafasına fırlattı.

Adamın dudaklarından dökülen inlemeyle Esra’dan da acı dolu bir inleme yükseldi çünkü Tweety yere düştüğünde kafası kopmuştu! Adam ise ense köküne çarpan objeyle sersemleyen açık olan pencereye tırmanmaya çalıştı.

Ama tam o anda, odanın kapısı kırılmış ve elinde bir adet yangın söndürme tüpü olan orta yaşlardaki kadın içeri dalmıştı. Çok fazla zamanı kalmadığını hisseden adam, kendisini can havliyle camdan dışarı attığında Feriştah Hanım da elindeki tüpün ağırlığına aldırmadan cama koştu ve zorlanarak da olsa onu adama fırlattı. İsa-bet ettirebilecek kadar güçlü değildi elbette ama adam kaçmamış olsaydı, o tüple, adamın kafasını zevkle eze-bilirdi.

Ama bunu başaramamıştı çünkü adam çoktan gözden kaybolmuş ve yangın söndürme tüpü de parkelerin üstü-nü boylayıp az önceki gürültü, yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı.

“Esra’m, iyi misin yavrum?”

Feriştah Hanım yatağın üstüne yığılan kızının yanına koşup onun yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, Esra olay-ların şokuyla vücuduna inme inmiş gibi kaskatı kaldı.

Feriştah Hanım çalışma masasının üstündeki şişeler-den birini alıp Esra’nın dudaklarına dayadığında ise Esra, zor da olsa kendine gelmişti.

“Polisi arıyorum. Sakın bir yere dokunma, ya da kıpır-dama.”

Esra, annesinin içeriye doğru koşturmasını yarı baygın gözlerle izledi.

Aslında genç kadını bu denli etkileyen şey, eve giren hırsızın onu öpmüş olmasıydı. Şimdi aklına geldikçe mi-desi kalkıyordu ama o an, bundan oldukça keyif almıştı. Keyif aldığını fark ettiğinde daha da sinirlenerek eliyle dudaklarını kazırcasına silmeye çalıştı. Nasıl, bu denli geri zekâlı gibi davranmıştı ki?

Evet, çılgındı. Delidoluydu, ama zekâsıyla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Gelgelelim, az önce, evine hırsızlık yapma-ya gelen adamın onu öpmesine engel olamamıştı. İçin-

deki vicdan azabı çığ gibi büyürken dudaklarını kemirdi ve Feriştah Hanım polisi arayıp tekrar yanına geldiğinde annesinin elindeki çikolataya şaşkınlıkla baktı.

Cidden mi? Eve hırsız giriyordu ve derdi bu muydu yani?

“Anne, şaka mı yapıyorsun sen? Hâlâ nasıl yemeyi düşünebiliyorsun?” diye sorduğunda Feriştah Hanım omzunu silkerek burun kıvırdı. Olanlardan aslında hiç de etkilenmemiş gibi umursamaz bir hali vardı.

“Ne, olamaz mı? Kan şekerim düştü. Gece gece iyi atraksiyon yaşadık.” Ardından kızını süzüp onaylamayan gözlerle baktı. “Hem, sen de yesen iyi olur. Bu ablak suratınla hiç hoş görünmüyorsun.”

Esra, annesine inanamayan gözler bakakaldı. “Anne, az önce odama bir hırsız girdi ve düşündüğün şey bu mu yani?” Annesinin rahatlığı onu deli ediyordu! “Boğazımı kesebilirdi, tecavüz edebilirdi, her şeyi yapabilirdi ve sen gelmiş neyin derdindesin!” Ardından kızgın bakışlarını pencereye yöneltti. İnsan kızının odasına tanımadığı bir adam girdiğinde nasıl bu kadar sakin kalırdı Allah aşkına?

“Yavrum, bir şey olmadı sonuçta değil mi? Niye bu saatten sonra boş yere telaşlanıp da kendimi yorayım ki?”

Esra bu saçma konuşmayı sürdürmek istemeyerek bir cevap vermedi. Olmadı mı? Adam Esra’yı öpmüştü, daha ne olsundu ki?

Bazen gerçekten de annesinin, zamanında gizli işlere bulaştığını falan düşünüyordu. Bu sakinlik, bu yaşananları normal karşılaması doğal değildi çünkü.

Bununla ilgili bir şeyler söyleyeceği sırada, dışarıda yankılanan polis sirenlerini duydu. Birkaç saat boyunca, bu hırsızlık olayıyla uğraşacaktı, öyle görünüyordu. Bir avukat olarak prosedürleri bildiğinden, merkeze götürülüp bir de orada ifadelerinin alınacağını farkındaydı.

Sıkıntıyla iç çekerek yorgunluktan ve korkudan bitap düşmüş bedenini yerden kaldırmaya çalıştı ve odada yalnız kalmamak için aşağıya inen Feriştah Hanımın peşine takıldı. Gerçekten uzun bir gece olacaktı!

Hüma yatağında doğrulduğunda, hâlâ tamamen açılmamış gözlerini ovaladı ve hayli yorgun bir şekilde ayağa kalktı. Günün iyi geçmesi için özellikle sağ tarafından kalktığına emin oldu ve kollarını esneterek her zamanki gibi ilk iş olarak, mutfığa yöneldi. Çay için su koyduktan sonra banyoya giderken bebeğini okşamaktan kendini alamadı. Daha doğrusu karnını...

Dün gece eve geldikten sonra çok düşünmüştü. Niyeti rahat bir uyku çekip ertesi sabah sorunların bir hal çaresine bakmaktı ama elbette ki eve geldiği an sorunlar daha da çok su yüzüne çıkmıştı. Ne yapacağını kara kara düşünmüş ve istemeyerek de olsa, Feriştah teyzenin teklifini kısa bir süreliğine kabul etmeye karar vermişti.

Yeni bir ev arkadaşı bulsa, o da ayrı bir dertti. Hem öyle kolay kolay, kafasına uygun birini bulabileceğinden emin değildi. Bu oldukça uzun sürecek bir girişimdi ve Hüma o kadar vaktinin olmadığını hissediyordu.

Ay sonu gelmişti bile! En kısa zamanda bir doktora gitmesi gerektiği için de, genç kadının başka çaresi yok gibi gözüküyordu. Bugün teklifi kabul edecekti. Buna mecburdu.

İçeriden gelen telefon sesiyle, aynada kendisini süzmeye son verip salona geçti ve ekrandaki Esroş yazısını görünce, derin bir nefes alarak, telefonu açtı. Söylemek için tam uygun bir zamandı!

“Hüma! Ay, başımıza neler geldi!”

Telefonu aceleyle kulağından uzaklaştırdığında yanlışlıkla hoparlörü mü açtım diye kontrol etti ama kapalı olduğunu görünce de gözlerini devirdi. Bu kızın sesinin desibelini ölçtürmek lazım diye düşünürken “Ne oldu Esra yine?” diye ofladı sakince. Esra’nın sağı solu belli olmuyordu. En son bu ses tonunu, internette dolaşırken görüp âşık olduğu bir adamı anlatırken kullanmıştı çünkü.

“Allah aşkına, yine kime âşık oldun bakayım?”

Esra karşı taraftan gelen soruyla afallarken “Kim kime âşık olmuş, ay ben neden bilmiyorum?” diye ciyakladı anında. Yok, bu kız gerçekten normal değildi.

“Ay Esra, ne olduğunu söyle de kahvaltımı yapayım. Hem söylemem gereken önemli bir şey var.” diye söylendi sabırsız bir şekilde. “Dün gece çok düşündüm ve bir karara vardım.”

Derince bir iç çektiğinde Esra onun konuşmayı bitirdiğini düşünerek devreye girdi.

“Az önce karakoldan geldik!”

Hüma tiz çığlını saklayamadığında “Ne karakolu? Ne oldu Esra? Her şey yolunda mı?” diye sıraladı sorularını aceleyle. Esra’nın sesi sakindi, demek ki şu an için çok önemli bir sorun yoktu ama Hüma’nın yüreği ağzına gelmişti yine de.

“Ay, dün gece eve hırsız girdi! Ama sakın telaş yapma, bebişi düşürürsen gebertirim seni. Her şey yolunda, hiçbir şey alamadı, ben uyanıktım ve annem de yetişti zaten. Sonra da hırsız kaçtı. İfade falan verdik bilirsin işte. Az önce geldik eve.”

Hüma duyduklarına inanamıyordu. Daha dün gece o evdeydi ve o güvenli yere birinin girdiğini düşündükçe kusma dürtüsünü bastıramıyordu.

“Her neyse detayları yüz yüze anlatırım. Sen ne diyecektin?”

Hüma dilinin ucuna kadar gelen sözlerini yutmak zorunda kaldı. Verdiği karar Esralarda kalma yönündeydi ama Hüma artık öldürseler orada kalamazdı.

Küçüklükten kalma bir fobiydi bu onun için. Hırsızlardan ölesiye korkardı. Eve hırsız girdiğinden falan da değildi aslında. Çok şükür bu zamana kadar hiç böyle bir olay yaşamamıştı.

Ama bunu tetikleyen şeyler olmuştu. Babası eve her gece geç gelirdi, geldiğinde de hep içkili olurdu. Kim bilir nerelerden geliyordu ya, Hüma bunları şu an düşünmek dahi istemiyordu. Yine böyle gecelerden birinde, adam sarhoşluğun da etkisiyle odaları karıştırıp gecenin bir saati pat diye Hüma'nın odasına dalıvermişti. Küçük kız, gümbürtüyle açılan kapının sesini duyduğunda derin uykusundan bir anda sıyrılıvermiş ve gözlerini açtığı anda, tam tepesinde dikilen bir kişiyle karşılaşmıştı.

Hüma, tam bir ay boyunca konuşamamıştı. Dili tutulmuştu küçük kızın. Bir hayli korkmuştu ve babasını tanıyamadığı için de onun hırsız olduğu kanısına varmıştı. O günden beri, hırsızlar korkulu rüyasıydı genç kadının. Ve hırsızın bir kere girdiği eve, sonrasında daha da kolay bir şekilde girebileceğinin farkındaydı.

"Kararımı verdim diyecektim. Çok teşekkür ederim ama size yük olmak istemiyorum. Bir ev arkadaşı bulacağım."

6. Bölüm

Elindeki kalemi kararsız bir şekilde döndürürken diğer yandan da, sıkıca kavradığı kupasından çayını yudumluyordu genç kadın. Dizi, kararsızlığının verdiği huzursuzlukla sallanmaya başlamıştı ama bunun farkında olduğu söylenemezdi.

Nadir zamanlarda ortaya çıkan alnının kenarındaki kırıxıklık yine ortaya çıkmıştı. Saçlarını topladığı için de bu sefer bu çizgiyi gizleyememişti.

Tam karşısında oturan hippî kılıklı genç kız, elindeki sigarayı tütürürken onun bu haline tuhaf tuhaf baktı. Hüma aynı bakışı aynen iade ederken kızın bu tipiyle hâlâ nasıl ona bu şekilde baktığını anlayamıyordu.

Burnunda ve takılabilecek neresi varsa orada piercinqi bulunan, saçlarının yarısını yeşile yarısını da kırmızıya boyatmış ve bunu yaparken de göz var izan var kuralını çiğneyip simetri kanunlarına savaş açmış bir kızdı karşısında oturan. Üstelik salaş ve gotik imajı da cabası...

“Böyle işte, anlatabiliyo muyum? Gece geç saatte gelirim taam mı? Evde istediğim zaman parti de veririm ha. Masraflar ortak kanka. Bir gram fazla para vermem ona göre.”

Ağzını tuhaf bir şekilde yayan ve kelimeleri oldukça saçma bir tonda çıkaran kız Hüma'nın burnunu kıvrmasına neden oldu. Bu yeni nesil nereye doğru gidiyordu, Hüma anlam veremiyordu. Herhalde bu yaşlarda bir kardeşi olsa, Hüma onu tüm insanlığın yararı için eve kapattırdı.

Çayını bitirip kızın elindeki biraya kısa bir bakış attığında çantasını alıp ayaklandı.

"Düşündüm de, ben başka birini bulsam iyi olacak. Ha bir de söylemeden geçemeyeceğim. Sen bu gidişle evsiz kalırsın."

Karşısında oturan kız şaşkın bir şekilde ona bakarken Hüma da homurdanarak cafenin çıkışına yöneldi. Şansına gerçekten lanetler yağdırıyordu. Sabahtan beri bu kaçınıcıydı? Bir tanesi bile mi doğru düzgün bir insan evladı çıkmazdı? Yok yok, paratoner gibi, nerde sorunlu insan varsa kendine çekiyordu.

Karşıdan karşıya geçerken gözleri bir simitçiye takıldığında kendini frenleyemeyip hemen ona doğru ilerledi.

"Bir simit alabilir miyim?"

"Martılara mı atacaksınız?"

Gelen soru karşısında afalladı; simitle ne yapacağından ona neydi? İster yer ister atar ister başkasına verirdi.

"Niye soruyorsunuz ki? Gören de martılara atılan simitlerle yenilenlerin farklı olduğunu zanneder. Ver abicim şuradan bir simit işte, ne yapacaksam yapacağım!"

Adam dişlerini göstererek seslice bir kahkaha attı. Gü-lüşü bile iticiydi adamın... Ya da Hüma bugün tersinden kalkmış da olabilirdi.

"Saf mısın evladım sen? Tabii ki farklı... Yemek için alıyorsan sana yeni çıkanlardan, martılara atacaksan so-ğuklardan vereceğim."

Hüma kafasını yana eğip öylece adama bakakaldığında sinirlerinin tepesine çıktığını artık daha net hissediyordu. Şuncacık hayvanların ne suçu vardı? Sırf hayvanlar diye soğuk simidi mi hak ediyorlardı yani?

“İsmin ne abicim senin?” Hüma ellerini beline koyup bir Feriştah teyze havasıyla ona öldürücü bir bakış attığında adam boş bulunup “Kemal.” diye yanıtladı onu.

“Pekâlâ, Kemal Bey, hayvan haklarını çiğnediğiniz için an itibariyle size dava açmış bulunmaktayım. Belediyeden adresinizi bulduğum an mahkeme celbiniz de elinize geçmiş olur!”

Saçlarını savurarak arkasına döndüğünde kendini tutmasa yerinde tepinebilirdi bile. İşsizlikten kafayı yemiş olmalıydı!

Bunun başka bir açıklaması yoktu. Elin simitçisine dava açtığını düşünerek sinirden tuhaf bir kahkaha attı. İlk tehdidi sperm bankasına, diğeryse martılara soğuk simit kakalıyor diye satıcıyaydı ve Hüma tam anlamıyla acınası durumdaydı.

İşsiz değilim demek için, hem davacı hem de avukat rollerinin ikisini de kendisinin oynadığını fark ettiğinde, yakın zamanda bir iş bulamazsa en ufak şeylere bile dava açacağını sezip sakinleşmeye çalıştı.

Bir doktora göründükten sonra üstüne bir de psikoloğa gitmesi gerektiği teyit edilmişti bu sayede. Bugünlük, görüşmelerinin son bulduğunu hatırlayınca, eve dönmek için yola koyuldu. Biraz daha dışarıda kalırsa, yere çöp atan teyzeye de dava açması an meselesiydi çünkü.

“Hüma Hanım ile mi görüşüyorum?”

Hüma bir eliyle tenceredeki çorbayı karıştırırken diğer

eliyle de telefonu sabitlemeye çalıştı ve zor da olsa başarılı oldu. "Buyurun benim."

O sırada karşıdan gelen naif ses, kısa bir süre sonra tekrar lafa girdi. "Ben ilanınız için aramıştım. Duyduğuma göre bir ev arkadaşı arıyormuşsunuz."

Bir anda çorbayı karıştırmayı bıraktı; çevresinde oldukça nadiren duyduğu bu usturuplu ses, kızın kalbinin pır pır atmasına neden oldu. Hüma heyecanlanmadan edememişti.

"Evet, doğru duymuşsunuz. Bir ev arkadaşı arıyorum."

Sesindeki heyecanı gizleyemediğinde karşı taraftan da neşeli bir yanıt geldi.

"Ah harika! Adreste belirtilen eve yakın bir cafedeyim. Müsaitseniz eğer görüşmek ve evi görmek niyetindeyim. Hem karşılıklı bir karara varmış oluruz."

Hüma bu teklife balıklama atladığında karıştırmayı unuttuğu çorbanın dibinin tuttuğunu görerek gözlerini sıkıca kapayıp iç çekti. Bugün aksilikler silsileleri onu rahat bırakmıyordu. Bu kadından bir hayli ümitliydi ama günün gidişatı ona çok da ümitlenmemesini acımasızca haykırıyordu. İçindeki kötümser yanı aceleyle susturup ocağı kapatarak salona koşturdu. Üstünden çıkardığı kıyafetleri yatak odasına doğru koşup dolabına tepiştiğinde, içinde sadece bir gömme dolap ve küçük bir koltuk bulunan boş odanın kapısını açarak biraz havalandırmayı da son anda akıl edebildi.

Saçını eliyle düzeltirken tencerenin varlığını hatırlayarak tekrar mutfağa koşturdu ve sapından kavradığı gibi onu buzdolabına yerleştirdi. Herhalde kadının buzdolabını açıp bakacak hali de yoktu değil mi? O kadar görgüsüz biri gibi durmuyordu. Yani Hüma en azından onun sesini duyduğundan bu kanıya varmıştı.

Elini karnına götürerek bebeğinden şans almayı ümit etti ve tekrar heyecanlı bir bekleyişe koyuldu.

“Hüma Hanım?”

Hüma karşısındaki kadımdan gözlerini alamıyordu. Onun oldukça alımlı ve fazlasıyla göz alıcı bir kadın olduğunun farkına vardı. Üstünde krem rengi ince bir kaban vardı ve değişik taş işlemeli bir kot pantolonla da fiziğinin, daha doğrusu bacaklarının ne kadar düzgün olduğunu gözler önüne sermişti. Dışarıdan görünüşü, oldukça soğuk ve burnu havada gibi duruyordu ama konuştuğunda Hüma onun telefondaki kişi olduğunu algılayabilmişti.

“Evet benim.” Elini ona doğru uzatıp ismini sorarcasına baktığında kadım gülümseyerek elini sıktı.

“Ben de Masal. Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Ardımdan Masal da, aynı bakışlarla Hüma’yı inceledi detaylıca. İkisinin de gözleri uzun bir süre sonra birbirleriyle buluştuğunda Hüma, elini karnına koyarak kenara çekildi ve “İçeri buyurun lütfen.” diyerek gülümsemeyi akıl edebildi. Daha ilk dakikada kadını kaçırmazsa iyiydi.

Masal içeri geçtiğinde Hüma da onu salona yönlendirip az önce hazırladığı meyve sularıyla birlikte geri geldi. “Alır mıydınız?” İyi ev sahibesi olmaya çalıştığı aşikârdı.

Masal anında bardağa uzanarak “Ah harika olur.” diye şakiyarak bir yudum aldı. “Sabahtan beri alışveriş yapmaktan vücut dengem bozuldu. Biraz sıvı takviyesi güzel olur.”

Hüma kadının neşeli halinin kendisine de bulaştığını hissettiğinde gülümseyerek ona ayak uydurdu ve meyve suyundan bir yudum aldı.

“Kendimi tanıtarak başlayayım. Otuz iki yaşındayım ve bekâırım. Bir hafta önce Ankara’dan İstanbul’a taşındım. Şimdilik bir otelde kalıyorum ve ev arıyorum. Yeni bir işe başlayacağım, tek başıma da idare etmem biraz

zor. Bir ev arkadaşı her açıdan güzel bir destek olur. Ah, en önemli detayı söylemeyi unuttum. Dört yaşında, dünyalar tatlısı bir oğluşum var.”

Hüma kadının çocuğu olduğunu duyduğunda, bariz bir şok yaşadı. Karşısındaki kadının dört yaşında bir çocuğu olması ona çok tuhaf gelmişti. Çok genç duruyordu ve... Hüma, bebeği dört yaşına bastığında kendisinin de tam bu yaşlarda olacağını düşündü. Aslında ev arkadaşının bir çocuğu olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Akli bambaşka konulardayken bunu düşünebilmesi de zaten biraz tuhaf olurdu.

“Ben de Hüma, yirmi yedi yaşındayım. Daha önce Amerika’daydım, yüksek lisans için. Bitince de İstanbul’a geri döndüm. Ve daha iş bulamadığım için de tedbir almaya karar verdim anlayacağın.” Masal anlayışla başını salladığında “Günümüz imkânları.” diye yakındı. “Sen git Amerika’da yüksek lisans yap ve iş bulama. Olacak iş değil.” Hüma durumun saçmalığının farkındaydı. Hatta bunun ülke şartları yüzünden olduğuna da pek inanamıyordu ya artık, orası da ayrıydı.

“Özelse lütfen cevaplama. Neden ailenle kalmıyorsun?” Hüma aklındaki komplo senaryolarıyla uğraşırken gelen soruyla birlikte kısa bir süre afalladı. Boğazını temizlerken soruyu üstün körü cevapladı. “Ailem ben küçükken vefat etti.” Masal konuyu başka bir yere çevirdi anında. “Peki yakın zamanda evlilik falan yok değil mi? Yirmi yedi yaşındasın. Yani böyle bir şey varsa, ben de kendimi ona göre ayarlayayım. Sürekli taşınmak istemiyorum, malum çocuk da olunca.”

Hüma içinden bu soruya gülse de sakin kalmayı başardı. “Hayır düşünmüyorum.” Masal’ın tereddütlü bakışlarını görünce devam etti. “Evlilik fikrine sıcak bakmıyorum.”

Karşısındaki kadın tiz kahkahasını serbest bıraktığında “Hangi kadın evlenmek istemez ki?” diye sordu şaşkınlıkla. Hüma onun bu meraklı haliyle gerildiğinde “Sen de bekârsın ama çocuğun var.” dememek için zor tuttu kendini. Acaba o da sperm bankasına mı başvurmuştu yoksa?

“İçiniz rahat olsun, önümüzdeki yüz yıl boyunca evlenmeyi düşünmüyorum.” Kararlılığı sesine yansiyordu. Ve bu netlik Masal’ı şaşırtmıştı.

“Evlilikten bu kadar çok mu nefret ediyorsun?” Sorusu fazla dobra da olsa bunu sormaktan alamamıştı kendini. Hüma’nın bu tavrı garip gelmişti ona.

“Evet, sperm bankasından hamile kalacak kadar nefret ediyorum.” Hüma’nın cevabıysa daha da dobra oldu. Kadının merakını bu şekilde giderebileceğini düşünüyordu ve Masal’ın gözleri şimdi kocaman açılmıştı. Hüma konuyu kapatmayı başarmıştı.

Hüma nefesini tutup Masal’ın tepkisini izlemeye koyuldu. Türkiye’de yasal olmayan bu olayın, çok da normal karşılanacağını düşünmüyordu ama Masal’ın yüzünde aksini belirten bir ifade de görmedi.

“Ay, ne güzel bir deneyim. Ne kadar oldu?” Neden, niçin gibi sorular sormamıştı. Tuhaftı.

“Bir ayı doldurmama az kaldı.”

Masal neşeyle bir kahkaha attığında “Yasal olarak gebe sayılamayacak bir zamandasın ama ne diyeyim. Altı haftaya kadar yolu var bunun ama senin durum farklı haliyle. Doktor kontrollerini sakın aksatma, bu dönemde oldukça dikkat etmen gerekiyor.”

Hüma içinde beliren suçluluk duygusuyla suratını astığında Masal hemen durumu çaaktı.

“Ah be güzelim, bir daha doktora gitmedin değil mi? Elin doktoruna ne bakıyorsun sen, sürekli takip edilmen gerekiyor senin.”

Hüma elini tekrar karnına dayadığında, Masal tekrar devreye girdi.

“Bak, açık konuşalım. Benim için tamamdır. Eğer senin de içine sindiyse, bir an önce taşınmak isterim, yoksa benim çocuk oteli talan edecek. Özgeçmişlerimizi ve kimlik fotokopilerimizi çıkarınız ve birbirimize veririz, aklımızda soru işareti kalmaz. Bu devirde her şey oluyor, en azından ayrıntılarla oylanmak zorunda kalmaz ve bir an önce alışma evresine geçeriz, ne diyorsun?”

Hüma küçük bir çocuğun onun için sorun olacağını düşünmüyordu. Üstelik bir güvence de veriyordu bu ona. Çocuklu bir anneydi ve pek fazla sorun yaşayacağına nedense inanmıyordu. Üstelik bu güvence olayı da çok güzel bir fikirdi. Gidip sabıka kaydını isteyecek hali yoktu herhalde. Hem zaten Feriştah teyze, iade-i ziyarete geldiğinde onun ifadesini en güzel şekilde alırdı.

“Benim için uygun. Bir an önce taşınabilirsin. Ama önce odayı göstereyim, biraz küçük gelebilir.”

Masal bir saatin sonunda evden ayrıldığında kendini koltuğa atıp bacaklarını da sehpayaya dayadı. Bir sürü ıvır zıvır hakkında konuşmuşlardı. Faturalar, yemek alışverişi, ev işleri... Masal bu ayın faturalarını vermekte direktmiş, Hüma kabul edene kadar da ısrarla başının etini yemişti.

Masal otelden bir an önce kurtulmak istediğinden yarın sabah gelmeye karar vermişti. Ve Hüma aslında buna bir hayli memnun olmuştu. Uzun bir günün ardından ilk defa bir işi rast gitmişti ve kafasına uyan birini bulduğunu düşünüyordu. Üstelik her ne kadar başta reddettiysede, Masal'ın bu ayın masraflarını ödemeyi teklif etmesi de oldukça güzel olmuştu. Bu sayede en yakın zamanda

aksattığı kontrollerine gidebilir ve bu lanet olası suçluluk duygusundan da bir an önce kurtulurdu.

Koca günü boş geçmesine rağmen ruhsal olarak bir hayli yorulduğu için erken yatmaya karar verip odasına doğru yola koyuldu. Bu işi de hallettiğine göre rahat bir uyku çekebilirdi. Bir iş bulduğunda her şey düzene girecekti ve Hüma, iş meselesine aldırmamaya çalışarak kendini yatağa attı.

Karnının üstüne yattığında irkilerek sırt üstü döndü ve karnını okşadı. Sanki bebeğini eziyormuşçasına soluğu kesilmişti. Üstüne yatıyor gibi olduğu düşünülürse bu çok mantıklıydı. Gerçi bir aylık bir bebeğin akciğerlerinin oluştuğu görülmüş şey değildi ama Hüma ayrıntıya girme gereği görmedi.

7. Bölüm

Hüma kapıyı ısrarla çalan kişinin kapıcı olmasını umarak sesin bir an önce kesilmesini ümit etti. Ama aradan geçen bir dakikanın ardından zil hâlâ inatla çalmaya devam ettiğinde üstündeki battaniyeyi tekmeleyerek yataktan kalkıp kafasını sinirle kaşdı ve üstü başı dağınık halinde kapıya doğru sarsak adımlarla yürümeye başladı.

Bir eliyle henüz tam olarak açılmamış gözlerini ovuştururken diğer eliyle de kabaran saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Sabahın bu saatinde gelen her kimse Hüma'dan iyi bir azar işitecekti, belliydi. Genç kadın alacaklı gibi kapıyı çalıp evi ayağa kaldıran kişiye çıkışmaya hazırlanarak kapıyı açtı; ancak karşısında Masal'ı görünce büyük çaplı bir şok yaşadı.

Genç kadınla göz göze geldiklerinde ise yüzü utançla kızardı. Bunu nasıl unutabildiğini anlamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Dün konuştuklarında Masal ona "Yarın erkenden geleceğiz." demişti ve Hüma bunu tamamen unutmuştu, kendine inanamıyordu!

Masal gözlerini irice açarak dün gördüğü genç ve güzel kadının karşısındaki kadınla bir alakası olmadığını

düşünmeye başladı ama biliyordu ki karşısındaki gerçekten Hüma'ydı. Elindekileri yere bırakıp hızla genç kadına yaklaşıp korkakça fısıldadı.

"Hüma iyi misin? Sen kapıyı açmayınca bir şey oldu sandım!"

Masal Hüma'yı baştan aşağıya inceleme gereği gördü ve neredeyse elleriyle bedenine dokunarak yoklamak istiyordu. Genç kadın oldukça kötü görünüyordu. Yorgun gibi belki de hasta ya da daha doğrusu paspal...

Hüma onun sorusuyla nedense kendini bir anda iyi hissetmeye başladı. En son Esra ve Feriştah Teyze dışında kim ona "Nasılsın?" diye sormuştu, hatırlayamadı.

"İyiyim." dedi yüzü kızarıırken. "Uykum ağırdır benim, ancak duydum, kusura bakmayın..."

Onların geleceğini unuttuğu için kendini fazlasıyla mahcup hissediyordu ve tüm bunların dışında bir de ilk ev arkadaşını hayalete benzer bir halde karşılamıştı. Acaba hamilelik unutkanlık da yapıyor olabilir miydi? Hüma bunu öğrenmesi gerektiğini düşünerek daha sonra yapacaklar listesine yazdı. Ardından kapıda dikilen ev arkadaşını hatırlayıp bakışlarını ona çevirdi. Önce yerdeki bavul ve kutuları fark etti ve hemen ardından başka bir şeyi daha algıladı. Bakışlarını Masal'ın gözlerinden ayırıp yavaşça aşağıya doğru kaydırıp ve Masal'ın bacaklarının arkasına gizlenmiş ve ona sıkı sıkıya yapışmış ufak bir çocuğu gördüğü...

Bu Devrim olmalıydı. Hafif kıvrıkcık saçlarıyla oldukça şeker bir hali vardı ve gizlendiği yerden attığı kaçamak bakışlarla öylesine tatlıydı ki Hüma çocuğu bağrına basmak istedi.

Masal ise dikkatle onu izliyordu. Yeğenini karnında taşıyan kadın acaba çocuklara nasıl davranıyordu? Bunu öğrenme fırsatı işte ayağına gelmişti. Bacaklarını açarak

oğlunun minik elini avucuna aldı ve Hüma'nın buz mavisini andıran gözlerine hayran hayran bakarak konuşmaya başladı.

"Ah! Neredeyse unuttuyordum, izinle seni Devrim'le tanıştırayım."

Masal, Devrim'i bacaklarının arkasından çıkardığında Devrim haylaz bakışlarını Hüma'nın üstünde gezdirmeye başladı. Yüzü şekilden şekle giriyor, çapkın bakışlar atıyordu. Bir annesinin yüzüne bir Hüma'nın yüzüne bakıyor belki de hangisinin daha güzel olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

"Ben Devyim."

Çocuğun tatlı gülümsemesiyle gülümseyen Hüma tam ona kendini tanıtacakken, Devrim'in içeri fırlamasıyla susmak zorunda kaldı. Hâlbuki Hüma ona daha sıkıca sarılacaktı...

Masal, Hüma'ya bakmadan oflayarak içeri geçtiğinde arkasındaki iki bavulu hole bıraktı ve kendince yine oğlunu zapt etmeye çalıştı.

"Devrim, yaramazlık yok!"

Hüma, Masal'ı kendi haline bırakarak oturma odasına geçtiğinde Devrim'i odayı incelerken buldu. Ortadaki sehpaye dayanmış, ilgiyle etrafı izlerken oldukça sevimli bir görüntüsü vardı. Hüma onun muzip ve meraklı bakışlarına merhametle bakarken içinde sıcacık bir şeyler hissetti. Hüma daha şimdiden bu çocuğa alıştığını fark etti. Çocuklu bir bayanla ev arkadaşı olma fikrine kendini o kadar kaptırmıştı ki bir çocuk fikri onu panikletmişti. Şimdiyse rahatlamış ve gülümseyerek kendini koltuklardan birine atmıştı.

"İşe nereden başlasam diye bakıyor."

Masal içeri geçtiğinde oğlunun bakışlarındaki anlamı tercüme etmişti.

“Oğlum, merhaba desene Hüma ablana...”

Devrim Hüma’nın yanına zıplayıp elini yavaşça ona uzattı.

“Nasılsın?”

Hüma Devrim’i görünce uzunca bir süre çocuk özlemi çektiğinin de farkına vardı. Etraflarında çocuğu olan kimse olmayınca, bu eğlenceden de mahrum kalmıştı. Ama artık kendi çocuğuyla, çocuk sevgisine doyacağını hatırladığında eli yine istemsizce karnına gitti. Acaba ileride Devrim gibi bir erkek çocuğu mu olacaktı? Ya da güzel mi güzel bir kız çocuğu mu olurdu?

İki seçeneği de birbirine tercih edemediğini fark ettiğinde yüzünde yine bir gülümseme beliriverdi. Kız da olsa, erkek de olsa Hüma’nın her halükarda ikisini de aynı şekilde seveceği yadsınamaz bir gerçektir. Şu an düşündüğü tek şey bebeğinin sağlığıydı. Aklından bunlar silindiğinde ise günlerdir gidemediği muayenesi suratına tokat gibi çarptı. Belki de bebeği artık yoktu! Belki işlem başarılı olmamıştı ya da düşmüştü de o bile fark etmemişti. Hüma aklına gelenlerle beraber deli gibi endişelenmeye başladığında derin bir nefes aldı. Kötü düşünüp kötüyü çağırmayacaktı.

“Senin elin niye kaynında?”

Hüma dibinden gelen sesle düşüncelerinden sıyrıldığında Devrim’in şaşkınlıkla Hüma’nın eline baktığını ve Masal’ın da seslice bir kahkaha attığını fark etti. Ama çocuk da haklıydı. Hüma farkında olmadan eliyle karnını öyle bir sarmıştı ki görenlerin bu duruma bir anlam verememesi normaldi.

“Hüma ablanın bir bebeği olacak. Hani anlatmıştım ya sana bebeğim, annelerin karnında oluyor bebekler diye...” Devrim sorgulayan bakışlarla annesini dinlerken bu sefer kıkırdama sırası Hüma’daydı.

Masal'ın Devrim'e nasıl olup da bebeğin anne karnına girdiğini açıklayabildiğini oldukça merak etmişti. Çocukların bu yaştaki temel sorusu bu olduğu için Masal'ın da bir şeyler uydurduğu belliydi.

"Nasıl giydi o bebek senin kaynına?"

Hüma eğlenen bakışlarını Masal'a çevirdiğinde kadın gerçekten de tasalı görünüyordu. "Bebeğim sordun, anlattım ya, doktorlar bebeği Hüma ablanın karnına koymuşlar işte."

Devrim sorularından vazgeçmezken Hüma'nın karnına yaklaşıp gözlerini kısıtı.

"Ama nasıl koyuyorlay? Popoşundan mı anneşi?"

Hüma yine dayanamayıp kahkahasını serbest bıraktığında Masal ters ters ona baktı ve "Karnını açıp koyuyorlar annecim." diye mırıldandı bezmiş bir şekilde.

Şu an anne-çocuk gerçekten de o kadar muhteşem bir tablo sergiliyorlardı ki, Hüma karnında bir bebek taşıyor olmasa ciddi anlamda kıskanabilirdi. Annelik duygusu karmaşık ama bir o kadar mükemmel bir histi. Hüma bunu daha tam anlamıyla yaşamıyor olsa da, içinde bir yerlerde bu düşüncenin filizlenmeye başladığının da bilincindeydi.

Ve nasıl bir anne olacağını deli gibi merak ediyordu. Acaba Masal ve Devrim'inki gibi güzel bir ilişkileri olur muydu? Yoksa yaramaz, söz dinlemez, haşarı bir velet mi olacaktı.

Saçmalıyordu; bunu fark edince kendine kızdı. O ne demekti yahu? Onu nasıl eğitirse, ona nasıl yön verirse, ona göre bir çocuğu olacaktı, burada bütün iş Hüma'ya ve annelik yeteneğine düşüyordu. Ne ekersen onu biçersin sözü sadece tarım sektöründe kullanılan bir deyim değil-di sonuçta.

“Popoşundan koyarlay işte! Sen benim popoşuma haşta olunca tifil koymuyor musun? O nereye gidiyoy sanıyorsun anneşi sen?”

Hüma fitil kelimesinin uğradığı deformasyonla tekrar kahkahayı bastığında Devrim bu sefer de ona döndü. “Popoşundan bebeği koyarlayken hiç acımadı mı? Anneşi bana tifil koyarken ben hep kaçıyoyum.”

Hüma dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını Masal’a çevirdiğinde Masal yılmış bir şekilde çaresizce başını iki yana salladı. Sonra da “anneciğim hadi sen biraz tabletle oyna.” diye onu başından savmaya çalıştı.

“Nereden gördü bilmiyorum ama bir şey izlemiş sanırım, o günden beri doktorların bebekleri annelerinin karnına popolarından koyduklarını sanıyor, ne dediysem bana inanmadı.”

Hüma ise tedirgin olmuş ve ileride böyle bir durumla karşı karşıya kaldığında nasıl başa çıkacağını bilemediğini fark etmişti. Ama leylekler getirdi mantığı nedense hayat kurtaran bir kaçış gibi gözüküyordu. İlk olarak bunu dener, zaman içerisinde de artık Allah ne verdiyse kıvrılabildiği yere kadar kıvrırırdı.

“Her neyse canım, ben birkaç şey sipariş ettim oda için, saat iki gibi gelecekler haberin olsun. Sen ne yaptın bakalım doktor işini?”

“Bugün randevu alacağım.” diye yanıtladı Hüma mutlulukla. “En kısa zamanda gideceğim.” Sonunda bunu da halledecekti ya nasıl sevinmesindi? Gerçi aklında halen tilkiler oynuyor, içinde kurtçuklar tepiniyordu ama umursamadı. Artık bebeğine karşı ilk vazifesini yapabilmek için para ayırabilecek olmak bile dünyalara değerdi.

Birden dudağını dişleyerek Masal’a döndü. “Ah şey, söylemeyi unuttum.” dedi kıvranarak. “Yarın akşam en

yakın arkadaşım ve annesi seninle tanışmak için yemeğe geliyorlar.”

Daha doğrusu ifadeni almaya...

Kartal güneşli havanın da etkisiyle, bugün kendini nendense bir hayli mutlu hissediyordu. Sabah işe gitmemeye karar vermiş ve asistanı Burcu’dan bütün toplantılarını iptal etmesini istemiş, bütün gününü evde geçirme planını devreye sokmuştu. Hayatında işten kaçtığı nadir zamanlar olmuştu, bu da onlardan biriydi.

İçinde tuhaf bir his vardı ve Kartal’ın neşeyle sırtması ev içindekileri de bir hayli şaşırtmıştı. Berat, Kartal’ın televizyonda izlediği bir şeye güldüğünü görünce, onu doktora götürmeye bile kalkmıştı! Aslan yanlarına geldiğindeyse aym şoka o da girmiş ve çekinmeden Kartal’ın sonunda kafayı sıyırdığını söylemişti.

Kartal tabii ki ona, kafayı sıyırdın lafını bir güzel yedirmişti. Güzel bir antrenmanın ardından Aslan kolları feci şekilde ağrırken salonu terk etmişti. Berat Aslan’ın bu haline kahkahalarla gülerken Kartal da yüzünde sinsi bir gülümsemeyle diğer avına dönmüştü. “Berat!”

“Buyur abi...”

Berat patronunun bu ciddi ses tonunu duyduğunda anında toparlanmak zorunda kaldı. Yaptığı gafın da yeni yeni farkına varıyordu.

“Hamilelik dönemini detaylıca araştırıyorsun! Bana yarım saat içinde rapor ediyorsun!”

Berat önce ona ciddi olup olmadığını anlamak istercesine baktı, ardından da onunla bir dövüşü kaldıramayacağı için kaçarcasma salondan çıktı. Çünkü patronu hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu.

Kartal koltuklardan birine kendini bıraktı. TV kanallarını gezerken ise aklında sürekli bebeği vardı. Devrim'den alışkın olsa da bu duygu gerçekten çok başkaydı. Onun bebeği... Kendi kanından canından bir parça şu an bir kadının içinde büyüyor ve bu da Kartal'a hiç de ummadığı bir haz yaşıtıyordu.

"Kartal Bey, telefonunuz çalıyor." Çalışanlardan Meltem, Kartal'ın odasındaki telefonu getirdiğinde Kartal, ekrandaki ismi görmese telefonu asla açmazdı. Kimseyle konuşmak istediği söylenemezdi. Ama arayan Öykü'ydü ve tuhaf bir heyecanla telefonu açtı.

"Efendim abla, bir sorun mu var?"

Öykü, Kartal'ın endişe tınıları barındıran ses tonunu duyduğunda yüzündeki gülümsemeyi bastırmak için uğraşmadı. Nasıl olsa Kartal onu göremiyordu, fırsatı değerlendirmeliydi değil mi?

"Ay ne sorunu minik kuşum." derken sinsice sırtıyordu. "Burada her şey yolunda..."

Kartal her şeyin yolunda olmasıyla bariz bir şekilde rahatlarken elini saçlarının arasından geçirip başını da koltuğun başlığına dayadı. Derin bir nefes alıp verirken düşünceliydi. Neden sürekli diken üstündeymiş gibi hissediyordu? Sanki her an bir aksilik çıkacakmış gibiydi ve Kartal alışık olmadığı bu duygu silsilelerinin yükü altında ezilmekten çok korkuyordu.

"O nasıl- yani Hüma?"

Dudaklarından bu cümle firar ettiğinde, tuhaf bir rahatlama hissetti. Az önce altında ezildiği o yük bir anda omuzlarından kalkıvermişti sanki.

Öykü minik kuşunun çırpınışlarını izlerken apayrı bir zevk alıyordu. Onun senelerdir ilk defa bir yabancıyı merak ettiğini görüyor, içten içe ümitleniyordu.

“Gayet iyi kuzum...” dedi sevecen bir şekilde. “Devrim’le birlikte içeride çizgi film izliyor. Ama söylemem gereken bir şey var.”

Kartal merakla kaşlarını istemsizce çattı. Tam “Neymiş o şey?” diye kükreyecekken ablası konuşmaya devam etti.

“Hüma durumu yüzünden doktor kontrollerine gitmemiş, bu dönemlerde sürekli takip altında olması gerekiyor, en kritik zamanları.”

Kartal, başını ani bir şekilde yasladığı yerden kaldırdığında aynı anda da ayağa fırladı.

Doğru mu duyuyordu? “Ne demek kritik, ne diyorsun abla sen? Niye gitmiyor doktora bu kadın!”

Öykü, kardeşinin kükremesiyle yüzünü buruştururken söylenmeyi ihmal etmedi. “Kızın o kadar masrafı karşılayacak durumu yok, anlattığına göre sperm bankasına bir hayli para bayılmış kızcağız. Şimdi de durumu bu.” diye teskin etti onu. “Gidemiyor, ama yarın öbür gün gider, ben ayarladım bir şeyler, her şeyden haberdar edeceğim seni merak etme.”

Kartal, Hüma’yı kolundan tuttuğu gibi doktora götürmemek için kendini zor tutarken farkında olmadan dışlarını kıracakmışçasına sıktı. Madem kritik bir dönemdi, niye birinden yardım istememişti ki?

Ya bebeğe bir şey olduysa?

Aklına düşen bu düşünce Kartal’ı büyük bir dehşete sürüklerken bu sefer de farkında olmadan telefonu sıktı. Bu bile kendini kaybetmesine yeter de artardı. Yıllar sonra, kendi çocuğunun olacağı fikrini böylesine benimsemişken o bebeği kaybetmeye kesinlikle katlanamazdı.

O bebek, neredeyse birkaç gün içinde onun yaşama sevinci haline gelmişti. Büyüdüğünde onunla birlikte maç izleyen bir erkek çocuğu ya da onu kahramanı olarak gören bir kız çocuğu hayal etmiş, doğacağı günü bekleme-

ye başlamıştı. Bu fikre öylesine alışmıştı ki; onu bu kadar çabuk kaybederse bununla nasıl baş edebileceğini bile bilemiyordu.

“Her şeyi öğren abla!” diye kükredi adeta. “Doktorda ne olup ne bitti her şeyi bana bildireceksin! Bir şeye ihtiyacı olursa da bana söyle hemen. Hatta vazgeçtim, attığı her adımı bildir bana.”

Öykü “Doğru konuş ablanla.” diye anında carladı. “Karşında o etrafından ayrılmayan gorillerden yok. Az yeseydin de dedektif tutsaydın!”

Buraya sırf onun için gelip düzenimi bozuyorum, Hüma’yı takibe alıyorum şu beyefendinin söylediklerine de bakın!

“Bir zahmet kaldır o kıymetli poponu da adam gibi karşısına çık kadının! Hep ben mi toplayacağım senin arkası?”

Kartal, ablasının damarına bastığını anladığında geri vites almayı uygun gördü.

“Merak ediyorum abla, anla işte.” dedi en tatlı ses tonuyla onu yumuşatmayı amaçlayarak. “Hadi sen halledersin, haber bekliyorum.”

Başarılı da oldu. Öykü, salak kardeşinin haline acıyarak alttan almaya karar verdi.

“Oy kuzum benim, bebeğini merak da edermiş...” diye mırıldanırken, Kartal bu hallere nasıl düştüğünü kara kara düşünmeye başladı. Gerçi Öykü her durumda ona takılmak için bir şey bulurdu. Şimdi eline böyle bir koz geçmişken boş duracağını tabii ki düşünmüyordu.

Aklına diğer mevzu geldiğinde sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. Ablasının Hüma’yı tanıdıkça kadın dayanışması yapıp da ona karşı geleceğinden şüphelenmiyor değildi. Öykü’ydü bu, yapardı. Hüma’yla ilk karşılaşmasını anlatırken Kartal o an, ablasının Hüma’yı sevdiğini anlamıştı.

Ve bir anne olarak da, anne adayı birini desteklemesi çok da imkânsız olamazdı sonuçta. İşini Öykü'nün kadın tarafına ya da insafına bırakmanın doğru olmadığına karar verdiğinde telefonu kapatarak Berat'ı aramaya koyuldu. Bu iş sandığından daha da zor olacaktı.

8. Bölüm

Yanağında gezinen elin etkisiyle uykusundan uyanan Hüma, dışarıdan gelen etkileşimlere aldırmayıp uyuma-ya devam etti; ancak aynı dokunuş çok zaman geçmeden tekrarlandı.

“Uyansanaa!”

“Hüşaaaaa!”

Hüma bu sesle birlikte daha fazla uyuyamayacağını anladığında ve gözlerini kırpıştırarak açtığında, yüzüne çok yakın bir mesafede onun üstüne eğilmiş öylece duran Devrim’le karşılaştı. İrkilerek gözlerini ovuştururken Devrim de işaret parmağını onun yanağına bastırmaya devam ediyordu.

“Çok şıkıldım.”

Hüma yüzünü onun yüzüne eğip yanaklarını şişirerek konuşan bu dünyalar tatlısı çocuk tarafından uyandırılmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünmeden edemedi. Çocuğun kıvrıkcık saçlarından birkaç tutamı Hüma’nın alnına değerken Hüma dayanamayarak onu yakaladığı gibi yatağa çekti.

“Ya Hüşaa, n’apıyorsuun?” Devrim Hüma’nın onu gıdıklamaya başlamasıyla beraber, kaçmaya çalıştı; ama bir yandan da tiz kahkahâlâr atıyordu.

“Seni gidi yaramaz.” diye gülerken Hüma, onun ısırma-lık gıdığını gıdıklamayı ihmal etmedi. “Demek canın şıkıldı.” Onun taklidini yaparken Devrim kahkahalar atarak çırpınıyor ve Hüma’nın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Hüşa yapmasana eykek adam gıdıklanmaz.” Hüma bu çocuğa bu akılları kimin verdiğini merak ederken yine de onun karnını gıdıklamaya devam etti. “Kim demiş gıdıklanmaz diye? Bak ne de güzel gıdıklanıyorsun.”

Devrim kahkaha atmaktan yorulmuş bir şekilde minicik elleriyle onu durdurmaya çalışırken “Dayım dedi tabii ki.” dedi gururla. “Sen benim Kayt-”

Ama daha cümlesini tamamlayamadan susmak zorunda kaldı çünkü tam da o sırada kıpır kıpır olan ayakları Hüma’nın karnına çarptı. Hüma gelen darbeye birlikte Devrim’i gıdıklamayı kestiğinde Devrim küçük bir çığlık atarak yataktan fırladı ve bu hareketi Hüma’nın şaşkınlıkla ona bakakalmasına neden oldu.

“Hiii, bebişe vurdum!” Çocuğun acı dolu feryadıyla Hüma kahkahasını serbest bıraktığında kendini gerisin geri yatağına attı. Devrim inanamayan gözlerle ona bakarken şaşkınlıktan ve korkudan küçük dilini yutmuş gibi görünüyordu.

“Hüşaa, bebişin öldü, niye gülüyorsun?” diye nefes nefese bağırdı tekrar. “Onu popoşundan çıkaymamız lazım, doktoya gidelim.” Minik elleriyle onu kolundan yakalayıp kaldırmaya çalışırken o kadar komik görünüyordu ki, Hüma gülerken bir ara nefes alamadığını fark ederek doğrulmak zorunda kaldı. Aklında onu popoşundan çıkaymamız lazım cümlesi yankılanırken kendini sakinleştirmesi, haliyle pek de kolay olmadı.

Kapının yanındaki aynalı komodinin üstünde bir sürahi görünce hemen Devrim'e döndü.

"Bebeğim, bana şu sürahiyi getirebilir misin?" diye nefes nefese sorduğunda Devrim hemen koşarak gitti ve zorlana zorlana kocaman sürahiyi kavrayıp Hüma'ya getirdi. Hüma, yanındaki boş bardağı titreyen elleriyle büyük bir çaba harcayarak dökmeden doldurmayı başardı.

"Hüşaa, anneşi bana çok kızacak!" diye yerinde zıplayan çocuğa, Hüma ancak tamamen kendine geldiğinde bir dur diyebilirdi.

"Devrim'ciğim, bebişe bir şey olduğu yok. Sakin ol." dedi Hüma onu bacaklarının arasına alıp alıp sarılırken. "Sadece küçük bir darbeydi, hissetmedi bile." diye eklemeyi de ihmal etmedi. Ayağı sadece sıyrıp geçmişti ve Hüma, Devrim kıpır kıpır hareket etmese bunu hissetmezdi bile.

"Devrim! Neredesin oğluşum?"

Devrim ve Hüma aynı anda kafalarını kapıya çevirdiklerinde Hüma gülerek "Masal alışverişten gelmiş bak." diye çocuğa döndüğünde Devrim'in bön bön ona bakıyor olduğunu fark ederek kaşlarını çatı.

"Maşal kim?" Hüma Devrim'in bu şaşkın haline bir anlam veremese de sonradan nedenini anlayarak ona gülümsedi. "Annen işte tatlım." derken küçük çocukların anne-baba sıfatlarına takılıp onların gerçek isimlerini kavrayamadıklarını anımsayıp rahatladı. Devrim'in gelişiminde bir payı olduğunu düşünerek de içi büyük bir sevinçle doldu. İleride çocuğu için böyle en ufak tefek ayrıntıların bile ne kadar önemli olduğunu düşünmeden edemedi.

Çocuk büyütme gerçekten de çok zor bir işe benziyordu.

Devrim'i büyük bir paradoksun içine düşürdüğünü bilmeyen Hüma hâlâ ona gülümsemekle meşguldü.

“Anneciğim, bak sana neler aldım.” Devrim, annesinin sesini tekrar duyduğunda, Masal ismini anında unutup Hümer’ın kollarının arasından çıkıp kapıya koştu. Hüma da saçlarını toplayarak salona geçti. Kapının yanı bir sürü alışveriş torbasıyla dolup taşmıştı. Masal torbaları hızlı hızlı karıştıran Devrim’i “Dikkat et kuzum yumurtaları kıracaksın,” diye uyarırken bir yandan da durmuş onu izliyordu. Devrim torbaların birinde çikolatadan bir yumurta bulunca sevinçle bir kahkaha attı. Ona imrenen gözlerle bakan Hüma birden Masal’la göz göze geldi. Masal “Çikolata ona pek yaramıyor,” diye söylendi aynı anda. Bunu Hüma’ya söylemeyi nasıl unuttuğunu merak ediyordu. “O yüzden her zaman vermiyorum.”

Hüma, Devrim’in içeri koşturduğunu görünce Masal’a yardım etmek için torbalardan birini alıp mutfığa yöneliyordu ki, Masal’ın anında önünü kesmesiyle irkilerek ona döndü. “Ay ne yapıyorsun sen? Bırak şunları,” diyerek elindeki torbayı alan Masal söylene söylene mutfığa yönelince onun peşine takıldı Hüma.

“Alt tarafı bir torba ya, sence de fazla abartmıyor musun?”

Masanın üstüne koyduğu torbanın içindekileri çıkaran Öykü, ona ters bir bakış attı. İçinden “Yaa abartıyormuşum,” diye eklemeyi de edemedi. “Kartal bunu yapmana izin verdiğimi duyarsa ne olur bilmiyorsun da ondan bu rahatlığın.”

“Şimdiden alıştır kendini kuzum.” Bunları ise sesli bir şekilde söyledi. “İleride ayaklarını dahi göremeyecek duruma geldiğinde, alışkanlıkla böyle şeyler yaptığında geri dönüşü olmayabilir.”

Hüma hayatı sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi yaşaması gerekmediğini söyleyecekti ki, Masal’ın neden alışverişe gittiğini hatırlayarak soludu. “Eyvah!” diye ba-

ğırdı aynı anda. "Yemek! Yemek yapmadık. Feriştah teyze beni çiğ çiğ yiyecek!"

Öykü onun bu telaşlı haline gülerken Kartal'dan duyduklarını da hatırlayarak Feriştah denen kadının nasıl biri olduğunu daha da bir merak etti. Berat'ın kafasına oklava geçirebilecek kadın sayısı pek azdı. Ayrıca zavallı Aslan'a dişlerini geçiren ve Hüma'nın en yakın arkadaşının da nasıl biri olduğunu ciddi anlamda merak ediyordu. Onun ve ailesinin nasıl insanlar olduğunu görmek, bilmek onun hakkıydı. Yeğenin kimlere çekeceğini ya da kimlerin genlerini alacağını öğrenemeyecek de olsa, huy bakımından belki de onların özelliklerini alabilirdi sonuçta.

"Endişelenme sen," dedi hava atmadan duramayarak. "Bu konuda üstüme tanımam. Şimdi el birliğiyle yaparız bir şeyler, Feriştah Hanım da seni değil parmaklarını yer."

Hüma endişesini üstünden atamasa da, önce Masal'ın talimatıyla içeri geçip Devrim'in uslu durmasını garantilemek için televizyondan bir çizgi film açtı ve ardından da mutfığa geçip aceleyle önlüğü beline bağladı.

"Ben ne yapayım?" diye sorarken de oldukça endişeli bir hali vardı.

Öykü onun bu haline içten içe gülerken de "Sen şu sandalyeye otur bir önce," dedi otoriter bir şekilde. "Telaşlı telaşlı dolanma ayağımın altında. Sen iyisi mi patates doğra."

Ardından bir kabın içine boşalttığı patatesleri onun eline tutuşturdu. Hüma bıçağı kavradığında Feriştah teyze rezil olmamak için içinden bildiği tüm duaları ezberle okuyordu.

Öykü bir süre boyunca hünerlerini konuşturup oradan oraya arı gibi koşturarak birkaç çeşit yemeği hazırlamaya

koyulmuş, o sırada da tamamen ayrı bir âleme geçmişti. Bir yandan tek eliyle çorbayı karıştırırken aynı anda da domates rendelemek kolay bir iş değildi haliyle. Tam bir yönetici edasıyla sebzeleri tekeline alırken pratik çözümlerle de her şeyi kolayca halledivermişti. İşlerini erkenden bitirdiğinde masaya dönüp Hüma'ya baktı ve genç kadının elindeki patatesle bakiştığını fark etti. Kaşları hayretle havaya kalkarken onun ne yaptığını anlamaya çalıştı ama başarılı olamayınca sandalyeyi çekip yanına oturdu. "Ne yapıyorsun sen kuzucum?" Hüma oturduğu yerde sıçrayıverdi ve elindeki patates yere düştü.

Hüma "Ay ödümü kopardın," diye sitem etti ona. Böyle pat diye seslenilir miydi hiç? Ama Masal'ın buna aldırmadığı belliydi.

"Bir saat oldu Hüma. Ben tavuğu sosladım, fırına vereceğim patatesler yok. Üstelik yanına ezogelin çorbasıyla birlikte patlıcan oturtma da yapıverdim."

Hüma önünde duran yarısı soyulmuş patateslere bakarken sakince iç çekti. "Şey kusura bakma, biraz dalmışım," derken yere düşen patatesi alıp soymaya başladı

Masal onun yine neye takıldığını merak ederken "Ne düşünüyordun bakayım?" dedi muzip bir şekilde. "Âşık falan mısın yoksa birine?" Masal Hüma'nın ağzından laf almaya çalışıyordu. Kadının evliliğe sıcak bakmıyor oluşu, birine âşık olamayacağı anlamına gelmiyordu sonuçta. Ama bunu da bilmeleri gerekiyordu. Kardeşi sonradan, bebeğinin annesinin bir gönül eğlencesinin olduğunu duysa herhalde onu öldürebilirdi.

Hüma duyduklarıyla birlikte bıçağı elinde kaydırırken "Ah!" diye inledi acıyla. "Ay onu da nerden çıkardın ya ne âşık olması," diye ciyاكلarken de kestiğı parmağını dudaklarına götürdü anında. Parmağını geri çekip incelediğinde çok derin olmadığını fark ederek Masal'a döndü.

“Ben bilmem vallahi.” diyordu kadın gülerek. “Olur mu olur?” İçinden n’olur olmasın demeyi de ihmal etmedi elbette. Yoksa işler gerçekten de sarpa sarardı.

“Ay saçmalama Masal,” diye terslenirken Hüma yine aksi aksi ona baktı. Ardından sesini alçaltıp “Birine âşık olsam sperm bankasında işim ne?” diye de fısıldadı.

Devrim bir de bunu duyarsa onun sorularından hayatta kurtulamazlardı. Mutfak Amerikan tarzı döşendiği için ahşap tezgâhın karşısında duran uzun ince bir yemek masası bu iki odayı birbirinden ayırıyordu. Yemek masasının biraz gerisinde de oturma grubu vardı. Devrim her ne kadar halının üstünde oyuncaklarıyla oynuyor olsa da onun neyi duyup neyi duymayacağı belli olmuyordu. Bu yüzden tedbirli olmakta fayda vardı.

“Sen öyle diyorsan...” diye keyifle mırıldanan Masal ona sırtıırken elindeki kabı aniden çekip aldı. “Devrim’in yanına git de ona bak bari.”

Hüma canına minnet, ellerini durulayıp kuruladıktan sonra odaya geçip Devrim’in yanına kuruldu.

“Ne izliyorsun bakalım bıcırik?” derken önündeki mandalinalardan birini de ağzına attı.

“Tomla ve Jerry’yi izliyorum Hüşaa, görmüyor musun?” Gözlerini bir saniye bile televizyondan ayırmayan Devrim oldukça komik bir görünüyordu. Devrim eliyle ona susması için işaret ederken Tom’un Jerry’yi yakalamasıyla da dehşet dolu bir çığlık atmayı ihmal etmedi.

“Eyvaaah!” diyerek elleriyle ağzını kaparken Hüma keyifle onu izliyordu. “Tom onu yemeşin!”

Kıkırtısını içine atarak “Ama Tom aç mı kalsın?” dedi Hüma gayet ciddi bir şekilde. Devrim ilk defa ona dönüp baktığında uzaylı görmüş gibiydi. “Hüşaa saçmalama! Onun aykadaşı o, insan hiç aykadaşını yer mi?”

Hüma sırtını koltuğa yasladı, Devrim'le uğraşmanın keyfini çıkarıyordu. Çocuğun sinirli, endişeli ya da korkmuş hali normal halinden de tatlıydı ve bunun için onu gaza getirdiği de doğrudu.

"Ama sen hiç tavuk yemiyor musun? Ya da kuzu eti?" derken Devrim onun ne dediğini anlamaya çalışıyordu. "AH!" Sırtına çarpan plastik kepçeyle aniden arkasını dönen Hüma ne olduğunu anlamaya çalışarak Masal'a baktı. "Niye kafama kepçe attığını sorabilir miyim?" derken oldukça sakindi aslında.

"Saçma sapan konuşma." diye ciyakladı Masal ona gözlerini pörtleterek. "Çocuğu vejetaryen yapacaksın başıma! Yahu sen beni deli etmeye mi çalışıyorsun?" Ardından da sesini alçaltıp devam etti. "El kadar çocuğa böyle şeyler söylenir mi Hüma, bak dellendim yine."

Hüma kıkırdarken dudaklarını birbirine bastırıp Devrim'i işaret etti. "Seni değil oğlunu deli etmeye çalışıyorum." Devrim, Jerry Tom'un kafasına geçirdiği bir tokmakla onun elinden kurtulunca sevinçle bir çılgılık atıp Hüma'yı dürtükledi.

"Bak şana dedim. Yemedi işte aykadaşını." Hüma çocuğun beslenme alışkanlığında büyük bir değişiklik yapmamak için heyecanlı bir şekilde onu onaylıyormuş gibi yaptı. Böyle basit ayrıntıların bile neye mâl olabileceğini düşünerek çocuk büyütmenin sandığı kadar kolay bir şey olmadığını idrak etti. Bu konuda ciddi araştırmalar yapması gerekiyordu.

Ama Devrim ve Masal'ın hayatına girmesi iyi olmuştu. Böylece onların sayesinde pratik yapmış oluyordu ve bu sayede gerekli ayrıntıların da farkına varıyordu. Elini çenesine dayayarak Devrim'le birlikte çizgi film izlerken aklına kendi küçüklüğü geldi. O genelde Teletabileri izlerdi. Sabahları oldukça erken bir saatte yayınlanmasına

rağmen üşenmeden kalkar ve televizyonun başına diki-
lirdi. E o zamanlar şimdiki gibi pek çok kanal, hatta çizgi
film kanalları da yoktu. Onun eğlencesi de farklıydı haliy-
le, o zamanlarını özlemiyor değildi. Ama artık bunu pek
de düşünmemeye başlamıştı. Çocuğuyla beraber içinde
ukde kalmış her şeyi hayata geçirebilirdi, kendi yapama-
dıklarını çocuğunun yapabilmesi için oldukça çalışacaktı.
Ona kendininkinden de güzel bir hayat verecekti, bunda
kararlıydı. Sevgi dolu, acısız tasasız bir çocukluk geçir-
mek herkesin hakkı değil de neydi?

Yetimhanede büyümenin zorluğunu iyi bilirdi. Yine de
hiçbir şekilde bir kötülükle karşılaşmış değildi ama sevgi
eksikliğinden daha büyük bir kötülük de yoktu dünyada.
Yetimhanedeki en kötü anıları da anne baba sevgisinden
mahrum kalmasının etkisiyle ortaya çıkan şeylerdi. Hat-
ta şöyle bir düşününce, sevgisizlikten demek daha doğru
olurdu. Çünkü Hüma, Esra ve Feriştah teyze dışında bu
hayatta kimse tarafından bu kadar çok sevilmemişti. Genç
kadının bir yanı bu yüzden sevgiye, ilgiye açtı. Bunu açık
yüreklilikle kabul ediyordu. Hâlâ da gerçek ve karşılıksız
sevginin ne demek olduğunu bildiği söylenemezdi.

“Hüma?”

Hüma Masal’ın ona seslenmesiyle kendine geldiğinde
onun, Devrim’i kaldırdığını ve televizyonu kapattığını
fark etti. Masal ortadaki dağınıklıkları da toplayıp otur-
ma odasına ferah bir hava vermişti. Evleri, akşamki ye-
mek için oldukça hazırdu.

“Kuzum sen iyi misin? Dalıp dalıp gidiyorsun bugün.”

Masal karşısındaki kadının bu durgun halleri yüzün-
den tedirgindi. Bilmediği bir sorun mu vardı, çözememiş-
ti. Eğer öyleyse Kartal’a haber vermesi gerekiyordu ama
aceleci davranmak da istemiyordu.

“İyiym canım endişelenme sen,” diyen Hüma oturduğu yerden kalkarken sıyrılan tişörtünü düzeltmeyi de ihmal etmedi. “Aklıma çocukluğum geldi de. Anılara dalmışım.”

Masal, Kartal sayesinde kızın geçmişini oldukça iyi bildiği için anlayışla başını salladı. Kim bilir neler yaşamıştı zavallı kız. İçi cız ederken, bundan sonra da kim bilir neler yaşayacak diye düşünmeden edemedi.

Bir bebeği olacaktı ve başında bu bebeği almak için bekleyen akbaba misali bir adam vardı. Hüma’nın bebeği kaybettiğinde yaşayabileceği şeyleri onu tanıdıkça daha da iyi ağlarken, bu olayın bu şekilde çözülemeyeceğini ilk defa net bir şekilde kavradı.

Kartal doğduktan sonra bebeği aldığı anda zavallı Hüma mahvolurdu! İçinde bu kıza karşı büyük bir endişe belirirken kardeşine karşı da bir öfke belirmişti. Bir anneyi bebeğinden ayırmak nasıl mümkün olabilirdi ki? Devrim’i biri gelip almaya kalksa, dünyayı ayağa kaldırırdı Masal.

Kafasında yavaş yavaş belirmeye başlayan düşüncelerle, bu işe bir ara el atmanın zamanının geldiğini anlamıştı. Bebeği Hüma’dan ayıramazlardı, buna bir anne olarak izin veremezdi.

“Ben Devrim’i bu akşam bir arkadaşşıma bırakacağım,” diye açıkladı kendine geldiğinde. Bunları sonra düşünecekti. Şuan halledilmesi gereken daha önemli bir mevzu vardı. “Rahat rahat tanışır, sohbet ederiz.” Ardından Devrim’i hazırlamak için odaya yöneldi.

“Kaytal Dayı!”

Kartal, kendisine doğru koşarak gelen yeğenini gülerek kucağına aldı. Onun kıvrıcık saçlarını karıştırırken bir yan-

dan da yanaklarını ısırarak onu güldürmeye çalışıyordu.

“Ben kaçtım!”

Öykü elindeki çantayı hizmetlilerden birine verdi ve ona uzaktan bir öpücük yolladı. Kartal “Devrim’i merak etme” diye bağırdı ona. Ardından da hâlâ kucağında onunla güreşmeye çalışan çocuğa döndü.

“Nasılsın bakalım koca adam?” Devrim, dayısının ona bu şekilde seslenmesiyle kendinden geçerken neşeyle kı-kırdadı. Her çocuk gibi O da bir an önce büyüüp koca adam olma derdindeydi. Mesela dayısı gibi olabilirdi. Sonuçta Kartal, Devrim’in idolüydü.

“İyiym,” diyen çocuk hemen ardından konuşmaya devam etti. “Koca adamım değil mi ben? Ama o bana bıcıyk diyor.”

Kartal kaşlarını çatarken yeğeniyle birlikte birkaç basamak merdiveni inip boydan boya camla kaplı olan ve muhteşem bir bahçeye bakan salona geçti. Koltuğa oturup onu dizlerine oturttuğunda “Kim diyormuş bakalım sana bıcırik diye?” diye sordu ciddi görünmeye çalışarak. “Söyle de onu dediğine pişman edelim.”

Devrim dayısına kavuşmanın keyfiyle sırttırken “Hü-şaa,” diye şakıdı anında. “Üstelik de ona eykek adam gıdıklanmaz dedim ama gıdıkladı.”

Kartal bunu dediğine pişman edeceği kişinin bebeğinin annesi olduğunu duyunca anında geri vitese taktı. Demek bu afacan Hüma’yla tanışmış ve çoktan kaynaşmıştı.

“Anlat bakalım,” dedi arkasına yaslanırken. “Bu Hüma nasıl biri?”

Devrim alnını kırıştırıp düşünürken onun kucağından atlayıp yana kaydı ve sırtını L şeklindeki koltuğun başına dayayarak bacaklarını onun dizlerinin üstüne attı. Bu hareketler gerçekten de büyük bir adamın yapacağı hareketlerdi.

“Şey, çok güzel.” dedi parıldayan gözlerle. “Çok tatlı. Yanaklarını ısırmak istiyorum.” Kartal gülümsemesini bastırmaya çalışırken “Başka?” diyerek gaza getirdi onu. Evet, Hüma’nın güzel olduğunu görmüştü zaten. Oldukça güzeldi, en azından bebeği güzel olacaktı.

“Ay, bir bebişi var Kaytal Dayı!” diye bağırdı Devrim aklına gelen şeyle. Bunu unuttuğu için de küçük elini yumruk yapıp kafasına vurmuştu. Kartal onun elini yakalayıp başka bir darbeyi engellerken içi kıpır kıpır oldu. Bebek lafını duyduğu an, son birkaç gündür hep aynı şey oluyordu. Kalbi hızla atıyor ve hayallere dalıyordu.

“Az kalsın bebişi öldüyecektim bugün,” diyen çocuğu duyunca kaşlarını çatarak anında ona döndü. Ne demekti bu?

“Hüşa beni gıdıklarken ayağım kaynına çarptı.” Devrim’in korkuyla çıkan sesini duyunca, durumun düşündüğü gibi olmadığını anlayıp “O kadardan bir şey olmaz,” diye rahatlatı onu.

Sanki kendi çok biliyormuş gibi... Hüma’nın karnının görüntüsü aklına düştüğünde oturduğu yerde kıpırdanmadan duramadı. Bebeğini dış dünyadan ayıran tek şey Hüma’nın karnıydı. Aradaki tek perde...

Devrim’in ayağının oraya değdiğini düşününce, aklına birden başka şeyler de geliverdi. Hüma’nın karnına bir başkası dokunmuş muydu acaba? Buna asla izin veremezdi. Bebeğine birinin dokunmasına asla izin veremezdi!

Yok canım, diye rahatlatı ardından kendini. Bir sevgili olsa, neden bu yolla bebek sahibi olmaya kalksındı ki? Farklı yerlere kayan aklını kontrol altına almaya çalışıp karşısına çıkan fırsatla, Devrim’e döndü.

“Hüma’yı sevdin mi peki?” dedi tek kaşını kaldırırken. Aynı anda Devrim de aynı hareketi yapmaya kalktı ve yüzü şekilden şekle girdi. Kartal gülerek elini onun

saçlarının arasından geçirdiğinde Devrim yine onu taklit ederek aynı şeyi yaptı.

“Evet sevdim. Çok iyi biri...” Kartal Devrim’in kolay kolay bunu itiraf etmeyeceğini düşünüyordu ama yanılmıştı. Demek ki Hüma, Masal’a yaptığı gibi ona da kendini sevdirmeyi başarmıştı.

“Ee aslanım!” dedi bunu yok sayarak. “Gel bir ifadeni alalım. Bakalım ne kadar güçlenmişsin.”

Devrim heyecanla ortadaki açıklığa geçerken Kartal gömleğinin kollarını sıyırarak bir güç gösterisinde bulundu. Ardından da üstten birkaç düğmeyi açtı.

Aradan geçen yarım saat boyunca birbiriyle güreşmişler, ardından da yorgunlukla kendilerini oldukları yere atmışlardı. Kartal tek kolunu başının altına koyarken Devrim de kafasını onun karnına yasladı.

İkisi de nefes nefese kalmıştı ve alınlarından terler akıyordu. Devrim oldukça hareketli bir çocuktü ve Kartal onunla debelenirken yorulmadan edemiyordu.

“Dayı?”

Çocuğun sakın bir şekilde ona seslenmesiyle “Efendim,” diye yanıtladı onu. Kafasını kaldırıp ona bakma gibi bir girişimde bulunmadı ama.

“Âşık olmak ne demek?”

Çocuğun sorduğı soruyla afallayan Kartal, cevabını bilmediğı bir soruya nasıl yanıt verebileceğini bilmiyordu. Aşkın ne demek olduğunu daha anlayamamış bir adama bu sorulur muydu? “Neden soruyorsun?” dedi zaman kazanmaya çalışarak.

“Anneşi bugün Hüşa’ya soruyordu,” dedi Devrim sakinçe. Kartal anında, başını kaldırıp ona baktı. “Oydan duydum.”

Kartal’ın tüm algıları bir anda açılırken kaşları da çatıldı aynı zamanda. Masal’ın bunu sormasını gerektirecek ne olmuştu merak ediyordu.

“O ne dedi peki?” diye sorarken kendini dizginlemeye çalıştı. Devrim şüphelenirse konuşmazdı, bunu biliyordu. İki saat, ben sana soruyorum, diye inat ederdi.

“Ay saçmalama Maşal, dedi,” sonra da kafası karışmış bir şekilde Kartal’a sordu, “Hüşa neden anneşime Maşal diyor?”

Kartal aldığı cevapla anında rahatlarken neden rahatladığını sorgulayarak yine eski haline büründü. Ama âşık olsaydı, durumlar karışırdı, Kartal’ın tek düşündüğü buydu. Bebeğinin annesinin başka bir adama âşık olması çok rencide edici bir durumdu.

Bebeğine babalık yapacak başka bir adam fikri; sinirlerinin tepesine çıkmasına, öfkesinin dalga dalga beynine doğru yayılmasına neden olurken nefesini sertçe serbest bıraktı. Böyle bir şey olmayacaktı. Buna kalkışan adamı doğduğuna pişman ederdi!

“Dayı?”

Kartal Devrim’in yine bir soru soracağını anlayarak iç geçirdiğinde tekrar kafasını geri yasladı. Ardından “Efendim Devrim?” diye sabırla konuştu.

“Şpeym bankaşı ne demek?”

9. Bölüm

Hüma masa örtüsünün üstünü defalarca düzelttikten sonra içeride, koltuğa kurulmuş rahatça oturan Masal'a kısık gözlerle bir bakış attı. Saat sekize geliyordu ve Feriştah teyzenin gelmesine de az buçuk bir şey kalmıştı. Kadındaki dakikliğin farkında olan Hüma saatin yelkovanı sekiz rakamına doğru açısını küçültürken geçen her saniyede daha da stres olmaktan kendini alamıyordu.

“Oy otur şuraya Hüma, dikilme öyle tepemde.”

Hüma Masal'm sesini duyunca masaya bir kez daha göz atıp tabakların simetrik olup olmadığını kontrol etti ve gözü tekrar saate yöneldiğinde iç çekerek koltuklardan birine oturdu. Kendini oturacak kadar sakin hissetmemesinin yanı sıra, tuhaf bir şekilde tedirgin olmuştu ve midesi bulanıyordu.

Feriştah teyzenin, bulabildiği en iyi ev arkadaşını çileden çıkarıp da evden taşınmasına neden olmasından ölesiye korkuyordu. Ayrıca Hüma'ya kızıp onu kolundan tutup zorla kendi evine götürmesinden de korkuyordu.

Aslına bakılırsa Hüma Feriştah teyzenin adının geçtiği her şeyden korkuyordu... Heyecandan buz tutmuş ellerini

sıcak basmış yanaklarına götürüp bastırduğunda Masal'ın ona bakmasını sağlayacak kadar derin bir iç çekti.

“Hüma kuşum.” Hüma sakın sakın ona seslenen Masal'a döndüğünde onun da yüzünde bezgin bir ifadenin olduğunu fark etti. “Düzgüncene oturacak mısın yoksa kırıyım mı bacaklarını?”

Yüzündeki sakın ifadenin yanında canından bezmiş bir ses tonuyla konuşan kadının hangi duygular içinde olduğunu tam olarak kestiremeyen Hüma, birazdan Masal'ın başına gelecekleri düşündükçe daha da geriliyordu.

Hüma “Sen Feriştah teyzeyi tanıımıyorsun,” diye uyardı Masal'ı yine. “Şimdi bir başlayacak sorgu suale, canından bezeceksin bak, söylemedi deme.”

Masal gözlerini devirip önüne döndüğünde, elindeki telefonda az önce her ne yapıyorsa, onu yapmaya devam etti. Parmaklarının ekranda hızlıca gezindiği düşünülürse birine mesaj atıyor gibi duruyordu.

“Devrim'i mi kontrol ediyorsun?” dedi kafasındaki kötü düşünceleri unutmaya çalışarak. Arkadaşına bırakması hiç iyi olmamıştı aslında, Feriştah teyze küçücük bir çocuğun yanında bu kadar eli sopalı davranamazdı. Ama şimdi tamamen savunmasız kalmışlardı. Hüma yanaklarını şişirerek nefesini tuttuğunda Masal da “Evet yemeğini yemiş mi diye sordum,” diyerek telefonu sehpanın üstüne bıraktı.

Hâlbuki Masal, o sırada Kartal'dan gelen uzunca bir mesajı yanıtlamakla meşguldü. Başında Kartal gibi biri varken Feriştah teyze de ne oluyordu ki? Feriştah teyzeye açık vermeyeceğinden bir hayli emindi, zaten Kartal da akşamdan beri onu defalarca uyarak ne söylemesi ne yapması gerektiği hakkında direktifler veriyordu.

Ona bu yaptığı için kızması gerektiğini aklının bir köşe-

sine yazdığında, kapı zilinin çaldığını fark ederek Hüma'ya döndü. Genç kadının olduğu yerde sıçradığını görünce de, endişeyle kaşlarını çattı. Böyle giderse bu kız stresten, endişeden bebeği doğuramadan düşürecekti zaten!

“Ay geldiler! Masal geldiler... Ne yapacağız?”

Masal salonun içinde ne yapacağını bilmeden bir oraya bir buraya koşup bocalayan kızı kolundan tutarak onun volta atmasını engelledi.

“Kapıyı açacağız ve sen sakin olacaksın.” Masal Hüma'yı nereden vuracağını hatırladığında yüzünde sinisi bir gülümseme belirdi. “Böyle evham ve kuruntu yapıp endişelenirsen bebiş için hiç iyi olmaz. Onu erken doğurmak ya da düşürmek istemezsin değil mi?”

Masal söylediklerinin işe yaradığını Hüma hareket etmeyi kesince anladı. Hüma hayır dercesine başını şiddetle sağa sola salladığında ise bunun düşüncesinin bile onu çileden çıkardığını fark etti.

Bebeğini düşürmek mi? Hem de kendi ihmalleri yüzünden... İşte bunun vicdan azabıyla asla yaşayamazdı. Onu daha yeni bulmuşken böyle bir sebeple kaybetmeye hiç hazır değildi. Bu yüzden kendini zorlayarak sakinleşmeye çalıştı. Masal'ın kapının deliğinden bakıp da kolu aşağıya doğru indirdiğini görünce de hemen kapıya koşturdu.

Feriştah teyze, ayakkabılarını çıkarıp yandaki dolaba kaldırdığında karşısındaki ikiliye hiçbir şey demeden tuhaf bir bakış attı. Üstündeki kabanı çıkardığında ise Hüma hemen onu Feriştah teyzenin elinden alarak dolaba asmayı son anda akıl edebildi.

“Hoş geldiniz Feriştah Hanım, ben Ma-Masal”. Daha konuşmaya başlar başlamaz kendini ifşa edeceğini son anda fark edip ağzını kapatabildi. Bir de Kartal'a saf mıyım ben de rolümü unutacağım diye iki saat trip atmıştı.

“Öncelikle kendimi tanıtayım.” diye kurtardı Allahtan durumu. “Ben Masal.”

Feriştah Hanım Masal’ı baştan aşağıya inceledikten sonra elini ona doğru uzatarak bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Ben de Feriştah, tanıştığımıza memnun oldum kızım.”

Hüma onun arkasından içeri giren Esra’ya kaş göz hareketi yaptığında zavallı Esra durumdan habersiz büyük bir rahatlıkla ayakkabılarını çıkarmakla meşguldü.

“Ne yapıyorsun Allah aşkına Hüma?”

Hüma gözler onun üstüne çevrildiğinde anında gülümsemeye çalışarak havada olan elini saçlarına indirip düzeltiyormuş gibi yaptı. Ardından da ondan beklenmeyecek bir umursamazlıkla cevap verdi.

“Saçımı düzeltiyorum.”

Feriştah Hanım onlara aldırmadan içeri yöneldiğinde Masal Hüma’ya kendine gel dermişçesine kaşlarını çatı.

“Eee Masal kızım.” Feriştah Hanım, kahve fincanını önündeki sehpanın üstüne bıraktığında belli etmemeye çalışsa da memnun bir hali vardı. Yemek oldukça sessiz ve sakin geçmişti. Hatta Hüma bir ara Masal ve Feriştah teyzenin derin bir yemek muhabbetine daldığını görünce şaşkınlıkla donakalmıştı. Feriştah teyzenin birinden yemek tarifi aldığı görülmüş şey değildi.

Ama Masal’ın da hakkını vermek lazımdı. Hüma yemekleri afiyetle midesine indirirken uzun süredir böyle güzel yemek yemediğini fark etmişti. Ara sıra Feriştah teyzeye yemeğe gidiyordu ama kendi evinde olunca bunun tadı daha da bir başka oluyordu doğrusu.

“Nerelisin, ne yapar ne edersin, bir anlat bakalım.”

Hümayun Feriştah teyzenin sesinden, onun bu sorguyu yapmaktan delicesine bir zevk aldığını anlamıştı. Esra olanlardan habersiz Masal'a bakıyor ara ara da Hüma'nın neden bu kadar telaşlı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gerçi Hüma masadayken onun ayağına dürttüğünde Esra durumu anlayıp mutfığa gelseydi neden böyle olduğunu anlamış olurdu. Ama Esra o sırada Masal'ın yemeklerine fena halde odaklanmış durumdaydı.

Öykü sorgunun an itibariyle başladığını anladığında kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı. Söyleceklerinin ezberini yapmıştı ama zaten herşekilde Feriştah teyzeyle baş edebileceğini düşünüyordu.

"Otuz iki yaşındayım. Daha önce Ankara'da oturuyordum. İşlerim yüzünden buraya taşınmak zorunda kaldım. Ayrıca dört yaşında bir oğlum var."

Feriştah Hanım'ın gözleri son cümleyi duyunca irice açılırken avını gözleyen bir avcı misali oturduğu koltukta doğruldu.

"Allah bağışlasın kızım da..." dedi anında lafını bölerek. "Babası yok mu bu oğlanın? Yoksa sen de bu saftirik gibi sperm bankası denen şeyle mi doğurdun?"

Sperm bankası falan bahaneydi. Aslında burada söylemek istediği şey açıkça, ben Hüma'nın evine tanımadığı erkeklerin girmesine izin vermem demektir.

Öykü normal zamanda da yanıtlamakta zorlandığı soruyla karşılaşınca derin bir nefes aldı. Ama sakinliğini korumayı başarmıştı.

"Hayır efendim," dedi sakince. "Kendisi yurt dışında..." Yüzünü buruşturmamaya çalışarak devam etti. "Yani, hiçbir şekilde herhangi bir diyalogumuz yok."

Feriştah Hanım, başını anlayışla salladığında kahvesinden yavaşça bir yudum daha aldı. Demek kocası yoktu. Aslında bencilce de olsa bu iyiydi. Hüma böyle bir

durumdayken, evine başka erkeklerin girdiği görülürse dedikoduların önü arkası asla kesilmezdi.

“Ne işle meşgulsün?”

Annesinin elindeki kahve ve sorduğu sorular göz önüne aldığı anda, kendini bir kız isteme seremonisinde gibi hisseden Esra kıkırtısını bastıramadı. Annesi oğlumuz ne işe meşguller dese yeri ydi yani. Hüma böyle gergin bir ortamda bile rahatlığını koruyan böyle bir durumda bile kıkırdayacak kadar eğlenen Esra’ya bir anda gözlerinden ateş saçmak istercesine baktı.

Feriştah teyzenin böyle bir durumda tek ev arkadaşını kaçırmamasına müsaade edemezdi. Aksi halde, ne ay sonunu getirebilir, ne de yarına aldığı doktor randevusuna gidebilirdi.

“Ankara’dayken küçük bir şirkette, sekreterlik yapıyordum.” Öykü söylediklerine kendi bile inanmamıştı ki bunlara başkalarını inandırabilsin. Bunları söylerken yüzündeki ifadeyi kendi bile merak ediyordu. Feriştah Hanım külyutmaz hacı yatmaz birine benziyordu ve eğer bunu söylerken yalan söylediğini açık eden bir ifade varsa yüzünde... İşte o zaman yanmıştı.

“Anladım, annenler babanlar neredeler, buraya gelmene izin verdiler mi?”

Feriştah Hanım belli ki konuyu daha da irdeleyecekti bunu fark eden Masal az önce yaptığı gafı yok sayıp rahatladı ama bu sefer de içinde büyük bir burukluk oluştu. “Ailemi bir trafik kazasında kaybettim.”

“Allah rahmet eylesin kızım.” diyen Feriştah Hanım hâlâ bir açık bulmakta kararlı şekilde sorularına devam etti. “Oğlunun babasıyla neden ayrılmıştınız?”

Öykü Feriştah Hanım’ı sevmişti ama onun, karşısındakini sindirmeye çalışan otoriter tavrından hiç hoşlanmamıştı. O genelde başkalarına açıklama yapmaktan hoş-

lanmazdı. Başkalarının onları ilgilendirmeyen durumları kurcalamalarından ise asla...

"Affedersiniz ama onunla ayrılma nedenimin sizi ilgilendiren bir konu olduğunu düşünmüyorum."

Hüma dehşetle soluğunu tutarken Esra başını iki yana salladı ve Masal'a acıyan bakışlarla baktı. Feriştah Hanım oturduğu yerde iyice dikleştiğinde Öykü, yüzündeki korkusuz ifadeyle ona bakmaya devam ediyordu.

Bu iki kadın ondan korkuyor olabilirdi ama onlar daha Öykü'yü tanımamıştı. Her gün Feriştah Hanıma taş çıkartacak daha niceleriyle iç içe yaşıyordu. Elbette Kartal, Aslan ve Berat'tan bahsediyordu. Onlarla başa çıkabilen bir kadının bu baskıya boyun eğceğini düşünmüyorlardı herhalde değil mi?

Öykü oldukça net bir şekilde hatırlıyordu. Bir gece arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Arkadaşları onun için bir eğlence organize etmişlerdi.

Öykü o gece eğlenmişti de. Ama sadece başlarda... Mekânın Kartal'ın adamlarıyla dolu olduğunu bilmeden önceye kadar... Kız kıza kafa dağıtırken, yanına yaklaşan birkaç adamın birileri tarafından uzaklaştırıldığını fark etmişti önce. Buna başta aldırmamıştı.

Ama bu engelleri aşır yanına gelen bir adam onunla açıkça flört etmeye başladığında, tepesine dikilen Berat'ı gördü ve bütün taşlar yerine oturdu. Başka bir zamanda olsa, anında tersleyeceği adamı savunmaya başlayıp Berat'a onu rahat bırakmasını, bu geceyi çılgınlar gibi eğlenerek geçirmek istediğini söylemişti. O gece Berat'la ciddi anlamda tartıştıklarını hatırlıyordu.

Öykü'nün inadıyla başa çıkamayan Berat sonunda silahını adama doğrultmuş ve olay mahallini terk ederken onunla gelmemekte direnen Öykü'yü de kolundan tuttuğu gibi dışarı sürüklemişti. Hatta bir ara o silahın kendisine döndüğünü de hatırlıyordu.

“Bu evde olan her şey beni ilgilendirir.”

Feriştah Hanımın kendinden sesiyle düşüncelerinden sıyrıldığında, kadının otorite benim diye bağırın yüzüne oldukça sakin bir bakış attı.

“Yanlış düşünüyorsunuz.” dedi oldukça tatlı bir gülümsemeyle. “Bu evde olan her şey sizi ilgilendirmez.” Bir müddet, söylediklerinin sindirilmesini bekledikten sonra devam etti. “Benim özel hayatım sadece beni ilgilendirir. Ama sizi rahatlatacaksa söyleyeyim, ahlak bekçiliği yapmanızı gerektirecek bir durum söz konusu değil.”

Hüma diken üstünde oturuyormuş gibi rahatsız, yerinde kıpırdanıp duruyordu. Konuşmanın daha da alevlenmesinden memnun değildi ve bunu belli edercesine somurtuyordu. Feriştah teyze Masal’ın üstüne gitmeye devam ederse, gitme sırası başka birine gelecekti ve Hüma bundan delicesine korkuyordu. Masal’ın gitmesini istemiyordu.

Ama şu durumda, Masal’a bir şahin kadar yırtıcı bakışlar atan Feriştah teyzenin rahat durmayacağını da biliyordu.

“Hüma benim de kızım,” diye çıkışması da çok uzun sürmemişti beklendiği gibi. “Bu evde olan her şey onu ilgilendirir ve onu ilgilendiren her şey de beni ilgilendirir!”

Öykü, kadının Hüma’yı kızı gibi sahiplenmesinden memnundu, ona sahip çıkacak birinin olması da içini rahatlatmıştı ama bu kadının küçük dağları ben yarattım pozundan da hoşlanmamıştı.

Bir dağda iki kurt gezmez diye boşa dememişlerdi. Özgürlüğün tadına varmış, kendi ayakları üstünde duran bir kadın olarak bunca zaman sonra, hiç tanımadığı bir kadma, hiç hatırlamak istemediği bir adamla ayrılma nedenini söyleyecek değildi.

“Olabilir.” dedi sesini hâlâ normal tutmayı başararak.

“Ama ben size bu konuda bir sıkıntı çıkmayacağını temin ediyorsam, bu meseleyi daha fazla sorgulamaya da hakkınız yok.”

Hüma gözlerini üzüntüyle yumduğunda, Esra du-
dağını ısırarak annesinin atağa kalkacağı anın geldiğini
hissetti. Hüma, ev arkadaşının birazdan Feriştah teyze ta-
rafından çileden çıkarılacağını biliyordu. Çünkü Feriştah
teyze asla ve asla, bu sözlerin altında kalmazdı. Üstelik
Masal’ın imaları ve karşısındaki rahat duruşu da kadını
feci derecede kızdırmış olmalıydı.

Hüma Feriştah teyzenin Masal’a bağırmasını bekliyor-
du fakat Feriştah Hanım halinden memnun bir şekilde
gülüyordu ve Masal’a eğlenen bakışlar atıyordu.

“Aferin kızım sana,” dediğinde Hüma doğru duyup
duymadığını bir türlü anlayamadı. Bunu Feriştah teyze
söylemiş olamazdı. Kulaklarında tamir edilmesi imkânsız
bir sorun olmadığını ümit ederek tekrar dikkatini onlara
verdi.

“Hayatta hep böyle kararlı ol. Kimseye de onları zerre
kadar ilgilendirmeyen şeyler yüzünden hesap verme ya
da açıklama yapma.”

Öykü kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkıp yer çekimi
kanunlarına meydan okuduğunu fark etti. Feriştah Ha-
nım takdir dolu bakışlarını onun üstünde gezdirirken ka-
dının kendisine bir oyun oynadığını anlamıştı.

“Bir çocukla ve bizim bu saf kızla baş edebilecek biri-
sin. Ben seni sevdim, sen benim tahtımı sallarsın vallahi.”

Esra ve Hüma şoka girmişlerdi. Öykü de Feriştah Ha-
nım hakkında yanıldığını anlamıştı.

“Bu da ne demek? Biz sana her konuda hesap veriyor-
ruz ama!”

Esra dayanamayıp annesine mızımızlandığında Hüma
da başıyla onayladı onu. Amerika’da okurken bile, gece

nerede olduklarını kontrol ediyor, görüntülü konuşma yoluyla da onların yalan söylemelerini engellemiş oluyordu kurnaz kadın.

Hüma öyle sürekli tozutan biri değildi ama bu yaşa gelmiş biri olarak arada gece gezmeleri de olmuyor değildi. İşte öyle zamanlarda Feriştah teyze onlardan birine denk gelecek diye akla kararı seçiyordu. Ama şimdiyse gelmiş Masal'a kimseye hesap verme diyordu.

An itibariyle, Mariana çukurundan bile daha derin bir çelişkinin içine düşmüş ve göz bebeklerinin kocaman büyüdüğünü hissetmişti. Gece boyunca boşu boşuna endişelenmişti ve üstelik tüm bu sorular basit bir oyundan başka bir şey değildi!

"Sus kız sen! İkiniz de kızımsınız benim. Anneye hesap verilir diyorsam verilir."

Öykü gülerek onu onayladığında Hüma, Feriştah teyze öfkeyle baktı. Az önce onun için endişelenen birine bu reva mıydı yani?

Aşk olsun! Masal Hanıma bunun hesabını soracağını aklının bir köşesine, muhtemelen daha sonra hatırlamayacağını bilmesine rağmen not etti. Uzaydaki kara deliklerden kendi beyninde de olduğunda şüpheleniyordu. Çünkü aklına kaydettiği çoğu bilgi enteresan bir şekilde oraya girdiğinde kayboluyordu.

"Kahveleri içtiğimize göre, gecenin son sürpriziyle tanışın. Size harika güllaçlar yaptım."

Hüma gebiş haliyle aş erme hezeyanına daha başlamamıştı ama aklına gelen güllaç görüntüsü ağzının suyunu akıtmaya yetmişti.

10. Bölüm

Hüma kapıda durmuş pür dikkat onu izleyen Masal'a bezgin bakışlar atarken belki de onuncu kez söylediklerini bir kez daha tekrarlamak zorunda kaldığında oflamayı da ihmal etmedi.

"Masal'cığım, doktor kontrolüne gelmene gerek yok. Zaten daha ilk dönemlerim."

Öykü inatçılık bakımından oğlunu aratmayan Hüma'yı ikna etmek için kaşlarını çatarak, "Bak belki bir ihtiyacın olur, geleyim işte," dedi.

"Masal son kez söylüyorum, gerek yok..." Son kez söylediğini de belki onuncu kez söylemiş oldu ama bunun gerçek anlamda son olmasını ümit ediyordu.

Öykü içinden ya sabır çekerek beyninde dönen fırtınaları dindirmeye çalıştı. Bu doktor kontrolü çok önemliydi ve eğer gidemeyecek olursa kırk yıl Kartal'ın dilinden kurtulamayacağını ve kardeşinin her eline geçen fırsatta bunu ona hatırlatacağını çok iyi biliyordu. Ama Hüma'nın tavrı bu kadar netken biraz daha ısrar etmeye devam ederse genç kadının bir şeylerden şüphelenmeye başlaması da an meselesiydi.

Bu yüzden Hüma'ya gülümseyip onun kapıdan çıkmasını bekledi ve Hüma dışarı adımını attığı anda içeri doğru koştu. Olimpiyat koşucularına taş çıkartacak bir performansla, süratle salona ulaşip telefonunu eline aldı ve heyecandan titreyen parmaklarıyla Kartal'a mesaj attı.

Ellerini beline koyarak derin bir nefes aldığı anda, elinden geleni yapmış olmanın verdiği rahatlamayla kendini koltuğa attı. Bütün gün hop oturup hop kalktığı için ciddi anlamda yorulmuştu ve biraz ayaklarını uzatıp dinlenmek onun en doğal hakkıydı.

Ama bu rahatlık çok da uzun sürmedi. Devrim'in sesi şimdi tüm evde yankılanıyordu.

"Anneşi bittiiii!"

Elini karnından bir saniye bile ayırmaktan korkan genç kadın bir hayli tedirgindi. Danışmadan öğrendiği bilgileri unutmamak adına içinden bunları devamlı tekrarlar larken üçüncü kata geldi ve randevu aldığı doktorun isminin yazdığı kapıyı gördüğünde kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını fark edip daha da telaşlandı.

Doktor kontrolü sırasında kötü bir şey çıkacak diye ödü kopuyordu. Bebeğine bir şey olma ihtimali kalbinin daha da hızlı çarpmasına sebep oluyordu. Ellerinin titreğini son anda fark ederek, bu işkenceye bir an önce son vermek adına danışmaya yöneldi ve derin bir nefes alma ihtiyacı duydu.

"İyi günler, benim iki buçukta randevum vardı." Sol tarafta bulunan kayıt masasındaki kadına bunları söylediğinde, "İsminiz neydi?" demişti kadın kafasını bilgisayardan kaldırmadan. "Hüma Kurtuluş."

Görevli kadın bilgisayarda bir şeyler yaptıktan sonra

“Buyurun oturun. Birazdan sizinle ilgilenecekler,” dedi Hüma’ya. Koltuklardan birine oturduğunda, üstündeki kabanı çıkarıp soğuk ellerini alnına bastırarak sakinleşmeye çalıştı. Bütün hücreleri alev almış yanıyor gibi hissediyordu ve bu hiç normal değildi.

“Hoş geldiniz.” Başını yukarı kaldırdığında, ona gülümseyerek bakan genç bir kadınla karşı karşıya geldi. “Önce tansiyonunuza ve kilonuza bakmamız gerekiyor.”

Hüma onun bu sıcak tavrıyla biraz rahatladığını hissetti ve gülümsemeye çalışarak kolunu uzattı. Asistan kız onun tansiyonunu ölçerken Hüma biraz daha kendine gelmiş sayılırdı.

Tansiyon ölçüldükten sonra kilosuna da bakıldığında “Buyurun lütfen, Lale Hanım sizi bekliyor,” diyen güler yüzlü bir kadının yönlendirmesiyle oradaki kapılardan birine doğru harekete geçti.

Hüma kapıdan içeri girdiğinde pencerenin kenarına yerleştirilmiş bir masada oturan doktoru gördü. Otuzlu yaşların sonunda bir bayandı bu. Hüma kadına tedirgin bir şekilde gülümseyerek “İyi günler,” diye mırıldandı.

“İyi günler. Hüma Hanım, değil mi?” Kadın gözlük çerçevesinin üstünden ona tatlı tatlı baktığında Hüma’nın üstündeki tedirginlik bir hayli azalmış gibiydi. “Buyurun lütfen oturun.”

Hüma masanın önündeki gri koltuklardan birine oturunca “Telefonda biraz konuşmuştuk.” diyen kadın bir dosya çıkararak içindeki kâğıtları karıştırdı ve her zaman yaptığı gibi öncelikle hastasını bilgilendirmeye başladı.

“Öncelikle Hüma Hanım gebelikte risk taşıyan bir dönem içerisindesiniz. Gebelik tespiti yapılmış olsa bile fetüsün gelişimi gebeliğin gidişatını değiştiren bir durumdur. Ultrasonografiyle önce fetüsün canlı ve kalp atışlarının normal değerlerde olup olmadığını kontrol

etmem gerekiyor. Eğer bir aksilik söz konusu değilse de, rutin kontrollere başlayacağız. Solunum sistemi kontrolleri, hemogram testi başta olmak üzere birkaç tetkik daha yapıyoruz.”

Hüma can kulağıyla doktorunun söylediklerini dinlerken ara sıra onu başıyla onaylayıp içinden de bir sorun çıkmaması için deli gibi dua ediyordu.

“O halde önce sizi ultrasonografik incelemeye alacağız. Ama bunun için mesanenizin dolu olması gerekiyor.”

Hüma doktoru Lale Hanıma anlamayan gözlerle baktığında kadın gülererek açıklamak durumunda kaldı. “Bütün bölgesi incelemesi için gerekli bu. Organlar daha rahat görülüyor. Ultrasonografi için bir saat önce yaklaşık iki litre kadar su içmeniz şart.”

Hüma oldum olası çişini tutmakta zorlanan biri olarak duyduklarının onda ne denli etki yarattığını bilmeyen doktoruna üzgün bakışlar attı. Sonra da asistanın yönlendirmesiyle birlikte az önce girdiği odadan çıkarak bekleme odasına geçti. Biraz sonra asistanın elinde iki pet şişe ve bardakla geri dönmesiyle duyduklarının şaka olmadığını da anlamış oldu.

“Hepsini içmeye çalışın lütfen,” diyen asistan yaklaşık bir saat sonra geleceğini söyleyip yanından ayrıldığında eline tutuşturulmuş şişeye şaşkınlıkla bakakaldı. İki litre su içip de tuvalete gitmemeyi nasıl başaracaktı bilmiyordu ama Esra olsa bu sahneye saatlerce gülerdi, Hüma bundan emindi.

El mahkûm, şişeyi açıp bardağı doldurduğunda fondip misali hızlıca yudumladı onu.

“Demek buradasın.”

İçtiği su, olduğu gibi dışarı fışkırdığında boğulma tehlikesinin en ciddi evresini yaşamıştı o an. Duyduğu sesle birlikte kafasını yukarı kaldırdığında gözlerini birkaç

kez kırpıştırıp hayal görüp görmediğini anlamaya çalıştı. Defalarca gözlerini açıp kapamasma rağmen önünden gitmeyen silüet kanlı canlı bir şekilde dikilmeye devam ettiğindeyse kaşları ani bir refleksle çatılıp anında savunma durumuna geçti.

“Senin ne işin var burada?!” Genç kadının tiz sesi boş dinlenme odasında yankılandığında Kartal sıkıntıyla iç çekerek açık olan kapıyı kapattı ve tekrar eski yerine geçti. Hüma karşısında bu denli rahat tavırlar sergileyen adama büyük bir hayretle baktı. Bu adamın doktor muayenesinden, üstüne üstlük muayene yeri ve saatinden nasıl haberi olabiliyordu?

“Bebegin sağlığı için endişelenen tek kişi sen değilsin. Onun nasıl olduğunu merak ediyorum ve bu konuda en küçük ayrıntıyı bile bilmek istediğimden emin olabilirsiniz.”

Adamın net açıklamasıyla birlikte diğer sorusuna geçti Hüma. “Burada olacağımı nereden biliyorsun ki sen?” Kartal Hüma’nın tepesinde dikilmekten sıkılıp yanına oturdu ve kızın kaşlarının sinirden daha da havalandığını fark ederek sırttı.

Elbette ki nereden bildiği aşikârdı ama bunu Hüma’ya söyleyebileceğini sanmıyordu. O yüzden daha önce belirlediği cümleleri sarf ederken pek de zorlanmadı.

“Uzun bir süredir karşına çıkmadığım için peşini bıraktığımı falan mı sanıyordun? Elbette ki attığın her adımdan haberim vardı,” dediğinde, Berat ve Aslan’dan bahsediyordu ama kast ettiği kişi tabii ki ablası Öykü’ydü.

“Adamlarım evden çıktığını duyduğunda ve buraya geldiğini haber verdiğinde anında yola çıktım. Kontrollerde yanında olacağım ve doktorun söylediği en ufak şeyden de haberim olacak. Eğer benden habersiz bu konuda tek bir adım dahi atarsan seni buna pişman ederim şimdiden söyleyeyim.”

Hüma, adamın tehdidi karşısında öfkeden deliye dönmüştü. Ellerini alına bastırarak sakinleşmeye çalıştı. Bu adamın bebeğinin üstünde hâlâ bir hak iddia edebildiğine inanamıyordu! Üstelik ona bir sürü şey söylemiş ve son noktayı koymuşken hâlâ pes etmiyor olması da canını fena halde sıkıyordu.

Tansiyonunun fırladığını hissederken aklına içmesi gereken su geldi ve yanında oturan adama aldırmamaya çalışarak boşalan bardağı tekrar doldurup içmek için dudaklarına götürdü.

“Bu su ne için?” Adam sanki kırk yıllık arkadaşıymış gibi onunla konuşmaya devam edince suyu içmeden bardağı tekrar dudaklarından çekmek zorunda kaldı.

“Bak, az önce söylediklerin umurumda değil. Kontrollerde falan yanımda olmayacaksın. Bunu burada tartışmak istemiyorum,” dedi aceleyle. “Bir an önce gitsen iyi olur.”

Adamın sakin tavrından ani bir şekilde sıyrıldığını gören Hüma acaba bunu söylemese miydi diye düşünmeden edemedi. “Hüma, eğer söylediklerime karşı çıkmaya devam edersen her iki şekilde de bebekten uzak yaşayacağım için işlem başlatacağım,” dedi Kartal. Gözlerinden ateş çıkıyordu. “Eminim ki sperm bankasından hamile kaldığın için açılacak dava sonucunda bebeğini aldırman sandığın kadar imkânsız ve zor olmayacaktır.”

Hüma dudaklarını sinirle birbirine bastırdığında “Bu söylediklerin boş sözler,” diye karşı çıktı. “Dava açsan bile bebeği aldıramazsın, yok öyle bir şey. Buna inanacak kadar da salak değilim.”

Kartal kadının hâlâ karşı çıkıyor oluşuna sinirlenerek ona ters ters baktığında “Yapacaklarımın yasal şeyler olacağını nereden çıkarıyorsun?” diye sordu onu sindirmek istemişçesine.

Hüma iliklerine kadar korktuğunu hissettiğinde karşı-
sındaki adamın söylediklerini de ilk defa bu kadar ciddi-
ye aldı. Adamın her ifadesinden korku ve öfke akıyordu.
Hüma onun bu sefer gerçekten de kararlı olduğunu ve
asla tereddüt etmeyeceğini fark etti. Ağzını açıp tek bir
yanlış kelime etse kendini kürtaj masasında bulacağın-
dan emin bir şekilde geri adım attığında elinden başka
bir şey gelmemesinin yarattığı sıkıntıyla akmaya çalışan
gözyaşlarını anında geri iterek kendine gelmeye çalıştı.

“Ultrasonografi için bunu bitirmem gerekiyor,” diye
mırıldandı oldukça kısık bir sesle. Eğer Kartal onu pür
dikkat inceliyor olmasaydı bunları kesinlikle duyamazdı.

“Anladım, ne zaman yapılacak bu ultrasonografi ve
ne anlama geliyor?” Hüma kaşlarını çatmış, duydukla-
rından bir anlam çıkarmaya çalışan adama istemeyerek
de olsa kısa bir bakış attı. Sonra da tekrar önüne dönerek
elindeki bardağı kazasız belasız kafasına dikti. “Bir saat
sonra...” diye fısıldadı onunla konuşmanın tuhaflığıyla.
“Bebeğin gelişimini, kalp atışlarının normal olup olmadı-
ğını kontrol etmek için yapılıyor. Yani gebeliğin sağlıklı
olup olmadığına bakılacak.”

İçinden de sağlıklı olmasını dilemeyi ihmal etmedi.
Kartal anladım der gibi başını salladı ve kolunu koltuğun
başlığına dayayarak bedenini ona doğru çevirdi.

Uzun zaman sonra yeniden gördüğü bu kadın, ilk
gördüğünün aksine biraz daha özenli görünmüştü gözü-
ne. Kumral saçları omuzlarının üstünde dağınık duru-
yordu ve giydiği koyu kırmızı bluz da ona ayrı bir hava
katıyordu. Kartal’ın dikkatini çeken şeylerden bir diğeri
de kadının güzelliği olmuştu. Yanında ürkek bir ceylan
gibi korkuyla oturan genç kadın, içinde tuhaf duygular
uyandırmıştı. Bebeğinin annesine karşı bir koruma dür-
tüsü hissettiğinde bunlara bir anlam veremeyerek başını

salladı. Gözleri de kısa bir süre sonra gömleğinden aşağıya kayarak kadının karnında kilitlenmişti. Orada görmeyi beklediği şişkinliği göremediğinde hayal kırıklığına uğradığı doğrudu ama elbette ki bu kadar kısa bir sürede onun karnının büyümesini de bekliyor değildi. Daha doğrusu bebeğinin...

Hüma gözlerini karnına çevirmiş olan adamın keskin bakışlarıyla bir hayli paniklemeden kendini alamazken titreyen elleriyle tuttuğu bardağı düşürmeden birkaç yudum daha içebildi. Ama daha şimdiden karnı şişmişti ve bu koca şişeyi nasıl bitirebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Gerçekten de bunu yapmamı beklemiyorlar değil mi?

Düşünceleri tam da bu yöndeydi ve Kartal'ın gözetimi altındayken daha da bir tedirgin olduğu için hareket etmesi bile bir hayli zorlaşmıştı.

"Bir sıkıntı yok değil mi?" Adamın sorusuyla afallayan Hüma başını olumsuz anlamda salladığında birkaç detayı atlamıştı elbette. "Güzel, bir sıkıntın olduğunda beni arayabilirsin."

Eğer bebeğini kaybetme tehlikesi altında olmasa Hüma, ona bir güzel haddini bildirirdi ama imkânsıza yakın da olsa susmayı denedi. Onu takmayacak, duymayacaktı. Görmezden geldiği sürece sorun olmazdı.

"Hüma." diye mırıldanan adam ise görmezden gelinmemekte kararlıydı. "Bak bugün tüm sorunları unutup normal insanlar gibi konuşmaya ne dersin?" Hüma bakışlarını ona çevirdiğinde devam etti. "Seninle kavga etmek, tartışmak istemiyorum," derken bir hayli sıkıntılı görünüyordu. Hüma onun bunu gerçekten de istemediğini anladı o an.

Eh en azından bu da bir şey sayılırdı değil mi?

"Bir süre bunları kafana takma. Riskli bir dönemin içindesin ve ben bu sebepler yüzünden bebeğe bir şey olmasını istemiyorum." Hüma Kartal'ın bebeği ne kadar

istediğini anladığında ya hep ya hiç prensibine lanetler savurmayı ihmal etmedi. Adam ya o bebeği alacaktı ya da öyle bir bebek var olmayacaktı, Hüma bunu kavrayalı epey bir süre oluyordu.

Hüma bu teklifi “Pekâlâ” diye istemsizce kabul ettiğinde Kartal bu tehdidin bu denli etkili olacağını tahmin etmemişti. Ama bundan çok memnundu, Hüma’nın onun sözünü dinleyen halleri hoşuna gitmişti ve bundan da garip bir zevk alıyordu. Gözleri ilerideki makineye takıldı ve oturduğu yerden kalkıp kendine otomattan bir bardak çay aldığı anda Hüma’nın hâlâ elindeki bardakla bakışıyor olduğunu fark ederek yine sakın bir şekilde konuştu.

“O şeyi bitirmek istiyorsan biraz acele etsen iyi edersin.” Hüma onun ilk defa doğruyu söylemiş olduğunu biliyordu. “İçmek istemiyorum,” diye itiraz ederken ağzına zorla brokoli çorbası tıkılan bir çocuğun mızımızlanıyordu. Kartal kadına şaşkınlıkla baktı, onun bu üzgün haline anlam veremedi.

“Bir saat boyunca iki litre su içip bir de çişimi tutmam gerekiyor.” Kartal duyduklarına tepkisiz kalamayıp kahkahasını serbest bıraktığında Hüma inleyerek elleriyle yüzünü kapamayı tercih etti.

Kartal, Hüma’nın bu yüzüne ilk defa tanık oluyordu ve onun öfke krizleri geçirmiyorken nasıl biri olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

“Hadi iç, daha çok var,” diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştığında Hüma derin bir iç çekerek ve bulundukları bu duruma hayretler ederek bir bardak daha doldurdu ve asistanın ona hatırlattığı bir diğer şey aklına geldiğinde ani bir şekilde yerinden kalkarak harekete geçti.

O an birçok şey aynı anda olmuştu. Hüma yerinden kalkar kalkmaz aniden gelen bir acıyla olduğu yerde kalakaldı. “Hiçbir yere kaçamazsın!” diye kükreyen adama

alık alık bakışlar atarken bileğindeki acıyla da dudaklarından sessiz bir inilti dökülmüştü.

“Asistan hareket etmem gerektiğini söyledi.” diyerek açıklama gereği gördüğünde Kartal, az önce yaptığından pişman olmuş bir şekilde onu serbest bırakıp derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, yanlış anladım.” Hüma onun bu içten özrüne diyecek bir söz bulamazken bileğini ovuşturarak ters bakışlar fırlattığı adamı görmezden gelmeye çalıştı ve suyu içmeye devam etti. İçtiklerinin bir an önce mesaneyeye gitmesi için hareket etmesi gerekti.

“Hüma Hanım, bitirdiyseniz sizi içeri alalım.”

Hüma onunla ilgilenen asistan kapıda belirip ona seslenince çok sevindi. Diken üstünde geçirdiği bir saat nihayet sona ermişti. Hemen onun peşine takıldı. Kartal da küçük bir çocuk gibi kalbinde bir şeylerin pır pır ettiğini hissediyordu.

“Şöyle geçin lütfen.”

Hüma köşede duran hastane sedyesinin üstüne uzandı ve çantasını koyacak bir yer aramaya başladı tam bu sırada Kartal ani bir hareketle onun çantasını elinden alıverdi. Hüma bu durum karşısında bir arşın kadar açılmış ağzını kapamak için büyük bir çaba göstermek zorunda kaldı. Tüm bu yaşadıkları ona çok tuhaf geliyordu ve hayatının iyice sarpa sardığını hatırladıkça da kendini daha kötü hissediyordu. “Karnınızı açar mısınız?” Hüma yine emre itaat ederek bluzunu yukarı doğru sıyırdığında nefesini tutarak beklemeye koyuldu. Bu anı yaşarken Kartal denen herifin yanında olmasını kesinlikle istemiyordu ama itiraz ederse biliyordu ki hazır sedyede uzanıyorken adam tehdidini hayata geçirmekte çok da zorlanmazdı.

O yüzden susmayı tercih etti. Asistan karnına jeli sürerken sıcacık tenine değen soğuklukla ürperdi.

“Evet, bakalım bebek nasılmış?” Lale Hanım’ın içeri girmesiyle heyecanı daha da farklı bir boyuta ulaşan Hüma, yine de kadının Kartal’a bir bakış attığını fark edebilecek kadar kendindeydi. “Siz de hoş geldiniz,” dedikten sonra sedyenin yanında duran sandalyeye oturarak ultrason cihazının yanında duran aleti alıp Hüma’nın karnına yerleştirerek hareket ettirmeye başladı.

Hüma kalbinin dehşetle attığını hissettiğinde gözleri ani bir şekilde ekrana kaydı. Nefesini tuttuğunda ekranda gördüklerinden her ne kadar bir şey anlamayacak olsa da gözlerini oraya sabitleyerek doktordan gelecek en ufak bir söze karşı kulaklarını da sonuna kadar açtı. Eğer doktora gitmeyi geciktirdiği için bebeğine bir şey olduysa Hüma bununla nasıl başa çıkabilirdi bilmiyordu.

Hüma’nın ve Kartal’ın bakışları ekrana kilitlenmişken, Kartal sedyenin başlığına dayanarak destek almaya çalıştığını ancak o zaman fark etti. Hüma’nın tepesine dikilmiş aynı onun gibi heyecandan eli ayağına dolandığında sessiz kalmakta giderek zorlanmaya başlamıştı.

“Pekâlâ, tamamdır,” diyen Lale Hamm, ona birkaç kâğıt havlu uzattıktan sonra “İçeride konuşalım,” diyerek yandaki odaya geçmişti. Hüma neler olduğuna bir anlam veremezken, karnının üstüne yayılmış jeli zangır zangır titreyen elleriyle silmeye çalıştığında Kartal her ne kadar ona yardım etmek istese de onu korkutmaması gerektiğini düşünerek bundan vazgeçti.

Hüma bluzunu aşağı indirip sedyeden ani bir şekilde doğrulduğunda korkudan bayılacak gibiydi. Neler oluyordu bilmiyordu ama bebeğine bir şey olabileceği fikri zihninde bir çığ gibi büyüyordu.

Kartal ayakta zor duran kadının durumundan giderek endişe duymaya başladığında bütün prensiplerini yok sayarak onu belinden kavradı ve kadının buna itiraz etmediğini görünce onun gerçekten de kötü bir durumda olduğunu anlamış oldu.

“Şşş, korkma hiçbir şey olmayacak,” diye onu teskin etmeye çalıştığında Hüma endişeli gözlerini ona çevirerek doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı.

“Ona bi-bir şey ol- duysa ... ” diye mırıldandığında Kartal başından aşağı bir kova kaynar suyun döküldüğünü hissetti. Karşısında tüm çaresizliğiyle duran bu kadının için için titrettiğini fark ettiğinde teselli etme isteği duydu.

“Bir şey olmayacak,” dedi aslında kendini de ikna etmeye çalışarak. “Ona bir şey olmasına izin vermem.” Hüma içinde bulundukları durumun farkında bile değildi. Akli tamamen bebeğindeyken bu imkânsızdı elbette.

Gözlerini gözlerine diken adama korkuyla bakarken gözyaşları dökülmek için can atmaya başlamıştı ve Hüma ağlarsa bir daha susamayacağını da farkındaydı.

“Sana söz veriyorum,” dedi Kartal, tüm benliğiyle inandığı bu gerçeği onunla paylaşırken. “Bebeğe bir şey olmasına asla müsaade etmeyeceğim.”

11. Bölüm

Hüma Kartal'ın ciddiyetini ses tonundan bakışlarına kadar pek çok şeyden anlayabiliyordu. Nasıl olup da ona güvenebildiğini bilmiyordu ama içinde bir yerlerde ona inanmayı istediğinden emindi. O yüzden başını tamam anlamında salladığında, Kartal'ın yönlendirmesi altında iç taraftaki odadan çıktılar ve çoktan masasına kurulmuş, elindeki dosyaya bir şeyler yazmakla meşgul olan Lale Hanımın karşısındaki koltuklara geçtiler.

Kartal bu kadına bir türlü ısınamamıştı. Onların geldiğini gördüğü halde hâlâ kafasını kaldırıp onlara bakmamıştı. Kartal Hüma'nın hemen yanında tir tir titrediğini gördükçe kadına olan öfkesi bir çığ gibi büyüyordu. Kadınsa tüm sakinliğiyle önündeki kâğıtları doldurmakla meşguldü.

Daha fazla dayanamayıp olay çıkaracağını hissettiğinde, Hüma'yı bunu yaparak daha fazla korkutmamak için boğazını temizledi ve kaşlarını çatı. Tüm otoritesi gözlelerinden ve sesinden akarken "Evet," dedi sesindeki tınıya tezat sakin bir şekilde. Ama konuşması, birazdan anlatmaya başlamazsan, bir daha hiçbir şey anlatamayacak hale geleceksin diye bağırıyordu.

Bunu fark eden doktor, sanki onları daha yeni görmüş gibi kafasını kaldırıp gözlüklerinin üstünden Kartal'a bir bakış attı.

"Bebekte bir sorun mu var?"

Hüma, daha fazla dayanamayarak araya girdiğinde uzayıp giden bu sessizliği bir an önce sonlandırmak niyetindeydi. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atarken kanının damarlarında üç yüz promil alkol almış gibi hızla aktığını hissedebiliyordu.

"Hayır."

Hüma duyduklarıyla birlikte ciddi ölçüde rahatlar-ken, o zaman ne diye böyle tuhaf tuhaf konuştuğunu anlamadığı doktora öfkeli bir bakış attı. Ömründen ömür gitmişti onun bu tavırları yüzünden.

"Bebek sağlıklı sayılır. Ama gelişimi ideal oranda değil. Bu yüzden takviyeye ihtiyacınız var. İlk üç aylık dönem boyunca olabildiğince folik asit takviyesi almanız büyük önem teşkil ediyor. Ayrıca demir ve omega3 de almalısınız. Toksin içerebilecek yiyeceklerden uzak durun.

Düzgün bir şekilde pişmiş balıkları, sebze ve meyveleri bolca tüketmeye çalışın. Çiğ veya az pişmiş çoğu şeyden uzak durun. Ayrıca pastörize edilmemiş süt içmek de yasak. Yumuşak peynirleri tüketmeyin, sert peynirleri tercih edin. Bol miktarda su için. Alkol ve sigarayla kesinlikle kullanmıyorsunuz, bebeğin sağlığı için bunlar çok önemli. Size bir liste hazırlıyorum, bunlar detaylı bir şekilde orada var."

Hüma tüm dikkatiyle onu dinlerken bir yandan da anladığını göstermek ister gibi kafasını sallıyordu. Son uyarısı çok gereksizdi. Nasıl bir anne, bebeğini zehirlemek pahasına sigara ve alkol tüketebilirdi, asla anlamıyordu, anlamayacaktı da... Geri kalanlara da dikkat ettiğinde, bebeği gayet sağlıklı olacaksa Hüma bunlara harfiyen uyacağından emindi.

“Listeniz.”

Hüma kadının ona uzattığı kâğıdı alıp çantasına attı. Tam kalkmak üzereyken Lale Hanımın tekrar konuşmaya girmesiyle bakışlarını ona çevirdi. Az önce onu delicesine korkutan bu kadına attığı bakış pek de dost canlısı sayılmazdı.

“Diğer önemli konuya gelirsek... Gebeliğin son aylarına kadar cinsel ilişkiye girmenizde sakınca görülüyor. Genelde yanlış bilinen şeyler yüzünden bebek düşecek diye cinsel ilişkiye girmek tehlikeli olarak görülebiliyor ama erken doğum ya da düşük tehlikesi yoksa bebek sağlığı için bir tehlike söz konusu değil.”

Hüma duyduklarıyla birlikte utanmanın çok farklı bir evresine geçiş yaptı. Yanlış anlaşılmış olmanın verdiği utançla şiddetli bir savunmanın içinde buldu kendini.

“Ah hayır. Siz- siz yanlış anladınız. O benim-” Kocam değil ile bitecek olan cümlesi Kartal tarafından engellendiğinde kaşlarını çatarak ona döndü bu sefer de.

“Bizi bu konuda da aydınlattığınız için çok teşekkür ederiz. Bunları öğrenmek iyi oldu,” diyen Kartal’ın üstüne atlayıp da “Sen ne diyorsun be adam!” diye bağırmamak için kendini zor tuttu. Bunlar özel konulardı ve Hüma Kartal’la böyle bir durumun içine düştüğüne inanmıyordu. Onun spermlerini kullanmış olabilirdi ama bu bebek karnına normal yollardan girmediğine göre mahrem denilen şeye de saygı duymak gerekirdi değil mi?

Bu densiz adamın tanımadıkları bir kadınla, Hüma’yı utanç içine sokan konular hakkında konuşması, üstelik de sanki bebek oldu diye seks yapamayacaklarını düşünüp de aslında bunun doğru olmadığını duyduğunda rahatlamış gibi konuşması, genç kadının tüm sinirlerini yay gibi germiştii.

“Sormak istediğiniz başka bir şey yoksa iki hafta sonra tekrar görüşürüz.”

Doktorun Hüma’ya aldırmadan Kartal’a cevap vermesiyle Hüma, karşısındaki ikiliye ateş saçıan bakışlar atıp elindeki listeyi de sıkıca kavrayarak kendini aceleyle odadan dışarı attı. Esra’nın bulduğu doktordan bu kadar hayır gelirdi işte! İlk işi kendine kafayı yememiş bir kadın doğum uzmanı bulmak olacaktı. Hüma bunu ertelenmemesi gereken işler listesinin ilk sırasına kaydettiğinde elindeki listeyi ve çantasını bekleme salonundaki koltuklardan birinin üstüne sinirle attı. Ardından da söylenmeye devam ederek kabanını giymeye çalıştı.

“Aptal adam! Sanki biz seninle daha önce seviştik de ondan hamileyim ben!” diye tepinirken kabanını bir türlü giyememişti. “Kahretsin!” diye ciyaklamaya devam ederken koluna temas eden elle birlikte kafasını ani bir şekilde arkaya çevirdi. Kolunun olması gereken yere girdiğini görünce yardım eden kişi sırf Kartal diye tekrar geri çıkarmayı bile düşündü ama o kadar da çocuklaşmak istemiyordu.

“Dokunma bana” diye çıkıştığı adama karşı sakinliği ancak bu kadar sürmüştü işte. Ama Kartal onu takıyor değildi. Elini tasasız bir şekilde pantolonun cebine soktuğunda ona gayet sakin ve rahat bir şekilde bakıp konuşmaya başladı.

“Aç mısın? İstersen bir yerlerde bir şeyler yiyebiliriz?”

Hüma’nın küçük gözleri, duyduklarıyla birlikte fal taşı gibi açılırken adamdaki genişliğe hayret etmekle meşguldü.

“Bebęimi benden çalmaya çalışan bir adamla oturup doğru düzgün bir şekilde yemek yememi gerçekten bekliyor musun?” diye sinirle bağırdığında Kartal’ın etrafa baktıktan sonra onu kolundan tutup dışarı doğru sürük-

lemesini hiçbir tepki veremeden donakalmış bir şekilde izlemek zorunda kaldı. Etraftaki insanlar merakla onlara baktığı için Hüma bu zorlamaya ses çıkarmamayı tercih ederek kolunu onun elinden kurtardı ve hastanenin çıkışına doğru yöneldi.

Kartal, sinirli adımlarla kapıdan çıkan kadınının hareketlerini büyük bir dikkatle incelerken düşünüyordu; çocuğu ilerde bu hırçın kadına mı benzeyecekti? Böyle bir erkek çocuğuna katlanılabiliirdi ama kız olursa bir hayli işkence çektirirdi ona, bundan emindi.

Düşüncelerinden Hüma'mn hızını kesmeden hareket etmesiyle sıyrılabilirdi Kartal. Laftan anlamayan bu kadınla daha şimdiden işinin olduğunu tam o anda kavrarken adımlarını büyütüp onu az önceki gibi kolundan yakalayıp durdurdu.

"Benimle geliyorsun," dedi kararlı bir şekilde, sertçe. "Konuşacağız." Kadın tatlı dilden anlamıyorsa bu Kartal'ın suçu değildi ya! Kenarda park halinde duran arabasına doğru gitmeye başladığında Hüma direnmeye çalışmadı. Lanet olası adamın her koşulda ondan güçlü olduğu kesindi ve Allah biliyor ya, karnı kurt gibi açtı.

O yüzden arabanın içine Kartal tarafından iteklendiğinde, cam kenarına yapışarak ve kollarını göğsünde birleştirerek dışarıyı izlemeye koyuldu. Hemen yanında oturan Kartal'ın öndeki şoföre "Boğazdaki restorana," diye emretmesiyle, İstanbul'un en şık mekânlarından birine gittiklerini kavrayarak oturduğu yere iyice sindi. Adamın arada ona kısa bakışlar attığını hissedip saçlarını sol omzunun üstüne aldığında onun görüş açısını kısıtlamış olmayı ümit ederek de derin bir nefes aldı.

Bugün olanlar, aslında onu derinden sarsmıştı. Önce normalde tüm gün boyunca içmediği kadar suyu bir saatte içmek zorunda kalmış, ardından da bebeğinin başına bir şey geldi diye aklı çıkmıştı. Şimdiyse amacı belli olmayan bu adamın onu yemeğe çıkarmasına müsaade etmek zorundaydı.

Düşünceleriyle çatışan midesi sesli bir şekilde guruldadığında, sabah aç karnına evden çıkmak zorunda kaldığı için kendine kızdı. Yanındaki adamın çıkan ses üzerine sırtıttığını görünce de yerin dibine girmek istedi.

Arabamın kapısı şoför tarafından açıldığında Hüma arabadan ağır bir şekilde indi. Kartal'ın onu yönlendirmesiyle içeri girdi. Günün bu saatlerinde تنها olan restoranda, oldukça göze battıkları kesindi.

"Hoş geldiniz Kartal Bey." Yanlarına gelen bir görevliye selam veren Kartal "Cam kenarında bir masa istiyoruz," diyerek isteğini dile getirdiğinde Hüma, mekânı incelemeye dalmıştı.

Burası tek kelimeyle mükemmeldi, dekorasyonu ayrı bir harikaydı ve Hüma hayatında gördüğü en güzel restoranın burası olduğuna dair bahse girebilirdi. Tavan Sarkıtlı avizelerle süslenmişti. Hüma etrafı incelemeyi bitirdiğinde yanlarına dönen görevlinin yardımıyla cam kenarındaki bir masaya oturdular ve Hüma, küçük bir çocuk gibi kollarını göğsünde bağlayıp aynı inadına devam etti.

"Ne yemek istersin?"

Kartal elindeki menüyü karıştırırken Hüma kararlı ve sinirli bakışlarla onu zihninde ktır ktır kesmekle meşguldü. "Hiçbir şey!" diye söylendiğinde Kartal yine umursamaz bir şekilde menüyü incelemeye devam etti

ve arada, bu olmaz, bu doktorun dediklerine göre zararlı gibi yorumlar yaparak sakinliğiyle Hüma'yı daha da çileden çıkartıyordu.

En sonunda Hüma'nın anlamadığı ve anlamaya çalışmadığı birkaç sipariş verdiğinde hemen ardından keskin gözlerini genç kadının üzerinde gezdirdi. "Doktorun söylediği şeylere dikkat edebileceksin değil mi?"

Hüma bu soruyla birlikte sessizliğini daha fazla koruyamadı ve kısık gözlerle "Elbette ki uyacağım," diye yanıtladı onu. "Bebegimin sağlığı için her şeyi yaparım."

Kartal duyduklarından memnun bir şekilde onu başıyla onayladığında "Beslenmene çok dikkat etmen gerekiyor," diye tekrarladı yeniden. Kartal'ın okula yeni başlamış küçük bir çocuğa beslenme çantasındaki her şeyi yemesini ve abur cubur almamasını tembihleyen bir anne edasıyla söylediği bu sözler, farklı bir durumda olsalar Hüma'yı bir hayli güldürebilirdi.

"Affedersin de bunları senden öğrenecek değilim," dedi kendini gülmemek için zor tutarak. "Bebegim için en doğrusunu bilirim zaten ben."

Kartal bugün bir hayli sinirlendirdiği kadının ondan intikamını bu şekilde aldığını görünce üsteleme gereği görmedi. Onun lokmasına kadar ne yediğini, ne yemediğini ona rapor edecek bir ablası olduğu için adamın içi bir hayli rahattı. Hüma listeye uymadığında Öykü'nün buna müdahale edeceğinden emindi.

"Afiyet olsun efendim."

Garsonlardan biri elindekileri sırayla masaya dizerken Hüma, burnuna dolan kokuyla birlikte, bakışlarını boğaz manzarasından önündeki tabağa çevirdi. Gözleri tabakta gezinirken midesinden yukarı doğru yakıcı bir sıvının harekete geçtiğini hissetti ve nefes almamaya çalışarak midesini yatıştırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Yakıcı ve ekşi sıvının boğazına kadar geldiğini fark ettiğinde oturduğu yerden ani bir şekilde fırlayarak lavaboya doğru koştu.

Kartal çatalını balığa batırmak üzereyken aniden ayağa fırlayan Hüma'nın, burnunu tutarak koşmaya başlamasını şaşkın gözlerle izledi. Neden sonra, şaşkınlığını üstünden attı ve yerinden kalkıp onun peşinden gitti.

"Hüma iyi misin?"

İçeriden gelen öğürme sesleriyle endişesi iyice artarken cebinden çıkardığı telefonu kırmak istemişçesine sıkarak Öykü'yü aradı.

"Efendim minik kuşum?" Öykü'nün eğlenceli ses tonuna ve kullandığı kelimeye iyice sinirlenirken "Başlatma minik kuşuna!" dedi telaşla. "Doktordan çıkınca, Hüma'yı yemeğe getirdim ama şu an beş dakikadan beri lavaboda ve içindekileri her kırıntısına kadar boşaltıyor!"

Bir eliyle burun kemerini sıkarken diğer yandan da sakinleşmeye çalıştı. "Neler oluyor abla? Normal mi bu?" Kartal kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu anladığında bir küfür daha savurdu.

"HÜMA ŞU LANET OLASI KAPİYİ AÇ!"

Öykü kardeşinin bu telaşlı haline gülmemek için kendini zor tutarken "Bir şey yedi mi?" diye sordu sadece.

"Hayır, ama açtı. Ben de balık sipariş ettim," dedi kapıyı yumruklamaya bir son verdiğinde.

"Ay minik kuşum sakın olabilirsin. Hamileliğin bu dönemlerinde en çok görülen şeydir bu. Maalesef Hüma uzun bir süre bu halde olacak. Ayrıca hatırladığım kadarıyla Hüma balıktan nefret ediyordu. Kokusuz bir şeyler yemesini sağla ki bulantısı dinsin. Aç karnına daha kötü olur."

Kartal ablasına teşekkür ederek telefonu kapadığında, aceleyle garsonlardan birini yanına çağırarak onlara başka yerde bir masa hazırlamasını ve etrafta yemek kokusu

olmamasını emrederek, birkaç şey daha sipariş etti.

İçeriden gelen sesler kesildiğinde kapı kilidinin açıldığını ve Hüma'nın bembeyaz bir suratla dışarıya çıktığını gördü. Kadının beti benzi atmıştı. Bir hayli bitkin görünüyordu. Kartal onun ne diyeceğine aldırmadan hemen yanına gitti ve belinden kavrayarak ayakta durabilmesini sağladı.

Hüma tam zamanında harekete geçen Kartal'a "Teşekkür ederim," diye mırıldandı fısıltıyla. Bacakları öylesine sallanıyordu ki yere düşmesi an meselesiydi. Kartal, Hüma'nın durumunun ciddiyetini, bitkin bir şekilde ona teşekkür etmesinden anlamıştı. Bir eliyle onun beline sarılmış ayakta durmasına yardım ederken, diğer eliyle de terden alnına yapışmış saçlarını nazik bir şekilde yüzünden çekti.

Hüma normalde de pamuk gibi bir tene sahip olduğu için, soluk benizli hali kesinlikle bir hayaletle yarışırdı. "İyi misin?"

Soruyu sorduğu anda, bir garsonun aceleyle onlara doğru geldiğini ve taşıdığı sandalyeyi önlerine koyduğunu gördü ve Hüma'yı yavaşça sandalyeye oturttu. "Sağ ol. Dediklerim halledilince bana haber ver," diye eklemeyi de unutmadı.

Ardından tekrar Hüma'ya dönerek soluk elini onun alnına bastırdı. Genç kadının istediği şey tam da buydu. Soğuk iyi gelmişti, hem de çok iyi. Gözleri yavaşça kapanırken elini karnından ayırmayarak, hâlâ biraz biraz bulan midesiyle baş etmeye çalıştı.

"Hâlâ bulanıyor mu?" Kartal, o konuşmasa da sorularını sıralamaktan vazgeçmiyordu. Kadının başını salladığını görünce, soğuk ellerini göz kapaklarının üstüne indirdi ve bunun için yapabileceği bir şey olmamasının verdiği çaresizlikle dişlerini sıktı.

“Yukarısı hazır efendim.”

“Daha iyi misin?” Hüma, dudaklarını suyla ıslatıp “Evet,” diye konuşabildi sonunda. “Hadi bir şeyler ye. Bulantın geçecektir.”

Adamın tavsiyesine uyduğunda, önündeki sade poğaçalardan birinden temkinli bir şekilde küçük bir ısırık aldı. Bulanmayan midesi gereken mesajı verdiğinde, açlıktan guruldayan karnına aceleyle poğaçanın geri kalanını indirmeye başladı.

“Çay mı, portakal suyu mu? Ya da süt mü? Ne istersin?”

Kartal’ın sorusuna “Portakal suyu iyi olur,” diye cevap verdiğinde, sütün kokusunun onu yine bu hale getireceğinden bir hayli emindi.

Dakika geçmeden gelen taze sıkma portakal suyunu da midesine yolladığında kendini kesinlikle daha iyi hissediyordu. “Biraz daha getirin.”

Kartal’ın anlayışlı sesini algılamasa, kesinlikle utanır sıkılır itiraz ederdi ama şu an gerçekten de buna ihtiyacı vardı ve adamın bu yüzünü de ilk defa gördüğü için sesini çıkarmadı.

Kartal ise savunma kalkanlarını indirmiş, berrak bir su gibi bütün şeffaflığı ve çıplaklığıyla karşısında oturan bu kadını her ayrıntısına kadar inceleyerek bu anın tadını çıkarıyordu. Hayatı boyunca böyle masum görünen, bir kadın çıkmamıştı karşısına. Etrafındaki kadınlar düşünüldüğünde bu yaşa kadar bir çocuk sahibi olmaması normaldi.

Hüma üçüncü poğaçasını da bitirdi. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle portakal suyunu içip başını öne eğdi. Çok yemekten dolayı hafif şişmiş karnına sevgi dolu gözlerle baktı ve elini orada gezdirdi. Kartal bunu gördüğünde ilk defa, içinde bir yerlerde saklamaya çalıştığı bir tarafın su

yüzüne çıkmaya başladığını fark etti.

Gün geçtikçe ne yapacağını şaşıyor, işin içinden çıkamaz hale geliyordu ve bundan nefret ediyordu. Bir şeyler düşünüp bu olayı bir sonuca bağlaması gerekiyordu. Aksi takdirde, önlerindeki sekiz ay geçmek bilmeyecekti. "Takma kafana. En fazla ne olabilir ki?" diye alayla konuşan iç sesini yanıtladı Kartal sıkıntıyla.

"En fazla üçüncü dünya savaşını başlatmış oluruz."

12. Bölüm

“Kuzum hoş geldin.”

Hüma kapıdan içeri girip ayakkabılarını çıkarttığı sırada elinde bir kase yoğurtla beraber onun tepesine tüneyen Masal’a sıkıntılı bir bakış attı. Öne eğdiği kafasını yukarı kaldırdığında yoğurt kâsesine de kötü bir bakış atmayı ihmal etmedi elbette. Midesi hâlâ bulanıyordu ve Hüma eve gelene kadar akla karayı seçmişti.

“Hiç hoş gelmedim Masal,” dedikten sonra omzuna astığı çantasını dolaba atarak içeri geçti. Öykü onun arkasından içeri girerken Masal ismine giderek alıştığını fark edip yüzünü buruşturdu. Bu işin sonu nereye varacaktı hiç bilmiyordu.

“Ne oldu yine kuşum,” dedi karşısına geçip. “Bir sorun mu var? Ne dedi doktor?” Aslında kızın niye bu halde olduğunu elbette ki tahmin edebiliyordu.

“Ne mi oldu? Bebeğim gayet sağlıklı diye sevinirken o dağ ayısı geldi beni zorla yemeğe götürdü. Bir de balık sipariş etmesin mi? Mide bulantısından kıvrandım durdum.”

Öykü anlayışla başını salladığında “Hamilelik döneminde bu çok normal,” dedi onu rahatlamak istercesine.

"Ben su görünce bile istifra ettiğim zamanları hatırlıyorum."

Hüma yine de bu bulantılar yüzünden Kartal'ı suçlamakta kararlıydı. O kadar zaman bir şey olmamıştı da neden onunla yemeğe gittiğinde başlamıştı o halde mide bulantısı? Yok, yok bunun tek suçlusu Kartal denen o adamdı.

"Anneşi!"

Hüma içeriden gelen sesle birlikte o adamı düşünmeye son verip salona giren Devrim'e çevirdi bakışlarını. Uykudan yeni uyanmış gibi duruyordu. Üstünde arabalı pijamaları vardı ve paçaları bileklerinin üstüne kadar sıyılmıştı. Ayrıca o tombiş göbeği de meydana çıkmıştı.

Hüma bu manzarayla birlikte bugün yaşadıklarını unuttu ve ayağa kalkarak Devrim'i kucakladığı gibi sıkıştırmaya başladı.

"Ben seni yerim," derken çocuğun göbeğini muncıkla-
madan da duramadı. "O göbüşünü yerim." Devrim yine gıdıklanırken onun kucağından inmek için hamleler yapıyordu ama başarılı olduğu söylenemezdi.

"Ay öldüreceksin çocuğumu, bırak." Hüma, Masal'ın gülerek Devrim'i almasıyla karşısındaki ikiliye dudaklarını büzerek bir bakış attı.

"Aman al senin olsun." Öykü, Devrim'in yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra "Acıktın mı anneciğim?" dedi sakince. "Ne hazırlayayım sana?"

Devrim bu teklife karşı somurturken iki kadın da merakla onu inceliyordu. Saçı başı birbirine karışmıştı ve gözlerini ovuştururken hâlâ uyku sersemliğini üstünden atabilmiş gibi görünmüyordu.

"I-ih." diye mızımızlandığında çok geçmeden gözleri heyecanla parladı ve annesinin kucağından inip olduğu yerde zıplamaya başladı.

Hüma şaşkınlıkla ona bakakaldığında onun bu aniden gelişen çelişkili tavırlarına hayret etti. Masal'a baktığındaysa onun gayet rutin bir olayı izliyormuş gibi görüldüğünü fark ettiğindeyse de çocuklara akıl sır ermeyeceğini bir kez daha anlamış oldu.

"Yüyamda komacan bir kepçik gördüm anneşi." diye bağırıyordu bir anda Devrim. Hüma dudaklarını ısırarak kepçik'in kepçe olduğu sonucuna vardı kendi kendine.

"Nasıl gördün oğlum?" diyen Masal ise çocuğun bu rüyalarına alışmış gibiydi. Devrim dudaklarını büzerek garip sesler çıkardığında kollarını yukarı doğru kaldırıp "İşte bu kadar komacandı," dedi heyecanla. "Topraklayı kazıyordu böyle böyle." O sırada da ellerini indirip kepçe taklidi yapmıştı. Hüma çocukların tır, kepçe gibi arabalara olan merakını da bir kez daha hatırlamış oldu.

"Sonra sonra." Devrim bir yandan konuşup bir yandan taklit yaparken o kadar komikti ki Hüma kendini tutamayıp az kalsın kahkahalara boğulacaktı da kendine zor engel oldu.

"Kazdı kazdı kazdı. Aytından çok harika bir şey çıktı." Öykü oğlunun paçalarını düzeltirken "Olamaz!" dedi heyecanla. "Ne çıktı peki?"

Devrim'in gülen yüzü o anda soldu. "Göyemedim ki, uyandım hemencik." Hüma kıkırdadığında "E o zaman akıllım." diye sordu ona. "Çıkan şeyin harika olduğunu nereden biliyorsun?"

Devrim ona hayalet görmüş gibi bir bakış attığında hemen ardından da kaşlarını çatı. Hüma'ya bu hareket çok tanıdık geldi.

"Şaf mısın Hüşaa," dedi hayretle. "Komacankepçik, tabii ki harika bir şey bulacak." Sonra tekrar yerinde zıplamaya başladı. Bir o tarafa bir bu tarafa koşarken "Anneşi kepçik almaya gidelim. Kepçik alalım kepçikkepçik-

kepçik!" diye de bağırmaya başladı.

Hüma onun yataktan kalktığı gibi kepçe almaya gitmek istemesine bir anlam veremediğinde, çocuk büyütmenin ne kadar zor bir şey olduğunu idrak etmeye başladı. Ne zaman ne isteyecekleri belli olmuyordu. Bu ilk kuraldı.

"Tamam, anneciğim," diyen Masal'a baktı. Belli ki kadının oğlunun tamam diyene kadar susmayacağını biliyordu. "Hem hava çok güzel, biraz deniz kenarında yürüyüş yaparız anne oğul."

Devrim "Yuppiiii." Diye bağırdığında Hüma'nın yanına gidip "Gelince kepçikle oynarız dimi?" diye sordu heyecanla.

"Oynarız tabii," dedi Hüma hemen. Sonra Devrim onun dizlerine dayanıp Masal'a döndü tekrar.

"Anneşi. Oyuncakçıdan çıkınca şeye de gidelim mi?" Öykü oğlunun yine ne isteyeceğini tahmin etmeye çalışırken "Nereye oğlum?" diye sordu sabırla. Allah bilir yine ne isteyecekti?

Devrim alnını ovuştururken hatırlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı. İki kadın onu dikkatle incelerken elini havaya kaldırıp "Hatırladım!" diye bağırdı. "Şpeym bankaşına gidelim."

Hüma boğulacak gibi oldu. Öykü şaşkınlıkla ağzını sonuna kadar açtı. Öyle ki içine bırak sinek, bir kelebek bile girerdi. Hüma nefesi tıkanıp öksürük krizine girdiğinde Öykü durumu toparlamak için ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Oğlum bizim sperm bankasında ne işimiz var? Hem sen onun ne demek olduğunu bile bilmiyorsun," dedi aceleyle. Bu çocuğa spermin ne demek olduğunu asla açıklayamazdı. Üstelik Devrim bunu nereden duymuştu ki?

Hüma başıyla Masal'ı onayladığında Devrim kaşlarını çatarak ikiliye baktı. "Hiç de bile, biliyorum," diye konuştu küskün bir şekilde. Hüma'ya inme inmesine çok az kalmıştı. Geçen gün mutfakta söylediklerini mi duymuştu yoksa bu çocuk?

"Dayım söyledi bana. Şpeym bankaşından şpeymenler alınıyormuş. Herkes bankadaki gibi şıraya giriyormuş. Ben de şpeymen istiyorum. Kepçiki o kullanacak. Vuuu, uçurur onu hem de."

Öykü alenen kahkahalara boğulduğunda Hüma o kadar rahatlamıştı ki, bunun dışında hiçbir tepki veremedi. Ama hemen ardından Devrim'in söylediklerini hatırlayarak Masal'a döndü.

"Dayısı mı? Erkek kardeşin mi var burada?"

Öykü tehlike çanlarının bu kez daha kuvvetli bir şekilde çaldığını hissettiğinde büyük bir telaşa kapıldı. Çok şükür ki, Devrim Kartal dayım dememişti. Ama Öykü, Hüma'ya burada bir kardeşinin olduğunu da söylememişti.

"Ah evet, geçenlerde gelmişti," diye aceleyle bir cevap verdiğinde Devrim'i kolundan tutarak içeri sürüklemeye başladı. "Biz giyinelim de çıkalım bir an önce."

Hüma onun arkasından bakakaldı. Burnuna nedense pis kokular geliyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Saçlarını aceleyle bir atkuyruğu yapan Hüma, üstüne de bir panço aldıktan sonra dört duvar arasına tıklılı kalmaktan oldukça sıkılmış bir halde kendini aceleyle dışarı attı. Dün bütün gün evde durmuştu ve Masallar eve gelene kadar canı çok sıkılmıştı. Anne oğul eve geldiklerinde, oyuncakçı dükkânını boşaltmış gibiydiler.

Devrim kendine bir kepçe almış ve bütün gece Hüma'yla oynamıştı. Hüma en son, yerde oturmaktan beline ağrılar girdiğini hissettiğinde Masal tarafından yatağa gönderilmişti.

Bugün ise evde yalnızdı ve Hüma bu güzel havanın tadını çıkarmakta kararlıydı. Evleri deniz kenarına çok yakın olduğu için biraz yürüyüş yapacaktı. Sonra da bir yerlerde oturur ve karnını doyururdu. Acıktığını daha şimdiden hissedebiliyordu.

Apartman kapısından çıktığında gözleri anında gökyüzüne çevrildi ve gözlerini yumup temiz havayı içine çekti. Tenine çarpan rüzgâr onu rahatsız edecek şiddette değildi ve Hüma usul usul onu okşayan esintiyle gülümsemeden edemedi. Evde kapalı kalmak ona göre değildi ve Hüma nedense bunu son zamanlarda çok fazla tekrarlamaya başlamıştı. Her ne kadar hâlâ bir iş bulamasa da en azından dışarı çıkıp bir sahil havası alabilirdi sonuçta değil mi?

Hüma birden caddenin karşısında duran arabayı fark etti. Kaşları gittikçe daha da çok çatılırken dişlerini sıkmadan duramadı.

Onun ne işi vardı burada? Adam onu görünce aceleyle arabadan çıkarak yanında bittiğinde Hüma ona olabildiğince kötü bakışlar atmakla meşguldü.

“İyi günler Hüma Hanım,” demişti adam. Hüma onun isminin Aslan olduğunu son anda hatırladı. “Bir yere mi gidiyorsunuz? Ben bırakayım.”

Adamın ilk karşılaşmalarına göre bir hayli kibar davrandığını görmesine rağmen yine de fikirleri değişmedi. “Sana ne?” diye tersledi onu anında. “Sana hesap mı vereceğim? Çekil evimin önünden.”

Ardmdan arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Ama Aslan da anında peşine takıldı. "Kartal abinin kesin talimatı." diye açıkladı ona bir yandan. "Sizi yalnız bırakamam. Başınıza bir şey gelirse abim beni öldürür. Hem yorulmamanız gerekiyormuş duyduğuma göre. Gelin ben sizi bırakayım gideceğiniz yere."

Hüma taramalı tüfeğe bağlayan adama dönüp sinirle baktı. Aslan az kalsın bunu fark etmeyip ona çarpacaktı. "Bir rahat bırakın beni ya!" diye bağırdığında oldukça kızgın görünüyordu. "İstemiyorum hiçbir şey. Kendim giderim ben."

Ardından tekrar yürümeye başladı. Arkasından ayak seslerinin gelmediğini duyunca bir hayli rahatlardı ama çok kısa bir süre sonra Aslan yanında bitip "Tamam abi," dedikten sonra telefonu ona uzattı. Hüma olayın şokuyla telefonu kulağına dayadığında "Hüma," diye seslendi karşı taraftaki.

"Ne?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Ne yapıp yapmadığım seni ilgilendirmiyor!" diye bağırdı Hüma. Kartal'ın kulaklarını bu sayede bir hayli acıttığını umarak da zaferinin tadını çıkardı.

"Sabır sınırlarımın nereye kadar uzandığını mı sorguluyorsun?" diye sakın bir sesle sordu Kartal. Hüma ise dudaklarını dişlemeden edemedi. Adamın sinirli olması gerekmiyor muydu? Demek ki Kartal Bey yeri geldiğinde oldukça sabırlı biri olabiliyordu.

"Belki evet belki hayır" diye kestirip attı Hüma. "Unuttuysan hatırlatayım. Biz seninle evli değiliz ve sen benden mesul falan değilsin. O yüzden hiçbir şeyime karışamazsın. Şimdi maşana söyle, beni rahat bıraksın. Aksi takdirde polisi arayıp onu ihbar edeceğim!"

Kartal dişlerini sıkarak bir süre telefonu kulağından

geri çekti ve sabır dileyerek karşısındaki kadına ters bir cevap vermemek için kendini dizginledi. İçinden ona kadar saydıktan sonra da, tekrar telefonu kulağına dayadı.

“Bunların hepsinin farkındayım,” dedi burnundan solurken. “Ya o arabaya binip Aslan’ın seni istediği yere götürmesine izin verirsin. Ya da nereye gideceksen gidersin. Ama Aslan da peşine takılıp bir gölge misali seni takip eder.”

Hüma itiraz edecekken, telefonun kapandığını bildiren sesle birlikte ağzı bir karış açık halde öylece bakakaldı. Sonra da telefonu Aslan’a doğru fırlattı. Aslan karnına çarpan telefonu güçlükle son anda yakalayabilmişti.

Caddenin karşısına geçen Hüma, bu adamla başa çıkamayacağını anladı ve omzuna astığı küçük çantasından telefonunu aceleyle çıkardı. Sinirden titreyen elleriyle acil aramalardaki ilk kişiyi aramaya koyuldu.

Telefon Hüma’yı deli eden uzun çalışmaların sonunda açıldığında Hüma derin bir nefes vererek operasyona giden bir ajan misali konuşmaktan kendini alamadı.

“On dakika sonra,” dedi ciddi bir sesle. “Eskiden takıldığımız deniz kenarındaki mekânda ol.” Karşıdaki kişiden ne olduğunu anlamadığına dair itirazlar gelirken “Yapacak işlerimiz var,” deyip aramayı sonlandırarak bahsettiği mekâna doğru yola koyuldu.

“Hüma Allah aşkına yine neler karıştırıyorsun sen?”

Hüma tam karşısında oturan Esra’ya baktı; sonra da önündeki bardağı kaldırıp pipeti dudaklarına dayadı. Büyük bir rahatlıkla portakal suyunu yarılادığında Esra’nın ona kısıp gözlerle baktığını fark ederek daha fazla uzatmadı.

“Saat beş yönüne bak.” Esra bariz bir şekilde bocalayarak etrafına bakındığında Hüma, onun kafasına vurmamak için kendini zor tuttu. “Saf mısın Esra?” derken kaşlarını çatmıştı. “Küçük bir çocuk bile saatlerin yönünü biliyor. Saat on iki yönüne bakıyorsun!”

Esra gözlerini düşünceli bir şekilde kırıştırdığında uzun bir analiz yapıp sonunda Hüma’nın kast ettiği yöne bakabildi. Ve bakmasıyla, Hüma’ya dönmesi de bir olmuştu. “Yuh!” diye ciyakladığında “Onun burada ne işi var?” diye sordu öne eğilerek.

Hüma onun kolunu dürttüğünde sessiz olması için uyardı önceden. “Kartal Bey(!) peşime takmış. Nereye gitsem peşimdeymiş, ama bugün kendini meydana çıkardı. Günlerdir ayakta uyuyormuşum Esra.”

Esra hayretle bir kez daha ona baktığında kaşlarını çatarak hiddetle söylendi. “Aptal! O kim oluyor da senin peşine adam takabiliyor!”

Hüma ona şu anda, Kartal’ın neler yaptığını ve yapabileceğini söylemekten vazgeçti. Çileden çıkmış bir Esra, kırmızı pelerin görmüş bir boğadan bile daha tehlikeliydi çünkü. Üstelik kız çığırından çıktığında mantıklı davranmıyordu ve Hüma’nın ona akli başındayken ihtiyacı vardı.

“Sus ve önüne dön.” diye söylendi önce. Esra’nın çaktırmadan sürekli Aslan’a kaçamak bakışlar atması dikkatinden kaçmamıştı.

“Ona bu yaptığının hesabını soracağız.”

Esra yüzünde hain bir gülümsemeyle, “Plan ne?” diye sordu gizemli bir sesle. Gözleri de heyecanla parlamıştı.

“Kartal beye beni sürekli takip altında tutamayacağını göstereceğiz. Bakalım izimi kaybettiğinde neler yapacak?”

“Operasyon başlasın o halde!”

“Bakıyorum da yediğin darbeler sana az gelmiş.” Aslan, karşısındaki sandalyeye dayanan Esra’ya kısık gözlerle bir bakış attığında gözleri çok geçmeden tekrar Hüma’ya döndü. Esra’nın gözlerini devirerek ona baktığını fark ettiğinde ise Hüma’nın masada olmadığını ve ayaklandığını da aynı anda görmüştü.

“Lavaboya gidiyor,” dediğinde Esra “Muhtemelen kusacak. Hamilelik dönemi,” diye de ekledi sıkıntıyla. Aslan aldığı istihbaratla birlikte ona döndüğünde Hüma’nın gerçekten de lavaboya girdiğini görünce rahatlayarak kolunu sandalyenin arkasına attı ve hâlâ ayakta duran Esra’yı baştan aşağı süzerek yaptığını gizleme gereği görmedi.

“Peki, sen niye geldin?” diye sordu gülerek. “Sizi rahat bırakmamı söylemek için mi?”

Esra dayandığı sandalyeyi geri çekti ve oldukça işveli bir şekilde onun karşısına kuruldu. Saçlarını havalı bir şekilde arkaya savurup “Öyle bir amacım yoktu,” dedikten sonra, hâlâ düzenli aralıklarla lavabonun kapısını gözetleyen adama davetkâr bir bakış attı. “Aksine” derken elini saçlarının arasında gezdirerek etrafına bir süre bakındı. “Böyle sürekli peşimizde dolanman benim hoşuma gitmeye başladı.”

Aslan daha önce çok farklı şekillerde karşılaştığı kızın bu tavrıyla şaşkına döndü. Acaba kız geçen geceki ev baskınında bir şeylerden mi şüphelenmişti. Ama bu imkânsızdı, biliyordu.

Demek ki bu kız, o barındırdığı şiddet yanlısı tarafının yanında böyle güzel özellikler de taşıyordu.

“Ya öyle mi?” dedi gülerek. Anlaşılan kız da cazibesine karşı koymaya çalışmaktan vazgeçmişti.

“Aynen, hatta hoşuma gidebilecek çok daha güzel şeyler var.” Esra sesinde pek çok vaat barındırıyordu ve Aslan onun bu cilveli halinin bir hayli etkileyici olduğunu

inkâr etme gereği görmedi. Aklını aynı anda pek çok düşünce kaplarken “Bana da bahsetmek ister misin?” diye sorduğunda Esra’nın elini boynunda gezdirdiğini görek sesli bir şekilde yutkundu.

“Mesela...” derken Esra masada ona doğru eğilmişti. “Bu sıkıcı mekândan bir an önce ayrılıp baş başa kalabileceğimiz bir yere gidebiliriz.”

Aslan aldığı teklifle birlikte karnının biraz aşağılarında ciddi bir hareketlenmenin başladığını fark ederek önce büyük bir şaşkınlık yaşadı. Ardından halka açık bir mekânda olduklarını hatırlayarak kendine gelmeye çalıştı. Aslında Esra haklıydı. Buradan bir an önce ayrılmaları gerekiyordu.

Oturduğu yerden doğrulduğunda, Esra’nın da aynı anda ayaklandığını fark ederek gülümsedi ve gitmek için harekete geçtiği sırada göğsüne dayanan elle birlikte tekrar ona döndü.

Kadın elini onun göğsünde gezdirirken “Baş başa olacağız değil mi?” diye sormuştu. Aslan onu belinden kavrayarak kendine yapıştırdığında dudaklarını kulağına dayayarak konuştu. “Rahatsız edilmeyeceğimizden emin olabilirsiniz.”

Ardından onu bırakmadan çıkışa doğru yöneldi. Al-laha çok şükür, arabasını kafenin girişindeki alana park etmişti. Bir de arabasının gelmesini bekleyerek daha fazla zaman kaybetmek istemezdi. Yanındaki bu kızı kap-tığı gibi sakın bir yere gazlayacaktı. Bir saniyesinin bile ziyan olmasını istemiyordu.

Arabanın yanına gidip anahtarı çıkaracağı sırada Esra’nın tekrar onu durdurduğunu fark ederek kaşlarını çat-tı. Eğer biraz daha burada dururlarsa iyi şeyler olmayacaktı.

“Aslan,” diyen kız gözlerini kırpıştırarak onun dibine kadar sokulmuştu. Aslan gözlerinin kapandığını hissettiğinde inlememek için kendi zor tuttu.

“Efendim?”

“Tam bir salaksın!” Gözleri duyduklarıyla birlikte anında açıldı. Aslan onun neden bahsettiğini anlamaya çalışacaktı ki aldığı darbeye birlikte acı içinde iki büklüm olarak inledi.

Lanet olsun! Esra kasıklarına oldukça kuvvetli bir tekme atmıştı.

“Aaah!” diye tısladığında Esra’nın geri çekilerek eseriyle gurur duyan bir ressam gibi onu izlediğini görünce öfkelenildiğini hissetti.

Esra geride bekleyen taksiye yönelip kapıyı açtığında “Siz erkeklerin aklı, başınızda değil de malum organınızdaysa bu benim suçum mu?” dedikten sonra ona alaylı bir bakış atmadan edemedi. “Bu kadarcık şeyle baştan çıkarılman gurur verici hayatım ama” derken de dudaklarını büzdü. “Üzülerek belirtiyorum ki, dağılan dikkatin yüzünden Hüma’nın ortadan kaybolduğunu hâlâ fark edemedin. Ah bu arada, sanırım gerçekten de sakın bir yere gitmen şart oldu.” diyerek pantolonun önünü gösterdikten sonra aceleyle taksiye binerek oradan uzaklaştı.

Aslan sinirli bir şekilde arabayı tekmelerken kendine lanetler savuruyordu. Bir kadın tarafından ayakta uyutulduğunu, üstelik o kadının az önce onu sadece konuşmalarıyla bile bu hale getirebildiğini fark ettiği için deliye dönmüştü. Böyle bir oyunun içine nasıl düşmüştü? Üstelik bunu nasıl yemişti?

Alacağı tepkiden korksa da, aceleyle telefonunu çıkararak kulağına dayadı.

“Abi, Hüma Hanımın izini kaybettim.”

Aynı anda, Esra taksi ana caddeye çıktığında nefes alışlarını düzene sokmaya çalışıyordu. Adamın yakınında dururken şu ana kadar hissetmediği şeyler hissetmişti ve onun bakışlarında oldukça tanıdık gelen bir şeye rastlamıştı. Dudakları talepkar bir şekilde kulağına dayandığında, Esra bu hissi daha önce yaşadığıma dair bahse girebilirdi. Kendine gelip telefonunu çıkardığında Hüma'yı aradı aceleyle.

“Görev tamamlandı.”

13. Bölüm

Hüma evden donanımlı bir şekilde çıktığı için kendini bütün yol boyunca tebrik ederek zihninden diğer tüm düşünceleri attı. Kartal'ın adamından yaptığı plan ve Esra'nın müthiş rol yeteneğiyle kurtulduğunda o bile işin bu kadar kolay hallolacağını düşünememişti. Bir ara, gerçekten yakalanacaklarını düşünmüştü. Lavabodan çıktığında çıkış kapısına yöneldiği sırada, tahmin edemeyeceği kadar erken bir sürede Esra ve Aslan'ın ayaklandığını görmüş ve ödü kopmuştu. Ama Esra'ya yaptığı kaş göz hareketleriyle arkadaşı, Aslan'ı durdurup tekrar dikkatini dağıtmış ve bu da Hüma'ya kaçabilmesi için yeterli zamanı sağlamıştı.

Sonrasında ise Hüma bulduğu ilk mekana dalarak Aslan'ın ortadan kaybolmasını beklemişti. Ama denk gele gele, bir tur şirketine denk gelmişti Hüma.

Ve şimdi de bu sayede, vapurdan iniyordu. Evet! Hüma kendine bir tur ayarlayıp Büyükkada'ya gitmeye karar vermişti. Gözüne çarpan broşürü gördüğü ilk an, böyle bir geziye ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Kesinlikle sakın bir ortamda kafa dinlemesi gerekiyordu. Hatta arınması da lazımdı. Kendini çok yorgun ve kötü hissediyordu.

İşin tek kötü tarafı ise, vapur seyahati olmuştu. Hüma karnını tutarak vapurdan indiğinde bütün yol boyunca çalkalanan midesi ayakları yere bastığı an sakinleşmişti.

Yine de bu onun için yeterli değildi. Vapurun geri dönüş saatini öğrendikten sonra, karşısına çıkan ilk kişiye bakkal ya da market tarzı bir yer olup olmadığını sordu ve anında harekete geçti. Beş dakika sonra, kendine bir çubuk kraker almayı başarmıştı.

Vapur yolculuğu mu? Hüma bunu bir daha yapmayacağından kesinlikle emindi. Geri dönmeyi başardıktan sonra elbette... Denize bakmak bile midesini bulandırmıştı, daha ne olsun? Midesine yolladığı çubuk krakerler etkisini anında göstermeye başladığında, ada gezisinin bir faciaya dönmeyeceğini hissederek yorulana kadar etrafı gezmeye karar verdi. Yorulduğunda da bir yerlerde oturup güzel havanın tadını çıkarabilirdi.

Kartal duymayı hiçbir zaman beklemediği sözleri işitince derin bir nefes alarak gözlerini yumdu.

“Ne demek Hüma Hanımı kaybettim?”

Gayet sakin çıkan sesine Aslan da hayret ederken “Oyun oynadılar. Elimden kaçırdım abi.” diye yanıtladı onu. Aslan’ın bir hayli endişeli ve telaşlı çıkan sesini duyduğunda çok doğru bir yolda olduğunu anlayarak gözlerini açtı. Bir kızı, üstelik savunmasız bir kızı nasıl oluyor da elinden kaçırabiliyordu ki? Üstelik neyin oyunundan bahsediyordu bu Allah aşkına!

“İyi, sen evin önüne geç ve orada bekle,” diye emrettikten sonra karşısındakini sakinliğiyle çileden çıkaran Kartal, telefonu yerine bırakmadan sandalyede doğruldu ve cam kenarına yöneldi. Hüma’yı Aslan’a emanet edip

şirkete gelmişti ve anlaşılan en iyi adamlarından birine bu konuda güvenerek hata etmişti.

“Macit.”

“Buyur Kartal abi?”

“Aslan’ın işi çıktı ve görevini bırakmak zorunda kaldı. Takipte misin?”

Macit “Elbette abi.” diye yanıtladı onu. “Sen söyleyene kadar uzak takipteyim. Kendimi göstermiyorum emin olabilirsin.” Kartal bu adamının fos çıkmadığını anlayınca rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Tamam. Hüma şu an nerede ve ne halt ediyor?”

Aslan’ı yeterli bulmayıp onun peşine bir de uzak koruma taktığı için aklına bir kez daha övgüler yağdırdı. İşini sağlam kazığa bağlamayı severdi. Önemli bir durum olduğunda ve Aslan’a yanında ihtiyacı olduğunda Hüma’yı öylece ortada bırakamayacağı için koruma sayısını ikide tutmak çok doğru bir karardı.

Her ne kadar Aslan’ın onu elinden kaçırabileceğini asla düşünmemiş olsa da, bundan sonra bebeğini ihtimallerin belirsizliklerine bırakmayacağından emindi.

“Kafeden çıktığında hemen takibe geçtim. Tavırları biraz şüpheliydi. Sonra bir baktım, vapura biniyor. Büyükada’ya gidiyoruz. Birazdan varmış oluruz. Hâlâ uzak takipteyim.”

Kartal konuşmanın ortalarına doğru az önce olan sakinliğinin büyük bir öfkeye dönüştüğünü hissetti. Dilinin ucuna kadar gelen küfürleri tutmakta zorlanıyordu. Bu lanet olası kadın, hamile haline bakmadan nasıl oluyor da tek başına ada gezisine çıkabiliyordu?

Ya, başına bir şey gelseydi! Vapurda bir şey olsaydı... Yumruğu hiçbir engele rastlamadan duvara indiğinde ve kendini sakinleştirmek için büyük bir çaba harcadığında telefonu kapatmadığını fark ederek “Bana konumunuzu bildir!” diye kükreyerek aramayı sonlandırdı.

Hemen ardından başka bir arama yapmayacak olsaydı, telefonu da duvara seve seve fırlatabilirdi ama şu an için araması gereken başka bir kişi daha vardı.

“Berat!” diye bağırdı telefonda kendine hâkim olamamış. “Kaptanı ara. O tekne yarım saat içinde hazır olmazsa, olacaklardan sorumlu olmadığımı söyle!”

Hüma sandalyesine yaslanarak zaferinin tadını çıkarırken bir yandan da günlerdir vazgeçilmezi haline gelen içeceğini, portakal suyunu yudumlamakla meşguldü. Her ne kadar açık havada bir yerde oturmak istese de, kapalı bir mekân ona daha cazip gelmişti açıkçası. Hava çok güzeldi ama şiddetli de rüzgâr vardı. Eğer şu an dışarıda oturuyor olsaydı, her yerinin tutulacağına dair bahse girebilirdi.

Bir mekânın üst katında oturmak bu havada hamile bir kadın için en doğru olan karardı. Kendini tebrik ederek arkasına yaslandığında üst katın bir anda kalabalıklaştığını görerek tam üç saatten beri yaptığı eylemi anında sonlandırdı. İnsanlar birbiriyle aceleyle ve telaşla konuşurken kimisinin hali ise pek kötü görünüyordu. Yüzlerindeki endişeyi gören Hüma da kulaklıklarını hemen kulağından çıkarıp olan bitene bir anlam vermeye çalıştı. Saatlerce müzik dinlemek ona iyi gelmişti ama bir şeyleri kaçırdığı artık kesindi.

Kulaklıklarını çıkardığı anda, ilk olarak dışarıdaki rüzgârın sesini işitti. Öyle şiddetli esiyordu ki, Hüma uğultudan ürperdiğine dair bahse girebilirdi. Rüzgâr sesinden korkmazdı ama onun arkasından gelen gök gürültüsü onun tüylerini mutlaka ürpertirdi. Bu da çocukluktan kalma fobilerinden biriydi.

Hemen ardından bir başka ses daha işitti. Yağmur mu? Ne ara yağmur yağmaya başlamıştı da böylesine bir anda hız kazanabilmişti? Oturduğu yerden aceleyle kalktığında çantasını omzuna asarak neler olup bittiğini anlamak için merdivenleri indi ve o sırada camlardan dışarıyı görebilme fırsatını yakaladı.

“Aman Allah’ım!”

Yağmur tüm kuvvetiyle yağıyordu ve rüzgâr da ağaçları köklerine kadar sallıyordu. Endişe vücudunu dalga dalga sarmaya başladığında telaşla kapıya doğru ilerledi. Bu havada vapura yetişmesi biraz zaman alırdı ve bir an önce yola çıkmalıydı.

Kapının yanına ulaşır kulpuna uzandığı an birinin onu engellediğini görerek kaşlarını çatı. “Hiçbir yere çıkmazsınız. Dışarısını görmüyor musunuz?”

Garsonlardan biriydi onu tutan. “E ama çıkmazsam vapura yetişemem ki,” diye yanıtladı onu şaşkınca. Garson kaşlarını çatarak ona baktığında endişesi daha da büyümeye başlamıştı. “Vapur seferlerinin hepsi iptal oldu. Haberiniz yok mu?”

İşte o an, Hüma tüm endişenin kalbinde şahlandığını hissetti. Vapur seferleri iptal mi olmuştu? Lanet olsun bu adada hapsolması anlamına geliyordu! “Ne zaman başlar seferler?” diye sordu aceleyle.

Garson dışarıya kısa bir bakış attığında “Bugün sefer olmaz,” diye yanıtladı onu. “Fırtına çıkmış ve gece de dinmeyecekmiş. En erken yarın sabaha olur. O da; fırtına dinerse.” Hüma soluğunu tuttuğunda bütün bir günü burada geçirecek olduğuna inanamadı önce. Gözleriyle etrafı taradığında boş bir yer olmadığını fark edip yerinden kalktığı için kendine lanet etti.

Üst katta oturacak bir yer kalmadığı kesindi. Alt kat daha da kalabalıktı üstelik. Başka bir yere de gidemezdi.

Gözlerini sıkıntıyla kapayıp kapının yanından çekilmek zorunda kaldı. Çayların dağıtıldığı tezgâha doğru ilerledi. Eh en azından buraya yaslanabilirdi. Ama bütün günü nasıl geçirecekti? Düşündükçe midesi ağzına geliyordu.

Hamileyim dese, şurada oturan gençlerden biri ona yer verir miydi ki? Bu düşünceyi kafasından hemen attı. Karnı bile çıkmış sayılmazdı, kimi inandırabilecekti ki hamile olduğuna?

Gözlerini yorgunlukla kapadığında daha şimdiden halsiz düştüğünü hissederek tezgâha iyice yaslandı. Şansına lanetler savursa yeri ydi. Sabah muhteşem olan hava nasıl bir anda böylesine bozabilmişti ki? Gerçi bir anda olmadığı kesindi. Hüma adaya ayak bastığında saat on ikiyi gösteriyordu ve yarım saat etrafı dolaşıp sonra yorulduğunu hissettiğinde de kendini bulduğu ilk kafeye atmıştı. Ve şu an saat tamı tamına üç kırk yediyi gösteriyordu.

“Hüma!”

Eğer Hüma ismi çok yaygın bir isim olsaydı, zahmet edip de gözlerini aralamazdı. Ama ismini duyduğu ilk anda gözlerini aceleyle açmadan edemedi. Bu ses tonuna kayıtsız kalması mümkün müydü? Kulaklarının ona bir oyun oynama ihtimali yüzde kaçtı? Üstelik gözleri de buna alet mi olmuştu?

Bir boğadan bile daha kızgın görünen Kartal onun üzerine doğru gelirken, Hüma etrafa ateş parçalarının düştüğüne emindi. Birkaç meraklı göz ona döndüğünde Hüma şaşkınlıktan nevre dönmüş bir halde bir metre ötesinde duran adama bakmakla meşguldü.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen!”

Adamın öfkeli ve bir o kadar da korkutucu sesini duyunca yüzünü buruşturarak “Kafamı dinleyeyim dedim,” diye çıkıştı ona. “Malum peşime taktığın adamlar bir tür-

l  rahat vermiyor." Sonra bir anda, aklına gelen şeyle devam etti konuşmaya. "Sen beni nerden buldun ki?"

Kartal, Hüma bu soruyu böylesine büyük bir şaşkınlıkla sormamış olsaydı ona bağırmaya devam edebilirdi. "Uzak koruman da vardı. Sen Aslan'ı atlattığını sanırken o seni takip etmeye devam etti," dedi sakın bir sesle. Ama Hüma'nun şaşkınlıkla solan yüzünü gördüğünde onunla alay eder gibi konuşmaya devam etti. "Ne sanıyordun ki?" derken gülüyordu. "E e imi sağlam kazığa ba larımla ben. Her zaman yedek bir planım olur." Ona bir adım daha yaklaştıktan sonra devam etti. "Beni atlayabilece ini mi sanıyordun gerçekten? Hüma... Hâlâ anlayamadın mı?"

Hüma kafası tamamen karışmış ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yüzünü astığında "Neyi?" diye söylendi sakince. O kadar harika plan yapmıştı ki, bunun bir hiç uğruna olduğunu öğrendiğinde büyük bir üzüntü yaşadı. Zavallı Esra'yı boşu boşuna feda etmişti, peşinde her halükarda biri vardı sonuçta!

"Benden asla kaçamayacağını..." Kartal onun dibine girip kulağına fısıldamaya devam etti. "Bir şeyi istiyorsam elde ederim. Edene kadar da durmam. Bunu sakın unutma."

Geri çekilip etrafı inceledikten sonra da devam etti. "Bu itaatsizli inin bedelini ödeyeceksin." Ba ırmıyordu, kızmıyordu. Ama Hüma onun bu halinden daha çok korkuyordu bunu da inkar edecek değildi. Adamın sesi sakindi ama içinde öylesine büyük ve korkutucu bir karanlık barındırıyordu ki, bu hepsine bedeldi i te. Ve adamın gözlerine baktığında bu sefer sert kayaya tosladı ını anladı. Çünkü Kartal ona sandığından çok daha fazla kızgındı.

"Geri dönecektim," diye açıklamaya çalıştı. "Ama seferler iptal olmuş. Havaya baksana."

Küçük bir çocuk gibi konuşuyordu saf ve masum; ama bu Kartal'ı durdurmadı. "Tam bir aptalsın!" diye çıkıştı ona. "Tek başına buraya gelmeye nasıl cesaret edebiliyorsun?" Hüma onun yumruk haline gelen ellerini gördü; arkasında tezgâh olmasa birkaç adım gerilerdi. Adamın bu hali... Çok korkutucuydu ve Hüma ondan ilk defa gerçekten korktuğunu hissediyordu.

"Ya başına bir şey gelseydi? Ya burada olduğunu bilmeseydim? Ne yapacaktın Hüma? Senin kendine dikkat etmen gerekiyor! Bebeğin sağlığı için! İlk aylarda düşük yapma ihtimali ne kadar yüksek biliyor musun sen?"

Hüma'nın elleri yine istemsizce karnına gitti. Bütün geceyi böyle rahatsız bir pozisyonda geçireceğini fark ederek yerine sindi. Bu durumun bebeğinin sağlığını etkileyebileceğini hiç düşünmemişti.

"Lanet olsun! Ya bebeğe bir şey olsaydı!" Kartal bütün öfkesini ona kustuğunda Hüma titreyen kirpiklerinin altından onun kravatına bakmaya devam etti. Zira yüzüne bakmaya cesareti yoktu.

"Be-ben gidecektim. Ama fırtına varmış, salmadılar."

Kartal içinden sabır dileyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Aksi takdirde elinden bir kaza çıkacaktı. "Burada kalamayız," dedi sonunda kendini toparladığında. "Otellerde de yer kalmamış."

Hüma işte o an, büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Ya ne yapacaklardı o halde?

"Düğmelerini ilikle! Gidiyoruz." Kartal'ın emrine anında uydu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama pançosuna sıkıca sarındı ve önündeki düğmeleri ilikledi. Ve ancak Kartal onu kolundan sıkıca kavrayıp dışarı çektiğinde akli başına geldi.

"Bu havada çıkamayız," diye directti anında.

"Burada da duramayız." Kartal'ın cevabı netti. Uya-

rıya aldırmadan Kartal onu dışarıya çıkardığında Hüma saçlarının dalgalanıp dağıldığını fark etti önce. Şiddetli bir rüzgâr vardı ve Kartal onu tutmuyor olsaydı savrulacağından emindi. Üstelik yağmur yağıyordu hâlâ ve Hüma daha şimdiden sırlıklam olduğunun farkındaydı. Ardından Kartal'ın büyük ve hızlı adımlarla ilerlediğini gördü. Ve ona zorluk çıkarmadı. Etrafta dimdik duran tek bir şey bile yoktu ve Hüma başlarına bir şey düşmesinin bir mucize olacağını düşündü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu endişeyle. O sırada bir çöp konteynırı yanlarından sürüklenerek geçmişti. Hüma boşta olan kolunu kafasına siper ederek yürümeye devam ettiğinde bir cevap alamadığının farkındaydı. Saçlarında yağmur değmeyen tek bir nokta kalmadığında, durumunun iliklerine kadar ıslanmak deyimine harfiyen uyduğunu biliyordu.

"Acele et!" Hüma şaşkınlıkla bakakaldığında neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kartal onu bir teknenin içine çekmeye çalışıyordu ve donakalıyordu. "Saçmalama! Başkalarının mallarını izinsiz kullanamayız," diye çıkıştı anında ona. Yer kalmadı diye boş olan ilk tekneyi gasp mı edeceklerdi yani? Yok daha neler! Bu Hüma'nın etik anlayışına kesinlikle uyuşmuyordu.

"BİN ŞU TEKNEYE!" Hüma, Kartal'ın kükremesiyle birlikte zangır zangır titreyen bacaklarına rağmen teknenin kıyıya dayanmış merdivenine tırmanıp, düşmemeye çalışarak karşıya geçti. Arkasından bir adamın geldiğini hissettiğinde, teknenin girişindeki oturma alanına da kısa bir bakış attı. Hemen ardından Kartal onu kolundan tutarak arkaya doğru çekti ve oldukça büyük dudak uçuklatacak kadar da pahalı bu teknenin merdivenlerinden onu bir alt kata indirdi. Hüma tüm bu olanları sessizlikle izliyordu.

Şu an her kimin malını gasp ediyorlarsa, önlerindeki bir kaç yıl boyunca Hüma özür dilemeye razıydı. Bu yaptıkları resmen hırsızlıktı... Kartal merdivenleri tırmandıktan sonra cam sürgülü bir kapıdan içeri girdi; Hüma'yı da peşinden sürüklemişti.

Hüma "Bu yaptığımıza inanamıyorum! Ya biri gelirse? Bizi şikâyet ederse?" derken, çok da büyük olmayan kamarayı inceliyordu. "Yok yok. Gidelim lütfen. Ben yerde oturmaya razıyım."

Kartal'ın ona öfkeli bir bakış attığını görünce anında sustu. "Şu çeneni bir kapa," diye emretti ona. "Bu tekne benim. Buraya neyle geldiğini sanıyorsun?"

Hüma önce bariz bir şok yaşadı. Ardından ise büyük bir rahatlama. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu ama bir teknesi olduğu düşünülürse Hüma'nın en kısa sürede kiminle aşık attığını öğrenmesi gerekiyordu. Daha adamın neyin nesi kimin fesi olduğunu bilmediğini fark ettiğinde dudakları büzüldü ve bir cevap veremedi. Ne sanmıştı ki zaten?

Ardından adamın hareketlendiğini görünce odayı inceledi. En geride çift kişilik bir yatak vardı. Onun hemen çaprazında bir kapı daha vardı. Bu muhtemelen banyo olmalıydı. Kapının hemen yanında da orta büyüklükte bir dolap bulunuyordu.

"Üstündekileri çıkar." Hüma ani bir şekilde arkasına döndüğünde kaşları telaşla kalktı. "Ne?" Kartal onun bu telaşlı halini gördüğünde az kalsın gülümsüyordu. "Bana azılı sapık muamelesi yapma. Sırılıklamsın ve böyle durursan zatürree olacaksın. Dolaptan kıyafet al ve kurulan."

Hüma onun söylediklerini idrak ettiğinde sarsak adımlarla dolaba yöneldi ve dolabı açtığında gördüğü erkek kıyafetleriyle birlikte dudaklarını ısırdı. "Hangisini alayım?"

Kızın hâlâ titreyen sesini duyduğunda, Kartal onu çok fazla ürküttüğünü fark ederek "İstediyini al." dedi sakince. "Rahatına bak. Duş al derdim ama bakım yapılması gerekiyormuş. Sıcak su tesisatında hasar var. Sanırım ısınma konusunda da sorun yaşayabiliriz."

Hüma bunlara kafa yormadı. O kafede olmaktansa burada olmayı bin kere yeğlerdi. Gözüne ilışen giysileri alarak banyo olduğunu tahmin ettiğı yere girdiğinde kapıyı kapadı ve klozetin üstüne oturdu. Beli şimdiden ağrımaya başlamıştı ve midesinin bulantısı da yavaştan ortaya çıkıyor gibiydi. Ayrıca başka bir gerçekte daha yüz yüze geldiğinde derin bir nefes aldı.

Bütün bir akşamı ve koca bir geceyi bu teknede, küçük bir odada Kartal'la beraber geçirecekti!

14. Bölüm

Hüma adamın dediğini ikiletmeden banyoya girdiğinde eline geçen şeylere tuhaf bir bakış atarak klozet kapağının üstüne çöktü ve bir gün içinde daha ne kadar tuhaflik yaşayabileceğini düşünmeden edemedi. Adaya kaçma macerası hazin bir olayla son bulmuştu. Kartal'ın onu bulabileceğini hiç düşünmemişti ve şimdiyse tekmede onunla baş başa kalacağını düşündükçe yüreği ağzına geliyordu.

Böyle bir emrivakiiyle karşılaşacağını asla tahmin etmeyen kalbi ritim bozukluğu yaşarken elindeki kıyafetlere kısa bir bakış atıp derin bir iç çekti. Ardından elini öne uzatarak dolaptan aldığı tişörte üzgün bir şekilde bakmaktan geri durmadı.

Onun bedenine asla uymayan, belki hamileliğin sonlarına doğru olabilirdi, oldukça bol bir tişörttü aldığı. Altına giymek için de ondan bile daha vasat bir eşofman seçmiş gibi duruyordu ve Hüma üstüne çuval giyse daha çok yakışacağından emindi.

El mahkûm bu ıslak kıyafetlerden bir an önce kurtulmak için yağmurdan kaçarken doluya tutulmak deyimini eyleme geçirerek Kartal'ın kıyafetlerini bir çırpıda üzeri-

ne geçirdi. Islak saçlarını elleriyle havalandırarak birbirinden ayırmaya çalıştı ve aynadaki görüntüsüne bakma cesareti gösterdiğinde inlememek için kendini zor tuttu. Bu halde bu odadan dışarı hayatta çıkamazdı.

"Daha ne kadar orada kalmayı düşünüyorsun?"

Eğer Kartal'ın sesini duymasa uzunca bir süre daha orada kalabilirdi. Aslında normal bir zamanda onun dediğinin tam zıddını yapacak olsa da bugün böyle huysuz davranmaması gerektiğini hatırladı. Hemen ardından da adamın bugün onun hayatını kurtardığını içinden tekrarlayarak banyodan dışarı çıktı. Çıktığı gibi de Kartal'la burun buruna geldi.

"İyi misin?"

Kartal uzunca bir süre içeride kalan kadının yine mide bulantıları yaşadığını düşünmüş ve meraklanmıştı. Ama karşısındaki manzarayı görmeyi kesinlikle bekliyor değildi.

"B-ben kusura bakma." Hüma kekeleyiği için kendine bir küfür savurdu ve gözlerini kapatarak "İyiyim," diye mırıldandı. Kartal bu kadını kendi eşofmanı ve tişörtü içinde gördüğünde gülmemek için yoğun bir çaba harcayarak "Hava iyice soğumaya başladı," diye mırıldandı. "Isıtıcıları çalıştıramadım."

Hüma odanın içine kısa bir bakış attı ve "Şu an için içerisi iyi" dedi sakın bir sesle. Ardından ne yapacağını bilemeyerek odanın ortasında dikilmeye başladı.

Gözleri odanın ortasındaki yatağa takılmıştı; yatağa uzanmamak için kendini zor tuttu. Yorulduğunu hissediyordu ve sırtı yumuşacık örtüyle buluşursa yılın en şanslı kişisi seçilebilirdi.

"Rahatına bak Hüma," diye bir ses duyduğunda, irkilerek tekrar Kartal'a döndü. "Bütün gün buradayız ve sen orada dikilmeyi düşünümüyorsun değil mi?"

Tabii ki düşünmüyordu! Zaten beli tutulmuş gibi sızlarken, bu mümkün değildi. Tereddütlü hareketlerle yatağa ilerlediğinde “Bir an önce ısınmaya bak.” diye ekledi Kartal. “Üşütmen bebek için hiç iyi olmaz.”

Hüma ona hak vererek yatağın içine girdiğinde yatak örtüsünü kaldırarak etrafına sardı ve dizlerini karnına çekerek çenesini yasladı. Yatmayı düşünmüyordu. O kadar da rahat bir bünyesi olduğu söylenemezdi.

“Gerçekten de birlikte olduğumuz süre boyunca tek kelime etmeyip susacak mısın yani?”

Kartal’ın sesini duyduğunda küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzmemek için yoğun bir çaba harcadı ve “Sanırım hâlâ kendime gelemedim,” dedi itiraf edermiş gibi. “Bu günün böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.”

Kartal mükemmeliyetçi yapısına içinden bir kez daha teşekkür ederek kadının bu itirafıyla eğlenme işini sonraya bıraktı. Aslında o da böyle bir durumla karşılaşmayı bekliyor değildi. Planı Hüma’yı kolundan tuttuğu gibi geri götürmek yönündeydi. Teknede mahsur kalacağını hayatta tahmin edemezdi. Hele Hüma’nın da o sırada yanında olacağına ölse ihtimal vermezdi.

Başını iki yana sallayarak bu komik düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Hüma’yı kızdırmak istediği pek de söylenemezdi.

Temkinli adımlarla yatağa yaklaşarak yatağın kenarına oturduğunda kirpiklerinin altından ona kısa bir bakış attı. “Telefonun yanında mı?” Hüma Kartal’ın sorusuyla birlikte afalladı. Sonra da yatağın kenarında duran masanın üstüne bıraktığı çantasını eline aldı; içini bir müddet karıştırdıktan sonra telefonunu bulmayı başardı ve büyük bir gururla onu Kartal’a gösterdi.

“Benimkinin şarjı bitti,” diyen Kartal dikkatle onu izliyordu. “Seninkini alabilir miyim? Bir konuşma yapmam lazım.”

Hüma konuşma ve telefon kelimelerini bir arada duyduğu an aklına gelen başka bir gerçeğe yataktan kalktı.

“Olamaz, olamaz, olamaz,” diye ciyaklarken Kartal kadının bu haline bir anlam vermeye çalıştı ama boşuna çaba harcadığının farkında değildi. Zira Hüma yumur-tadan yeni çıkmış bir kuş gibi ellerini iki yanında sallı-yordu. Genç kadının ne yapmaya çalıştığını anlamak imkânsızdı. “Sorun ne?” Kartal kaşlarını çatarak bu soru-yu sorduğunda Hüma gözleri iri iri açılmış bir halde ona dönerek “Masal’ı, ay yani ev arkadaşımı aramadım,” diye yakındı. “Benden haber alamazsa çok endişelenir. Hemen aramam lazım!”

Kartal adı geçen Masal’ın, ablası Öykü olduğunu an-ladığında derin bir nefes vererek rahatladı ve “Haber ver o halde,” diye onayladı onu. “Daha uzun bir süre bura-dayız.”

Hüma başını tamam anlamında salladığı an telefon-u nu açtı ve listeden Masal’ın numarasını bulup aramaya koyuldu. Telefonun çalmasını uzunca bir süre bekleyebi-lirdi. Aslında en kötü ihtimal bu olurdu. Ama aramaya başlar başlamaz bir dıt sesi duyduğunda şaşkınlıkla ek-rana baktı ve şebeke hatası yazısını gördüğü an gözlerini kapadı.

“Bir sorunumuz var,” diye mırıldandığında Kartal genç kadının bu tuhaf hareketlerine ayak uydurmaya ça-lışıyordu. “Telefon çekmiyor.” Kartal telefon çekiyor ol-saydı eğer, Berat’ı arayıp ondan adadaki bir tamircinin adresini öğrenmesini isteyecekti. Hava daha sıcak olsa da, akşam çökmemişti ve gece olduğunda da buraların daha soğuk olduğunu bilecek kadar coğrafya bilgisine de çok şükür ki sahipti.

“Tamirci bulamayacağız,” diye huysuzlandığında aynı anda Hüma da “Masal çok merak edecek,” diye in-ledi. Ama Esra’yı aramak aklına gelirse, Esra belki onun

biraz kafayı dinlemek istediğini söyler ve yalnız kalmak istediği için eve gelmediğini düşünebilirdi. O zaman merak etmesine de gerek kalmazdı.

Öte yandan Kartal, Öykü'nün Hüma'yı merak etmeyeceğinden adı kadar emindi çünkü gelirken onu arayarak gerekli bilgilendirmeyi yapıp kadına planından bahsetmişti. O yüzden bunu dert etmeye gerek yoktu.

"Her neyse bir şekilde halledeceğiz artık," diyen adamın sesini duyduğunda Hüma Masal meselesini unutarak yüzünü buruşturdu. Son birkaç günden beri sıklıkla yaşamaya başladığı bulantıların yeniden başladığını anladığında içinde bulunduğu duruma lanet etti. Kafede aldığı yedek kraker paketlerinden birini bulma umuduyla çantasını karıştırdığında onu yaklaşık kırk beş dakika önce yediğini hatırladı.

"Sorun ne?" Kartal'ın sesini işittiğinde başını çevirerek ona baktı ve mide bulantısının birden artmasıyla "Midem..." diye kıvrandı sadece. Ağzını her ihtimale karşı kapalı tutması en iyisiydi. Kartal hastane olayının ardından Öykü'nün sözleriyle yetinmeyip bu konuyu bir güzel araştırmıştı, daha doğrusu araştırtmıştı ve duyduklarıyla da içi bir hayli rahatlamıştı. Kadının bu sıkıntıyı sürekli olarak çekmeye başlayacağını da biliyordu ama bu kadar erken olacağını tahmin etmiyordu. "Tekneyi hazırla dediğimde kaptan dolabı da donatmış," diye araya girdi Kartal. "Bir şey yemek ister misin?" Hüma o an öyle bir durumdaydı ki, Kartal uzaya çikalım mı diye sorsa kabul edeceğinden emindi. O yüzden başını salladı ve Kartal dışarı çıktığında tekrar yatağa oturarak sırtını yatağın başlık kısmına dayadı ama bir müddet sonra bulantıları iyice arttı ve dayanamayarak ayağa fırladı.

Bir yandan elleriyle yüzünü yellerken diğer yandan da derin derin nefesler almaya çalışıyordu. Dışarıdan ge-

len rüzgâr sesleri başını döndürürken, rüzgârın etkisiyle bazen hafif hafif bazense daha hissedilebilir bir şekilde sallanan tekne de midesinin o daracık mekânda taklalar atmasına neden oluyordu. Hamileliğin bu kısmından hiç hoşlanmamıştı Hüma! Elbette mide bulantılarının olacağını biliyordu ama bu kadar şiddetli olacağını asla beklemiyordu. Üstelik de tüm önlemlere rağmen iliklerine kadar yediği yağmur yüzünden kendini daha şimdiden bitkin ve hasta gibi hissediyordu.

Sürgülü kapının yana kaymasıyla birlikte, arkasını döndü ve Kartal'ın içeri süzüldüğünü gördü. Tekne sallanırken ayakta durmak midesini daha da fazla bulandırırken Hüma kısa bir anlığına nefes alamadığını hissetti. Ayakta durmamalıydı! Gözüne ilişen yatak ona fazla uzak geldiği için kendini bir anda yere bıraktı ve dizleri yerle temas ettiği an tuhaf bir baş dönmesi yaşadı.

Kartal onun yanına çöktü ve kadının beti benzi atmış haline telaşla karışık bir endişeyle baktı. Ne yapması gerektiğini bilemez bir halde öylece bekliyordu.

"Hüma iyi misin?" Hüma kafasını kaldırıp ona baktı bakmasına ama midesinin tekrar çalkalandığını hissettiği an, artık her şey için çok geçti.

Midesindekileri Kartal'ın gömleğinin üstüne boşalttığında ne yaptığını fark ederek, kendine geldiği ilk anda ona endişeyle baktı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," "Bilerek yapmadım. Özür dilerim ben-"

Ama sözlerini tamamlayamadan bir ağlama nöbetine tutulması da uzun sürmedi. Göğsü hıçkırıklarla sarsılırken gözlerinden yaşlar akıyor ve aynı anda özür dilemeye çalışıyordu. Kartal ise, Hüma'nın üstüne kusmasından çok ağlamaya başlamasına şaşırılmıştı. Ne yapacağını bilemeden gömleğine kısa bir süreliğine baktı ve sonra da

hıçkırıklarını ardı ardına sıralayan genç kadına çevirdi bakışlarını. Öylesine içli bir şekilde ağlıyordu ki Kartal onun ara sıra nefessiz kalarak öksürük krizine girdiğine yemin bile ederdi.

Karşılaştığı manzara öylesine garipti ki çok kısa bir süre ne yapacağını şaşırdı. Üstüne kusması hayatın sonu değildi ve Hüma'nın niye böyle bir tepki verdiğini anlayamamıştı. Ama neden sonra ki hormonların etkisini hatırladığında derin bir iç çekerek "Şşşşş." diye mırıldandı. "Niye ağlıyorsun?"

Hüma başını iki yana sallarken "Ü-üstü-ne kuskustum," diyerek ağlamaya devam etti. Kartal büyük bir şefkat duygusunun içinde çağladığını hissettiğinde önce ilk iş olarak üstündeki gömleği tek bir hareketle çıkardı ve banyo kapısının önüne attı. Ardından hâlâ ağlamaya devam eden kadına dönerek onu sakinleştirmeye çalıştı ve "Sorun değil. Zaten rahat edememiştim o gömlekle, çıkaracaktım," diye bir yalan uydurdu. Bu elbette ki yalandı. O gömleği oldukça severdi ama sorun değildi.

"O-olsun." diye hıçkırdı Hüma. "Gö-gömleğ-ğini mah-vett-im. He-her şeyi mahvediyorum." Kartal onun bu perişan haline dayanamadı ve onun yüzüne düşen saçlarını geriye atarak elini yanağına götürdü ve hafifçe okşadı. "Ağlama lütfen. Gerçekten sorun değil."

Ardından Hüma'nın sakinleşmeyeceğini anlayıp iki eliyle onu belinden kavradı ve ayağa kaldırıp banyoya yönlendirdi. Ellerinin altında sarsılan bu minik beden içini acıtırken onu lavaboya dayayarak suyu açtı ve önce kızın ellerini yıkayarak bileklerini ovuşturdu. Hüma sessiz sesiz ağlamaya devam ediyordu. Kartal avucundaki suyla yavaşça Hüma'nın yüzünü yıkamaya koyuldu. Gözyaşları su damlalarıyla karışıp yol alırken geriye yenileri gelse de Kartal yılmadan devam etti. Onu rahatlatmak için

soğuk elini boynuna ve ensesine de sürdüğünde Hüma girdiği krizden genel olarak çıkmış sayılırdı.

Ağlaması iç çekmelere döndüğünde Kartal onu belinden tutarak tekrar yatağa yönlendirdi ve yatağa oturtarak "Hemen geliyorum," diye mırıldandı. Hüma onun arkasından sessizce ağlamaya devam etti. Tam anlamıyla sınırları bozulmuş olmalıydı. Aksi takdirde bu krizin başka açıklaması olamazdı.

Hüma Kartal'ın gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki aniden açılan kapıya yorgun gözlerle baktı. Bu kadar saat onun dışarıda ne yaptığını düşünürken elindeki tepsiyi gördüğünde bunu anladı. "Hadi biraz bir şeyler ye," dediğinde Hüma ona karşı gelme gereği görmedi. Tepsideki kahvaltılık malzemeleri gördüğünde rahatlayarak yemeye koyuldu. Kartal da o sırada dolaptan üstüne başka bir tişört geçirip tekrar onun yanına geldi. Hüma peynirle midesini bastırmaya çalışırken oldukça sevimli bir 'Hamster'a benziyordu. Kadının biraz daha kendine geldiğini hissettiğinde onun önüne çömelip ellerini dizlerine dayadıktan sonra "Daha iyi misin?" diye sordu, sakince.

Hüma yediği şeylerle birlikte kendine geldiğinde gözlerini silerek başını salladı ve "Özür dilerim," diye mırıldandı tekrar. Kartal ona kötü bir şekilde baktığında susmak zorunda kalmasa defalarca özür dileyebilirdi. Hüma onun uyarısını dikkate alarak sustuğunda Kartal genç kadının başka bir şey yemeyeceğini anlayıp tepsiyi tekrar geri götürdü. Geri döndüğünde Hüma'yı yatağa uzanmış bir halde bulunca onun cenin pozisyonunda yattığını görerek yatağın kenarına oturdu.

Genç kadın hâlâ titriyordu ve oldukça bitkin görünüyordu. Elini onun sırtına götürdüğünde hafifçe orada gezdirip "Hüma," diye mırıldandı. "Sorun değil. Böyle şeyler olabilir."

Kızın ürperdiğini gördüğünde pes etmeden elini onun saçlarına kaydırды ve yavaşça okşamaya başladı. Hüma'nın gözlerinin kapandığını fark ederek gülümse-di. "Belli ki, bebek-yani..." O kelimeyi söylemek bu kadar zor olmamalıydı!

"Bebeğimiz," dediğinde derin bir nefes aldı. Sonunda o bebeğin sadece kendine ait olmadığını kabul ettiğini fark ettiğinde bunun artık geri dönüşü olmadığını bili-yordu. "Bebeğimiz böyle bir şey yapmak istemiş olabilir. Belki de bunun eğlenceli olacağını düşünmüştür."

Hüma duyduklarıyla birlikte büyük bir şaşkınlıkla ba-sını kaldırıp Kartal'a baktığında ne söylemesi gerektiği-ni bilemez bir haldeydi. Bebeğimiz mi demişti o? Yoksa Hüma gerçekten de deliriyor muydu?

"Bak kendini boşu boşuna harap ediyorsun. Senin üzülmen ya da stres yapman sağlıklı değil," diye devam eden Kartal'ın doğruyu söylediğini anladığında derin bir nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. Hormonlarının et-kisiyle böyle bir sinirsel boşalma yaşamış olsa da bir an önce kendine gelmesi gerekiyordu. Elleriyle gözlerini sil-diğinde "Tamam," diye fısıldadı aceleyle. "Üzülmeyece-ğim, ona bir şey olmasın."

Kartal bu sahne karşısında duygulandığını hissedip endişelendi. Kadının bebeği için her şeyi göze almasıydı aslında onun içini acıtan. Bebeği her şeyden çok istediği belliyken Kartal artık ne yapacağını şaşırmış durumday-dı. Ama önünde daha uzun bir zaman olduğunu ve bir karar vermesi gerekse de bunu sonraya bırakmayı uygun gördü ve gülmeye çalıştı.

"Oldukça uzun bir zamanımız var," derken Hüma'nın saçlarını geriye atarak yanağını okşadı. "Film izleyelim mi, ne dersin?"

Hüma o an ağlamak dışında her şeyi yapabilecek bir durumda olduğu için onu başıyla onayladı. Bugün, kontrolü Kartal'ın eline vermişti ve itiraz etmeyi de düşünmüyordu. Çünkü ilk defa birinin onun adına düşünmesine ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Yorulmuştu aslında ve onu yoran adama sığınıyordu.

Kartal Hüma'nın doğrulmasına yardım etti. Onun sırtını yatağın başlığına dayadı ve komodinin yanındaki küçük masada duran çantadan bilgisayarını çıkardı. Bunu yanına almayı akıl ettiği için kendini tebrik etmeden de duramadı. Olur, da Macit Hüma'nın izini kaybederse diye tedbir olarak almıştı yanına. Emniyetteki arkadaşlarından birini arayarak kızın telefon sinyalinden izini bulması gerekirse ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü.

Kartal işini şansa bırakmayan biriydi. Hüma'nın aklını bu şekilde biraz olsun dağıtmayı başaracağına inanıyordu. Yoksa bu küçük kamarada ne yaparlardı bilmiyordu.

Yatağa çıkarak örtüleri kaldırdı ve örtüyü üstlerine çekerek onun buz gibi olmuş bedeninin biraz olsun ısınmasını diledi. Ardından geriye yaslanarak bilgisayarı kucağına yerleştirdi ve bir dosyadan kayıtlı olan filmleri taradı ama kısa bir süre sonra bu seçimi Hüma'nın yapması gerektiğini düşünerek ona döndü.

Kadının büzüşmüş bir halde onu beklediğini gördüğünde "Ne izlemek istersin?" dedi sakince. "Seçimi sana bırakıyorum." Hüma minnettar bir şekilde bedenini yana kaydırıp aralarındaki mesafeyi kapadı ve iç çekerek dosyaların adlarına kısa bir süre boyunca göz gezdirdi. Ağlak filmleri oldu olası sevmiyorken şu durumda hayatta çekemeyeceği için tercihini elbette her zamanki gibi korku ya da maceradan yana kullanmaya karar verdi ve kısık gözlerle kısa bir süre düşündükten sonra "Yüzüklerin Efendisi'ne ne dersin?" diye sordu endişeli bir sesle.

Kartal önce yanlış duyduğunu sandı. Sonra da acaba doğru mu duyuyorum diye tereddütle ona baktı. Kendini romantik bir film izlemeye o kadar alıştırmıştı ki Hüma'nın böyle bir teklif sunacağını asla tahmin etmezdi.

Seve seve izlerdi, hatta "Allah!" diye sevinç nidası bile atabilirdi. Duygusal vıcık vıcık aşk kokan bir film-den kurtulduğu düşünülürse aslında her şeyi yapabilirdi. "Harika!" diye onu yanıtladığında gözleri ekranda gezindi ve "Ama sadece İki Kule var," dedi kısa bir süre sonra.

Hüma "Hiç fark etmez," diye gülümsemeye çalıştı. "Nasıl olsa daha önce de izledim. Yani sanırım sen de izlemiştir." Kartal başıyla onu onayladığında filmi açarak bilgisayarı ikisinin de görebileceği bir açıya ayarladı. Ardından arkasına yaslanarak izlemeye koyuldu.

"Ah hadi ama!" Kartal belki de yüzüncü kez yanında oturan ve filme dalmış olan kadına gülerek baktığında onun filme odaklandığını görerek onu izlemeye devam etti. Kadının tepkileri o kadar komik ve tatlıydı ki, izlerken eğlenmemesi imkânsızdı. O yüzden kolunu yatağın başlığına dayayarak vücudunu biraz ona doğru döndürdü.

Az önce, tam da bir savaş sahnesinde bir orktan bahsederek "Ez kafasını ez!" diye bağırdığını hatırlayınca gülmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. "Ya sen ne kadar tatlısın!"

Fakat sonrasında duyduklarıyla kaşlarını çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştı ve Hüma'nın mest olmuş haline kısa bir bakış atıp filme döndü. Bir orka tatlı demeyeceğini bilse de gözleri filmde takılı kalıp bahsettiği kişiyi uzunca bir süre tarttı.

"Bunun nesi tatlı?"

Hüma Kartal'a döndüğünde Legolas'a hayran bakışlar atmaya bir son vererek iç çekti. "Bunu her izlediğimde bu adama bir kez daha âşık oluyorum" diye hülyalı hülyalı itiraf ettiğinde Kartal yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Bunun nesi iyi?" diye sorarken oldukça ciddi görünüyordu. "Doğru düzgün kılıç bile kullanamıyor." Hüma kaşlarını çatarak ona döndüğünde hayrete düşmüştü. Legolas'ına, Orlando Bloom'a laf söyleyen bu adamın ciddi olduğuna inanamıyordu.

"Kılıç kullanamıyor değil, kullanmıyor" diye açıkladı omuz silkerek. "Hedefi tam on ikiden vuran bir yayı varken neden kullansın ki zaten? Ben onu bu haliyle seviyorum." Ona laf söyletmeye niyeti yoktu. Kartal, Hüma'nın bu sivri kulaklı elfte ne bulduğunu merak ederken niye Aragorn'a değil de Legolas'a hayran olduğunu ciddi anlamda merak etti.

"Kılıç kullanabilseydi emin ol kullanırdı. Beceremiyor işte belli," dediğinde Hüma sinirli bir şekilde ona döndü ve "O bir elf!" diye ciyaktı. "Üstelikte Kuytu orman elfi. Eğer biraz kültür sahibi biri olsaydın onların yay kullandığını bilebilirdin ama bu yüzden seni suçlamıyorum. Kitap okumak ve sen apayrı şeyler çünkü."

Kartal ani bir şekilde savunmaya geçen kadına gülmemek için kendini zor tutarken daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi ve "Senin yüzünden filmi kaçırdık" diyerek konuyu değiştirdi. "Ne oluyordu orada?"

Hüma bu yemi anında yuttuğunda "Eomer yardım getiriyor," diye açıkladı heyecanlı bir şekilde. Kartal orada her ne kadar ne olduğunu bilse de, bilmiyormuş gibi anlatırken onu dinleyerek ara sıra onaylayan sesler çıkardı. Eğer uygun bir durumda olsalardı onun bu halini kesinlikle videoya çekerti. Canı sıkıldığında da açıp kahkahalara boğulurdu. Dudaklarını ısırarak tekrar onu

izlemeye devam ettiğinde gözleri kısa bir süreliğine onun karnına kaydı. Kaşları çatıldığında, Hüma'nın gittikçe soğuyan havaya rağmen üstünü açtığını fark ettiğinde ani bir şekilde uzanıp örtüyü onun boğazına kadar çekti tek bir hareketle.

Hüma birden irkildiğinde yerinden sıçramamak için kendini zor tuttu. Adamın ani hareketi karşısında savaş sahnesinin en can alıcı yerinde ödü itinayla koparıldığında büyük bir hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Allah aşkına ödümü kopardın!" diye söylenmeyi de ihmal etmedi elbette. Ama hemen ardından bunu unutarak "Geri al şimdi filmi!" diye yakındı. "Legolas'ın sahnesini kaçırdım!"

Kartal içinden ya sabır diye mırıldandı ve filmi geri aldı. Hüma'nın yüzünde kocaman bir gülümsemeye Legolas'a odaklandığını görerek başını iki yana salladı. Gerçekten de inanılır gibi değildi.

"Bebeğim bak bu adamı iyi tanı. İleride seninle onu çok izleyeceğiz."

Kartal başını öyle ani bir şekilde Hüma'ya çevirdi ki, boynunun küttlediğine dair bahse girebilirdi. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın? Bebeğine böyle fikirler mi aşılyordu yoksa?

"Hey heyhey!" diye çıkıştı anında ona. "Bebeğime böyle şeyler söyleyemezsin. Kız olursa kıskançlıktan gidip o adamın kafasına sıkarım. Erkek olursa da, zavallı çocuğu gay yaptığın için senin kafana sıkarım."

Hüma ona yandan bir bakış atsa da hiç aldırmış etmeden omuz silkti. "Sana cevap verip de sahneleri kaçırmaya hiç niyetim yok" dedikten sonra elini karnına koyarak "Sen beni dinle bebeğim." diye mırıldandı. "Büyüdüğünde seni onunla tanıştırdığım için bana teşekkür edeceksin."

Kartal bunun üzerine daha pek çok şey söyleyebilirdi ama susmayı tercih etti. Eğer kadın onu biraz daha fazla takıyor olsa elbette ki konuşmaya devam ederdi. Aksine söylediklerine aldırmamış ve çok sevgili Legolas'ını izlemeye devam etmişti. Ekranı öldürücü bir bakış attığında, bundan sonra bu filmi her izlediğinde Legolas denen adama küfredeceği kesindi.

15. Bölüm

Hüma film bitince hafif üzüntülü bir halde arkasına yaslandı. İçini bir ürpertinin sardığını hissederek örtüyü biraz daha üstüne çekti. Dışarıda hâlâ kuvvetli bir rüzgâr vardı. Yağmur yağıyor, şimşekler çakıyordu. En azından başını sokacak bir yer bulmasım sağlayan Kartal'a minnet borcunun olduğundan artık emindi.

"Teşekkür ederim," diye birden konuşarak sessizliği böldüğünde Kartal şaşkınlıkla ona döndü. Ne için? Hüma bütün akşamı özür dileyerek geçirmişti bu yüzden Kartal bu teşekkürün nereden çıktığını anlamamıştı. Hüma ise olanların bilincinde, konuşmaya devam etti. "Eğer beni buraya getirmeseydin, bitmiştim."

Kartal kadının cevabıyla birlikte hafifçe gülümsedi ve sırtını onun yaptığı gibi yatağa yaslayarak yüzünü ona doğru döndü ve gözleri kısa bir süre boyunca onun yüzünün her santiminde itinayla dolaştı. "Bazen dik kafalık etmeden önce oturup düşünmen gerekiyormuş değil mi?" diye ona sordu. Kartal'ın oldukça eğlenceli bir şekilde çıkan sesi Hüma'yı şaşırtmaya yetti.

"Her dediğime miyavlamadan önce iki kez düşün."

Miyavlamak mı? “Hiç de bile” diyen Hüma anında savunmaya geçtiğinde “Gücümü hafife alma,” diye ekledi. Şu ana kadar Kartal’a çektiirdikleri öyle göz ardı edilebilecek şeyler değildi. Yiğidi öldür hakkını yeme diye boşuna mı demişlerdi?

Kartal an itibariyle tırnaklarını çıkarmış olan Hüma’ya gülerek baktığında onun sözlerine aldırmandan omuz silkti. Yeni aldığı kararların içinde Hüma’nın söylediği saçmalıklara aldırmamak da vardı. Bu sayede belki daha rahat konuşup birbirlerini yemeden anlaşabilirlerdi.

Aldığı kararların içindeki ilk maddeyi hatırladığında “Acıktın mı?” diye sordu sanki deminden beri bu konuyu konuşuyormuş gibi. “Bir şeyler yemek istersen söyle.”

Hüma az önce söylediklerinin Kartal tarafından ciddiye alınmadığını fark ederek dudaklarının bükülmesine engel olamadı. Ama yine de öne sunduğu teklifi düşünmeden de edemedi. Eli yine istemsizce karnına gittiğinde telepati yoluyla “Aç mısın anneciğim?” diye sordu bebeğine içinden. Kendi şapşallığına içinden gülerek “Hayır. Şu an için aç değilim,” diye yanıtladı Kartal’ı.

Kartal ise gözleri Hüma’nın karnında takılı kalmış bir halde onu izliyordu. Hüma’nın elinin karnına inmesini, gözlerinin beklentiyle karnına dönmesini... Hüma’nın o sırada bebeğiyle iletişime geçmeye çalıştığı öylesine belliydi ki Kartal kısa bir süre ne yapacağını bilemedi. Şu an yapmak istediği tek şey, kadının karnına dokunmakken bunu her istediğinde, içinden geldiği her anda yapamayacağını hatırladığında içini bir sıkıntı doldurdu. İlk defa bir bebeği oluyordu ve ona dokunamamak, onunla konuşamamak düşüncesi Kartal’ın sinirlerini bir anda tepesine fırlatmıştı. Yine de Hüma’nın bu hali ona öylesine dokunmuştu ki, hafifçe başını sallayarak geri dayandı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapayıp ellerini yatağa bastırdı.

Aksi halde Hüma bu sakın kimliğinden çıkıp "Sen nasıl olur da bana, karnıma dokunursun?" diye çılgılığı basıp bu küçük kamarayı ciyaklamalarıyla inletebilirdi.

Hüma ise elini karnından çektiği an yine üşüdüğünü fark ederek kollarını etrafına doladı. Kartal ısıtıcılarda sorun var derken boşuna konuşmuyordu demek ki. Oysaki bunu ciddiye bile almamıştı, o an daha önemli meselelerle alakadardı.

Üstündeki örtüye biraz daha sarındığında sessizliği yaran bir şimşek eşliğinde birden yerinden sıçradı. Kartal'ın bu ani hareketle birlikte gözlerini açıp kendine döndüğünü gördüğünde "Affedersin," diye mırıldandı titrek çıkan bir sesle.

Kartal ise koluna değen sıcaklığı hissettiği anda gözlerini açmış ve Hüma'nın ani bir şekilde değişen yüz ifadesini görerek kaşlarını çatmıştı. Hüma tedirgindi. Kartal onun titrediğini örtülerin altından bile fark edebiliyordu. Bu ani değişikliğe neden olabilecek şeyi düşündüğünde bir cevap alamayıp Hüma'ya döndü. Kadın az önce ondan özür mü dilemişti yine?

Hüma'nın dudaklarından dökülen bir özür cümlesi daha duyamayacağını fark ettiğinde derin bir nefes aldı. Bunları duymak istemiyordu ama Hüma inatla söylemeye devam ediyordu. İçinden söylenirken havanın iyice bozmaya başladığını tekneye vuran dalgaların sesi arttığında ve tekne iki yana doğru daha hissedilebilir bir şekilde sallanmaya başlayınca anladı. Birbiri ardına çakan şimşeklerle de bu düşüncesi pekişmiş oldu.

An itibariyle tekrar yerinden sıçrayan kadına döndüğünde onun bu korkusunun nedenini de tahmin etmiş oldu. "Gök gürültüsünden korkuyor musun?" Bu soru alayla değil, şaşkınlıkla söylenmişti.

Hüma başını iki yana salladığında film izlemeye dalmışken bu sesleri duymadığını fark ederek keşke hâlâ

sesleri bastırarak bir şey izliyor olsam diye düşünmeden edemedi. Bu gök gürültüleri sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Kartal ani bir şekilde yataktan kalktığı anda Hüma bir an dehşete kapıldı. Birkaç şimşek daha gürültüyle çıktığında “Nereye gidiyorsun?” diye sordu ona korkuyla. Şu an gitmemeliydi, korkudan bayılmak istemiyordu.

Masaya yönelen Kartal şaşkınlıkla tekrar kafasını yatağa çevirdiğinde kızın ellerini farkında olmadan öne doğru uzattığını ve gitmesini engellemek istermiş gibi durduğunu görerek derin bir nefes aldı. Bu kadının daha bilmediği pek çok gizemi vardı. Bu yaşta hangi insan gök gürültüsünden korkardı ki? “Sakin ol güzelim” diye yavaşça konuştuğunda masanın üstünde duran su şişesinden bir yudum aldı. Ardından gözleri bilgisayara takıldığında aklına gelen fikirle kapağı kaldırdı ve açılmasını sabırsızlıkla bekledikten sonra Hüma’ya “Bir yere gitmiyorum” diye açıklama ihtiyacı duydu. Kadının ona sürekli karşı çıkan hallerini sevmiyordu ama bu korkak hallerinden de haz etmemeye başlamıştı. Bu güçlü, ona sürekli kafa tutan kadını korkutan nedenleri düşündükçe öfkelenmeye başlıyordu çünkü.

Sonunda açılan bilgisayardan bir anda odanın içini kısık sesli bir müzik doldu. Hüma şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdığında bir senfoninin usul usul çalmaya başladığını ve gürültüleri biraz olsun engellediğini görerek derin bir nefes aldı. “Biraz daha açamaz mısın?”

Kartal “Ancak bu kadar oluyor,” diye mırıldandığında Öykü’ye bir kez daha teşekkür etti. Zamanında onu deli etmek için bilgisayara indirdiği müzikler ilk defa işine yaramıştı. Odanın içinde çok kısık bir sesle de olsa dans eden müziğin sesi birazcık bile olsun gürültüyü engelliyordu. En azından Hüma’nın aklını başka bir yere çekebilirse bu bile bir başarı sayılırdı.

Tekrar yatağa döndüğünde Hüma'nın hâlâ titrediğini görerek dolaba yöneldi. Dolabın içini bir şeyler bulma umuduyla karıştırırsa da battaniye türü bir şey olmadığını görerek dolabı sıkıntıyla kapadı; ardından arkasına döndü.

"Kahretsin," diye söylendiğinde "Senin bu dönemde hastalanmaman gerekiyor" diye ekledi. Sonra aklına başka bir fikir geldiğinde tekrar dolabı açtı ve içinden bir kazak çıkararak yatağın yanına yöneldi.

"Belki biraz daha ısınmam sağlar." Örtüyü açtı, Hüma'yı sırtından tutarak öne çekti ve kazağın yakasını başından hızlı bir şekilde geçirdikten sonra neden yaptığına anlam veremedi kollarını da geçirmesine yardımcı oldu. Bir annenin bebeğini özenle giydirmesi gibi onun üstüne kazağı geçirdiğinde örtüyü de üstüne çekip yatağın içine girdi.

"Daha iyi misin?" Hüma çeşitli nedenlerden dolayı titreyen bedeninin kontrol altına alınamayacağını farkındaydı. Bu nöbetleri bir geldiğinde, gürültüler kesilmeden gitmiyordu ve Hüma üşümenin de etkisiyle dişlerinin birbirine çarptığına dair yemin bile edebilirdi.

"Ha-hayır." diye konuştuğunda derin bir nefes aldı. Kartal onun iki kat giyinmesine rağmen zangır zangır titrediğini gördüğünde ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "Ü-üşüy-orum..." diye mırıldandığında ciddi bir titreme nöbetine tutulmuş gibiydi. Bütün vücudunun buz kestiğini, kötü düşüncelerin aklına dolduğunu hissettiğinde bebeğine bir şey olacağı fikri onu çılgına çevirdi tekrar.

"Be-beğim." diye fısıldadığında telaşla Kartal'a döndü. "Ona bi-bir şey olmasın." Kartal onun bu durumda bile bebeği düşündüğüne inanamıyordu. Gerçekten bu nasıl bir bağılıktı çözememişti. Kadının bir an önce ken-

dine gelmesini istiyordu ve onun bir anda yine ağlamaya başladığını gördüğünde telaşla yatakta doğruldu. "Yine niye ağlıyorsun?" diye sorduğunda Hüma iç çekerek "Aptallığıma," diye kekeleydi.

"Bu kork-aklıgım yüz-zünden... Bebeğime b-ir şey olursa.. Ke-kendimi asla affetmem." Kartal çaresizce iç çektiğinde onu teselli etmek istedi ama söyleyeceği şeylerin ne kadar işe yarayacağını bilmiyordu. O yüzden sıkıntıyla Hüma'ya uzandı ve onu kendine çektiğinde kızın itiraz bile edemediğini gördü ve ona sıkıca sarıldı. Onun başını göğsüne yasladı ve kızın titremelerini daha net bir şekilde hissettiğinde bunu daha önce yapmadığı için kendine kızdı. Hüma gerçekten kötü bir durumdaydı ve aptal bir müzikle uğraşacağına bunu düşünmüş olmalıydı.

"Şşş... Ona hiçbir şey olmayacak" diye fısıldadığında eli bugün ikinci kez kızın sırtında dolaşmaya başladı. Ellerini sürterek onu biraz ısıtmaya çalıştı. "Böyle krizler olabilir" diye onu yatıştırmaya devam etti. "Önemli olan bir an önce toparlanman."

Hüma ağlamaya bir son vererek başını salladı. Ama şiddetli bir şekilde salladığı başı Kartal'ın çenesine çarptı. Kartal yüzünü buruşturdu ve kızı kollarının arasına sıkıca hapsederek hareket etmesini engelledi.

"Ö-özür dilerim." Kartal'm dudaklarından bir küfür firar ettiğinde artık daha fazla dayanamadı ve "Hüma," diye sertçe konuştu. "Eğer bir kez daha özür dilersen. Yemin ediyorum seni denize atarım."

Hüma dudaklarını birbirine bastırdığında bunun için de özür dilemek üzere olduğunu fark ederek sustu ve kolunu onun belinin üstüne koydu. Beklediği tepki gelmeyince de kafasını devede misali tekrar onun göğsüne gömerek ısınmaya çalıştı.

“Biraz sakinleşmeye ve aklını boşaltmaya çalış,” diye mırıldandı. “Birazdan ısınırsın.” Ardından çarpık bir gülümseme eşliğinde muzip bir şekilde ekledi. “Bu ellerle yapamayacağım hiçbir şey yok benim.”

Öykü deminden beri evin içini çığlıklarıyla inleten oğluna aldırmmamaya çalışarak kahvesini hazırlayıp içeri yöneldi. Bu gece Devrim tam anlamıyla çıldırmış durumdaydı ve başı daha şimdiden şişmişti. Önce akşama kadar Hüşa’nın(!) niye eve gelmediğini dakikada bir sormuş, ardından da Öykü “Bu akşam Esralarda kalacakmış.” diye onu yanıtladığında bu sefer de “Niye orada kalacakmış?” diye ciyaklamıştı.

Allahtan belli bir süre sonra bu sorularına son vermiş kendi halinde takılmaya başlamıştı. “Oğlum çekil şu camın önünden” diyerek içeri geçtiğinde çakan şimşeklerin ardından kahkahalara boğulan oğluna sıkıntılı bakışlar attı.

“Anneşi, bak beni fotoyraf çekiyorlar.” Öykü şimşekleri flaş sanan oğlunun bu sevimli haline kıkırdadığında çalan zille birlikte birden ayağa fırladı. Kartal onu aramış ve Hüma’yı almaya gittiğini söylemişti. Geri dönmelerini beklemiş olsa da seferlerin iptal edildiğini duyduğunda onların bu gece gelmeyeceğinden de emin olmuştu. Bu yüzden kimseyi bekliyor sayılmazdı.

Bir koşu kapıya gittiğinde delikten baktıktan sonra kaşlarını çatarak kapıyı açtı ve açar açmaz içeri giren Berat’a “Hayırdır, ne işin var senin burada?” dedi ellerini beline koyarak.

Berat ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde “Kartal abinin emri,” dedi sadece. “Yalnız kalmanızı istemedi.” Ardından içeri geçip onu gördüğü an kucağına atlayan

Devrim'i kollarının arasına alıp etrafında döndürdü.

Devrim anında kahkahalarını serbest bıraktığında onu gıdıklamaya başlayan Berat'ın kollarında tepinerek "Be-yaaaaat!" diye ciyakladı.

Berat kucağında Devrim'le birlikte koltuğa çöktüğünde yanı başında duran kahve kupasını eline alarak anında bir yudum içti. Öykü "O benim kahvem!" diye sitem ettiğinde ise ona aldırmadan bir dikişte bitirerek ona gülümsedi.

"Eline sağlık. Çok güzel olmuş." Öykü gözlerini devirerek yandaki koltuğa oturduğunda içinden Kartal'a saymadan da edemedi. Kaç yaşında kadındı... Hâlâ yalnız kalmasını istemeyip başına adamını dikiyordu!

"Kartal'dan bir haber aldın mı?" diye sorduğunda Berat, Devrim'le uğraşmaya bir son verip ona döndü tekrar. "Hayır, en son tekneye binerken konuştum. Merak etme. Sapaşğlam olduklarına eminim."

Tabii Hüma'yla aynı ortamda bir gün geçirdiğinde hâlâ sağlıklı olabileceğinden emin değildi. Ama bunu Kartal'ın düşünmesi gerekiyordu, Berat şu an Devrim'e odaklanmalıydı.

Öykü, Berat'la birlikte oturmuş televizyon izlemeye devam ediyordu. Saatlerdir yaptıkları şey de buydu zaten. Genç kadın niye böyle diken üstünde olduğunu bilmiyordu. Ara sıra Berat'ın bakışlarını kendi üstünde hissediyordu ve bu onun huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdanmasıyla son buluyordu. Ne zamandan beri bu durumda olduğunu bilmiyordu ama bunu inkâr edecek değildi.

Gözleri tekrar Berat'a kaydığında yine göz göze geldiler ve Öykü bu sefer bakışlarını o kadar da kolay kaçıramadı. Berat'ın bakışlarındaki tuhaflığın nedenini çözmeye çalışırcasına ona baktığında odanın içindeki sessizliği Devrim bozdu.

Mutfaktan çıkan Devrim “Çocuklar şizemuj getirdim,” diye elinde iki adet muzla içeri daldığında Öykü kahkahasını tutmayı başaramadı. Berat da aynı anda gülmeye başladığında Devrim şaşkınlıkla duraksayıp kaşlarını çatarak onlara baktı. Ardından ne olduğunu anlamaya çalışarak eline baktı.

“Ay yoksa bu muj değil mi?” dedi elindekini çevirirken. “Yoksa kortakal mı bu?” diye de devam etti. Berat ve Öykü’nün kahkahaları giderek arttığında “Muz anne-ciğim o muz,” diye düzeltti Öykü sonunda. “Portakal tuncu, hani top gibi olan...”

Devrim başını sallayıp iki eline aldığı muzları onlara uzatıp çikolataya bulanmış yüzünü onların görüş açısına soktu. Öykü bir krize daha gireceğini fark ettiğinde dudaklarını ısırarak kendini tutmaya çalıştı. Ağzı yüzü çikolata izleriyle doluyken öyle sevimli görünüyordu ki dayanamayıp onu kucağına çekti ve yanaklarına öpücükler kondurdu.

“Hadi bakalım, doğruca yatağa. Çok geç oldu.” Devrim itiraz ettiğinde Berat araya girerek ayağa kalktı ve çocuğu kucağına alıp “Ben yatırırım onu,” diyerek otoriter bir şekilde konuştu.

“Hadi anneye iyi geceler de.” Devrim anında onu dinleyerek “İyi geceler anneşi!” diye cıvıldadığında Berat çok geçmeden kucağındaki çocukla yola koyulmuştu.

Öykü onların arkasından bakakaldığında şaşkınlıkla duraksadı. Belki de yıllarını Berat’la aynı evde geçirmişti ve ilk defa ona farklı bir gözle baktığını fark ederek başını iki yana salladı. O Devrim’le zaten hep ilgileniyordu, bunu başka yerlere çekmesi doğru değildi.

Farklı yerlerdeki iki genç kadın da, bu gecenin oldukça uzun olacağından emindiler.

Kartal kollarını kıpırdatmamaya çalışarak derin bir nefes aldığında uyku denen meretin neden gelip onu ziyaret etmediğini kara kara düşünmekten de kendini alamadı. Lanet olası uykusu nedense yatağa yattığı anda ona göz kırpıp kaçmış ve adeta dalga geçermiş gibi bir daha yüzünü göstermemişti. Ve Kartal kollarında yatan Hüma'nın ona verdiği bazı fiziksel rahatsızlıklar bu şekilde ortadayken uzun bir süre daha uyku yüzü göremeyeceğinden emindi. Genç kadın kollarından birini onun karnının hemen alt kısmına gelişigüzel bir şekilde atmıştı. Diğer kolu ise yüzünün hemen yanından yukarı doğru uzanmış bir halde saçlarının arasına dalmıştı. Sırtı Kartal'ın bedeninin yarısının üstündeydi ama adamın endişe etmesini gerektiren pozisyonlar tam olarak bunlar sayılmazdı. Ayrıca Hüma uyurken sürekli hareket ediyordu. Eli ara sıra yüzüne çarpıyor arada da saçlarının arasında kısa bir gezintiye çıkıyordu. Karnının üzerinde duran elinden bahsetmek dahi istemiyordu çünkü onu durdurmak için diken üstünde tetikte bekliyordu. Gözleri kadının karnında takılı kaldığında hayat onun için ani bir şekilde durdu. Hüma'nın karnı olabildiğince meydan dayken Kartal'ın düşünme yetisi bir taraflarına kaçmış olmalıydı.

Gözlerini o noktadan ayırmaya çalıştı defalarca kez ama bunu başaramadı. Soluğu boğazında tıkanırken gözlerini kapatıp aklından geçen şeyleri yok saymaya çalıştı bu sefer de. Elini yumruk yapmasına rağmen parmakları açılmak için direnirken bir uyuşturucu bağımlısından farkı yoktu şu an için. Bunu yapmamalıydı; yapamazdı. Eğer Hüma'yı uyandırırrsa olacaklardan korkmuyordu, yanlış anlaşılmasın. Elini bir daha oradan çekememekten, bebek doğana kadar oraya yapışıp kalmaktan korkuyordu.

Ama endişelerine aldırmayıp harekete geçti ve eli Hüma'nın karnına değince Kartal gözle görülür bir şekilde irkildi. Parmaklarına değen iki kat kazağa rağmen nasıl oluyor da elini sanki ateşe değdirmiş gibi terlediğini bilmiyordu. Çok düşünmesine gerek kalmadan Kartal'ın eli daha iyi hissetmek için Hüma'nın karnında bir keşfe çıktığında zavallı adam; bir an için öldüğünü sandı. Ölüyordu çünkü bu gerçek olamayacak kadar mükemmel bir durumdu. Bebeği, şu an elinin altındaydı ve sanki ona dokunuyormuş gibi hissediyorken aklı başından gidecek gibi oldu. Parmakları bulunduğu yere anında uyum sağladığında gözleri o noktadan bir kez bile ayrılmadan yavaşça gezmeye başladı. Eli Hüma'nın karnında hayali şekiller çizerken "Bebeğim," diye fısıldadı Kartal derin bir iç çektikten sonra. Onun bebeği, sanırım bu gerçekleri tam olarak idrak ettiği ilk andı. Hüma karnında onun bebeğini taşıyordu. Ondan bir parçayı... İkisinden bir parçayı...

Eli tasasız bir şekilde helezonlar çizmeye başladığında kenarda duran eli Hüma'nın saçlarına yöneldi. Uyanmaması gerekiyordu ve Kartal kızın saçlarıyla oynandığında uykusunun geldiğini ve mayıştığını Öykü'nün ağzından bizzat duymuştu. Sakince, ters bir hareket yapmadan iki eli de keşfe çıktığında "Babaya bir merhaba yok mu?" diye mırıldandı tekrar.

Şu hali o kadar komikti ki, birinin diline düşse bütün itibarı yerle yeksan; Berat ve Aslan duysa hele, bütün âleme madara olurdu. Ama bunları umursamadı. Elbette ki bebeğin ona cevap vermesini bekliyor değildi. Yine de, Devrim doğmadan önce her zaman yaptığı şeylerden birini yapmıştı genç adam. Üstelik bu sefer kendi çocuğuna... Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken burun deliklerini dolduran koku onu iyice mayıştırmıştı. Hayatında daha mutlu olduğu bir an var mıydı acaba? Kartal

şu an kendini dünyanın en mutlu adamı gibi hissediyordu. Bebeğine dokunmuş ve onunla konuşabilmişti. Daha ne olsundu ki?

“S*ktir.”

Dudaklarından firar eden küfürle birlikte ne yaptığı-
nın farkına vardığında hayal dünyasından çıkıp gerçekler
âlemine dönmesi çok da zor olmadı. Kasıklarının üstüne
kaymış olan eli nazik bir şekilde oradan çekmeye çalıştı.
Hüma’nın eli tekrar yukarı çıktığında derin bir nefes aldı.
Kadının inatla elini tekrar aşağıya indirmesiyle içinde
çağlayan arzuların esiri olmaktan ve liseli bir ergen gibi
kendine söz geçirememekten korktuğunu fark etti. Bu
sefer onun elini daha seri bir şekilde yukarı çekti. Söy-
leyebileceği tek bir şey vardı. Hüma’yla uyumak gelmiş
geçmiş en etkili işkence tekniği idi. Genç kadın bu şekilde
intikam alıyorsa oldukça başarılı olduğu kesindi. Kartal
içinde kendi çocuğunu taşıyan bir kadına karşı böyle dü-
şünceler içine düştüyse, daha ne denirdi ki?

Gerçi nedenini bilmediği bir şekilde, bu kadma ısın-
maya başlamıştı. Aksi halde-ki çocuğunu taşıması oldukça
etkili bir nedendi- kılını dahi kıpırdatmazdı. Bu gece
sınırlarını bir hayli aştığının farkındaydı. Hiç olmadığı
kadar kibar birine dönüşmüştü ve belli sebepler hari-
cinde bundan da şikâyetçi sayılmazdı. Korktuğu şey,
Hüma’nın bu geceyi dikkate alarak ona karşı gelmeye ve
kafa tutmaya çalışma ihtimaliydi.

Onun gözünü tekrar korkutması ve sözünden dışarı
çıkması gerektiğini hatırlatması gerekiyordu. Bu be-
bekten asla vazgeçmeyeceğini de tabii ki. Hele de bu sa-
atten sonra ölse, o bebekten vazgeçmezdi. Ne yapacağını
şaşıran aklı bu işe nasıl bir çözüm bulması gerektiğini dü-
şünürken kollarının arasındaki bedenin hareketlenmesi-
le başını tekrar aşağıya eğdi ve Hüma’nın olduğu yerde
huzursuzca kıpırdandığını fark etti.

Bu bilinçsiz bir şekilde hareket etmesine benzemiyordu ve Kartal onun uyanmak üzere olduğunu anlayarak ellerini beline dolayıp gözlerini kapadı.

Hüma rüyasının derinliklerinden tuhaf dokunuşlarla uyandığında gözlerini kırıştırdı ve gözlerinin bir süre karanlığa alışmasını bekledi. Hemen ardından da onu kendine getiren başka bir şey oldu. Ah! Elinin altındaki şey de neydi öyle? Eline değen yumuşaklıkla parmaklarını hafifçe oynattı ve Kartal'ın mırıltısı kulaklarına doldu. Kartal'ın saçları olduğunu tahmin ettiği yumuşaklık dışında hissettiği başka bir şeyle gözleri irice açıldı ve donup kaldı. Diğer eli adamın karın bölgesine izinsiz bir geçiş yapmış gibi duruyordu. Tehlikeli bölgeye girdiğini fark ettiği an elini oradan çekmeye çalıştı. Çekti çekmesine ama onu koyacak bir yer bulamayınca kısa bir an ne yapacağını şaşırdı. Yine de çok geçmeden bulunduğu yerden kalkmayı aklına getirebilmişti.

Ne yazık ki bu ölüyü yerinden kıpırdatmaktan farksızdı. Kartal'ın kolları arasından çıkmak için sayısız deneme gerçekleştirmesine rağmen az da olsa bir yol kat edemedi. Ve çareyi onu uyandırmakta buldu.

"Şey- uyanır mısın?" Kısık sesi boşa gittiğinde iç çekerek onu kolundan sarstı. Kartal garip bir hım sesi çıkarırken uyumaya devam etti. Hüma inleyerek "Kartal! Uyan!" diye emrettiğinde adamın altında kıpırdandığını hissederek yüzünün bir pancarla yarışabilecek kadar kızardığından hayli emindi.

"Efendim..." Kartal'ın uyku sersemliği ile söylediği şeylere aldırmadan "Kalkmam gerekiyor." diye mırıldandı. "Uyu Hüma." Kartal'm net cevabı üzerine Hüma olduğu yerde kıpırdanıp onun kollarından ayrılmaya çalıştı. Biraz debelenmenin ardından yataktan doğruldu, önüne düşen saçlarını geri atarak derin bir nefes aldı. Ke-

narda duran telefonundan saate baktığında, gece yarısı olduğunu görerek bu saatte uyandığı için kendine söylenmeyi de ihmal etmedi.

Ne bitmeyen bir geceydi bu böyle...

Hüma evden içeri girdiğinde salondan gelen sesleri algılayarak içeri doğru hareketlendi. Sabaha doğru tekneyle açılıp geri dönmüşlerdi ve Kartal onu eve kadar bırakıp basıp gitmişti. Bütün yorgunluğu hâlâ üzerindeyken salondaki arbedeyi gördüğünde olduğu yerde kalakaldı.

Devrim salonun ortasında duran sehpanın yana çekilmesiyle oluşan açıklıkta at koşturuyordu ve onun peşinde koşturan biri daha vardı. Tabii ki Esra! Esra, Devrim'in peşinde kovalamaca oynarken Devrim nefes nefese bağıyor ve kahkahalar atıyordu.

"Yaa, Eşya! Bıyaksana peşimi!" Esra ona aldırmadan bir yastığın üstünden atladığında "Esra çocuğum Esra! Eşya değil!" diye söylenmekten de geri durmamıştı.

Hüma kıkırtısını serbest bıraktığında, mutfakta kulaklıkları kulağında, kahve kupası elinde, kitap okuyan Masal bu ikiliden kendini tamamen soyutlamış gibi görünüyordu. Tehlikeyi önceden fark eden Hüma, Devrim'in o tarafa yönelmesiyle sehpanın üstünde duran çiçeklerle dolu vazoyu kapıp havaya kaldırdığı anda, küçük çocuk sehpanın üstünden atlayıp koşmaya devam etti. Vazo kafasının biraz üstünde dururken Hüma onu anında cam kenarma koyup ortadan kaldırdı. Bu çiçekleri severek almıştı ve kurusalar bile atmaya niyeti yoktu. Eh, kitap aralarına koyardı değil mi ama?

"Esra, dur artık," diye araya girmeye çalıştığında ikilinin onu takmadığını görerek arkadaşına birkaç kez daha

sitem etti. Ama hiçbir şekilde umursanmadığını gördüğünde aklına gelen fikirlerle birlikte elini beline koydu ve yüzüne inandırıcı olmasını umduğu bir ifade yerleştirdi.

"Aaaah! Doğuruyorum. Sancım var! Esra yardım et doğuruyorum!" diye bağırmaya başladığında odanın içinde at koşturan ikili ani bir şekilde durup dehşete düşmüş bir halde ona baktılar. İlk toparlanan Devrim oldu.

Çocuk aklıyla ciyak ciyak bağırmaya başladığında "Gelmeşin!" diye sitem etti. "Gelmeşin Hüşaa! Hüşa ye yapacağız! Söyle gelmeşin."

Devrim'in susmasıyla eş zamanlı olarak Esra devreye girdiğinde "Eyvah!" diye çığırdı. "Ambulans! Ay taksi! Ne yapsak? Az sık dişini, sakın ıkınma. İkisi de geç gelir. Ay buldum otostop çekelim. Kalk gidiyoruz."

"Ay n'oluyor burada savaş mı çıktı?" Öykü kulaklıklarını çıkarıp içeri girdiğinde Esra ve Devrim'e kötü bakışlar atmaktan geri durmadı. Devrim "Anneşi Hüşa bebişi yapacak şimdi" diye ona doğru koşup eteklerine yapıştığında Öykü oğluna tuhaf bakışlar attı. Bebişi zaten yapmıştı Hüma, daha ne yapacaktı ki Allah aşkına?

"O ne demek anneciğim?" diye sorduğunda Devrim yerinde zıplayarak, "Tuolete gitmesi lazım. Bebiş geliyormuş anneşi, yapsın bebişi işte tata yapar gibi," diye konuştu. Öykü kahkahasını serbest bıraktığında Hüma da olduğu yerde doğrularak Esra'nın omzuna vurdu.

"Bebek daha iki aylık ne doğurması Esra ya!" diye sitem ettiğinde Esra arkadaşının numara yaptığını daha yeni kavrayabilmişti. Gözleri ani bir şekilde kısılırken "Aşk olsun, burada doğuruyorsun diye nasıl endişelendim" diye küskün bir şekilde konuşmadan da edemedi.

Hüma gözlerini devirdiğinde "Çok şükür ki doğurmuyormuşum Esra," dedi. "Yoksa beni otostopla götürecektin! Hatta yolda sen de şoförle işi pişirirdin, birlikte doğururduk hastanede!"

Esra dudaklarını büzüp yerine oturduğunda Hüma da kendini bir kanepeye attı ve gözlerini kapadı. Bu kızla ne yapacaktı bilmiyordu. Ev arkadaşı bulması her açıdan daha iyi olmuştu. İleride böyle ani doğum vakalarında Esra'ya güvenilmeyeceğini anlamıştı ve Öykü gibi birinin, onu hastaneye en çabuk şekilde götüreceğinden emindi.

“Anneşii, otopşot ne demek?”

16. Bölüm

iki hafta sonra...

Hüma aradan geçen sürede birkaç gün boyunca bazı küçük firmalara iş başvurularında bulunmasına rağmen hiçbir şekilde geri dönüş yapan bir yer olmamıştı. İçinden bir ses bu işin içinde Kartal denen o herifin olduğunu söylüyordu. Bir hafta boyunca o adamın gorilleriyle birkaç kez karşılaşmıştı ve teknede oldukça iyi anlar yaşadığı adamın hemen ertesi günü nasıl bu kadar itici bir insana dönüşebildiğine anlam veremiyordu. Bir yere gidecek olduğunda illaki peşine birileri takılıyor, bir saniye bile ayrılmıyorlardı. Üstelik Esra operasyonundan sonra onları atlatmasının imkânsız bir hale geldiğinin de farkındaydı.

Sinirli bir şekilde içeri girdiğinde Masal ve Devrim'i oturmuş birbiriyle konuşurken bulduğunda sinirlerinin biraz olsun yatıştığını hissetti ve gülümseyerek onları izledi.

"Ama bunun tadı ineklerin yediği otlar gibi anneşi," diyordu o sırada Devrim. Hüma sessizce onları izlemeye devam etti. Masal'ın kaşığı onun ağzına uzatması ve

“Devrim, ineklerin yediğı otların tadını nasıl biliyorsun annem sen?” diye sorması üzerine kıkırtısını elleriyle bastırdı.

“Biliyorum ki, ben bir keye yedim otlardan. Iyy tadı çok iğrençti.” Sonra Devrim bir anda eliyle ağzını kapayarak “Ama bunu şana söylememem gerekiyordu,” diye haykırdı. Masal’ın oğluna kızgın gözlerle bakması Devrim’in hemen aceleyle konuyu değıştirmesine neden oldu.

“Anneşi, ama ben onları çok ösledim.” Masal oğluna bir şeyler yedirmeye çalışırken Devrim de sürekli konuşmaya çalışıyordu. “Anneciğim, sana anlattım biliyorsun. Bir süre böyle.”

Hüma gülererek içeri girdiğinde Devrim’in yanağından bir makas aldı ve “Kimi özledin bakalım bıcırık?” diye kıkırdadı. Masal’ın yüzündeki ani değışim dikkatinden kaçmadığında ve kaşları biraz çatıldığında onun Devrim’e uyaran bakışlar attığını görünce daha da bir şüphe duydu. Neler oluyordu?

“Ben dayımı çok ösledim Hüşaa!” Hüma, Masal’ın panik yapmasına hayretle bakarken onun Devrim’e dönmesini ve “Hadi sen odaya geç ve biraz boyalarmla oyna,” demesini de kısık gözlerle izledi.

“Neler oluyor Masal?” Hüma Masal’a çıkıştığında, onun gözlerini kaçırması ve kanepeye oturması üzerine kaşlarını çatmaktan geri kalmadı.

“Hüma, seninle bir şey konuşmam lazım. Artık buna daha fazla dayanamıyorum. Otur lütfen.”

Hüma oturup şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken “Masal hiçbir şey anlamıyorum,” diye yakındı.

Öykü, zurnanın zırt dediğı yere geldiğini hissedebiliyordu. Bu yalana daha fazla devam edemeyeceğini aradan geçen süre boyunca anlamıştı. Geçen her saat içindeki vicdan azabı bir çığ gibi büyüyor; Hüma’ya yalan

söyledikçe, onun dostluğunu kaybetme korkusu bütün bedenini sarıyor ve içinin korkuyla dolmasına neden oluyordu. Elbet bir gün bunun ortaya çıkacağını farkındaydı ama buna daha fazla devam edemeyecekti.

“Hüma ben-” diye mırıldandığında derin bir nefes alarak cesaret toplamaya çalıştı. “Sana anlatmam gereken bir şey var.” Hüma kaşları havada şaşkınlıkla onu dinlerken elini devam et der gibi salladı ve onun konuşmasını bekledi.

“İnan bana bunu söylemek çok zor ve beni yanlış anlamanı istemiyorum,” derken kadının sesinde gizli bir yankı vardı. “Beni sonuna kadar dinle, yargılamadan dinle lütfen.” Hüma neler olduğunu anlamıyordu. Masal’ın bu tepkilerine bir anlam veremiyordu ve kadının niye bu halde olduğunu çözemiyordu.

Onun “Hüma aslında ben sana yalan söy...” diye konuşmaya başlamasıyla, ortama bir ses daha hâkim oldu. Devrim elinde Masal’ın telefonu ile içeri girip “Anneşi, bak seni dayım arıyor. Kaytal var reşimde, ordan bildim,” diye gururla konuşmasıyla, Hüma arkasına yaslandı ve Devrim’in araya girmesiyle derin bir nefes aldı.

Ama içine çektiği nefes çok geçmeden soluk borusunda takılı kaldığında, gözleri irice açıldı ve şaşkınlıkla bakakaldı. Masal’ın gözlerini kapayıp inleyişini sessizce izledi. Beyni parçaları birleştirmeye başladığındaysa başını inatla iki yana salladı. Hayır, bu olamazdı değil mi? Bu dünyadaki tek Kartal o olamazdı.

Hüma Masal’ın araya girmesine izin vermeden ani bir hamleyle Devrim’in önüne atıldı. Masal da aynı anda telefona elini uzatmıştı ama yarışı kazanan Hüma oldu. Eliyle telefonu kavrayıp aceleyle geri çekildiğinde Masal’ın başını ellerinin arasına almasını görerek gözlerini kapadı.

Tahmin ettiği şey olamazdı... Masal ona yalan söylemezdi, değil mi?

Eliyle sıkı sıkı kavradığı telefonun çalmaya devam ettiğini anlayarak ürkek bir şekilde gözlerini araladı ve bakmaktan, göreceği şeylerden bir hayli korkarak gözlerini telefonun ekranına çevirdi.

Ve tam o sırada, kalbine bir hançerin battığını hissederek titreyen bedenini duvara dayadı telaşla. Elleri zangır zangır titrerken, gözleri telefonun ekranında kala kalmıştı.

Masal'ın "Hüma..." diye araya girmesini bir elini kaldırarak engelledi. Gözleri ekrandan bir saniye bile ayrılmadı. Ekranda yazan minik kuşum yazısının altındaki resim ona tüm gerçekleri gösteriyordu. Baktı, yanlış görmüş olmayı umarak baktı ama doğruydı.

Aramayı istemeden yanıtlarken titrek elleriyle telefonu kulağına götürdü.

"Neredesin sen? Niye açmıyorsun telefonunu. Öldüm burada meraktan." Kulağına çarpan kelimeler, aşinası olduğu sesle birlikte kalbinde kocaman bir yara açarken soluğunu tutarak bekledi. Bir şey diyemedi. Adamın kısa bir süre duraksayıp "Abla, orda mısın? Neler oluyor?" diye endişeyle konuşmasını da dinledi. Abla... Bu kelime bir çığ gibi yankılandı içinde. Masal, Kartal'ın ablası mıydı?

Aklına gelenlerle birlikte anılar yapboz parçaları gibi birleşmeye başladı. Devrim'in ara ara dilini tutmayıp kırıdığı potlar. Onu gıdıklarken söylediği şeyler. Dayısından bahsetmesi, ismi dudaklarından dökölmek üzereyken yarıda kalması...

"Abla orda mısın?" Telefondan gelen kükreme sesiyle birlikte normale döndüğünde kurumuş dudaklarını ıslatarak yutkundü. Konuşabileceğinden emin değildi ama bunu yapmak zorundaydı.

“Buradayım,” diye kısık bir sesle mırıldandığında sustu ve bekledi. “Buradayım ve beni nasıl kandırdığını dinliyorum.” Tekrar konuştuğunda sesi çok daha net çıkmıştı. Karşı taraftan derin bir iç çekme sesi geldiğinde gözlerini kapadı. Aptal yerine konmuştu. Arkasından gü-lüp ne kadar saf olduğuyla ilgili konuşup dalga da geç-mişler miydi?

“Hüma?” diye mırıldanan adam o sırada ifşa olmanın verdiği üzüntüyle “Oraya geliyorum.” diye devam etti. Ama Hüma, onun sözünü tamamlamasını beklemeden telefonu yüzüne kapadı. Telefonu havaya kaldırıp duvara fırlatacağı sırada bir çift telaşlı göz görüş alanına girdi. Devrim şaşkınlıkla ona bakıyor ve korkmuş gibi duruyordu. Kendinden nefret ederek ona yaklaştı yavaşça ve telefonu onun minik ellerine bıraktığında onun “Dayım seni kandırdı mı Hüsa?” diye üzgünce konuşmasıyla gözlerini sıkıca kapadı.

Zaten o, kime güvenebileceğini hissetse tüm kapılar yüzüne kapanmıyor muydu? Bu hayatında, yaşamadığı zorluk kalmamışken bir de ihaneti tatmıştı yaralı kalbi. Neden kimseye güvenemiyordu? Hep yıkılmak zorunda mıydı? Masal’a güvenmişti, onu sevmişti!

“Bebeğim, hadi sen gidip biraz oyun oyna. Bizim işimiz var. Müziği de açmayı unutma tamam mı?” Devrim olanlardan hiçbir şey anlamasa da, minicik kalbiyle Hüma’nın bir şeylere üzüldüğünü anlamış ve sorun çıkarmak istememişti. Başını tamam anlamında salladı. “Hüsa sen üzülme tamam mı? Ben seni korurum herkes-ten.”

Hüma ciddi anlamda ağlamak istedi. Devrim’e sarılıp hüngür hüngür ağlamak... Ama çocuğa bunu yapamazdı. Sadece başını salladı ve o odaya girip müziği açana kadar aynı pozisyonda bekledi. Odanın içinden müzik sesi

yükselmeye başladığında yavaşça doğruldu ve Masal'a döndü.

"Hüma açıklayabilirim." Masal'ın telaşla lafa girmesiyle kırılgan bir şekilde ona baktı. "Neyi açıklayacaksın? Beni nasıl aptal yerine koyduğunuzu mu? Arkamdan nasıl işler çevirdiğinizi mi?" Elini saçlarının arasına daldırırken içinde biriken öfkesi daha da arttı. "Hangi birini açıklayacaksın Masal?" Dudakları ani bir şekilde kapandığında gözlerinden yaşlar usul usul süzülürken yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdi. "Ya da her neysen! Adın bu mu peki? Sen kimsin? Sen benim tanıdığım Masal olmazsın. O beni arkamdan vurmaz!"

Kadın "Öykü, adım Öykü," diye araya girdiğinde Hüma başını şiddetle iki yana salladı. "Bak Hüma, ben seni arkandan vurmadım yemin ederim!"

Hüma kollarını bedenine sardığında ağlaması giderek şiddet kazandı. "Sana inanmıyorum. Dediklerinize inanmıyorum. Bunca zamandır arkamdan işler çevirdiniz. Söylesene! Ne planlıyordunuz. Sen bana yakın olacaktın ve her şeyi Kartal'a bildirecektin değil mi?" Gözyaşları görüş alanını kapadığında elleriyle gözyaşlarını aceleyle silse de yerine yenileri geldi. "Ne olacaktı peki? Ben sana her sırrımı dökerken, en derin yaralarımı açarken benim zaaflarımdan mı faydalanacaktınız? Bebeğimi elimden bu şekilde mi alacaktınız?"

Öykü ne yapacağını şaşırılmış bir halde ayağa kalktığına "Hayır!" diye itiraz etti aceleyle. "Hayır, amacımız bu değildi. Asla bunu yapmayacaktım." Hüma ona inandırmayan gözlerle baktığında telaşla konuşmaya devam etti. "Sana az önce anlatacaktım. Yemin ediyorum öğrenmesen de anlatacaktım." Derin bir nefes alıp onun dinlememesinden korkarak konuşmaya devam etti. "Bak sana her şeyi anlatacağım ne olur, otur dinle beni."

Hüma oturmadı, ellerini öne uzatarak onu ikinci kez engelledi. Ama konuşmasını engelleyemedi. Onu dinlemek istiyordu, bunlar yalan demesini istiyordu.

“Tamam, bak dosdoğru anlatacağım. Olduğu gibi. Bunların hepsi gerçek!” Derin bir nefes alıp devam etti. “Kartal bana olanları anlattı; sperm bankası olayını, bebeği ne kadar istediğini, senin durumunu, karşı çıkmanı. Sonra ev arkadaşı aradığını öğrendim. Ve seni tanımak istedim. Kardeşimin bebeği olacaktı ve onun annesini tanımak istedim. Durumunun iyi olmadığını biliyordum ve hemen devreye girdim. Kartal’a rapor verdiğimi inkâr etmiyorum. Ama bu bebeğini elinden almak için değildi.” Kısa bir süre soluklandı. Hüma’nın her cümlede çöken bedenine endişeyle baktı ama konuşması gerekiyordu. Hüma’nın ondan nefret etmesini istemiyordu. Onlar arkadaştı. Ve öyle kalmalıydılar!

“Kardeş, bu. Onun bebeğinin hasretiyle yaşamasına yüreğim dayanmazdı, başta onun tarafındaydım. Doktora gideceğini ben söyledim evet. Onun bunlardan eksik kalmasını kabullenemedim. Ama sonra... Her gün seni izledim. Tedirgin olduğunda bebeğini korumak istermiş gibi ellerinle karnını sarışını... Onunla gizliden gizliye yaptığın konuşmaları... Ona ne kadar bağlandığını ve çocukluğunu, gençliğini annesiz ve babasız yaşayan biri olarak ona nasıl can simidinin gibi sarıldığını... Sonra anladım. O bebek senin için her şey demekti. Onu kaybettiğinde yaşayamayacağını anladım. Ve Kartal’a karşı tavır aldım. Onu senden ayırmaması gerektiğini de söyledim. Hüma ben sana ve yeğenime ihanet etmedim yemin ederim!”

Hüma onun sözlerinin ağırlığı altında ezilirken içini çeke çeke ağlamaya devam etti. Ellerini iki yana doğru

açıp savurduğunda "Sana güvenmiştim!" diye haykırdı. "Yıllar sonra, Esra dışında, Feriştah teyzem dışında birine güvenmiştim. Ama-ama ne için? Arkamdan oyunlar çeviren bir kadın için!"

Öykü telaşla yerinden doğrulduğunda "Hüma yalvarırım böyle söyleme," diye inledi. "Bak ben senin tarafındayım."

Hüma histerik bir kahkaha attığında eliyle yüzünü kurulamaya çalıştı. "Evet, belli oluyor." "Lanet olsun!" diye bağırdı az önceki sakinliğinin aksine. Öfkesi dalga dalga artarken "Niye hep ben! Sorun ne? Niye hep yarı yolda bırakıyor insanlar beni!" diye bağırdı sinirle.

Karnı kasılırken "Ben bunu hak etmedim!" diye inledi. İki büklüm olurken gözleri Öykü'ye takıldı ve onun şaşkınlıkla donakaldığını görerek daha da öfkелendi. Öykü "Hü-Hüma," diye mırıldandığında Hüma acıyla kasıldı ve "Adın bile sahte. Ve söylediklerine inanmamı bekliyorsun!" diyerek gerçekleri yüzüne vurdu.

"Hüma sakin ol." Öykü'nün ayağa kalktığını görünce "Ne sakini, ne!" diye gürledi. "Hâlâ geçmiş karşıma sakin olmamı bekl- Ah!"

Karnına giren ağrı kendini tekrar gösterdiğinde Öykü'nün dehşete düşmüş bir şekilde ona baktığını gördü. Bakışları onun baktığı yere takıldı. Gördükleri karşısında soluğu kesilirken içinde saf bir endişenin harlandığını hissetti.

Üzerine giydiği pudra rengi kısa eteğin bittiği yerden itibaren bacaklarının arasmda incecik bir kan izi vardı. Küçük bir damla usulca aşağı kaydığında Hüma nefesinin kesildiğini hissetti. Tıkanır gibi oldu ve tenine değen sıcaklıkla başının döndüğünü algılayarak duvara tutunmaya çalıştı.

“Ma-masal.” diye telaşla bağırdığında onun Öykü olduğunu hatırladı ama düzeltme gereği görmedi. “Neler oluyor? Bebeğim, bebeğim iyi mi?” diye ciyaklarken Öykü bir koşuda onun yanına gelip, kollarını beline doladı ve “Devrim çabuk buraya gel!” diye bağırdı. Hüma’yı kanepeye götürürken kızın sarsılan bedenini kontrol altında tutması çok zordu. Ellerinden kayıp gidecekmiş gibiydi ve öyle içli içli ağlıyordu ki Öykü de onunla ağlamak üzereydi.

“Hüma! Hüma sakın ol.” diye onu yatıştırmaya çalıştığında kızın kollarının arasından kaydığını hissederek daha fazla direnemedi ve onunla birlikte yere çöküp uzanmasını sağladı.

“Masal canım yanıyor. Bebeğime bir şey oldu! Ona bir şey oldu,” diye haykırdığında Öykü de aynı anda “Devrim!” diye bağırdı tekrar. Devrim koşarak içeri geldiğinde gördüğü manzara karşısında şoka girmiş bir şekilde onlara baktı.

“Anneşi, Hüşa iyi mi? Ona ne oluyor?” diye telaşla sorduğunda Öykü onu ilk kez yanıtsız bıraktı çünkü bu sorunun cevabını kendi de bilmiyordu. “Telefonu getir bana! Devrim çabuk ol.”

Devrim bir koşu telefonu getirdiğinde Öykü Hüma’nın saçlarını okşarken Kartal’ın numarasını tuşladı.

“Abla sonunda. Neler oluyor? Nasıl böyle bir ihmalkârlık yapabilirsin.” Kartal’ın dediklerine aldırma-
dı Öykü. Zira sakinliği yavaşça kayboluyordu.

“Kartal!” diye bağırdığında telaşla devam etti. “Çabuk buraya gel. Hüma- Hüma iyi değil kanaması var!”

Ve telefonu kapatıp yana fırlattı. “Hüma canım, sakın ol. Bak ona bir şey olmayacak,” diye teskin etmeye çalışırken sanki az önce konuşan o değilmiş gibi bir izlenim sergiledi. Hüma, ölecek gibi hissediyordu. Eğer bu bebe-

ge bir şey olursa, ölürdü. Karnına bir ağrı daha saplandı-
ğında "Öykü yalvarırım ona bir şey olmasın!" diye hay-
kırdı. "Buna dayanamam."

Gözyaşları sicim gibi dökülüp yanaklarını ıslatırken ara-
dan geçen kısa bir süreden sonra kapının şiddetle vurul-
duğunu duydu. Devrim annesine gerek kalmadan kapıyı
açtığında Kartal, Devrim'in ağladığını görerek kısa bir
süre bocaladı. Ama çok geçmeden içeri dalıp karşısındaki
manzarayı gördüğünde kanın çekildiğini ve başının dön-
düğünü hissetti.

"O iyi mi? Abla neler oluyor?" dediğinde telaşla onun
yanına çömeldi ve gözleri Hüma'nın beyaz tenindeki
ufacık kırmızılığa takıldı. Allah biliyor ya, kanaması var
dediğinde bunu bekliyor sayılmazdı ve kendine gelme-
si uzun sürmedi. Hayalinde canlanan görüntü çok daha
kanlıydı çünkü.

Öykü ona uyaran bakışlarla karşılık verdiğinde
Hüma'yı daha fazla telaşa sokmamak için sakinleşmeye
çalıştı.

"Hüma, güzelim iyi misin?" İri elleri onun yanağına
dokunduğunda ağladığını görerek "Ağlama. Ona bir şey
olmayacak," dedi aceleyle. Sonra boşa vakit harcadığını
fark ederek harekete geçti. Hüma'nın bedenini kendine
doğru çekti ve onun acıyla kıvrandığını görerek kısık
sesle küfretti. Kollarını onun bacaklarına dolayıp olduk-
ça yavaş ve dikkatli bir şekilde onu kucaklayarak ayağa
kalktı.

"Doktora gitmemiz lazım." Öykü onu onayladığında
"Abla sen burada kal," diye konuştu kapıya doğru gider-
ken. "Devrim'e bak. Berat'ı ara. Devrim'i ona bırakıp ya-
nımıza gelirsin."

Ardından aceleyle dışarı çıktı. Kucağındaki bedeni arabanın arka koltuğuna aym titizlikle bıraktığında yüzünü ellerinin arasına alıp “Sakin ol lütfen; onun için...” diye emretti otoriter bir şekilde. “Hüma sakın ol.” Ardından öne geçip arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu. Hüma başını salladığında kendini zorladı ama bu çok zordu ve yapıp yapmayacağından kesinlikle emin değildi!

Kartal trafik kurallarını hiçe sayarak arabalarla girdiği amansız mücadelesinde gözlerini sıklıkla Hüma’ya çeviriyor ve onun baygın düşen bedenini gördükçe gaz pedalına daha da bir abanıyordu. Hüma’nın böyle bir şeyi tahmin etmeyen kalbi beynine savaş açmıştı ve genç kadın geçen her dakikada vicdan azabıyla yanıp tutuşuyordu.

Gözleri endişeyle tekrar arkaya kaydığında “Hüma aç gözlerini,” diye sitem etti. “Kendini salma!” Ama Hüma onu duyduğuna dair bir belirti göstermedi. Kapalı gözlelerinden hâlâ yaşlar usul usul boşalıyordu. Kartal telefonunu alıp hızla hastaneyi aradığında gerekli bilgilendirmeyi yaparak beş dakika sonra acil kapısından giriş yaptı.

Arabayı park edilmesi yasak bir alana bıraktığında bunu umursamadı. Arkaya yönelip Hüma’nın neredeyse cansızmış gibi duran bedenini kollarına aldı ve kapıda bekleyen sedyeye bıraktığında “O bebeğe bir şey olmayacak!” diye gelişigüzel bir tehditte bulundu. Hüma’yı çok yakın bir arkadaşının hastanesine getirmişti ve onun kapıdan çıkıp kendisine doğru geldiğini görünce sedye götürülürken kolunu kavradı ve kendiyle beraber sürükledi.

“Oğlum bu kadın kim?” diye şaşkınlıkla soran Can olayı çözmeye çalışıyordu.

“Bebeğimin annesi.” Can sesli bir küfür savurduğunda müşahede odasına alınan Hüma görüş alanından çıktı. “Senin bebeğin mi var?”

Kartal ona ters bir bakış attığında elini duvara geçirdi. “Hepsi benim yüzümden!” diye bağırdı. Can onu elini kırmaması için kolundan yakaladı zorlukla. “Eğer onlara bir şey olursa kendimi asla affetmem.”

Can kadının durumundan haberdar olmadığı için bir teselli cümlesi kuramadı ona. Sadece “Sakin ol,” diye teskin etti. “Senin onun yerine de sakın olman gerekiyor.”

Can Kartal’ı daha önce hiçbir zaman bu halde görmediği için bir hayli şaşkıncı aslında. Kartal’dı bu. Endişe etmez ya da korkmazdı ama adam şu an o bebeğe bir şey olacak diye delirmek üzereydi.

Kartal içeriden çıkan doktoru görüp aceleyle yerinden kalktı. Doktorun onun yanına gidip karşısına dikildi. “Ne oldu neyi var? O iyi mi?” dediğinde oldukça sabırsız görünüyordu.

“Eşiniz ciddi bir düşük tehlikesi yaşamış,” diyen doktora devam et dermiş gibi bir hareket yaptı. Bunu o da biliyordu. “Kanamayı durdurduk ve bebeğin de annenin de durum iyi.” Kartal derin bir nefes aldı; içindeki rahatlamanın tarifi mümkün değildi. Sevinçten bu hastaneyi inletebilirdi.

“Düşük riskine neden olan bir fizyolojik bozukluk yok. Bebeğin sağlığında da bir problem göremedik. Psikolojik olduğu kanısındayız.”

Evet, psikolojik olduğu zaten belliydi. Başıyla onayladığında “Bir süre dinlenmesi ve yatması gerekiyor. Düşük riskini önlemenin en etkili yolu bu.” diye açıkladı doktor.

“Bol sıvı tüketmesi gerekiyor ve çok dikkatli olmalısınız. Stres, yorgunluk, üzüntü gibi şeylerden kaçınmalı.” Kartal pek tabii onu sıvı takviyesine boğabilirdi ama diğer konular hakkında o kadar da emin değildi.

Yine de başını sallayıp “Başka yapmamız gereken ne var?” diye sormayı başardı.

“Alması gereken ilaçlar var. Birazdan reçeteyi gönderirim. Şimdi hastamız biraz dinlensin.” Ardından kararlı bir şekilde tekrar hatırlattı. “Yatması gerektiğini unutmayın.”

Kartal doktorun gidişiyle birlikte tereddütlü bir şekilde ellerini saçlarının arasına yerleştirip derince bir nefes aldı. Bebeğe bir şey olmamıştı ve Hüma da sağlıklıydı. Üstündeki yük bir anda kalktığında Kartal tekrar normal hayata döndüğünü ve nefes alabildiğini hissetti. Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda hafif aralık bırakılmış kapıdan sessizce içeri süzüldü ve kapıyı ardından kapattı. Hastane yatağının beyazlıkları arasında oldukça kötü bir halde yatan Hüma’ya döndü. Genç kadının beti benzi atmıştı. Dalgalı ve düzenli saçları birbirine karışmıştı. Gözaltıları da hafifçe şişmişti. Hatta yanaklarının hâlâ yaşlarla parladığını da rahatlıkla söyleyebilirdi.

Hüma tek kelimeyle dağılmış bir haldeydi. Onu ne kadar derinden sarstıklarını anlıyordu şimdi. Öykü meselesi elinde patlamıştı. Böyle bir şey olacağını tahmin etseydi asla böyle bir işe de girişmezdi.

Bir de tüm bunların üstüne bebeğini kaybetme tehlikesiyle karşılaşan Hüma şu an cansız gibiydi. Kartal yatağın yanına yerleştirilmiş olan portatif koltuğa oturdu ve gözlerini ideal bir hastaneye göre oldukça lüks döşenmiş odada gezdirdi. Odanın diğer ucunda ziyaretçiler için düşünülmüş küçük bir kısım ve deri koltuklar vardı. Onun bitiminde bir televizyon ve yan tarafında da banyo olduğunu düşündüğü bir yer daha mevcuttu.

Gözleri tekrar odada gezindiğinde aklına gelen şeylerle birlikte bedenini geri yaslayıp cebindeki telefonu çıkardı. Hüma'nın uyanmasını istemediği için mesaj göndermeyi tercih edip Öykü'ye kısaca durumu bildirdi.

Kime: Öykü Sultan

Hüma ve bebeğin durumu iyi, şimdi uyuyor. Ama bir süre daha burada kalabiliriz. Hastane için ne gerekiyor bilmiyorum ama sen ayarlarsın. Devrim'i bıraktığın gibi eve geri dön ve Berat'la buraya gel.

Mesajı yolladıktan sonra ayaklanıp Hüma'nın yanına yaklaştı ve yüzüne düşen saçları parmaklarının ucuyla geri ittirdi.

Hüma'nın bu dokunuşla titrediğini gördüğünde onu uyandırmamış olmayı diledi ama artık çok geçti. Genç kadın gözlerini titrekçe araladığında gördüğü kişiyle birlikte yerinde doğrulmaya çalıştı. Ama kolunu bile kaldırmayı başaramamıştı. Ani bir şekilde olanlar aklına geldiğinde Hüma ciddi anlamda tekrar sarsıldı ve gözleri hastane odasında gezindiğinde kuruyan yaşların yerini yenileri aldı.

"Be-beğim!" diye endişeyle sorduğunda iki eli de hızlı bir şekilde karnına indi. Ama canının acısıyla inlediğinde Kartal hemen öne atılıp serum takılı olan kolunu geri çekti. "O iyi mi?" diye bağırdığında Kartal onun çırpınmalarını önlemeye çalışıyordu. "Bana onu kaybetmedin de!"

Kartal yine kontrolü kaybedip kriz geçirmek üzere olan kadını sakinleştirmeye çalışırken onun hıçkırarak ağlamasıyla iyice telaşa kapıldı. Doktor endişe üzüntü yok derken olanlar tam aksini gösteriyordu.

"Hüma sakin ol," diye mırıldandı. "Bebek gayet iyi, doktorla konuştum. Düşük tehlikesi varmış. Bu yüzden, kendine gelmen ve sakin olman gerekiyor. Böyle bir durumla tekrar karşılaşmak istemeyiz değil mi güzelim?"

Hüma duyduklarıyla birlikte ani bir şekilde çırpınmayı kestiğinde Kartal da onu yavaşça serbest bıraktı.

“Hüma özür dilerim. Böyle olacağını bilseydim...”

Hüma ona ters bir bakış yolladığında “Bebegi onu kaybetmek uğruna alabileceğini mi?” diye sordu acımasızca. “Çok eğlendiniz mi bari? Arkamdan güzel dalga geçmişsinizdir.”

Kartal başını iki yana sallarken “Amacım seni gözümün önünde tutmaktı,” diye terslendi. “Bunu da Öykü’yü yanına yollayarak yaptım. En az etkileneceğin yol bu gibi geldi işte o an!”

Hüma gözlerine yansımayan bir gülüşle ona alaylı bir bakış attı ve “Hayır,” dedi. “Size olan güvenimi boşa çıkardınız. Masal’a affedersin Öykü’ye sırlarımı açtım ben. Ne için? Bebeğimi almaya çalışan adama yetiştirsin diye!” Ardından Kartal’ın konuşmasına fırsat tanımadan gözlerini kapadı.

“Uyumak istiyorum. En azından bebek için beni rahat bırak.”

Kartal ona itiraz edebilirdi ama kadının ne kadar perişan bir halde olduğunu bildiği için belli belirsiz “Nasıl istersen.” diye fısıldadı. “Sen nasıl istersen!”

Hüma yattığı rahatsız yatakta kıpırdanmamak için kendini zor tutuyordu. Kulaklarına arka plandan geldiğini tahmin ettiği sesler dolduğunda olduğu yerde put gibi donakaldı. Bütün vücudu uzun süreden beri yattığını belli edercesine ağrıyordu. Üstünden bir tır değil, bildiğin tekne geçmiş gibi hissediyordu ve bu teknenin sahibinin kim olduğu da ortadaydı. Uyumadan, daha doğrusu baygınlıktan sızmadan önce Kartal’a onu rahat bırakması

gerektiğini söylemişti; bunu hatırlıyordu ama gerisi karanlıktı. Ne kadar zaman geçti, neler oldu hiç bilmiyordu.

“Kartal, emin misin?” Hüma arka planda duyduğu sesin Öykü’ye ait olduğunu kavradığında kaşlarını çatmak için zorlanarak dinlemeye koyuldu.

“Elbette, Can bizzat ilgilendi. Bir sorun yok.” Hüma kendi hakkında konuşulduğunu anladığında Öykü’nün yeni geldiğini anladı.

“Anlıyorum,” diyen Öykü derin bir iç çekip hışırtılar eşliğinde bir yere oturduğunda Hüma bakışların üstünde olduğunu hissedebiliyordu. “Kartal, sırası değil biliyorum ama Nisan aradı.”

Nisan mı? Hüma yeni bir şey duymamanın verdiği kıpırtıyla derin bir nefes aldığı anda Kartal kısa bir süre sessiz kalıp konuştu. “Beni de aradı. Ama şu an umurunda değil.”

Hüma Öykü’nün tekrar derin bir iç çektiğini duydu. Nisan da kimdi?

“Ona söyledin mi? Haberi var mı?” Neden haberi var mıydı? Hüma sorulara yanıt bulamadığı sürece delireceğini hissetti kısa bir an için.

“Evet, haberi var. Her neyse, uyanıyor sanırım.” Hüma olduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak hareket etti ve gözlerini odanın içindeki ışığa alıştırmak için yavaşça kırpıştırarak açtı.

Gördüğü ilk kişi Kartal olunca homurdanmamak için dudaklarını birbirine bastırdı ve oturduğu kanepeden ani bir şekilde kalkıp onun yanına koşan Öykü’ye boş bakışlarla karşılık verdi.

“Hüma, hayatım iyi misin? Kendini nasıl hissediyorsun?” Hüma Öykü’nün sorduğu soruyu cevaplamadı. Konuşmak istemiyordu. Hiç kimseyle! Bebeğini kaybetme korkusunu bir kez daha derinden yaşamışken ağzını

açsa hıçkırıkları, gözyaşları eşliğinde dudaklarından dökülecekti. Bu nedenle dudakları sanki mühürlüymüş gibi ona tamamen duygusuz bir şekilde bakmaya devam etti ve Öykü'nün bozulan suratına içten içe güldü. Hak ediyorlardı! Hem de sonuna kadar...

"Hüma konuşmayacak mısın?" diye inleyen Öykü'ye tepkisiz bir şekilde bakmayı sürdürdü. "Seni merak ediyorum yalvarırım bir şey söyle." Kartal, Hüma'nın birden bire sessizlik yemini etmiş gibi davranmasına bir anlam vermeye çalışırken neler olduğunu anlamıyordu. Kadının bağırıp çağırmasını beklemişti ama beklediği bunlar değildi. Neden boş gözlerle baktığını bilmiyordu. Ve bundan hoşlanmamıştı.

"Bize nasıl olduğunu söylemen gerekiyor," diye araya girdiğinde Hüma'nın kafasını yavaşça ona çevirmesiyle devam etti. "Söylemelisin ki, sana yardım edebilelim."

Çok kısa bir an, Hüma ona alaylı bir bakış attı ama bu sadece saniyeler sürdü. Ardından başını tekrar eski yerine koyarak gözlerini kapadı ve eli istemsizce karnına gitti. Bebeği, uyandığında orada olmasa, Hüma ne yapardı bilmiyordu.

Herhalde, Esra onu Ruh ve Sinir Hastalıkları adı altına gizlenmiş deliler hastanesine kapatmak zorunda kalırdı. Aklına Esra geldiğinde, birden olduğu yerde doğrulmaya çalıştı. Ona haber vermeliydi. Bu ikiliyle aynı ortamda bulunmak istemiyordu. Esra'nın gelmesine ihtiyacı vardı.

Dirseklerini yatağa dayayıp kalkmaya çalıştığında tutulmuş bedeni buna anında isyan etti ve Hüma gerisin geri inleyerek yığıldı. Kartal ve Öykü aynı anda ileri atıldı.

"İyi misin? Hareket etme," diye çıkışan Kartal ve "Ne istiyorsun canım? Bana söyle ben yapayım," diyen Öykü... İkisine de bir şey demedi. Gözleri Öykü'nün elindeki telefona takıldığında, kendisinininkinin yanında ol-

madığını fark ederek eliyle telefonu gösterdi güçsüz bir halde. Öykü anında telefonu ona uzattığında Kartal ona ters bir bakış attı ama umursamadı.

Kabullenerek sırtını yatağa attı ve titreyen parmaklarına ve Öykü'nün ben yazayım demesine aldırmadan Esra'ya olabildiğince kısa bir mesaj yolladı. Telefon sonunda eliyle birlikte yana düştüğünde, Öykü gözyaşlarının yavaşça akmasına mani olamadı.

"Hüma çok özür dilerim," diye inlediğinde bir anda çalmaya başlayan telefonuyla, Hüma'nın irkildiğini görek elinden aceleyle aldı ve ekranda gördüğü isimle derin bir iç çekerek Kartal'a baktı. Başları belada olabilirdi...

"Aman Allahım! Aman Allahım Hüma!" diye odaya dalan Esra gördüğü manzaraya hayretle baksa da, anında toparlanıp yatağın yanına koştu ve Hüma'ya sıkıca sarılırken "İyi misin? Bebiş iyi mi?" diye saydırmaya başladı. Hüma baskıyla birlikte inlediğinde Esra, Kartal denen o herif onu belinden tutup yavaşça geri çekti. Esra da ona öldürücü bir bakış attı. Ardından Öykü'ye dönüp kaşlarını çattı.

"Ah!" derken elini iki tarafa doğru savurmuştu. "Bay ve Bayan Sahtekâr da buradaymış!" Kartal buna aldırılmazken Öykü ona üzgün bakışlarla karşılık verdi. "Esra Hüma'ya da söyledim. Yemin ediyorum kötü bir niyetim yoktu."

Esra ona burnunu kıvrıp Hüma'nın saçlarını şefkatle okşadığında "Hadi hayatım," dedi sakince. "Konuş benimle. Nasılsın?"

Gelmeden önce Masal'ın, ah pardon Öykü'nün ona attığı mesaja anlam veremeyip geri aramıştı ve Hüma'nın

başına gelenleri duyduğunda, Öykü ona mecburen olup biten her şeyi anlatmıştı.

Hüma başını iki yana sallayıp susmaya devam ettiğinde de “Eserinizle gurur duyuyor musunuz?” diye haykırdı. Elbette ikisi de duymuyordu. Kartal eğer Hüma’nın bu kadar etkileneceğini bilse ölse böyle bir şey yapmazdı ama nereden bilebilirdi ki?

“Esra, bağırmaya son ver. Onu korkutuyorsun.” Kartal’ın uyarısıyla Esra, Hüma’ya baktığında onun titrediğini gördü ama sebebinin kendisi olduğuna pek de ihtimal vermedi. Sadece Hüma, olay çıkmasından korkuyor olabilirdi.

“Burada sen dururken bu iş bana düşmez!” diye ciyakladığında, Kartal ona kötü bir bakış atıp telefonunu çıkardı. Yatağın diğer yanında duran koltuğa oturduğunda, aklına gelen şeyleri yazmaya koyuldu.

Aradan geçen bir saatte Hüma susmaya, Öykü özür dilemeye, Esra ikisine çıkışmaya ve Kartal da bakışlarını Hüma’dan bir saniye bile ayırmamaya devam etti. Hüma’nın bir süre sonra konuşacağını düşünmüştü ama anlaşılan kadın bunu sürdürmekte kararlıydı. Bu canını sıkıyordu. Onu bu hale getirdiği için kendini suçlu hissediyordu ve eğer bebeğe bir şey olsaydı Hüma’dan çok daha kötü bir halde olacağından emindi. Bu vicdan azabıyla yaşaması imkânsızdı.

Odada derin bir sessizlik hüküm sürerken kapının hafifçe vurulmasıyla Hüma dışında herkes kapıya döndü. Aslan içeri doğru süzüldüğünde Kartal sonunda teşrif eden adamına ters bir bakış attı. Elllerinde torbalarla içeri giren adam odaya kısa bir göz gezdirip Esra’yı fark etti-

ğinde çatılan kaşlarıyla kapıyı kapadı ve Öykü'ye doğru harekete geçti.

Öykü elindekileri aldığı anda Kartal'ın yanına gidip geride dikildi ve "Her şey tamam mı?" diye soran adamı başıyla onayladı.

Esra, Aslan'a yakıcı bakışlarla karşılık verirken "Bunun ne işi var burada?" diye çıkışmayı ihmal etmedi. Bir yandan da adamın neler getirdiğine bakmaya çalışıyordu. Birkaç pijama takımı şu an için görebildiği tek şeydi. Anlaşılan hastanede lazım olabilecek şeyler getirmişti.

"Sana mı soracağım nerede olacağımı?" Aslan'ın ona cevabı yapıştırmasıyla dudakları büzüldü ve oturduğu yerden hışımla kalktı. "Yalnız bıraksanıza siz bizi! Niye gitmiyorsunuz hâlâ!"

Kartal bu çılgın kadını zerre umursamadı. O git dedi diye gidecek değildi. Uzunca bir süre buradan ayrılmayı düşünmüyordu. Ama Aslan, kayıtsız kalamadı.

"O bebek benim de yeğenim sayılır." Esra bunu duyunca bir kahkaha attı ve ellerini beline yerleştirdi. "Hah! Bu bebek bizim tamam mı? Onu bizden alamayacaksınız!"

Aslan ona doğru bir adım attı. "Sen öyle sanmaya devam et. Aldığımızda görürsün."

Odanın içinde aynı anda iki ses birden yankılandığında ikisi de şaşkınlıkla susmak zorunda kaldı.

Kartal "Kesin şunu!" diye kükrerken Hüma cılız sesiyle neredeyse fısıldayarak "Yeter!" diye inlemişti.

Burada bebek kavgası yaptıklarına inanamıyordu. Daha birkaç saat öncesine kadar bebeğini kaybedeceğini sanıyordu ve başında çok daha büyük sorunlar varken bu iki aptal bebeğin kime ait olduğu tartışılıyordu.

Tüm gözler ani bir şekilde genç kadına döndüğünde Kartal onun oldukça bitkin görünmesine dayanamadı

ve “Siz ikiniz!” diye gürledi. “Bir hastane odasında nasıl davranılacağını öğrenene kadar defolun buradan.” Aslan buna alışık olsa da, Esra şaşkınlıkla ona baktı ve anında yaygarayı kopardı.

“Asla gitmem! Arkadaşımı yalnız bırakmayacağım!” Ama Hüma, bunu istediğinden pek de emin değildi. Evet, Esra’yı çağırmıştı ama onun bu kadar sorun çıkaracağını ve susmak nedir bilmeyeceğini tahmin etmemişti. Sürekli sorular sorup, cevap vermemesine rağmen başını ağrıtan arkadaşına kal deme gereği görmedi.

“Aslan!” Kartal ikinci kez gürlediğinde adamı anında uyarıyı anlayıp Esra’yı belinden kavrayarak dışarı çıkardı. Kartal derin bir nefes aldığı anda Öykü’ye döndü ve ona az önce çıkan ikiliyi kontrol altında tutmasını bildiren bir bakış yolladı.

Çok şükür ki, ablası da mesajı anlamıştı; sessizce Hüma’nın alnına bir öpücük bırakarak dışarı çıktı. Hüma odada yalnız kaldıklarında, gözlerini yavaşça kapadı.

“Hüma, seninle bir anlaşma yapalım olur mu?” Hüma, gözlerini ona çevirdiğinde devam etmesini bekledi.

Kartal onu konuşturamayacağını anladığında yanına oturdu ve onun verdiği tepkiye aldırmadan hafifçe karnına dokundu. Saniyeler sonra Hüma sanki ateş dokunmuş gibi, irkildi ve hayretle ona baktı. Tabii ki elini itmesi sadece iki saniyesini almıştı.

“Bak, bu bebeğe bir şey olmasını istemiyorsak, tüm bunlara bir son vermeliyiz.” Hüma başını isteksiz bir şekilde salladı. Evet, adam haklıydı. “Düşük riski devam ediyor. Kendine çok dikkat etmelisin. Ve biz böyle tartışmaya devam edersek o bebek bir gün cidden düşecek.” Kadının titrediğini görüp ona biraz zaman tanıdı ve devam etti. “Sana söz veriyorum, bir süre daha bebek hakkında tartışmayacağım. Bebek benim olacak tartışmasını unut. Bir süre, tamamen bebeğe odaklan olur mu?”

Hüma bir süre kelimesine takılsa da, ne diyeceğini bilmedi. Adam bir süre evet bir süre, onu rahat bırakacağını ve bebeği bana vereceksin diye güremeyeceğini söylüyordu. Normal bir zamanda bunu söylemiş olsa, Hüma bununla yetinebilirdi. Ama bugün olanlardan sonra? Hiç sanmıyordu. Kartal oldukça pis bir oyun oynamıştı ve Hüma bunu onun yanına bırakamazdı. Onun yüzünden az kalsın bebeğini kaybediyordu! İki çift sözle onu affedecek değildi!

Söyledikleriyle zerre kadar ilgilenmediğini göstermek için ona boş boş baktı ve başını diğer tarafa döndüğünde gözlerini kapayarak onu tamamen yok saydı. Bu aslında Hüma konuşsa, "Anlaşmanın da senin de canın cehenne-me!" sözünün karşılığı olurdu.

Kartal söylediklerinin dikkate alınmamasıyla bozulmadan edemedi. Hüma'nın bu suskun hali giderek daha da sinirlerini bozuyordu. Konuşsa, ona küfür bile etse daha iyiydi. Onun bu kırgın ve her şeyi boşlamış hali canını acıtıyordu. O gözlerdeki boşluğun canını yakacağını hiç düşünmezdi. Ama yakıyordu işte. Sinir, öfke, kızgınlık... Bunları görmeye katlanabilirdi. Ama boş bakışlar... Ona ne kadar kötü bir adam olduğunu hatırlatmak dışında bir şey yapmıyordu. Daha birkaç hafta önce, teknede oldukça iyi zaman geçirdiği kadının şimdi ona düşmanymış gibi bakması sinirlerine dokunuyordu. Aslında sinirine dokunan, tüm bunların suçlusunun kendisi olmasıydı. Kendisine kızıyordu! Aptalca şeyler yüzünden az kalsın, hayatının bundan sonrasını adadığı bebeğini kaybediyordu!

Gözleri Hüma'nın hafifçe inlemesiyle ona döndüğünde, onun acılarını söküp almak için yanıp tutuştu. Hem bebeği, hem de bebeğinin annesi bu olanları hak etmiyordu ve Kartal bunu düzeltmek için ne yapabilirdi, bilmiyordu.

17. Bölüm

Esra, Aslan'ın peşinden sinirli bir şekilde giderken ayaklarını sertçe yere vurmayı da ihmal etmiyordu. Adam sanki dağ başındaymışlar gibi onu kolundan tutup zorla dışarı sürüklemişti ve Esra'nın en nefret ettiği şeylerden biri de kendini mutlak otorite sanan baş belası adamlardı.

Gözleri kısa bir süre etrafı taradıktan sonra, Hüma'nın işitme mesafesinden çıktıklarını anlayarak ayaklarını yere sabitledi ve bir anda durarak Aslan'ın da duraksamasına neden oldu. Aynı anda, kolunu da onun kısaç gibi pençelerinin içinden kurtardı.

"Sakin!" diye tıslayıp ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Sakin bir daha böyle bir şey yapayım deme!"

"Yoksa ne yaparsın tatlım?" Tatlım mı? Esra ayağını bir çocuk misali yere vurduğunda ellerini de iki yanında yumruk yapmıştı, kendine hedef tahtası belirlemeye çalışıyordu. Adamın pişkinliği kanını kaynatırken dişlerini sıkarak "Sen..." diye tısladı. "Sen!"

Ne diyeceğini şaşırmış bir şekilde öfkeyle sustuğunda Aslan da ona doğru bir adım attı. "Ben ne?" Bir adım daha attıktan sonra tek kaşını kaldırarak kıza mükemmel

bir tablo sundu. Ama hemen ardından sanki bir şey hatırlamış gibi geri çekildi.

“Yoksa geçen sefer yaptığın gibi beni ayartmaya çalışıp intikam mı alırsın?” Esra duyduklarıyla birlikte kırmızının başka bir tonuna geçiş yaptı fakat bu utangaçlıktan değil öfkeden kaynaklanıyordu. Ayartmaya çalışmak da ne demekti? Genç kadın emindi ki, Aslan o gün resmen ayartılmıştı.

“Bu da yeni yöntemin mi?” diye sorduğunda, sanki karanlık bir odada, bir suçluyu sorguluyormuş gibi görünüyordu. “Aklını başından aldığımı inkâr ederek kendini rahatlatmaya mı çalışıyorsun?” Esra mesleğinin verdiği alışkanlıkla kendinden emin bir şekilde konuştuğunda ona oldukça kararlı bir bakış yolladı. Aslan ise bu suçlamayla kısa bir an duraksadığında birkaç adım geri çekildi.

“Şöyle ki tatlım.” diye mırıldandığında Esra’ya umursamaz bir bakış attı. “Güzel olduğunu inkar etmiyorum. Fiziğin de güzel. Bana günün o saatinde, o teklifle gelen bir kızı reddedeceğimi düşünmüyordun değil mi? Ben sağlıklı bir erkeğim ve ayartılmalara da açığım.”

Esra dudaklarını birbirine bastırdığında hafif de olsa bozguna uğramış gibiydi. Adamın onu küçümser gibi konuşması hoşuna gitmemişti.

“Şimdi sana öyle bir şey yapacağım ki...” diye bir tehdit savurduğunda gözlerinden alev saçar gibi bir hali vardı. “Bir daha kendini sağlıklı kelimesiyle asla yan yana getiremeyeceksin!”

Malum organına tekmeyi basmak için öne doğru atıldığında sessiz koridorda yankılanan sesle birlikte ani bir şekilde duraksadı.

“ESRA!” Eyvah!

“A-anne senin burada ne işin var?” Esra karşısındaki kadına şaşkınlık içinde bakarken Aslan, kaşlarını çatmış

onunla olan son karşılaşmasını hatırlamaya çalışıyordu. Yanlış hatırlamıyorsa, Feriştah Hanım onlara hadlerini oldukça sert bir şekilde bildirmiş olmalıydı.

“Asıl senin burada ne işin var?” diye bağırarak Feriştah Hanım kızının o Kartal denen adamın kuklalarından birinin arkasına saklanmasıyla iyice sinirlenerek çantasını bekleme koltuklarına savurdu. “Üstelik bu adamın burada ne işi var? Neler oluyor burada?!”

Esra yüzünü buruştururken annesinin nasıl olup da burayı bulduğuna anlam vermeye çalışıyordu. “Burada olduğumu nereden biliyordun?” Tüm olanları unutup bunu sorduğunda annesinin kızgın ve öfkeli bakışlarından kurtulmak için biraz daha Aslan’a doğru sindi.

“Bir anda telefon geliyor. Ve sen benim uyuşuk kızım, benim ‘Arkadaşım sevgilisinden ayrılmış da, onu teselli etmem gerekiyor!’ konuşmalarına inanacağımı mı sanıyorsun? Aşk meseleleri için kılını kıpırdatmazsın sen!”

Esra annesini kolay kolay kandıramayacağını unutmuştu; derin bir iç çekti. “İşey, şey...”

Feriştah Hanım kızının kekelemesine aldırmayarak ona doğru bir adım attığında Aslan denen o herifin araya girmesiyle durmak zorunda kaldı. “Esra, hemen yanıma gel! Ve bana burada ne aradığını söyle!”

Esra mağlubiyete uğramıştı; Hüma’nın başını derde sokmadan annemin dikkatini nasıl başka bir yere çekeirim diye düşünüyordu. Bir yandan da farkında olmadan Aslan’ın koluna yapmışmış, onu barikat niyetine kullandığından bihaber, annesine söyleyeceği yalanı düşünüyordu.

“ESRA! Oraya gelirsem yemin ediyorum bacaklarını

kırarım. Çabuk söyle!" Esra, Aslan'ın burada olmasını nasıl mantıklı bir nedene bağlarım diye düşünmeye devam ederken annesi sinirle ileri atılınca tuhaf bir çığlık attı. Ama çok şükür ki Aslan, Kartal gibi kirli işlerin merkezindeki bir adamın emrinde çalışıyordu bu yüzden de oldukça gelişmiş refleksleriyle onu kolundan tutup son anda arkaya çekmeyi başardı.

"Ah ben de sizi arıyordum. Hüma içeride ve sesiniz buraya kadar geliy-"

Öykü elindeki telefonda başını kaldırdığı an, Feriştah teyzeyle göz göze geldi ve dudaklarını hızlı bir şekilde birbirine bastırdı. Ama her şey için çok geç olduğunu anlamıştı.

"Hüma mı?" diye ortalığı inleyen Feriştah Hanım, Öykü'nün geldiği yöne doğru saptığında Öykü de çaresiz bir şekilde onun peşine düştü.

"Bakın, Feriştah teyze açıklayabilirim." Esra, Öykü'nün koşarak annesine yetişmeye çalışmasını kısık gözlerle izledikten sonra yavaşça Aslan'a döndü.

"Sanırım şimdi hapi yuttuk." Başını iki yana sallayıp birazdan bu hastanede çıkacak olan 3. Dünya Savaşı'nın yaratacağı kaosu düşünerek ellerini saçlarını geçirdi. "Bittik biz!"

Aslan genç kadının bu tuhaf haline gülümserken onun bileğini yakalayarak dikkatini kendine çekti. "Öyle mi?" diye sorduğunda dikkatli bir şekilde Esra'yı izliyordu. "Öyleyse buradan bir an önce gitmeliyiz."

"Ne demek düşük tehlikesi yaşadı? Ne demek Masal sandığımız sen aslında Öykü'sün ve sen Öykü de bu Kartal denen zırtapozun ablasısın?"

Hüma, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde Feriştah teyzeye olanları anlatmaya çalışan Öykü'ye bakarken Feriştah Hanım da odanın içinde bir o yana bir bu yana volta atmakla meşguldü. Arada öfkeli bakışlarını Öykü ve Kartal'a diyor, nasıl olur da bu oyunu daha önce fark etmem diye de ara sıra kendine kızıyordu. Yılların tecrübesini bir şarap gibi içine çekmiş Feriştah, nasıl olur da böyle basit bir oyunu anlayamazdı.

"Feriştah teyze, ne olur bağırma. Bak Hüma yeterince kötü. Bunu sonra konuşalım." Feriştah Hanım, kızım dediği genç kadına baktığında bakışları ani bir şekilde yumuşadı ve sakinleşmeye çalıştı. Bir anne olarak bebeğini kaybetme korkusunun ne demek olduğunu hiç yaşamamıştı ama nasıl hissettireceğini biliyordu. Hüma'nın yaşadığı şeyler kolay şeyler değildi ve genç kadının yataktaki dağılmış hali içini acıtmıştı.

"Hüma'm, benim cennet kuşum." diye fısıldayıp onun yanına gittiğinde, şefkatle saçlarını okşamaya başladı. "Şimdi nasılsın birtanem?"

Hüma onun ses tonuyla boğazının düğümlendiğini fark ettiğinde "İyiyim," demek istese de dudaklarından sadece tuhaf bir hıçkırık çıktı. Ona cevap vermek istese de kendisini konuşacak kadar iyi hissetmiyordu. Bütün duygularını sesinin arkasına saklamıştı ve konuştuğu anda her şey açığa çıkacaktı. Gözyaşları tekrar akmaya başladığında yine bir ağlama nöbetinin geldiğini hissederek nefes almaya çalıştı

Feriştah Hanım ise yatağa yanaşıp ona sarıldığında, kızın ağlamasına müsaade etti. Rahatlaması lazımdı ve Hüma bu halde olmasa, ağlarken o da ona eşlik ederdi.

"Tamam yavrum, hadi sakinleş artık." Yavaşça geri çekildiğinde, bakışlarını Öykü'ye çevirdi ve "Sen benim-

le biraz dışarı gel bakalım,” diye söylenip odanın dışına doğru yola koyuldu.

“Feriştah teyze yemin ederim ki düşündüğünüz gibi bir amacım hiçbir zaman olmadı.” Öykü dışarı çıktığı anda savunmaya geçti. Feriştah Hanım da kollarım göğsünde birleştirmiş kısık gözlerle onu izliyordu.

“Ne düşünüyormuşum ben?” diye bir soru yönelttiğinde Öykü yine kendiliğinden konuşmaya başladı.

“Yemin ederim ki, Hüma’ya yakın olup bebeği zamanı geldiğinde ondan almak gibi bir amacım yoktu. Ben sadece yeğenimin annesini tanımak istedim. Üstelik zor durumdaydı ve yardıma ihtiyacı vardı. Bunu duyduğumda aradığım fırsat elime geçti. Onu tanıma şansını yakaladım. Hatta bu kısa sürede onun dertlerine ortak oldum. Ben Hüma’yı gerçekten seviyorum ve ona değer veriyorum. Asla ve asla üzülmesini istemem!”

Feriştah Hanım tek kaşını kaldırıp “Zaten öyle bir amacın olsa, bunu anlardım,” diye çıkıştı. İnsan sarrafı olduğunu düşünüyordu. Öykü’nün gerçek kimliğini anlamamış olabilirdi ama eğer kadının davranışlarında bir yapmacıklık olsaydı bunu kesin anlardı.

“Yani- yani bana inanıyor musun?” Öykü şaşkınlıkla donakaldığında Feriştah teyzenin gazabından kurtulduğu için sevinç çılgınlıkları atabilirdi.

“Gevşeme hemen!” Feriştah Hanım, aniden ona çıkıştığında Öykü yüzündeki gülümsemeyi eş zamanlı olarak yok etti. “Sana inanıyorum ama güvenmiyorum.” Dedi tehditkâr bir şekilde. “O Kartal denen herife ise asla güvenmeyeceğim. Şimdi, düş önüme. Seninle konuşmamız gereken başka şeyler var!”

Öykü şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında Feriştah Hanım devam etti. “Hüma ciddi bir travma yaşıyor. Benimle bile tek kelime konuşmadı. Bu duruma el atmamız gerekiyor.”

Esra kocaman evden içeri adım attığı ilk anda, şaşkınlıktan küçük dilini yutma deyimini hayata geçirmek üzereydi. Şehrin biraz dışında kalan bir alanda, tek tük evlerin bulunduğu bir semtte yer alıyordu bu ev. Aslan'ın bilgilendirmesiyle burasının Kartal'ın evi olduğunu öğrenmişti ama yine de hayranlık duymadan edemiyordu. Eve kadar uzanan bir yolu aştıktan sonra, kocaman malikânenin ana kapısına ulaşmışlardı ve ön bahçe bile Esra'yı bozguna uğratmaya yetmişti. Evin arka bahçesi, görebildiği kadarıyla oldukça büyüktü ve bahçede başka binalar daha bulunuyordu. Üstelik bahçenin gerisinde de kocaman bir koru vardı.

Asıl şaşkınlığı evin içine girince yaşamıştı aslında. Dışarıdan baktığında hiç de bu kadar büyük olacağını tahmin etmemişti. Dikdörtgen biçiminde klasik bir mimariyle inşa edilmiş olan evin yan kısmına ek bir bina yapılmış gibi duruyordu. Evin 'L' biçiminde görünmesi ve bahçeye doğru kıvrılması Esra'ya şahane bir manzara sunmuştu. Büyük holü aştıklarında, alt katı kaplayan salon gözüne ilişti ve devasa camlardan arka bahçeyi de görebildi. L biçimindeki evin orta kısmında, harika bir havuz vardı. Onun geri kısmında bir oturma alanı ve üstünde de kocaman bir çardak... Onun gerisinde de arka bahçe yer alıyordu.

“Ağzını kapasan diyorum,” Aslan tüm büyüyü bozduğunda Esra ani bir şekilde kendine gelip dudaklarını

birbirine bastırđı. Etkilendiğini bu kadar belli etmek zorunda mıydı Allah aşkına? İçinden kendine kızarken kullaklarını dolduran sesle birlikte yerinde sıçradı.

“EŞYAAA!” Bacaklarına çarpan cisimle birlikte geriye doğru savrulduğunda arkadaki koltuğa devrildi ve görüş alanı netleştğinde kimliği belirlenmeyen cismin Devrim’den başkası olmadığını görerek rahatladı.

“Eşya değil, Esra. Devrim hadi tekrarla. Es-ra.” Devrim koltuğun üstüne zıplayıp onun yanına kurulduğunda ciddi bir şekilde “Eeeş- yaaa.” diye konuştu. Esra yenilgiyle gözlerini kapadığında inleyerek dudaklarını büktü.

Aynı anda Aslan da kahkahasını serbest bıraktı. Demek Devrim, Esra’ya Eşya diyordu... İşte komedi diye buna denirdi!

“Ne gülüyorsun be? Çocuk o, söyleyemiyor işte.” Esra ona terslendiğinde Devrim kaşlarını çatarak ikiliyi süzdü. “Ben çocuk değilim. Komacan adam oldum ben!” Kollarını göğsünde birleştirip dudaklarını büktüğünde Aslan, hemen yanına oturup onu kollarının arasına aldı.

“Kocaman adamsın sen,” diye onayladı. “Ama koca adamlar, kızların kendilerine emir vermesine izin vermezler.” Devrim ilgiden memnun bir şekilde yüzüne bir gülümseme yerleştirip Esra’ya döndüğünde Esra onun yüzünde çarpık bir gülümseme gördüğüne yemin edebiliirdi.

“Eşya, bundan sonra bana ne yapacağımı söyleme. Çünkü artık şen ben ne diyorsam onu yapacaksın!”

Esra kıkırtısını bastırmakta zorlandığında başını öne eğip kendine gelmeye çalıştı. “Ben senin bildiğin kızlara benzemem akıllım,” diyerek onun saçlarını karıştırdı ve Aslan’ın kollarından onu kendi kollarına çekip gıdıklamaya başladı.

“Demek artık sen ne diyorsan onu yapacağım ha?” Devrim’in kahkahaları salonda yankılanırken Esra acımasızca eylemine devam ediyordu.

“Aşlan! Aşlan kurtar beni!” Devrim kahkahalarının arasında ellerini uzatıp kaçmaya çalıştığında Aslan bir müddet bu görüntünün tadını çıkardıktan sonra Devrim’i onun elinden kurtardı. “Gel koçum sen benim yanıma!” diye onu yanına çektiğinde Esra odadaki erkek egemenliğine çatık kaşlarla karşılık verdi.

“Demek öyle Devrim,” diye mırıldanıp ayağa kalktı ve odanın ortasına ilerledi. “Halbuki ben de, senin şu izlemeyi istediğin filmi izleyelim diyecektim. Ne zamandan beri onu sayıklıyordun.” Ardından dudaklarını büküp ona döndü. “Ama mademki benden kurtulmak istiyorsun, gidebilirim.”

Devrim, Aslan ne olduğunu anlayamadan ayağa fırladı ve Esra’ya doğru koşup onun önüne geçti. “Hayır Eşya, ben şaka yaptım. Hadi iyleyelim. Gel biz oturalım. Aşlan açar.”

Esra’nın elini tutup onu koltuğa çekerken Aslan da ona ters bir bakış attı ve televizyon kumandasını alıp Devrim’in anlata anlata bitiremediği filmi açtı. Küçük çocuk, iki dakikada Esra’yı alıp götürmüştü!

Filmi açıp mutfağa ilerledi ve bir tabağa bisküvi tarzı çok da zararlı olmayan şeyler koyup, bir bardak süt ve iki bardak kolayla içeri süzüldü. Gördüğü manzarayla kısa bir süre duraksadığında Devrim’in bir ahtapot misali Esra’ya yapıştığını görerek onun yanına oturdu.

Tabağı çocuğun kucağına koyup bardakları da sehpa-ya bıraktığında bacaklarını da sehpanın üstüne yerleştirip geriye yaslandı ve kolunu başının altına yerleştirip izlemeye başladı.

“Eşya! Ruşıl’a bak. Çok komik değil mi?” Devrim, heyecanlı bir şekilde Esra’nın kafasını tutup zorla ekrana çevirdiğinde genç kadın telefonuna gelen mesajı yanıtlamadan ekrana bakmak zorunda kaldı. Devrim’in bahsettiği film onun çoktan izlemiş olduğu Yukarı Bak adlı filmi. Evet, çok güzeldi ama Esra iki kere izlediği bir filmi üçüncü kez izlediğinde pek de zevk alıyor sayılmazdı.

“Evet hayatım çok komik.” Bir bisküviyi onun ağzına tıktırdığında sütü de uzatıp içmesini sağladı. Devrim tombik yanaklarıyla ekranı gösterip konuşmaya devam etti.

“Şence başaracaklar mı? Ben kararsızım.” Esra kıkırdarak kolasından bir yudum aldı ve “Tatlım bu filmi daha önce izledin ve sonunun nasıl olduğunu biliyorsun,” diye hatırlattı ona.

“Ama, ya ben izlemiyorken filmin sonu değiştiyse.” Esra, “Bence başaramayacaklar,” dedi üzgün bir sesle.

Devrim kollarını onun belinden çözüp ani bir şekilde ona döndüğünde, “Hayır!” diye çıkıştı. “Başaracaklar işte. Biliyorum ben.” Esra buna kahkahalarla gülebilirdi. Eğer Devrim ellerini onun karnına bastırmamış olsaydı. “Yavrucum biraz yavaş ol,” diye söylendiğinde onu tekrar kollarının arasına hapsetti ve “Hani kararsızdın,” diye üstüne gitti. Ama Devrim bunun üstüne bir şey söylemedi.

“Onu yatağına yatırayım.” Aslan filmin ortalarına doğru sessizliği bozduğunda, Esra da elindeki telefonu bırakıp bakışlarını ona çevirdi. Devrim yaklaşık on dakika kadar önce uyuklamaya başlamıştı. “Olur,” diye mırıldandı. “Beli tutulacak yoksa.”

Aslan, Esra'ya sıkıca yapışmış olan Devrim'in kollarını zor da olsa Esra'nın yardımıyla ondan ayırdı ve uykusunda mırıldanan çocuğu kucaklayıp yukarı doğru yola koyuldu.

Esra da ayaklanıp gerindi ve kendine gelmeye çalıştı. Ayrıca lavaboya da gitmesi gerekiyordu. Fırsattan yararlanıp ilk katı keşfe çıkmasının zamanı da gelmişti.

Esra birkaç deneme sonrasında lavaboyu bulmuştu. Ama uzunca bir süre orada kaldıktan sonra artık daha fazla oyalanamayacağını fark ederek dışarı çıktı. Geçtiği koridoru bulup tekrar salona yöneldiğinde, Aslan'ın koltuğa yayılmış bir şekilde telefonla ilgilendiğini görerek ses çıkarmadan yanına gitmeye karar verdi.

Ve tam yola koyulmuşken gözleri ani bir şekilde kısıldı; sinirle burnundan derin bir nefes verdi.

"Telefonumun sende ne işi var?!" Aslan onun geldiğini elbette fark etmişti ama mesajı okumaya devam etmişti. Yarıda kalmasını istemezdi. Üstelik Esra'yı kızdırmak da hoşuna gidiyordu.

"Hiiç," diye umursamaz bir şekilde ayaklandı. "Sadece mesajlarına bakıyordum." Ardından ona dönüp gülmüseddi. "Ah, neredeydi bu mesaj... Evet buldum."

Esra ona doğru hamle yapıp telefonuna uzandığında geri çekilip devam etti. "Bir odunla aynı eve kısılıp kaldım. S.O.S. Sanırım burada bahsi geçen odun ben oluyorum."

Esra onun mesajlarını görmesine daha da sinir olarak ileri atıldı ve telefonunu almak için yoğun bir çaba içine girdi. "Ver şunu dedim sana. Çabuk telefonumu bana ver!"

Ama Aslan onu umursayıp elini havaya kaldırdı ve

telefonu ondan kaçırdı. “Bu kadar çok istiyorsan almaya çalışabilirsin.” Esra ona meydan okuyan bu adama öfkeyle bakarken koluna uzanmaya çalışarak üzerine doğru cullandı.

“Kimse sana başkalarının özelini karıştırmaman gerektiğini söylemedi mi?” diye bağırdı aynı anda. “Sen hangi hakla benim mesajlarımı okursun?”

Aslan boşa çabalayan kıza bakarken ve oldukça eğlenildiğini yüzündeki gülümsemeye belli ederken “O halde ortada bırakmamalıydın,” diye karşı çıktı. Bileğinin hemen yukarısına batan tırnaklarla sözüne devam edemediğinde tırnaklar daha da içeri gömülmek üzereyken elindeki telefonu koltuğun üstüne fırlatıp Esra’nın hamlesini önlemek için onu bileklerinden yakalayarak vücuduna hapsetti.

Esra ise daha da çıldırmış bir vaziyetti. Kolları Aslan tarafından belinin hemen arkasına kilitlenmiş, üstelik onun kollarının arasına sıkışıp kalmıştı. İkisinin gözleri birbirini bulduğunda Esra ne olduğunu anlayamadan çırpınmayı kesti. Adamın bakışları içini delerken aynı cesaretle ona bakmaya başladı.

“Sakin bir daha telefonuma dokunma.” Aslan kızın bu duruma rağmen aklının telefonda olmasına feci derecede bozularak ona biraz daha sokuldu. Şu durumdan hiç mi etkilenmiyordu?

“O lanet olası telefon umurumda değil,” diye mırıldandığında Esra da gülümsemeye çalışarak “Güzel,” diye söylendi. “Öyleyse anlaştığımıza göre beni artık bırakabilirsin.” Hafifçe geri çekilmeye çalıştığında Aslan’ın yüzünde yine çarpık bir gülümseme peydah oldu.

“Ah işte bunu yapacağımı hiç sanmıyorum,” dedikten sonra hamlesini yaptı. Dudakları genç kadının dudaklarıyla buluştuğunda, uzun bir süre önce tadını aldığı bu lezzete tekrar kavuştuğu için mutluydu.

18. Bölüm

Hüma, Feriştah teyzenin yardımıyla evden içeri girdi. Hemen arkalarında da ne yapacağını bilemeyen bir adet Öykü sabırsızca dikiliyordu. İki gün boyunca hastanede kalmışlardı ve bu sırada da Feriştah teyze, Hüma'nın tam da ondan beklediği gibi, Kartal'ın burnundan getirmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Her lafının sonunda adamı iğneleyip rencide ediyor, sanki oda hizmetçisiymiş gibi sürekli emirler veriyor ve Hüma'yı bahane ederek onu bir güzel kullanıyordu.

Hüma bunu engellemek adına bir şey yapma gereği görmemişti. Feriştah teyzenin oyunları bazen gerçekten de komik olabiliyordu. Hastanede kaldığı sürece boyunca, Öykü'yle araları biraz olsun düzelmiş sayılırdı. İşin aslı, Hüma'nın onu kolay kolay affetme gibi bir niyeti yoktu ama Feriştah teyze, iki kardeş ortada yokken onunla bir konuşma yapmış ve Öykü'nün masum olduğunu dile getirmişti. Bu durum yüzünden oldukça üzgün olduğunu ve bir arkadaş kaybetmesini asla ve asla istemediğini... Hüma yine tek kelime etmemiş de olsa, artık Öykü'ye kızgın bakışlarla karşılık vermiyordu, bu da bir şey sayılırdı.

İşin garip yanı Feriştah teyze gibi birinin, böyle bir durumda Öykü'ye destek çıkmasıydı. Hüma buna anlam veremiyordu çünkü Feriştah teyzeyi tanıyordu. Kadının Öykü'ye onları kandırdıkları için bir güzel bağırıp çağırması gerekiyorken onu savunması Hüma'nın bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünmesine neden olmuştu ama bir süre sonra bunu düşünmekten vazgeçmişti.

Açıkçası Öykü'yü seviyordu, yaptığı şey yüzünden ona çok kırılmıştı ama Feriştah teyzenin konuşmasından sonra artık ona karşı o kadar da öfkeli olduğu söylene-
mezdi.

Hastane kokusunun üstüne sinmesine yetecek kadar orada kalan Hüma, eve adımını atar atmaz derin bir nefes alıp odasına geçti. Arkasından gelen ikiliye döndükten sonra Öykü'nün tereddütlü bir şekilde, "Ben de Devrim'i almaya gideceğim," demesiyle hiçbir şey söylemeden içeri geçti. Ama kapıyı kapamadan önce, Feriştah teyze ve Öykü'nün aceleyle salona geçtiklerini ve fısır fısır bir şeyler konuşmaya başladığını görebilmişti.

Öykü evden içeri girdiğinde salondan gelen sesler üzerine adımlarını oraya yöneltti ve o sırada Kartal, Aslan, Berat ve Devrim'in salonun ortasında futbol oynadıklarını görünce ellerini beline yerleştirerek kısıp gözlerle onları izlemeye başladı.

Kartal ve Aslan bir takım, Berat ve Devrim de bir takım olmuş gibi görünüyordu ve koskoca adamlar, Devrim onlardan uzakken birbirlerine her türlü yanlış yapmaktan geri durmuyordu. Devrim de bunun farkında olmadan futbol oynadıklarını sanıp boş kaleye gol atıyor ve kendi kendine tuhaf hareketler yapıyordu.

Öykü bir beş dakika kadar onları izledikten sonra, Devrim bir gol attı ve "Devyimvuydu, gol oldu!" nidalarıyla Berat'a koştu. Berat onu kucaklayıp gülerken "Karşı tarafta Kartal abi olduğu sürece biz hep vururuz gol olur koçum," diye onayladı onu.

Aslan ve Kartal onlara ters bakışlar yollarken Kartal "Ne diyorsun lan sen?" diye çıkıştı ona. Berat gülerek Aslan'ı işaret etti. "Aslan vurdu ama gol olmadı. Sen daha vuramıyorsun bile."

Aslan, Berat'a sinirli bakışlarla karşılık verirken Kartal anlamayarak "Kim kime vurmuş?" diye sordu tekrar.

Berat içinde bulundukları durumdan büyük bir keyif alarak "Abi sen bilmiyor musun?" dedi neşeyle. "Hüma Hanım'ın arkadaşı Esra var ya. Onu öpmüş bu dangoz. Kızı tam on ikiden vurmuş."

Kartal yüzüne yerleşen sırıtmayla Aslan'a döndüğünde "Niye gol olmadı?" diye sordu muzipçe. Aslan ise Kartal'dan kaçış olmadığını bilerek "Çünkü kız dengesiz abi," dedi sıkıntılı bir şekilde. "Önce defansa geçti, sonra birden karşılık vermeye başlayarak atağa kalktı. Ama en güzel anda da ofsayt bayrağını çekti." Olanları hatırlayınca yüzünü buruşturmayı ihmal etmedi.

"Sonra sanki daha geçen gün beni baştan çıkaran kendisi değilmiş gibi, sapık unvanına layık görerek tokat attı." Kartal kahkahayı bastığında, milletin, karşısında dizlerinin titrediği adamının Esra gibi savunmasız bir kızıdan tokat yediğine inanamıyordu.

"Yüz karasısın oğlum!" Berat, Kartal'la birlikte gülerken "En azından birileri vuruyor da gol olmuyor," dedi. "Hiç vuramayanlar utansın."

Kartal bir hışım Berat'ın yanına gittiğinde, ensesine hiç acımadan geçirdi ve "Al vurdum," diye terslendi.

"Abi ne dedim şimdi ama ben, çocuğun yanında yapılır

mı bu?" Berat kısık sesle bir şeyler mırıldanırken Devrim de durmuş karşısında dönen tiyatroya anlam vereye çalışıyordu. Minik yeşil gözleri fıldır fıldırdı ve odanın içindeki üç adamın üstünde tereddütlü bir şekilde geziyordu. Gözlerindeki parıltılarda onun az önce olan diyalogu enine boyuna düşündüğü belli oluyordu. Gözlerindeki tuhaf parıltı anı bir şekilde söndüğünde, o minik gözler kısılarak hızla karardı. Ve Berat, ne olduğunu anlayamadan Devrim'in kucağından inmeye çalıştığını fark ederek onu telaşla, düşürmemek için yere bıraktı.

Ki bıraktığı anda paytak adımlarla Aslan'a doğru koşan Devrim, bütün herkesi şaşkına çevirdi. "Şen! Şen!" diye nefes nefese bağırان Devrim, Aslan'ın bacaklarına hamle yapıp vurmaya başladığında Kartal yeğeninin neden bir anda böyle çılgına döndüğünü anlamaya çalışıyor; Berat da her zaman kendi kriterlerine göre oldukça uysal davranan Devrim'e sanki uzaylı görmüş gibi bakıyordu.

"Yavaş ol oğlum! Ne oldu sana?" Aslan küçük çocuğu zapt etmeye çalışırken Devrim yüzünde her an ağlayacağını belli eden bir ifadeyle ona döndü. Aslan ona doğru eğildi; Devrim derin bir iç çekip "Şen, Eşya'yı öptün mü?" diye sordu dehşetle.

Odanın içinde kısa süreliğine bir sessizlik hâkim olduğunda Kartal sonunda kahkahasını serbest bırakmış, Berat da bu ufaklığın kuyruk acısının ne olduğunu anlamının verdiği rahatlamayla gülümsemişti.

Aslan ise tamamen karışık bir ruh hali içindeydi. "Eşya'yı nasıl öperşin? Şöylermişin bana? Aslan sana inanmıyorum!"

Devrim hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle dudaklarını büktüğünde, ona gülen iki adama ters bakışlar atıp durumu nasıl kurtaracağını telaşla düşünmeye başladı. Anlaşılan bu küçük afacanın gözü Esra'daydı.

“Oğlum, ben onu öptüm, öptüm ama sor bir neden diye?” Yaptığı tek şey zaman kazanmaya çalışmaktı. Nitekim öyle de oldu. Devrim kafasını kaldırıp titreyen dudaklarla “Neden?” diye mırıldandığında Aslan endişeyle atıldı.

“Hani, insanların bir yeri acıdığına öp de geçsin derler ya. Sen düşünce annen hep senin yaralarımı öpüyor? İşte ben de Esra’nın canı acımasın diye öptüm!”

Kartal ve Berat kahkahalarını boğuk öksürüklerle gizlemeye çalışırken Devrim kaşlarını çatmış durum analizi yapıyordu. Aslan’ın dediklerini tartıyor kendince bir sonuca varmaya çalışıyordu. En sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süre sonrasında “Tamam,” diye fısıldadı. “Ama şa-
kın bir daha öpme. Bana şöyle, ben öperim acısı da geçey.”

Aslan içinde gelen bir dürtüyle ‘Hop, sana n’oluyor?’ diye sormak istese de, çocuğun üstüne gitmenin doğru olmadığına karar vermiş olacak ki sonunda “Tabii ki ko-
çum,” diye güldü onun omzuna vurarak. “Bir daha he-
men sana söylerim.”

Kartal yeğeninin Esra’ya vurgun haline güldü; o sırada Devrim dikleşerek böbürlendi. “Aynen öyle koçum,” derken yüzünde kendinden emin bir gülümseme vardı. “Bundan sonra Eşya da Hüşâ da bana emanet.”

Berat kahkahasını daha fazla tutamadığında Aslan ve Kartal’ın tuhaf bakışlarla Devrim’i kestiğini görerek araya girdi. “Gel bakalım sen buraya,” dediğinde, çocuğu kucağına alıp etrafında döndürdü ve tam da o sırada gi-
rişteki sütunlardan birine yaslanmış kısık gözlerle onları izleyen Öykü’yle göz göze geldi.

Ani bir şekilde durduğunda tüm gözler önce onlara sonra da Öykü’ye dikilmişti. Ve Öykü çok geçmeden göğ-
sünde birleştirdiği ellerini çözüp onları yavaşça alkışladı.

“Aferin, gerçekten!” diye sinirle konuştuğunda Berat dudaklarını birbirine bastırıp Devrim’e daha sıkı sarıldı. Bu çocuk şu an için onun tek kurtuluşuydu. “Size cidden inanamıyorum. Hepinizin hali içler acısı. Küçük çocuğun yanında söylediklerinize bakın.”

Kartal araya girip “Abla, abartma küçük dediğin çocuk pek çok kişiye taş çıkartır,” diye itiraz etti. Ama Öykü ona aldırmayıp Berat’ın yanına gitti ve Devrim’i onun kollarından çekip aldı. “Size çocuk emanet edende kabahat...”

Devrim annesinin boynuna doladığı kolları gevşediğinde “Ama anneşi, biz çok güzel şeyley yaptık,” diye karşı çıktı. “Onlay bana çok iyi baktı.”

Öykü oğlunu susturmak için bir şeyler diyeceği sırada, salonu dolduran bir başka sesle susmak zorunda kaldı.

“Kartaaaal! Canım salonda mısınız?” Bir çift sarı saç görüş alanına girdiğinde yüzünü buruşturup Kartal’a keskin bir bakış attı.

Kartal’sa içeri giren Nisan’a kısa bir bakış attı. Onu bugün görmeyi beklemiyordu. Son zamanlarda onu pek görmemişti. “Nisan? Geleceğini niye haber vermedin?” diye sorduğunda Nisan buna hiç aldırmadan onun yanına gelip yanaklarına sulu öpücükler kondurdu. Kartal ilk defa hissettiği bu tuhaf huzursuzlukla, onun dudaklarına yönelen bakışlarını anında fark ederek geri çekildi ve Öykü’nün bakışlarına aldırmamaya çalıştı.

“Çok özledim seni.” diye mırıldanan kadın, Kartal’a sokulmaya çalıştığında Öykü boğazını temizleyip araya girdi.

“Kartal’m bebeğini taşıyan kadın, düşük tehlikesi yaşarken senin peşinde dolaşmaması normal...” Nisan bakışlarını Öykü’ye çevirip ona soğuk bir bakış yolladığında “Ay evet.” diye sitem etti yapmacık bir tonlamayla. “Haberim var. Umarım durumu şu an iyidir.”

Öykü tek kaşını kaldırıp ona sorgulayan bakışlar yolladığında Nisan tekrar Kartal'a dönüp kollarını onun beline sardı. Bu adamı özlemişti. Ablası Öykü umurunda bile değildi. Bir haftadır sevgilisine hasret kalmıştı ve Kartal'a ne zaman ulaşmaya çalışsa, adam onu mutlaka geçiştiriyordu. Kadın içgüdüleri onu fazla boşladığını haykırırken Nisan oldukça kötü bir hafta geçirdiğinden emindi.

O aptal kadının düşük tehlikesi yaşaması hiç iyi olmamıştı. Kartal'ın ona olan bakış açısının bir şekilde değiştiğinin farkındaydı. Salak bir kadın değildi. Neyin ne olduğunu görebiliyordu.

Kartal'la uzun bir süreden beri ciddi olduğunu düşündüğü bir ilişkileri vardı. Hatta çok kısa bir süre önce nişan moduna geçiş yapmıştı. Kartal'ın bir şeylere hayır dememesi onu cesaretlendiriyordu. Ama ne olduysa her şey çok kısa bir sürede olmuştu.

Gecenin bir yarısı Kartal onun evine gelmiş ve gün içinde bir bebeğinin olduğunu öğrendiğini söylemişti. Adam oldukça sarhoştı, bu yüzden Nisan'ın yüzündeki ifadeyi görememişti. Öyle ki kadın o sırada sinir krizi geçiriyor gibiydi. Başka bir kadının aralarına girecek olması onu kıskançlık krizini sokmuştu. Kartalı bir yıldan beri tanıyordu ve onun bebek sevgisini biliyordu. Bunu hep kendisi yapmak istemişti ama araya aptal bir kadın girmişti. Ve her şeyi berbat etmişti.

Kartal o akşam bebeği alacağını, ona başkasının bakmasının imkânsız olduğunu ve endişelenmemesi gerektiğini; bebeğin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemişti. Ki öyle de olmuştu. İlk zamanlar her şey yolundaydı, Kartal'da bir değişiklik yoktu. O gece söylediği şeyler Nisan'ın başka şeyler düşünmesine neden olmuştu ve nişan olayının çok yakında olacağını sanmıştı.

Ama ne olduysa olmuştu. Genç kadın bir süre sonra Kartal'daki değişikliğin farkına varmıştı. Önce neden ol-

duğunu anlamamıştı ama en sonunda olayın o kadınla ilgili olduğunun farkına varmıştı. Bir gece Kartal yanında uzanmış yatarken uyku sersemliğiyle, bir şeyler gevelemişti ve Nisan bundan sonra çok daha dikkatli olması gerektiğini anlamıştı. Çünkü Kartal 'Hüma' diye sayıklamış ve bebeği ondan nasıl alacağını, buna vicdanının pek de elvermediğini söylemişti. Ve Nisan, bebeği alıp kendisinin bakacağını söyleyen adamın o gece sarhoşluğun verdiği dengesizlikle konuştuğunu anlamıştı.

Nisan o zamandan beri elinden gelen her şeyi yapıyordu ama Kartal'ın artık kendisiyle nadiren sevişmesi bile durumu net bir şekilde özetliyordu.

Daldığı düşüncelerden sıyrıldığında Öykü'nün "Ne kadar iyi olabilir?" diye terslendiğini duydu. Bu kadın daha şimdiden Hüma'nın tarafına geçmiş gibi duruyordu. Nisan kendini Öykü'ye sevdirmesi gerektiğini biliyordu; çok da uğraşmıştı ama nedense kadın soğuk bakışlarını üzerinden hiç eksik etmiyordu.

"Elbette," diye mırıldandığında Kartal'a dönüp başını göğsüne yasladı. "Bugün bir şeyler yapalım mı?"

Öykü gözlerini devirip kısık sesle bir şeyler söylenirken Kartal ona kısaca sarılıp yanağına bir öpücük bıraktı. "Önce Hüma'yı kontrol edip sonra da şirkete geçeceğim. Başka bir zamana..."

Nisan dudaklarını büküp onunkilere bir öpücük kondurdu ama Kartal hemen geri çekildi. "Devrim..." diye mırıldansa da, Nisan sorunun Devrim olmadığını biliyordu. O lanet olası kadındı tek sorun! Kartal'a her ne yapıyorsa, onu buna pişman edecekti.

"Lütfen," diye cıvıldadığında Kartal geri çekilip Öykü'ye döndü. "Siz hazırlanın ben de on dakikaya aşağıda olurum." Nisan'ın bu şımarık halleri başlarda oldukça hoşuna gidiyordu. Onunla ilgilenmek, uğraşmak, her

dediğini yapmak... Ama son zamanlarda onun bu dudak bükmeleri bile adama batmaya başlamıştı. Bu çocuksu hareketleri yüzünü buruşturmasına neden oluyordu. Nisan, Hüma'dan bir iki yaş büyük olmasına rağmen, ondan çok daha çocuksu davranıyordu ve Kartal ister istemez bu ikiliyi karşılaştırma gereği duyuyordu.

Canı sıkkın bir şekilde Nisan'a bir veda öpücüğü verip Berat'a "Nisan'ı istediği yere kadar bırak," dedi ve "Sonra görüşürüz," dedikten sonra odasına doğru yola koyuldu.

Arkasında oldukça kızgın bir kadın bıraktığının farkında değildi. Oysa Nisan şu an, o kadın için reddedilmiş olmanın verdiği öfkeyi yaşıyordu. Kartal eskiden olsa, anında evet derdi. Hoşuna gitmeyen bu düşüncelerle kapağıya yöneldiğinde Kartal'daki bu değişimi düzeltmek için bir şeyler planlamaya başlamıştı bile. O da Nisan'sa, o aptal kadının Kartal'ı elinden almasına izin vermeyecekti!

19. Bölüm

Kartal, kontağı çalıştırıp bahçeden çıktığı andan itibaren yanında huysuzca kıpırdanan ablasına kısa bir bakış atıp "Söyle hadi," dedi oflayarak. "Deminden beri kıvranıyorsun."

Bu Öykü için oldukça yeterli bir onaylamaydı. Konuşmayayım hadi diyordu içinden ama daha fazla dayanabileceğini de sanmıyordu.

"Gerçekten Nisan mı?" diye çıkıştığında dudaklarını büzdü. "O kadında ne bulduğunu gerçekten de anlamıyorum. Yapmacık, şımarık ve de aptal."

Kartal ondan tam da bu kelimeleri duymayı bekliyordu. "Evet, farkındayım," dediğinde Öykü ona oldukça kötü bir şekilde bakmıştı. "Ama her dediğimi yapıyor ve beni nasıl memnun edeceğini iyi biliyor."

Öykü'nün tekrar ağzını açacağını gördüğünde eliyle onu susturup açıklamaya devam etti. "Ama sakın ol. Nisan... Bilmiyorum başlarda onun bu uysallığı hoşuma gitmişti. Evet, istediğimde kendini tamamen benim kontrole bırakabilecek bir kadındı zaten. Benim için idealdi."

Derin bir nefes alıp yüzünü buruşturdu. "Ama artık eskisi gibi düşündüğüm söylenemez." Öykü ani bir şekilde ona dönüp kaşlarını kaldırdığında kardeşinin doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu.

Eğer... Eğer gerçekten de eskisi gibi düşünmüyorsa, bu Kartal için oldukça önemli bir adımdı. O kadın onu bir sene boyunca yeterince zehirlemişti. Üstelik Öykü, kardeşinin otoritesini ilişkilerinde dahi elden bırakmadığını, bir kadının Kartal'ı fethedebilmek için ona tek bir konuda bile karşı gelmemesi gerektiğini biliyordu. Ve o kadın, bunu oldukça iyi başarıyordu.

"Bu da ne demek?" diye üstüne gittiğinde arkada oturan ve müzik dinleyen Devrim'e kısa bir bakış attı.

"Bilmiyorum," diye sıkıntıyla terslendi Kartal. "Sanırım artık tüm o çocuksu hareketleri batmaya başladı. Canımı sıkıyor. Ve kendi kendine gelin güvey oluyor."

Öykü dudaklarını birbirine bastırıp gülümseyerek önüne döndüğünde bir yıl boyunca Nisan'la birlikte olan Kartal'ın bu ani değişimine neden olan şeyi düşündükçe çılgılık atası geliyordu. Şüphesiz ki, adamın aklını karıştıran kişiyi çok uzaklarda aramaya gerek yoktu.

Kartal o gün Hüma'nın yanına gitmişti gitmesine ama hastanedeki tavırlarında kararlı görünen Hüma yine tek bir kelime bile söylememişti. Kartal onu uzunca bir süre konuşturmaya çalışsa da kadının verdiği tek tepki en sonunda sıkılıp uyumaya çalışmak olmuştu.

Ertesi gün holdinge gitmeden önce tekrar onun yanın uğramıştı. Hüma kendine gelmiş gibi görünüyordu ama Esra'nın bile o düşük çenesine rağmen konuşturamadığı kadın elbette ki Kartal ile de konuşma belirtisi gösterme-

mişti. Öykü'den aldığı bilgilere göre Feriştah Hamm ve Esra, kadını konuşturmak için yoğun bir savaşıñ içine girmişlerdi. Esra yedi yirmi dört susmayarak onu sinirlendirmeye, Feriştah teyze ise daha ılımlı yaklaşarak derdini anlamaya çalışıyordu. Öykü ise kadının halinden anlayıp ona istediğı sessizliğı vermeyi uygun görüyordu.

Kartal da normal bir zamanda bunu destekleyebilirdi ama Hüma'nın bu hali ona engel oluyordu.

Üçüncü gün onun gönlünü almak için bir buketle gelmişti bu yüzden. Ama elbette ki bu Hüma'nın onları affetmesini sağlayamamıştı.

Şimdiyse çaresiz bir şekilde odasının kapısında dikiliyordu. İşe gitmeden önce buraya uğramak bir rutin haline gelmişti ve Kartal artık bir süre sonra Hüma'nın bundan sıkılıp isyan etmesini umuyordu. Kapıyı bir kez tıkladıp biraz bekledikten sonra içeri girdiğinde Hüma'yı yine yatakta yatarken buldu. Zaten düşük tehlikesinden sonra uzun bir yatak istirahati gerekiyordu. Hüma en azından bunun üzerine direktmiyordu. Gerçi direktme gibi bir durum söz konusu olamazdı çünkü kadın olanlardan sonra kendine çok daha fazla dikkat eder hale gelmişti.

"Günaydın."

Hüma birkaç günden beri iyice aşına olduğı bu sesin sahibini anında tanıdığı için gelenin kim olduğuna bakma gereğı görmedi. Kartal her zamanki gibi yine uğramış olmalıydı. Hüma onun bu ısrarının ne zaman biteceğini merak ediyordu. Çünkü bu ziyaretler sinirini bozmaya başlamıştı.

"Harika, hâlâ dilimizi yutmuş gibi yapmaya devam ediyoruz bakıyorum da." Bir tepki emaresi göstermemek için kendini tutarken bakışlarını açık perdeden dışarıya çevirdi ve o yokmuş gibi yapmaya devam etti.

“Bazen diyorum, acaba sen sağır oldun da biz boşu boşuna konuşmuyor diye tasalanıyor muyuz?” Dudaklarını birbirine bastırarak bu sataşmaya kayıtsız kalmaya çabaladı. Adamın sürekli saldırı biçimindeki sözleri Hüma’nın direniş sistemini oldukça zorluyordu ama şu zamana kadar bunu gayet güzel bir şekilde idare etmişti.

“Ya da geçici körlük başlamış da olabilir.” Adamın hareketlenip önüne geçmesiyle Hüma, bakışlarını ondan kaçırmayıp dik dik baktı. Gözleriyle kısa bir konuşma yapan ikiliden pes eden kişi Kartal oldu. “Şöyle bakma bana.” Normal bir zamanda olsalar Hüma buna kıkırdayabilirdi.

“Senin burada nasıl, diye sorman gerekiyor.” Kartal onun yanına oturup gözlerini tekrar ona diktiğinde devam etti. “Benim de böyle işte diye yanıtlamam...”

Hüma ilk kez bu klişe karşısında gözlerini devirip ona baktı. Ne yaptığını anlaması içinse iki saniye geçmesi gerekmişti. Ona bir tepki verdiğini fark ettiğinde yine kendini tutamayıp ellerini telaşla ağzına götürdü. Çünkü tam da o sırada, ben ne yaptım diye sitem etmesine ramak kalmıştı.

“Söyle söyle. Hadi tutma kendini. Sence de çok zor değil mi bu tepkisizlik? Her şeyi içine atman, imalarına cevap vermemen?” Kartal kadını günler sonra nasıl konuşturabileceğini anladığında acımasızca devam etti. “Ya da dur... Verecek bir cevabın mı yok yoksa? Söyleyecek bir şey bulamıyor musun? Veya konuşmaya başladığında kendini tutamamaktan mı korkuyorsun? İstemediğin şeyler söylemekten ve beni haklı çıkarmaktan... Evet evet, sen korkuyorsun çünkü korkağın tekisin! Ağzını açtığın an her şeyin mahvolmasından korkuyorsun. Bu kadar güçsüzsün!”

Hüma duyduklarının şokuyla öylece kalakaldığında

gözleri hiddetle parlamış, dudakları da sıkıca birbirine kenetlenmiş iki yanında yumruk olan elleriyle de bir sinir krizi geçirmenin eşiğinde gibi görünüyordu.

“Yeter!” Sonunda kendini tutamayıp odayı sesiyle inlettğinde “Sus artık!” diye bağırdı. “Kolay mı sanıyorsun? Tüm bunları yaşamak? Ne hissettiriyor bilmeden konuşuyorsun! Sen bebeği düşürme fikrinin beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun da konuşuyorsun? Ona bir şey olacak diye ne kadar korktuğumu, onu benden alacaksın diye gecelerce kara kara düşündüğümü, tüm bunların ne demek olduğunu biliyor musun? Evet korkuyorum! Gözümü kırpmadan canımı verebileceğim bebeğimin ellerimin arasından kayıp gitmesinden korkuyorum! Oldu mu, istediğini aldın mı? Evet, ben korkağın tekiyim!”

Kartal sonunda derin bir nefes aldığında üstünden koca bir yük kalkmışçasına neşeyle gülümsedi. Bir zafer gülümsemesi değildi bu, rahatlamaydı. Mutluluktı... “Özür dilerim.” Az önce yüzüne yerleştirdiği sahte ifadeyi üstünden atabilmiş olmanın sevinciydi ve Hüma’nın sonunda onunla konuşmuş olmasının verdiği neşeydi. Ve tek söylemek istediği şey, her şey için özür dilemekti.

“Sana yaşattığım tüm bu kötü şeyler için özür dilerim. Az kalsın bebeği düşürmene neden olacağım için özür dilerim! Çok pişmanım ve inan bana ben de en az senin kadar korktum onu kaybetmekten. Aklımı kaçıırıyordum... Size benim yüzümden bir şey olacak diye.”

Hüma gözünden akmaya çalışan gözyaşlarını seri bir şekilde engellediğinde hafifçe yutkunarak “O zaman onu benden ayırma,” diye mırıldandı. “Bunu bize yapma.” Sesi titreyip çatladığında yandaki komodinde duran bardağı titreyen parmaklarıyla kavradı ve aceleyle dudaklarına dayayıp bir yudum aldı.

Kartal ne yapacağını şaşırması bir halde bakakaldığında vicdanı ve istekleri birbirine girmiş, ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. "Ayırmayacağım." İçi yana yana mırıldandığında Hüma'nın ona dönen gözlerine dikti gözlerini. "Başka bir çözüm bulacağım."

Hüma o çözümün ne olacağını bilmiyordu ama şu an duymak istemediği kesindi. O yüzden gözlerini kapayıp ortada olan gerçekle yetindi. Ayırmayacağım demişti, Hüma bunun öylesine söylenen bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Kartal merdivenleri aceleyle çıkan Devrim'i yüzüncü kez uyarmasına rağmen bir değişiklik olmadığını görerek susmayı tercih etti. Bugün Devrim'in ısrarı üzerine Luna-parka gitmişlerdi ve birkaç saatin sonunda Devrim sanki bunu isteyen kendisi değilmiş gibi birden geri dönmek için sızlanmaya başlamıştı. Hastası olduğu çizgi filmin yarın değil de bugün olduğunu hatırladığı içindi bunlar... Arabada da iki saat Öykü'ye neden çizgi filmin bugün olduğunu hatırlamadığı için kızıp durmuş sonunda da önde oturan ikiliyi çileden çıkarmıştı.

Öykü sonunda eve ulaştıklarına sevinerek anahtarı çevirip içeri girdiğinde Devrim de arkasından koşarak içeri girdi ve ayakkabılarını bir kenara fırlatıp doğruca salona koştu. Çok sevdiği çizgi filmin yaklaşık on dakikasını kaçırmıştı. Kartal hız sınırlarını zorlayıp eve olması gerekenden daha erken vardığında yeğenini sonunda susturabildiği için halinden memnundu.

Öykü'nün arkasından içeri girdiğinde Esra da aynı anda salondan çıkınca Kartal'a kısa bir bakış attı ve hor-murdanarak Öykü'ye hoş geldin dedi. Kartal ise ona al-

dırmadı. Bu küçük cadıyla uğraşması gereken kişi, bel-
liydi.

“Hüma nerede?” Esra kısık gözlerle ona baktığında
“Sana ne?” çıkıştı anında. Bu adama olan öfkesi silinme-
mişti.

Oysaki Kartal onun bu çıkışına sinirlenmedi bile. “Seni
ve bu zehirli dilini susturmak için onlarca güzel yol var-
ken Aslan’ın neden böyle bir yol seçtiğini hâlâ anlamış
değilim.” Genç kadına alaycı bir şekilde elindeki kozu
sunduğunda Esra’nın kırmızı bir suratla ona sinirle bak-
ması oldukça hoşuna gitti.

“Odasında!” Esra ciyaklayarak içeri yöneldiğinde Kar-
tal da yüzündeki gülümsemeyle koridoru aşır kapısı ara-
lık olan odanın önüne geçti. Hüma yatakta uzanmış, elle-
rini karnına dolamış gözlerini tavana dikmiş bir şekilde
yatıyordu. Boğazını temizleyip içeri girdiğinde kadının
onu görüp toparlanmaya çalışmasıyla hızla onun yanına
ulaşır onu yatağa bastırdı.

“Hey, ani hareketler yapmaman gerekiyor,” diye uyar-
dığında onun kalkmayacağını anlayıp yatağın kenarına
oturdu. “Nasılsın?”

Hüma, Kartal’ı ani bir şekilde görmeyi beklemediği
için şaşkınlığından tam anlamıyla sıyrılamasa da “Daha
iyiyim.” demeyi başardı.

Kartal onun iyi görüldüğünden emin değildi. Burnu-
na gelen kokulardan, onun banyo yaptığını anlayabili-
yordu ve saçları da hâlâ hafif nemli gibiydi. Ama banyo
onu kendine getirmiş miydi, onu bilmiyordu. Yüzü hâlâ
solgun, yanakları da sapsarıydı. Üstelik gözlerinin altı da
bir hayli şişti ve Kartal bu görüntüye içten içe sinirlen-
diğini hissetti. Onunla ilk karşılaştığında Hüma oldukça
çekici ve alımlı bir kadındı.

“Çok solgun görünüyorsun,” diye çıkıştığında Hüma “İyiyim ben,” diye karşı çıktı. Hüma gerçekten de iyi hissediyordu. Kartal’ın eli ani bir şekilde yanağında dolaştığında Hüma şaşkınlıkla bocaladı.

Parmak boğumları soğuk yanağında gezindiğinde Hüma nedense terlediğini hissetti bir an için. “Hayır, yanakların sapsarı...” Kartal sanki bir deney yapıyormuş gibi büyük bir dikkatle onu incelerken Hüma ne yapacağını bilemedi. “Yüzüne hâlâ renk gelmemiş.” Sonra kaşlarını çatıp aklına gelen şeyi dile getirdi. “Sen yemek yedin mi?”

Hüma, Kartal’ın her söylediğine ayrı şaşırıırken başını hayır anlamında sallayıp “Canım istemiyor,” diye geveledi. Bu anlaşmanın böyle olacağını hiç mi hiç düşünmemişti. Adamın bu ilgili görünen tavırları tuhaftı.

“Bir şeyler yemelisin.” Kartal kaşlarını çatıp ayaklanacağı sırada cebinde titreyen telefonu fark etti. Geri çekilip telefonu çıkardı ve ekranda yazan ismi görüp aramayı reddetti.

Nisan’la kısa süre önce ayrılmışlardı ve kadının onu araması da neydi? Kartal nedensizce sinirlendiğini hissettiğinde Hüma’ya döndü ve kadının onu incelediğini fark etti.

“Önemli bir şeyse bakabilirsin.” Hüma ise bunu neden söylediğini anlayamamıştı. Adamın kaşlarının neden bir anda çatıldığını da...

“Hayır, önemli bir şey değil.” Ayaklanıp salona geçtiğinde Esra ya da Öykü’ye yemek mevzusunu dile getirecekken mutfak tezgâhının üstündeki tepsiyi gördü ve hızlı adımlarla oraya ilerledi ve tepsiyi eline aldığı anda Esra’nın “Boşuna uğraşma” diye söylendiğini duydu. “İki saattir dil döküyorum. Ama yemiyor.”

Kartal ona cevap vermeden odaya girdiğinde “Doğrul

bakalım" diye mırıldandı. Hüma her ne kadar doğrusa da, bir şey yemeyecekti. Boğazı acıyordu ve canı da hiçbir şey istemiyordu.

Kartal'ın tepsiyi kucağına bırakmasıyla ona kısa bir bakış attı. "Yemeyeceğim." Kartal ise bu kadının onun dediği bir şeyi itiraz etmeden yapabilmesinin ne kadar mümkün olduğunu sorguladı kısa bir süre. Sanırım hiçbir zaman...

"Bir şeyler ye," diye emrettiğinde Hüma kaşlarını çatıp ona meydan okudu. Bu emrivaki tavırlar da neydi böyle? Kartal ona doğru eğildiğinde yüzleri aynı hizaya gelince duraksadı ve "Ya sen yersin ya da ben zorla yediririm," diye etkili bir tehditte bulundu.

Esra da aynı şeyi söylemişti ama Hüma onun bunu yapmayacağını bildiği için oralı olmamıştı. Ama karşısındaki adamın gayet ciddi olduğunu görebiliyordu. Kartal'm ona zorla yemek yedirmesindense kendi yemeyi tercih ederdi.

Çatalını patates yemeğine batırdığında ona "Yiyorum," diye sitem etti. "Oldu mu?" Kartal ise onun bu sinirli haline gülümseyip kollarını göğsünde buluşturdu. "Devam et."

Hüma gözlerini devirip patates yemeğini, havuçlarını ayıklayarak yedi ve tepsiyi geriye itti. "Daha fazla yemeyeceğim," diye de gayet net bir şekilde konuştu. Bu kadarını bile zor yemişti.

Kartal eliyle tepsiyi işaret ettiğinde "Sana onları keyfimden yedirmiyorum biliyorsun değil mi?" diye sordu. "Bedenin bir hayli bitap düştü ve enerjini toplaman gerekiyor, kendini düşünmüyorsan bebeğimizi düşün ve ona göre beslenmene dikkat et."

Hüma her defasında bu adamın haklı çıkan taraf olmasına bozulup homurdandığında "Seninle konuşmaya

başlamam, bana her dediğini yaptıracağın anlamına gelmiyor biliyorsun değil mi?" diye karşı atakta bulundu.

Kartal ise onun sinirlendikçe yüzüne yayılan renklerle canlandığını fark ederek geniş bir şekilde gülümsedi. Odaya girdiğindeki bitkin kadın, şu an ona karşı gelebilecek kadar güçlü görünüyordu. Kartal her nedense bu durumdan pek hoşlanmasa da onun bu güçlü halini sevdiğini fark etti. Soluk bir surat, boş bakışlar, umursamazlık Hüma'ya göre değildi.

"Bir şeyin olmasını istiyorsam o olur güzelim." Kartal ona doğru eğilip bakışlarını gözlerine kilitledi. "Uğraşmama gerek yok." Ardından dudaklarını yavaşça onun alnuna bastırıp geri çekildi. "Güzel, kıpkırmızısın ama ateşin yok."

Hüma kaşlarını çatıp geri çekildiğinde adama "Bunu bir daha yapma," diye ciyakladı. Ne diye öpüyordu ki onu, derece diye bir şey vardı. Hani çok gelişmiş olanından...

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı dikte etmekten vazgeç. Çünkü sen ne diyorsan hep tersini yapmak gibi bir eğilimim var." Ardından onun sonunda renklenmiş yüzüne memnun bir bakışlarla göz gezdirdi.

Onun bir şey demesine fırsat vermeden geri çekilip gözlerini kadının karnına dikti. "Akşam uğrayacağım. Eğer geri geldiğimde seni daha canlı bir şekilde bulmazsam kork benden."

Hüma cümlelerin sonundaki kelimelere takılıp istemsizce kıkırdadığında dudaklarını son anda birbirine bastırıp ona baktı. Kork benden mi?

"Gülmeye devam et." Kartal yakıcı bakışlarını ona diktiğinde Hüma kıkırdamayı kesip ciddileşti. "Söylediklerimi ciddiye al Hüma. Ben boşa konuşmam." Hüma bundan emindi. Suratını asıp ona baktığında Kartal ko-

modinin üstünde duran telefonu işaret edip "Gün içinde arayabilirim. O telefona bakacaksın," diye devam etti.

"Bir emir listesi yap istersen, daha kolay olur." Hüma kısık sesle söylendiğinde Kartal gülümseyip onu onayladı. "Nasıl istersen, çok geçmeden elinde olur."

Ardından onu susturup "Akşam kontrole geleceğim," diye hatırlattı ve odadan çıktı. Hüma'ysa, adamın bu değişik tavrının iyi olup olmadığını düşünmekle meşguldü. Bunlara aldırmamaya karar verip tepsiyi konsolun üstüne bıraktı ve yatağın içine doğru kayıp gerçekten de biraz dinlemesi gerektiğine karar verdi.

Lanet olası adamın mantıklı emirleri onu daha ilk günden sinir etmişti!

O gün Hüma için oldukça sıkıcıydı. Esra gün boyunca tepesinden bir an bile inmemiş, beslenme bozukluğuyla ilgili pek çok nasihat vermiş, Hüma'yla konuşmadığı zamanlarda ise enerjisini bebişle konuşarak harcamayı tercih etmişti. Hüma yataktan çıkmaması gerektiğini bildiği için bir yere de gidememişti. Bu da Esra'ya karşı aldığı sayılı mağlubiyetlerden biri olsa gerekti.

Allah aşkına! Esra manyağı, bebişle konuşurken Hüma'yı çılgına çevirmişti. Başlarda normal giden konuşma oldukça saçma yerlere doğru ilerlemişti. Hüma Esra'nın bebişin göz rengi üzerine nutuklar çektiği diyalogun sonrasında susacağını düşünmüştü ama bu kız susmak nedir gerçekten de bilmiyordu.

"Bak bebiş. Sen doğduktan sonra seninle öyle bir ilgileneceğim ki annene değil bana çekeceksin." Elini Hüma'nın karnına koymaya çalıştığında Hüma onun koluna vurarak bunu engelledi. "Her neyse sen ona bakma.

Hımm, ne diyordum? Hah biraz büyüdüğünde ki şöyle bir durum var, bence sen kız olacaksın, seninle öyle şeyler yapacağız ki, eğlenceden anlamayan annen bunun için bana her ne kadar şimdi kızsda da sonradan çok teşekkür edecek."

Hüma gözlerini devirip "Ancak rüyada görürsün," diye söylendi. "Bebeğimi sana emanet edecek kadar delirmedim." Esra arkadaşının sözlerine aldırmadan hayallere dalıp, devam etti.

"Ay sana böyle çok güzel ciciler alacağız. Pileli pileli etekler, tatlı mı tatlı elbiseler, hatta seni gören çocuklar peşinden ayrılamayacak. Gör bak sen bana benzeyeceksin."

"Aman Allah korusun!" Hüma bunu öyle içten söylemişti ki Esra sonunda onu fark edip susmayı başardı. Ama öte yandan başka bir ses daha araya girmişti.

"Bebeğim için ne gibi hayallerin var bilmiyorum ama kafandan silsen iyi olur. Ve evet, dediğin gibi kız olursa, peşinden koşan her çocuğu buna pişman ederim."

Hüma ve Esra aynı anda kapıya baktılar. Esra bir hıh sesi eşliğinde ayağa kalktı. "Emin ol Hüma'ya benzemesini sen de istemezsin."

Odadan çıkarken sırtına bir yastık yemekten kurtulamayan Esra, çıkmadan dönüp Kartal'a "Gözüm üzerinde olacak," diye çıkıştı.

Kartal bu kadının derdi ne, bir türlü anlayamıyordu. Bütün gün toplantılara katılmıştı ve başı feci derecede ağrıyorken onun sesini duymak çok daha kötü bir etki yaratıyordu üzerinde. Yüzünü buruşturup Hüma'nın yanına ilerledi; kalçasını komodinin üstüne dayadı ve sorgular gibi onu inceledi.

"Yemek yemişsin ve sorun çıkarmamışsın." Hüma bu sözler üzerine kaşlarını çatığında ona inanamıyormuşçasına baktı.

“Affedersin de, oradan bakınca sürekli sorun çıkartan biri gibi mi görünüyorum?” Kartal onun kendine geldiğini anlayarak gülümsedi. “Evet, belli olmuyor mu?” Bir eliyle onu gösterip alaycı bir şekilde sırttı.

Hüma ise gittikçe yüz bulan bu adama sinirlenmekle meşguldü o sırada. “Seninle konuşmaya başladığım güne lan-” Kartal araya girip onu susturduğunda suratını asarak o saçma güne içinden bir lanet savurdu. Ah evet, sinirlenmemesi, üzülmemesi gerekiyordu. Yoksa bebeği düşebilirdi!

Ama Kartal kendisine hükmetmeye çalışmaktan hiçbir zaman vazgeçmiyordu. Şu an bile bunu anlamıştı. Daha bu sabah ona emirlerini sıralamamış mıydı?

“Sakin ol.” Kartal hiç istifini bozmadan rahat bir şekilde konuştuğunda Hüma dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı burnundan. Ardından da “Bana emir verme!” diye çıkıştı. “Arkadaşlar birbirine emir vermez.” Evet bu hastanedeki arkadaş olalım konuşmasına yapılmış bir göndermeydi, Hüma onu da unutmuş değildi.

Kartal sabahtan bu yana kadındaki bu değişime neden olacak şeyleri kısaca gözden geçirdiğinde, Esra’nın kadının aklına girmiş olduğu seçeneğini duruma daha yakın buldu. Tabii Hüma’nın hormonal değişimleri de ondaki bu dengesizliği açıklayabilirdi ama söz konusu Esra olunca ilk seçenek daha mantıklı görünüyordu.

“Arkadaşlar birbirlerini öldürmek ister gibi de bakmaz.” Kartal durumu şakaya vurmak için gülümsediğinde Hüma küçük bir çocuk gibi dudak büküp kaşlarını kaldırdı. “Seni öldürmemem için tek bir neden söyleyebilir misin? Bebeğimi almaya çalıştın.”

Kartal tekrar başa döndüklerini fark ederek kollarını göğsünde birleştirdi ve yanda duran tekli koltuğa oturup

ona döndü. "Beni öldürmek istemezsin çünkü kızsan da ben onun babasıyım."

Hadi ya? Ben de bunu bilmiyordum zaten!

Hüma ona sinirli bir şekilde bakıp susma hakkını kullandı. Nedenini bilmediği bir şekilde bir anda sinirlenmişti ve kendini bu konuda kontrol edebileceğini de sanmıyordu.

"Kontrollerini yaptığına göre artık gitsen diyorum." Kartal onun bu akşam her zamankinden fazla saldırgan olduğuna karar verdi ve çok fazla uzatmamaya karar verip ayaklandı.

"Ters tarafından kalkmış gibi duruyorsun. Başka bir zaman tekrar gelirim." Ona sevecen bir şekilde gülümsemek isterdi ama Hüma buna fırsat vermeden "İyi edersin," diye terslendi.

bir hafta sonra...

Hüma hastaneden çıkali iki hafta oluyordu. Bu süre boyunca yaptığı tek şey yatmak, yatmak ve yatmaktı. Feriştah teyze ve Öykü onun etrafta dolaşmasına izin vermemiş, onu yatak hapsine tabii tutmuşlardı. Bu süreç Hüma için oldukça sıkıcıydı. Düşük riski vardı ama sürekli yatmak artık bir taraflarının ağrmasına neden olmuştu. Üstelik tüm günü boş boş geçirmek de ayrı bir işkenceydi.

Ama çok şükür ki bugün Hüma sonunda o sınırları aşmayı başarmıştı. İki hafta boyunca canı çıkmıştı ve bugün Öykü'yü ikna edip dışarı çıkmayı başarmıştı. Temiz hava ve yürümek ona iyi gelmişti. Kendini oldukça iyi hissediyordu ve özgürlüğüne kavuştuğu için halinden memnundu.

"O salata bitecek." Öykü'nün sesiyle kendine geldiğinde çatalını masaya bırakıp bardağa uzandı. Elbette Öykü onu yalnız bırakmamıştı. Yemeğe gitmeyi şart koşmuştu

ve ancak bu şekilde dışarı çıkmasına izin vermişti. Çünkü Hüma her ne kadar toparlanmış da olsa, iştahı anormal sayılacak derecede kapanmıştı.

Suyunu içtikten sonra el mahkûm salatasının yeşilliklerini çatalına dolayıp salatasından kocaman bir lokma aldı. Ardından arası hâlâ biraz daha limoni olduğu Öykü'ye "Oldu mu?" diye çıkıştı. Bu sıralar yaptığı bir diğer şey de buydu. Çok çabuk sinirleniyordu ve etrafındakilere de sürekli agresif yanıtlar veriyordu. Feriştah Teyze bu konuda dokunulmaz olan kişiydi ve ona göre Hüma'nın bu tavırları bir savunma içgüdüsüyle ortaya çıkıyordu.

"Oldu canım, şimdi tatlıyı yiyebilirsin." Öykü bir anne edasıyla tatlı tabağını onun önüne doğru ittiğinde Hüma eski neşesine bürünüp gülümsedi. Canı çok feci bir şekilde dondurmalı kadayıf istemişti ve Öykü yine ve yine şart koşmuştu.

O salata bitmeden tatlıya dokunamazsın!

Kadayıftan bir çatal aldığı anda gözlerini kapatıp sanki huzuru bulmuşçasına gülümsedi ve "Immm. Tadı harika." diye onayladı. Öykü onun bu haline kıkırdarken kızın aş ermelerinin başladığını fark ederek kendi zamanlarını hatırlamadan da edemedi.

Öykü hamileyken hemen hemen hiç aş ermemişti. Nedenini bilmiyordu. Etraftan duyduklarına göre hamilelerin olmazsa olmazı olan bu durum onu teğet geçmiş falan olmalıydı. Kartal ve evdekiler bu durumu öylesine garip karşılamışlardı ki hâlâ gülesi geliyordu. İnternette araştırdıklarına göre bunun olması gerekiyordu. Evdeyken Öykü sürekli çevresinde dolaşan ve "Karpuz olsa da yesek!", "Muhallebi mi dedin? Bak nasıl da canım istedi" gibi şeylerle başının etini yiyen Kartal ve Aslan'ı nasıl unutabilirdi ki? Ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı

ama Öykü'nün hamileyken canının çektiği tek şey simit olmuştu. Öyle bulunması zor bir şey de değildi ve kimseyi çok uğraştırmamıştı.

Ama Hüma görünene göre pek de onun gibi olacağı benzemiyordu. Gülen gözlerle onun kadayıfını silip süpürmesini izlerken ani bir şekilde gerildi ve yanı başına vuran gölgeyle başını yukarı çevirdi.

Ah! Çevirmez olsaydı! "Öykü, sen buralara gelir miydin?" Öykü anında savunma pozisyonuna geçtiğinde Hüma'nın merakla onları izlediğini görerek daha da telaşlandı.

"Nereye gideceğimi de sana mı haber vereceğim Nisan?" diye söylendiğinde Hüma ağzı açık bir şekilde kadına bakakaldı.

Öykü ona Kartal ve Nisan'ı anlatmıştı. Tüm gerçekliği ve Hüma bunu yadırgamış sayılmazdı. Hatta bilakis kadın için biraz da üzölmüşü. Sonuçta bunlar onun başına gelse ve yakında nişanlanacağı adamın başka birinden çocuğunu olacağını duysa Hüma muhtemelen komaya girerdi. Ama Öykü'nün anlattığına göre, araları pek de iyi sayılmazdı ve Hüma içindeki vicdan azabını bu şekilde kolayca bastırabiliyordu. Yani teknik olarak, birilerinin arasına girmiş sayılmazdı.

"Ay tabii ki hayır canım," diyen Nisan, meraklı bakışlarını ona diktiğinde Hüma gerilerek elindeki çatalı bıraktı. Kadın itinaıyla onu inceledikten sonra sanki o orada yokmuş gibi tekrar Öykü'ye döndü.

"Hayatım sen hâlâ bu kadına dadılık mı yapıyorsun?" Hüma kadının sözleriyle iyice gerilirken şaşkınlıkla Öykü'ye baktı. Öykü ise sinirli bir şekilde Nisan'ın hangi amaçla buraya geldiğini sorguluyordu.

"Hüma benim arkadaşım Nisan. Dadılık falan yaptığım yok." Nisan bunun üzerine sahte bir kahkaha attığında küçümser bir şekilde tekrar Hüma'ya döndü.

"Tatlım, zaten bebek doğduktan sonra bir daha yüzünü görmeyeceğiz. Ne diye uğraşıyorsun ki?" dediğinde Öykü, Hüma'dan daha sakın sayılırdı. Nisan bunu kuyruk acısı yüzünden yapıyordu. Kartal'la konuşmuştu ve olacakları biliyordu. O yüzden kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Bebek doğduktan sonra hiçbir şey olmayacak," derken Nisan'a sert bir bakış atmadan da edemedi. "Anne-sinde kalacak ve biz de bu yüzden Hüma'yı sıklıkla göreceğiz."

Nisan kırmızı ojeli elini onun omzuna koyduğunda yine gülererek "İlahi!" diye söylendi. "Rol yapmana gerek yok. Hüma da kendini alıştırmalı zaten. Bebek doğduktan sonra, Kartal onu alacak ve bebeğe biz bakacağız."

Öykü kadındaki cesarete hayret ederken omzundaki eli itip ayağa kalktı. Bu kadının Hüma'nın zihnini zehirlemesine izin verecek değildi. Kartal bu saatten sonra böyle bir şey yapmazdı. Biliyordu Öykü. Göz ucuyla Hüma'ya baktığında kızın yüzünde beliren öfkeli ifadeyle Nisan'a döndü.

Kadın sanki karşısında iğrenç bir yaratık varmış gibi Hüma'ya bakıyordu ve niyetini de belli ediyordu. Bu nedenle gülmeye çalışarak "O nasıl olacak peki?" diye sordu. "Kartal bana artık seninle eskisi kadar ilgilenmediğini ve nişanlanmak istemediğini söyledi. Hatta kuvvetle muhtemel, yakın zamanda seni üzmeden postalamanın yolunu arıyordur."

Öykü, Nisan'ın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade aradı ama gördüğü tek şey onun yayvan sırıtışıydı. Kaşları çatılırken Nisan'm şu an çoktan sinir krizi geçiriyor olması gerektiğini düşündü.

"Ah Öykü, samırım Kartal'la aranız eskisi kadar iyi değil," diye sanki üzülmüş gibi konuştu Nisan. Bir yandan

da çantasını karıştırıyordu. "Yoksa bunu sana söylememiş olmasının imkânı yok."

Öykü ne olduğunu anlamaya çalışırken Nisan krem rengi bir zarf çıkardı ve ona uzattı. "Kartal beni postalamaya çalışsa ne diye nişan davetiyesi bastıralım ki."

Hüma şaşkınlıkla olanları izlerken duyduğu şeyle birlikte Öykü gibi ayağa kalktı. Nişanlanacaklar mıydı? Yoksa- yoksa Nisan haklı mıydı? Bebek konusunda söyledikleri...

İçini yoğun bir endişe kapladığında eli istemsizce yine karnına gitti ve "Öykü neler oluyor?" diye konuştuğunda Öykü de en az onun kadar şaşkındı. Nisan'ın elindeki davetiyeyi bir çırpıda alıp incelediğinde kadının gerçekten de doğruyu söylediğini anlayarak nefesini tuttu. Hayır hayır, Kartal bunu yapamazdı. Ona söylediği onca şeyden sonra bunu yapması imkânsızdı. Ama davetiye ortadaydı!

Nisan halinden memnun bir şekilde saçlarını savurarak onlara üstten bir bakış yolladı. "Neler mi oluyor?" diye Hüma'ya döndü. "Sana olanları anlatayım. Kartal seni zerre kadar umursamıyor ve bebek doğduktan sonra onu aldığı anda, ismin de kendin gibi geçmişte kalacak. Biz o zamana kadar evlenmiş olacağız ve iyi yönden bakacak olursak en azından bebeğin iyi bir aile ortamında yetişmiş olacak!"

Hüma "Hayır," diye sertçe karşı çıktığında Nisan onlara son kez bakıp kendinden emin bir şekilde arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Hüma, Hüma canım iyi misin?" Hüma duyduklarıyla birlikte zihninde beliren endişelere kayıtsız kalamayıp sandalyeye oturdu ve kadının söylediklerini gözden geçirdi. Yalan söylediğine dair bir belirti aradı ama kadın oldukça emin görünüyordu. Kartal'a güvenmesi hataydı.

O kimdi ki? Tanımadığı bir adama güvenecek kadar aptal mıydı?

En yakını, babası bile Hüma'ya, annesine neler yapmıştı. Aldatmıştı, karısını aldatmıştı. Güvenini sarsmıştı. Kartal'dan ne bekliyordu ki? Bunca zaman evlenmek, biriyle ilişkiye girmek istememesinin nedeni de bu değil miydi? Nasıl bu kadar kısa bir sürede her şeyi unutup bu adama güvenebilmişti?

Aptalsın! Aptal! Bunu nasıl yaparsın! Olanları ne çabuk unutursun!

İç sesi fırsattan istifade ona saymaya başladığında Hüma başını ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. "Bebeğimi veremem. Onlara veremem. Hayır vermem. Öykü bunu benden isteme. Onu alamazlar!" diye söylenirken Öykü kızın şok geçirdiğini düşünüp hafifçe sarstı.

"Bana bak!" diye sertçe konuştuğunda mırıldanan kadını kendine getirmeye çalıştı. "Bak bana Hüma. Sana söz veriyorum, bu bebeği almalarına izin vermeyeceğiz! Kardeşimse kardeşim. Umurumda değil, o bebeği senden kimse alamayacak duydun mu beni? Ben yanıdayım."

Hüma, Öykü'nün gözlerinin içine baka baka kendinden emin bir şekilde konuşmasıyla biraz olsun sakinleşti ve "Gerçekten mi?" diye sordu yaralı bir şekilde. "Sen de beni arkamdan vurmuyacak mısın?"

Öykü içinden Kartal'a sayarken başını hayır anlamında salladı. "Hayır canım, ben senin yanında olduğum sürece kimse bebeği alamayacak."

Ardından Hüma'yı ayağa kaldırıp derin bir nefes aldı. "Ama işimiz zor. Kartal seninle ilgili her şeyi biliyor. Ayrıca senin bu çatışmanın arasında kalman bebek için hiç iyi olmaz." Çantasını omzuna alıp Hüma'nın koluna girdiğinde gözlerini kısıp mırıldandı.

"Artık burada kalamazsın. Gitmen gerekiyor."

Öte yandan Nisan bindiği takside, elindeki davetiyeye bakarak sırtıyordu. Şoförü umursamadan sesli bir kahkaha attığında “İşte bu kadar!” diye söylendi. O kadın artık hayatlarından çıkacaktı. Söylediği tüm şeylere rağmen hiçbir kadın, özellikle bir anne, eskisi gibi olamazdı. Çantasından telefonunu çıkarıp en yakın arkadaşını aradığında “Sen harikasin!” diye şakıdı anında. “Planın işe yaradı.” Bir süre kendi kendine güldükten sonra devam etti. “Sabah ilk işim bir matbaaya gidip davetiye bastırmak oldu. Sonra aynı dediğin gibi karşılarna dikildim ve rolümü oynadım.”

Karşı taraftan da bir gülme sesi geldi ve arkadaşı araya girdi. “Plan işe yaradı o halde. Ama Nisan, dikkatli ol. Kartal ondan habersiz davetiye bastırdığını üstelik bu işlere bulaştığını duyunca aranız bozulabilir. Böyle bir yalan söylemen her şeyi berbat edebilir.”

Nisan da bunun farkındaydı. Fakat aldırmadı. Bir şekilde durumu toparlayabileceğini düşünüyordu. Zaten Öykü’nün dediği gibi, Kartal’la arası eskisi gibi değildi. Ve nişan olayı da askıya alınmıştı. Ne kaybederdi? “Sanmam, o ikili şu an kendi dertleriyle meşgul. Hüma biraz akli varsa yok olur. Öykü de Kartal’a olanları anlatmaz. Yani benim küçük oyunum da asla ortaya çıkmaz. Bu işten karlı çıkan tek kişi benim. Hüma ve bebek yok. Kartal bana kaldı.”

Telefonu kapatıp dudağını dişledi. Kartal’ın bu olayı öğrenmemesi için her şeyi yapacaktı. Planında bir pürüz çıkmasına izin veremezdi.

Öykü ve Hüma alelacele eve vardıklarında Hüma yolda biraz olsun kendine gelmiş ve Öykü’ye çok fazla sorun çı-

karmamak adına güçlü durmaya çalışmıştı. Buradan gitmek... Onun için oldukça zordu. Ailesinden saydığı Esra ve Feriştah teyze buradayken başka bir yerde yaşamak ve sürekli saklanmak... İşte bu aslında normal bir durumda asla yapmayacağı şeylerdendi. Fakat böyle bir durumda, tüm tercihleri bebeğinden yanaydı.

O aptal kadının ve adamın bebeğini almalarına izin vermektense kuzey kutbuna gider, orada yaşardı. En azından bu seçenek daha iyiydi.

“Valizini hazırlayacağım. Sen iki dakika otur ve dinlen. Ayakta kalmaman gerekiyor.” Öykü araya girip ona emirlerini sıraladığında Hüma hemen kendini koltuğa attı ve ayaklarını uzattı. Kendini salmamalı ve bugünü kazasız belasız atlatmalıydı. Bebeği için hiç olmadığı kadar güçlü olacaktı. Annesinin aksine...

“Hadi kalk çıkıyoruz.” Öykü yirmi dakika kadar sonra içeri girdiğinde Hüma ayaklanıp ona döndü. Öykü valizi hazırlamış, ona çantasını uzatıyordu. “Çantanın iç cebine seni idare edecek kadar para bıraktım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana ulaşırsın ve ben sana bir şekilde yollarım. Telefonunu burada bırak. Kartal takip edemesin. Numaramı yazdım. Ayrıca, seni Kartal’ın mülklerinden birine yolluyorum. Oraya bakmak aklına bile gelmeyecektir.”

“Emin misin?” diye sordu Hüma telaşlı bir şekilde. Onun evlerinden birinde kalmak... Aslanın inine girmekle eşdeğer bir şey gibi değil de neydi? “Beni eliyle koymuş gibi bulmaz mı?” Öykü daha normal bir zamanda olsalar, oturur ve Hüma’nın bu saflığına gülerdi. Kartal’ın o kadar ev arasında Hüma’yı bulması, çok çok zor bir şeydi. O yüzden tasasız bir şekilde elini salladı.

“Sen orasını düşünme ve bana güven,” dedi kararlı bir şekilde. “Kartal seni orada bulamayacak.”

Hüma ona güvenmeyi seçti, başka şansı olduğu da söylenemezdi. Öykü olmasa bunların hiçbirini hallede-meyeceğinden emindi. Başka bir yere giderdi evet ama Kartal onu anında bulurdu. O yüzden ona minnettar bir şekilde tebessüm etti ve "Çok teşekkür ederim." diye mırıldandı. Devrim'i sabahtan Feriştah teyzeye bıraktıkları için kaygılanmadan dışarı çıktılar ve bir taksiye bindikleri gibi otogara doğru yola koyuldular.

Hüma günün sonunda tam anlamıyla bitmiş bir haldeydi. Öykü'nün bahsettiği ev, Bursa sınırları içinde bir sahil beldesinde, tek katlı müstakil bir evdi. Hüma buraya geldiği ilk andan itibaren havasından hoşlandığını fark etmişti. Deniz kokusu, dalga sesleri ve çevredeki sessizlik onun hamilelik sürecinin oldukça sakin ve rahat geçeceğini haykırıyordu adeta.

Yolculuğu oldukça sıkıntılı geçmişti. Yol boyunca midesi bulanmış ve kusmamak için de kendini zor tutmuştu. Öykü'nün dâhiyane fikriyle bileti rica minnet bir kadını ikna ederek onun kimliğiyle almışlar; Kartal'm otobüs seferlerini inceleyip de Hüma'yı bulmamasını sağlamışlardı. Telefonu zaten evde bırakmışlardı ve Öykü, Hüma'ya nakit para dışında sadece bir kredi kartını vermişti. Onu da çok ama çok acil bir durumda kalırsa kullansın diye... Aksi takdirde kadını, kartı kullanmaması için defalarca uyarmıştı. Konuşmalarını ankesörlü telefonlarla halletmeleri gerekecekti genellikle ama arada ev telefonunu kullanması da sorun çıkarmazdı.

Hüma valizini girişe bırakıp ellerini beline dayadı ve gerinerek vücudunu esnetti. Beli saatlerce aynı pozisyonda oturmaktan dolayı ağrımaya başlamıştı. Kapıyı kilitleyip içeri geçtiğinde evi kısaca inceledi. Alt katta orta büyüklükte bir salon ve ona bağlı küçük bir mutfak vardı. Mutfak kapısı sahile açılıyordu ve evin önünde de

kocaman bir plaj vardı. Hüma dışarıdan baktığında bu evi bahçeli bir yer sanmıştı ama ev doğruca halk plajına açılıyordu.

Saat oldukça geç olduğu için direkt yatmaya karar verip alışveriş işini yarma bıraktı. Dolabın bomboş olmasını tabii ki bekliyordu ve yolda gelirken mola verdiklerinde çok şükür karnını doyurmuştu. Yapması gereken tek şey uyumak, dinlenmek ve kendine gelmekti.

Hüma otobüse bindikten yarım saat sonra Öykü, Devrim'i Feriştah teyzeden alıp eve geçtiğinde aklı hâlâ Hüma'daydı. Doğru mu yapıyordu bilmiyordu ama daha Feriştah teyzeye söylemeye cesaret edememişti. Esra'ya olanları anlatmıştı elbette ve sadece onun tepkisine baktığında bile Feriştah teyzeye söyleme isteği anında yok olmuştu. Esra iki saat Nisan'a saydırmıştı. Ki Nisan'ın sürtüklüğünden tutun, haysiyetine kadar yemediği hakaret kalmamıştı. Bu gece kadının kulakları epey bir çınlamış olmalıydı. Devrim'e Hüma'nın bir süre tatile çıktığı yalanını uydurduktan sonra onu akşam uykusu için yatağa yatırıp salona geçti.

Bunun hesabını Kartal'dan soracaktı. Öylece oturup olanları izlemek ona göre değildi. Kardeşi de olsa bu yaptığı affedilir bir şey değildi. O yüzden ona aklına gelen her şeyi sayacak ve içini dökecekti. Onun yüzünden en yakın arkadaşından olmuştu. Hüma sevdiklerinden ayrı kalmak zorunda kalmıştı ve bunlar için bir çift güzel lafı olacaktı.

Telefonu bir hışım eline alıp rehberden Kartal'ı buldu ve derin bir nefes alıp aradı. Telefon uzunca bir süre çaldı ve sonunda telesekreterin sinir bozucu sesi yankılandı.

Telefonu sinirli bir şekilde kapayıp küçük bir çocuk gibi tepindi. Gerektiği zamanda asla ulaşılmıyordu ki bu adama! Ama yılmadı. Mesaj kısmını açıp kısa bir süre düşündü. Ardından yazmaya daha doğrusu saydırmaya başladı.

İçini döktükten sonra az da olsun rahatlamıştı. Telefonu koltuğa atıp akşam yemeği için mutfığa geçti. Doyurması gereken bir çocuk vardı ve onu neredeyse unutmuştu.

20. Bölüm

Kartal sıkıntılı bir şekilde toplantı odasında, yeni ihalenin can sıkıcı detaylarını dinliyordu. Bu iş gereğinden fazla uzamıştı ve istediği tek şey bir an önce eve gitmekti. Ama üç saatten beri aynı odada, çevirmenin kulak tırmalayıcı sesini dinliyordu.

Kalemi elinde döndürmeye başladığında aslında son yarım saatten beri konudan koptuğunu net bir şekilde ortaya koydu. Asistanı Burcu yan gözle ona baktığında patronunun kaşlarının çatıldığını ve duruma bir an önce el koyması gerektiğini düşünerek not alma işine kısa bir süre ara vererek sandalyede ona doğru yaklaştı.

“İsterseniz siz çıkın efendim. Ben size her şeyi aktarırım.” Kartal bu teklifi reddedecek değildi. Burcu her zaman sağ kolu olmuştu ve ona güveni tamdı. Üstelik biraz daha bu odada kalırsa bir yerleri kırmaya başlayacaktı.

“Tamam Burcu,” dedi kısaca. “Akşama mail atarsın. Onlara acil bir işim çıktığını söyle.” Ardından sandalyeden kalkıp hafif bir baş selamıyla onları selamladı. Kartal

toplantı salonundan çıkarken en son "Affedersiniz, Kartal Beyin acil bir işi çıktı ama biz devam edeceğiz," diyen Burcu'nun sesini duydu.

Hızlı adımlarla asansöre yöneldi ve üç kat yukarı çıkıp kendi katına geldiğinde koridoru aşır kapıya ulaştı. İçeri girdiğinde Nisan'ı odasında görmeyi kesinlikle beklemiyordu. Bu saatte ne işi vardı ki burada? Üstelik haber de vermemişti. Sonra birden telefonunu toplantıya girmeden önce odasında bıraktığını hatırladı. Ona doğru gelen Nisan'ın onun yanağına sulu bir öpücük kondurmasıyla kendine geldi. Hafifçe geri çekilip "Bir sorun mu var?" diye sorduğunda masasına yöneldi. "Neden geldin?"

Nisan bu soruyla gerildi, işi alaya vurup "Aşk olsun" diye dudak büktü. "Yanına gelmem için bir nedene mi ihtiyacım var?"

Kartal telefonuna baktığında sadece Nisan'dan gelen bir aramayı gördü ve onu cebine attı. O sırada Nisan'ın gülümseyen sinsi ifadesini kaçırmıştı.

"Hadi çıkalım" diye söylendi. Canı daha da sıkılmıştı.

Kartal o akşam Nisan'la pek de eğlenceli olmayan bir yemek yemek zorunda kaldı. Kadının ısrarıyla bir restorana gitmişlerdi ve Nisan da bütün gün yaptıklarını ve gelen iş tekliflerini anlatıp durmuştu. Kartal sonunda eve geldiğinde saat onu biraz geçiyordu. Nisan eve gelmek için direktmişti ama onu yorgun olduğunu söyleyip atlatmayı başarmıştı. Aslan ve Berat'ın dışarı çıktığını korumalardan öğrendiğinde salona geçti ve ceketini çıkarıp kravatını gevşetti. Cebinden telefonunu çıkardığında gün içinde Öykü'den hiç arama almadığını fark ederek kaşlarını çatı. Her gün mutlaka arayıp ona Hüma'nın iyi olduğunu bildiriyordu ama bugün hiç ses yoktu.

Mesajları kontrol etti, hayır mesaj da atmamıştı. Sıkıntılı bir şekilde Öykü'yü aradı. Bir süre bekledi. Ama açan

olmadı. Uyumuş olduklarımı düşünerek fazla takmadı ve günü burada sonlandırmaya karar verdi.

Ertesi gün uyandığında, Öykü'nün dönmemiş olduğunu görerek tekrar aradı. Ki bu sefer bir kereyle de yetinmedi. Telefon beş aramada da sonuna kadar çaldı. Sonraki üç aramada Öykü ısrarla meşgule aldı. Ne olduğunu anlamıyordu fakat sinirlenmişti. Aramaları reddetmek de ne demekti? Anahtarını alıp dışarı çıktığında hızlı bir şekilde arabaya atladı ve bunun hesabını sormak için yola koyuldu.

Öykü ısrarla çalan zile söylenirken bu densizin kim olduğunu merak ederek kapıya yöneldi. Dur durak bilmeden çalan zil sinirlerini bozmuştu. Delikten bakmadan kapıyı hızlı bir şekilde açtı ve karşısında Kartal'ı gördüğünde öfkesi daha da arttı.

"Ne var?" diye sordu sinirli bir şekilde anında. Kartal ise onun bu tepkisine şaşırıp "O telefonuna niye bakmıyorsun?" diye söylendi. Aynı zamanda çok fazla bağırıp da Hüma ve Devrim'i de rahatsız etmek istemiyordu. Ama anlaşılan ablasının böyle bir sorunu yoktu.

"Sen hâlâ hangi yüzle buraya geliyorsun?" diye sordu Öykü. "Yetmedi mi yaptıkların?" Kartal'ın çatılan kaşlarını görünce de içinden kendini tebrik etti. Kartal ona aldırmadan içeri girip salona geçti.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye konuştu ters ters. "Yine ne yapmışım ben?" Bu sefer şaşıрма sırası Öykü'deydi. Hâlâ ne yaptım diye mi soruyordu bu adam?

"Ay yemin ediyorum, kardeş falan demeyeceğim çarpacağım bir tane," diye çıkıştı anında. "Hâlâ ne yaptım diye soruyor!"

Kartal Hüma'nın odasma doğru kaçamak bir bakış attığında ablasına aldırmadan "Hüma nerede? İyi mi?" diye sordu. Ve ablasının değişen yüz ifadesine baktı. O bakışlar resmen taramalı tüfeğe bağlamış gibi ateş ediyordu ve Kartal kısa bir an şaşırmadan edemedi.

"Ya öküz müsün sen?" diye ciyakladı Öykü. "Gelmiş Hüma nasıl diye soruyor! Nasıl olabilir sence? Onca şeyden sonra nasıl olabilir?"

Kartal artık öfkelenmeye başladığını hissederek yakıcı bakışlarını ona çevirdi. "Ne geveliyorsan doğruca söyle." Öykü Kartal'ın rahatlığına anlam veremiyordu. Yüzsüz-lüğüne ise diyecek bir şey bulamıyordu. "Mesajımı okumamış gibi konuşma. Sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Kartal ne mesajı diye sormadan Öykü anında "Yoksa okumadın mı?" diye sordu. Kartal mesaj lafını duyunca öyle bir ifadeyle bakmıştı ki ona, Öykü anında şüphelenmişti.

"Hayır mesaj falan okumadım," diye sabırsızca konuştu. "Ne olduysa baştan anlat. Sinirlenmeye başlıyorum." Öykü mesajda yazdıklarını bir güzel tekrar haykırdı ona. Nisan'dan, yaptıklarından, karşılaşmalarından tutup nişan davetiyesine varana kadar.

En sonunda ise "Sen nasıl bir adamsın?" diye kükredi. "Nasıl olur da bir bebeği annesinden alıp da başka bir kadına verebilirsin?"

Kartal Öykü'ye aldırmadı. Çünkü Nisan'ın böyle bir şey yapmış olmasına delirmekle meşguldü. Nişan davetiyesi de ne demekti? Hele o söylediği onca şey? Çıldıracığını düşünerek ayağa kalktı ve salonun ortasında ne yapacağını bilmeden birkaç tur attı.

"Hüma nerede?" Öykü sesli bir kahkaha atıp "Asla bulamayacağın bir yerde," dedi gururla.. "Ne olacak sanıyordun? Öylece durup bebeği almanıza izin mi verecektik yani? Onu alamayacaksınız işte!"

Kartal artık duruma el koyması gerektiğini anlayarak Öykü'nün yanına gitti ve onu kollarından tutup olduğu yere sabitledi.

"Sen beni hiç mi tanımıyorsun? Nisan'ın dedikleri doğru değil," diye sakince konuştu. "Nişan davetiyesinden de haberim yok. Üstelik bu konuda onunla konuşmalı epey bir zaman oluyor."

Nisan'la daha sonra ilgilenecekti. Bunun hesabını ondan soracaktı ki Nisan bu sefer kolay kolay kurtulacağı benzemiyordu. Kendi başına kalkıştığı bu işler boyundan büyüktü. "Şimdi bana Hüma'nın nerede olduğunu söyle. Feriştah denen kadında değil mi?" Öykü, Kartal'ın tutuşan paçalarını keyifle izleyerek yaşadığı şoku gizlemeye çalıştı. Nisan'm yalan söylediğini düşünmemişti çünkü kadının bu kadar ileri gidebileceğini ve Kartal'a sormadan böyle şeylerin içine gireceğini asla tahmin etmezdi. Ama düşününce, son zamanlarda Kartal'daki değişimi göz ardı ettiğini fark edebiliyordu. Hüma'ya eskisi gibi davranmıyordu. Bunu başta anlaması gerekiyordu.

Ama ani bir şekilde gülümseyerek aklına gelen fikirle durumu lehine kullanmaya karar verdi. Biraz tehlikeli bir işti ama aldırmadı. "Tabii ki orada değil," diye güldü. "Madem bunların hepsi yalan ve ona böyle bir şey yapmazsın, o halde onu kendin bulman gerekecek. O kadar istiyorsan ara da bul bakalım!"

Ardından onun saçmalama temalı söylenmelerine aldırmadan kararlı bir şekilde Devrim'in yanına doğru yola koyuldu.

Arabasına atladığı gibi holdinge geçen Kartal yol boyunca telefonunu bir kez bile elinden bırakmamıştı. Aslan ve

Berat'la ayrı ayrı uzunca konuşmuş ve onları kadının gidebileceği yerleri araştırmaları için görevlendirmişti.

Odasından içeri öfkeli bir şekilde girdiğinde asistanı Burcu arkasından koşarak, telaşlı bir şekilde ona yetişmeye çalışıyordu. Adam asansörden indiğinden beri etrafa terör estirmişti ve Burcu ne olduğunu anlayamadığı için oldukça paniklemişti.

“Kartal Bey bugün saat bire kadar boşsunuz. Birde bir toplantınız var. O saate yeni firma hakkındaki bilgileri inceleyebilirsiniz. Bana kalırsa işin içinde bir tuhaflık var ama tabii siz yine de bir bakın. İlk toplantıdan sonra da katılmanız gereken üç toplantı daha var. Biri için dışarı çıkmanız gerekiyor. Gün içinde size yerini bi-“

“Bütün toplantılarımı iptal et.” Kartal odasına girdiğinde Burcu şaşkınlıkla kapıda kalakaldı ama çabuk toparlandı ve kaşlarını çattı. “A-anlamadım efendim?”

“Bütün toplantılarımı iptal et lafının neresini anlamadın!” Kartal arkasını dönüp ona kükrediğinde genç kız elindeki ajandayı aceleyle kapadı ve “Elbette efendim,” dedi kekeleyerek.

“Macit geldiğinde direkt odama yolla.”

Yarım saate yakın bir süre sonra Kartal odada volta atmak dışında bir şey yapmıyorken Macit aceleyle içeri girdi ve patronunun telaşlı hali karşısında gerilerek “Bir sorun mu var abi?” diye sordu çekingen bir sesle. Biliyordu ki Kartal abi bu haldeyse, ciddi bir problem söz konusuydu.

“Uzak korumaları ara. Hüma'nın nerede olduğunu öğren.” Macit konunun gerçekten de önemli olduğunu anladığında, telaşlı bir şekilde “Abi...” diye mırıldandı.

“Hüma Hanım hastaneden çıkıp eve geldiğinde, dışarı çıkamayacağı için uzak korumaları devre dışı bıraktım. Aslan Bey bilmiyor mu?”

Kartal öfkeli bir şekilde masanın üstündekileri tek bir hamleyle yere devirdiğinde “Kim dedi sana korumaları kaldır diye!” diyerek kükredi. “Telefon sinyalinı, banka hesaplarını aklına gelen her şeyi incele. Bütün otobüs, uçak ve diğer seferleri inceleyin. İki saatin var. İki saat içinde bana Hüma’nın ve bebeğimin nerede olduğunu söylemiş olmazsan seni öldürürüm.”

Berat, Macit’ten duyduklarını Kartal’a aktardığında patronunu sakinleştirmek için bir şeyler yapmaya çalıştı ama başarılı olduğu söylenemezdi. Aslan ve Macit hâlâ aramalara devam ediyordu ama ne telefon sinyalinden ne de seferlerden bir şey çıkmıştı.

Kartal oturduğu koltuğun kollarını sıkarken Berat’a öldürücü bir bakış attı. “Berat, bugün akşama kadar Hüma’yı bulacaksın bana!” Berat, Kartal’ın telaşına, öfkesine kayıtsız kalmaya çalışarak “Bulacağız abi,” dedi sakince. “Her nereye gittiyse onu bulacağız. Merak etme sen.”

Normalde bu sözler Kartal’ı rahatlatırdı ama ilk defa rahatlamadı. Hüma’yı bulana kadar da rahatlayamayacaktı. Hamile bir kadın, üstelik de daha yeni düşük tehlikesi yaşamış bir kadın hangi cehenneme kaybolurdu ki?

Başını ellerinin arasına aldığında “Tüm kadroyu topla,” diye emretti. “Gerekliyorsa takviye al. Bakmadık yer bırakmayacaksın. Bir ara da Öykü’ye uğra. Belki sana anlatır.”

“Öykü inat etme de söyle artık!” diye ısrar etti Berat salonda kızgın bir ifadeyle gürlerken. “Sinirlenmeye başlıyorum.” Akşam olmuştu ve Berat, Aslan’dan duyduğuna göre, eğer Hüma’yı bulamazsa Kartal bu gece muhtemelen herkesi öldürecekti.

Hüma Hanım hakkında tek bir bilgi bile yoktu ve Kartal'ı sakın tutmak, düşündüklerinden de zor; hatta imkânsızdı. Holdingdeki bütün çalışanları tedirgin ettiği için uzun bir süre önce Kartal eve geçmişti ve etrafındakilere bağırıp çağırma eylemine orada devam etmişti. Berat ve Aslan da evden uzak durmak için bir sürü yola başvurmuştu elbette.

Aslan, Esra'yla görüşmüştü ama Öykü onların hiçbir şeyden haberi olmadığını söyledi. Kadını rahat bırakmak zorunda kalmışlardı. Zaten Feriştah Hanımla uğraşmak istedikleri de söylenemezdi. Ona bu haberi duyurmamaları en iyisiydi. Esra gizleyeceğini söylemişti ama buna ne kadar inanabilirlerdi ki? Feriştah Hanımın her an evi basma ihtimalinin olması Berat'ı rahatsız etti.

Devrim'i yarım saat önce uyutan Berat, Öykü'ye doğru tehditkâr bir bakış attığında Öykü omuz silkmekle yetindi. Fiziksel tepki olarak tabii ki.

“Hiç öyle bakma,” derken onun bu haliyle eğleniyordu ve bunu da gizleme gereği duymadı bile. “Salonumda çok fazla testosteron salgılayan benim için hiçbir şey ifade etmiyor.” Kısık gözlerle onu süzdüğünde arkasını dönüp mutfığa geçti. Hah! Berat onu bu şekilde korkutup ağzından laf alabileceğini sanıyorsa oldukça yanıliyordu. Artık onların tarafında olmadığını da açıkça belirttiğine göre saklayacak bir şeyi de yoktu. O yüzden kartlarını açık oynamasında hiçbir sakınca yoktu.

Buzdolabını açtı ve bir şeyler yemek için dolabı karıştırdı. Berat'ın odadan mutfığa doğru kükremesini bekledi ama tuhaf bir şekilde içerisi sessizdi. Umursamayarak doğruldu ve eline aldığı dondurma kutusuna aç gözlerle bakıp dolabın kapağını kapadı.

“Ay!” Tiz çılgılığı odada yankılandığında derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Buzdolabının arkasında duran

Berat'a öfkeli bir şekilde karşılık verip "Sinsi sinsi etrafta dolaşmaya devam edersen seni kovacağım," diye çıkıştı.

Ama Berat buna aldırmadı. Gözlerindeki soğuk ifadeyle kadını dolapla arasına sıkıştırıp kollarını onun omzunun üstünden dolaba dayadı. "Hüma Hanım neredeyse söyle artık," dedi sakın ve iç ürperten bir ses tonuyla. "Kadın hamile, düşük tehlikesi yaşadı. Bir an önce bulmamız gerekiyor. Başına bir şey mi gelsin istiyorsun?"

Öykü kısa bir süre bocalasa da çok çabuk toplandı ama Berat ondaki değişimi görebilecek kadar dikkatle bakıyordu ona. "Ona sizin saçmalıklarınızdan daha fazla zarar verebilecek bir şey yok ortada. O yüzden o iyi olacak. Siz onu bulana kadar."

Berat tek kaşını kaldırıp ona öyle mi der gibi bir bakarak sözsüz bir yanıt verdi. "Pekâlâ, söyle bana?" diye ısrar etti Berat. Onu iyice sıkıştırmıştı ve Öykü nefesini tutmamak için yoğun bir çaba harcamaya başlamıştı. Adamın bu yakınlığından tuhaf bir şekilde rahatsızlık duymuş, kalbi de hızla atmaya başlamıştı. "Hüma Hanım tekrar düşük tehlikesi yaşarsa... Ona kim yardım edecek. Muhtemelen tek başına ve bir şey olsa haberimiz bile olmayabilir."

Bir yandan da içinden bunun olmaması için dua etti. Öyle bir şey olursa Kartal'ı kimse tutamazdı. Öykü'yü bile kesebilirdi.

Öykü bunun bir çaresine bakması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı ve Berat'a kararlı bir şekilde baktı. "Boşuna uğraşma," derken sesi alaycıydı. "Onu bulmanıza yardım edecek en son kişi benim."

Berat bu saatten sonra Öykü'nün konuşmayacağından emindi. Elini sinirli bir şekilde buzdolabına geçirdiğinde "Lanet olsun!" diye söylendi. Ardından Öykü'ye öfkeyle bakıp salondan dışarı çıktı.

Öykü kapının şiddetle çarpmasıyla yerinden sıçrasa da, kendini toplayıp elindeki dondurmayı dolaba geri tıktı. Ardından da kendini kanepeye atıp pelteye dönmüş bacaklarını rahatlatmaya çalıştı. Berat haklıydı. Hüma orada tek başına güvende değildi. Ama ne kendi yanına gidebilir, ne de Esra'yı gönderebilirdi. Takip edildiklerinden emindi. Bir şeyler yapması gerekiyordu ama ne?

Aklına gelen dâhiyane fikirle, aramasının da dikkat çekmeyeceğini düşündüğü tek kişiyi aradı. Evi çekip çeviren bir yardımcıları vardı. Öykü onu bir anne gibi sevip sayardı. Birkaç gün önce yıllık iznini almıştı ama Öykü bu sorunu halledebilirdi.

Yarın ilk iş onu arayıp durumdan haberdar edecekti. Belma abla, Öykü'ye güvenirdi. Kartal'a asla söylemeyeceğini de biliyordu. Bu iş kadın dayanışmasına dönmüştü ve Öykü, Belma ablanın bir anne olarak Hüma'yı gammazlamayacağını da biliyordu. O yüzden aceleyle aramaya koyuldu.

"Evet Belma abla, anladın değil mi? Adresi sana açıkça mesaj attım zaten. Konuştuğumuz gibi Kartal'a hiçbir şeyden bahsetme. Bir annenin bebeğinden ayrılmasını istemezsin. O yüzden kimseye bir şey söyleme ve doğruca yazlığa git."

Öykü kaçınıcı kez uyardığını bilmiyordu ama Belma ablanın olayın ciddiyetini anlamasını istiyordu. Karşıdan bir homurdanma yükseldi ve Belma Hanım, Öykü'ye cık cık cık tarzı bir ses çıkardı.

"Öykü yeter ama. Daha kaç kere aynı şeyi tekrarlayacaksın?" diye çıkıştığında Öykü dudaklarını büktü. "Anladım işte. Zaten haberim var olaylardan az önce Meltem aradı. Ev yerinden oynuyormuş." Meltem ev çalışanlarından biriydi. Yirmi beş yaşında genç bir kadındı ve dedikodulara asla kayıtsız kalmazdı. Belma ablaya yetiştirme-si şaşılacak bir olay değildi.

“Neyse Belma sultan, sen kimseye bir şey deme, ben geri kalanıyla ilgilenirim. Bir an önce yola koyul.”

Belma Hanım gözlerini devirirken iç çekti. “Tamam kızım, tamam” derken bıkmış gibiydi. “Ben de bir annemim. Bir annenin evladından ayrılmasına içim el vermez.”

Ama bir bebeğin babasını tanımadan büyümesine de içi el vermezdi. Biraz suçluluk duysa da telefonu kapadı ve hazırlanmak için işe koyuldu. Öykü ona kızabilirdi ama Belma Hanım, Kartal’ın ne kadar kötü bir durumda olduğunu duymuştu. Bir şekilde sorun halledilirdi. Ama böyle kaçtıkları sürece, o zavallı bebek babasından bihaber büyüyecekti. Kararını vermişti. Kartal’a her şeyi söyleyecekti.

Kartal şaşkınlıkla duraksadığında Belma sultanın burada ne işi olduğunu sorguladı. Kadın izne çıkmıştı ve buraya gelmesi ilginçti.

“Belma sultan, senin ne işin var burada?” derken üstündeki gerginlik biraz azalmıştı. Herkese esip gürlemiş olabilirdi ama Belma sultan kırmak isteyeceği son kişiydi ve Kartal sakinleşmek zorunda kalmıştı.

“Bırak şimdi beni de, bu halin ne onu söyle bana.” Kartal kadının olanları duyduğunu fark ederek “Hiç sırası değil.” diye uyardı net bir sesle. Belma sultanı ne kadar sevip saysa da, kadın Kartal’dan yine de çekinirdi ama bu sefer öyle olmadı.

Belma Hanım ona düz bir bakışla yanıt verdi. “Peki ya Hüma Hanımın nerede olduğunu biliyorsam? Hâlâ bu halde mi olurdun?”

Hüma üstündeki yorgunluğun ne zaman geçeceğini düşünürken kendini üst kattaki odasına attı. Sabah yakındaki bir markete alışverişe gitmişti ve bu basit olay bile eve geldiğinde sıcak terler dökmesine yetmişti. Dışarısı oldukça sıcaktı ve Hüma gerçekten bir şeyler yemesi gerekmesse asla dışarı çıkmazdı.

Bu sabah felaket bir bulantıyla uyanmıştı. İçinde ne varsa çıkardığında, mide bulantısını geçiştirecek bir şeyler alması da şart olmuştu. Tuzlu kraker bunu önleyen nadir şeylerden biriydi.

Bir yandan krakerini kemirirken diğer yandan da hava karardığı ve ışığı açması gerektiği için kendini yataktan kalkmaya ikna etmeye çalıştı. Beli ağrıyordu ve priz oldukça uzak görünüyordu gözüne. Sonunda kaybeden yine kendisi oldu. Uyumaya karar verdi; ışığı açmaya da zaten gerek yok diye sevinerek gözlerini kapadı. Biraz dinlense çok iyi olurdu.

Hüma inleyerek yatakta sıçradı ve tam uykuya daldığı sırada dışarıdan gelen gürültüyle birlikte telaşla gözlerini açtı. Kalbi hızla atarken nefesini tuttu.

Çok kısa bir süre hiçbir ses duyulmadı ve Hüma tam rahatlayacakken birkaç tıkırtı daha oldu. Yüreği ağzına gelen Hüma, eve hırsız girdiğinden tamamen emindi. Ne yapması gerektiğini tartarken, polisi aramayı düşündü. Telefon aşağıdaydı ve ona ulaşması gerekiyordu. Elinden başka hiçbir şey gelmezdi. O yüzden korkuyla yataktan kalktı ve etrafına bakıp savunma amaçlı bir obje aradıktan sonra komodinin üstünde duran abajuru görüp prizden çıkardı ve kablolarını kopardı. İki eliyle sapını sıkıca kavrayıp aralık olan kapıdan dikkatli bir şekilde kafasını çıkardı; bu katta kimsenin olmadığını görerek derin bir nefes aldı.

Sessiz adımlarla merdiven tırabzanına yöneldi ve usul-

ca başını aşağıya eğdi. Tıkırtılar hâlâ aşağıdan geliyordu. Göğsü hızla inip kalkarken polisi aramayı erteledi. Bu evden bir an önce çıkması gerekiyordu. Eğer çıkmayı başarsa, yan komşusuna gidip telefonu kullanabilirdi.

Elindeki abajuru sıkıca kavrayarak merdivenlerden inmeye başladı. Tahta merdivenler hafifçe gıcırdadı ve Hüma sıkıntıyla nefesini tuttu. Acele etmesi gerekiyordu. Gündüz vakti evine girmeye cesaret edebilecek bir hırsızla karşı karşıyaydı ve Hüma korkması gerektiğini biliyordu.

Son basamağa geldiğinde etrafını aceleyle süzdü ve holün boş olduğunu görerek tam karşısında duran kapıya umutla baktı. Basamaktan inip hızını arttırdı ve kapıya doğru koştu.

“Yoksa yine mi kaçacaksın?”

Hüma arkasından gelen sesi duyduğunda kaskatı kesildi. Az önce- az önce doğru mu duymuştu o? Kalbi şimdi çok daha büyük bir korkuyla atmaya başladığında nefesini tutarak arkasına döndü ve çığlığı koca evde yankılandı.

Kartal tam karşısında oldukça rahat bir şekilde duruyordu. Burada ne işi vardı? Daha önemlisi onu nasıl bulmuştu?

“Se-sen beni nasıl buldun?” diye sorduğunda bütün vücudu şiddetli bir titremeye sarsılmaya başladı. Bebeğini kaybetme korkusu tüm hücrelerinde çağlarken elindeki abajuru önüne çekerek daha sert kavradı. “Beni rahat bırak,” diye tısladı ardından. “Bebeğimi almana izin vermeyeceğim. Gerekiyorsa seni öldürürüm, yemin ederim yaparım. Ama onu sana vermeyeceğim.”

Kartal kadının hem korkmuş hem de kızgın haline tuhaf bir bakış atıp iç çekti. Yanlış anlaşılmalara neden olduğu ve az kalsın bebeğini tamamen kaybedeceği için

Nisan'la yapması gereken bir görüşme vardı ama Kartal bunu ertelemişti. Daha önemli işleri vardı. Onunla sonra ilgilenenecekti.

"Nisan'ın dedikleri doğru değil, bir yanlış anlaşılma olmuş," dedi ona yaklaşırken. "Bebegi senden almayacağım. İnan bana, sana bunu zaten daha önce de söyledim!"

Hüma dişlerini sıkarak "Sana inanmıyorum!" diye bağırdı. İnanmıyordu ve inanmayacaktı. Bu hataya bir kere düşmüştü. Bir daha olmasına izin veremezdi. Babasına bile güvenemezken Kartal'a güvenmesi de beklenemezdi.

"Git buradan!" diye ekledi aceleyle. "Beni yalnız bırak." Kartal kadının oldukça kararlı olduğunu görerek kollarını göğsünde birleştirdi. O ne kadar inatçıysa, Kartal da bir o kadar inatçıydı. Buradan Hüma'sız ayrılmayacaktı.

O yüzden onun dediklerini duymamış gibi yaptı. Karşısındakini sinir eden bir rahatlıkla "Kendi rızanla mı benimle gelirsin?" diye sordu sakince. "Yoksa seni zorla mı sokayım o arabanın içine?"

Hüma korkuyla gerilse de, geri adım atmayacak kadar gözü dönmüş bir durumdaydı. O yüzden elindeki nesneyi sallayıp "Bir adım daha yaklaşırsan kafana geçiririm bunu!" diye bir tehditte bulundu. Ama Kartal buna aldırmadı. Aralarında bir metre kalana kadar ilerledi ve Hüma telaşla elini kaldırıp ona doğru saldırıya geçeceği sırada basit bir hamleyle onu engelledi. Bileğini sıkıca kavrayıp abajuru kenara attı ve elini bırakmadan bir kez daha sordu.

"Geliyor musun yoksa zorluk çıkarmaya devam mı edeceksin?"

Hüma yerinde debelenip ondan kurtulmaya çalışırken "Gelmiyorum!" diye ciyakladı. "Bırak beni!" Kartal ona tehditkâr bir bakış attı. "Öyleyse bunu sen istedin." Hüma onun ne dediğini anlamadı.

Kendisini tepetaklak bulana kadar... Tiz ılığı bir kez daha evde yankılandı. Adamın onu omzuna atıp dışarı doğru hareketlenmesiyle boşta olan ellerini kullanarak onu yumruklamaya başladı.

“Bırak beni! Sana beni bırak dedim! Hemen beni yere indir. SANA DİYORUM! ALLAHIN CEZASI! BU YAPTIĞIN ADAM KAÇIRMAYA GİRER! ÖNCE HANEYE TECAVÜZ, SONRA DA ADAM KAÇIRMA! SENİ DAVA EDECEĞİM! BIRAK BENİ!”

Kartal kadının söylediklerine gülerken “Sorun değil, edebilirsin,” diye kahkaha attı. Hüma’yı sapasağlam bulduğu için bütün öfkesi geçmiş ve rahatlamıştı. Öndeki arabanın şoförü, şaşkınlıkla onlara bakarken arkadaki arabada duran Berat, Aslan ve Macit kahkahalarını salıverdi.

“GÜLMESENİZE! KİME DİYORUM BEN! KESİN SESİNİZİ. SEN DE BENİ YERE İNDİR. YOKSA AVAZIM ÇIKTIĞI KADAR BAĞIRIRIM.”

Kartal tekrar kahkahasını serbest bıraktı. Zaten avazı çıktığı kadar bağırdığını ona söyleme gereği duymadı. Kızın yumruklarında etkilenmeyerek ön arabaya ilerledi. şoförün açtığı kapıdan ondan beklenmeyecek bir şekilde nazikçe, Hüma’yı arabanın içine soktu ve şoföre gözleriyle bir an önce arabaya binmesini işaret etti. Kendisi de arabaya bindi. Kartal Hüma diğer kapıdan çıkmaya çalışmadan önce onu belinden yakalamayı başardı; onu sıkıca zapt etti ve şoför şoka girmiş bir şekilde arabayı çalıştırdığında tüm kapıların otomatik olarak kilitlendiğini bildiren o ince ses duyuldu. Kartal o zaman rahatlayarak kadını serbest bıraktı.

“Seni dava edeceğim. Gör bak!” diye bağırdı Hüma hâlâ ona vurmaya devam ederek. “Hapse girene kadar durmayacağım.” Kartal’ı göğsü hafif de olsa sızlıyordu,

kızın yumrukları epey sertti; ama onu anlıyordu. Bebeğini alacağını düşünüyordu ve öfkelenmekte haklıydı. Ama Kartal ona her şeyi anlatacaktı. Tabii önce sakın bir yer bulmalıydılar.

Hüma'nın yorgunlukla yavaşladığını görünce, araya girip onun bileklerini tekrar kavradı nazikçe. "Boşu boşuna kendini yoruyorsun," derken sesi son derece anlayışlıydı. "Sana her şeyi açıklayacağım. Ama önce sakinleşmen gerekiyor."

Hüma duyduklarına inanamıyordu. Ne sakinliğinden bahsediyordu bu adam? Ellerini onun elinden kurtarıp cam kenarına kaydı ve aralarına hatırı sayılır bir mesafe koydu. İlk durdukları yerde tekrar kaçmayı deneyecekti ve gücünü toplaması gerekiyordu. O yüzden ona vurmayı kesti.

Ama planı gerçekleşmedi. Hüma yemek yemek için durduklarında tuvaletten kaçarken yakalandı, yolda midesi bulandığı için arabadan indiğinde otostop çekemeden yine yakalandı ve zaten bir daha da durmadılar.

Şehir dışında bir evin önüne gelene kadar...

"Burası neresi?" diye telaşla etrafına bakman Hüma kapıdan içeri girdiklerini görünce tekrar çırpınmaya başladı. "Nereye getirdin beni?" Kartal'ın onu evine bırakacağını düşünmüştü ama şu an hiç görmediği bir yerdediler.

Kartal kadının endişelenmiş haline güldüğünde arabadan çıkıp onu diğer kapıdan hafif bir güç kullanarak indirdi ve belini sıkıca kavrayıp onu önünde dikilen ihtişamlı eve çevirdi.

"Bundan sonra kalacağın yer." diye bildirdi otoriter bir sesle. "Seni bir kere rahat bıraktım ve az kalsın sonsuza kadar bebeğimi kaybediyordum. Bundan sonra seni gözümün önünden ayıracağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Artık benim evimde kalacaksın."

“Ne... Ne diyorsun sen ya?” Hüma şaşkınlıktan ne söyleyeceğini şaşırduğında kısa bir süre susup önündeki eve baktı. Ne demek bundan sonra kalacağın yer? Allah aşkına bu adam kafayı mı yemişti? Hüma hayatta kalmazdı onun yanında!

“Evime götür beni. Zaten bir daha kaçamam!” Ama bu Kartal’ın sadece gözlerini devirmesine neden oldu. Onu kolundan nazik bir şekilde tutup içeri çekti ve kapıyı açan Belma sultana göz kırpıp Hüma’yı debelenmelerine aldırmadan salona soktu. Ardından “Onu kaçmadan önce düşünecektin” diye de son noktayı koydu. “Ortadan kaybolduğunda aklımı kaçırıyordum. Bir daha bebeğimi kaybetme riskini göze alamam. O yüzden burada kalacaksın diyorsam bu, kesinlikle burada kalacaksın demektir.”

Hüma duyduklarına gerçekten inanamıyordu. Burada kalacaktı da ne olacaktı? Ne kadar kalacaktı, ne yapacaktı? Hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da öylece oturup bütün bu olanları kabullenmeyecek olduğuydu.

Eline geçen ilk cismi, ki o sehpanın üstünde duran kumandaydı, Kartal’a fırlattı. Adamın dizine çarpan kumanda yere düşerken Kartal sanki az önce dizine bir darbe almamış gibi tepkisizdi. Kadının çırpınmalarının boşuna olduğunun farkında, bu yüzden de bir hayli mutluydu adam.

Belma Sultan gelene kadar bebeğini sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü. Çünkü biliyordu ki, Hüma bunu yapardı. Ve Kartal bir kez daha bebeğini kaybettiğini düşünecek olursa, dünyası başına yıkılırdı. O yüzden ne Hüma’yı ne de onun bebeğini barındıran karnını gözünün önünden ayırmayacaktı.

“Neye gülüyorsun sen? Çok mu komik buluyorsun bu olanları?” Hüma’nın bağıırışı kulaklarına dolduğunda

kendine gelip ona doğru ilerledi ve kadının geriye doğru, salona kaçmasına neden oldu.

“Hüma! İster bağır ister çağır, istersen de inkâr et. Ama bu evden dışarı çıkamayacağını kısa sürede kabullen. Çünkü dünya üzerindeki hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek.”

Hüma onun yüzündeki kararlılığı görmemiş olsaydı, söylediklerine asla ve asla aldırılmazdı ama o yüzdeki her bir hücre, ona “Bu evden benim iznim olmadan çıkamazsın!” diye bağırırken aksini iddia etmek mümkün bile değildi.

Adamın ona bakmadan merdivenlerden yukarı çıkmasıyla şaşkına dönen Hüma, aradığı fırsatı yakalamasının verdiği sevinçle gülümsedi ve geldiği yöne dönüp dış kapıya doğru aceleyle harekete geçti.

“Hüma Hanım?” Arkadaki kadın sesi hızını arttırmasına neden olduğunda hızlı bir şekilde kapıyı açtı ve dışarı adımını attığı anda sert bir gövdeye çarptı.

“Çekilir misiniz önümden?” Gözleri etrafta gezinirken bahçe kapısına kadar dağınık bir şekilde sıralanmış koruma topluluğunu gördüğünde adamın niye bu kadar rahat olduğunu da anlamış oldu.

“Kartal beyin kesin talimatı var efendim. Bütün çıkış yolları kamerayla izleniyor, dışarı adımınızı attığınız an, sizi geri getirmemiz bir dakikamızı alır. O yüzden ne siz kendinizi yorun ne de bizi uğraştırın.”

Hüma onun yalan söylediğine dair bir işaret aradı yüzünde. Bir avukat olarak insanları güzel analiz ederdi ama bu adam gerçekleri söylüyordu. Koruma onun ne düşündüğünü anlamış gibi eliyle birkaç yeri işaret edip kameraları, daha doğrusu ‘sobeleme cihazlarını’ gösterdi.

“Buna adam kaçırmak denir! Hepinizin başını yakacağım! Göreceksiniz!” Hüma yerinde tepinip salona geçti-

ğinde az önceki kadının endişeli bir şekilde kendine baktığını görünce “Ne var?” diye çıkıştı.

“Efendim, durumdan haberim var,” diyen kadın salonu gösterdi. “Bence biraz dinlenmelisiniz. Düşük tehlikesi yaşamışsınız ve bu kadar süre ayakta kalmanız bile riskli.”

Ve bu Hüma’nın dudaklarını sinirle bükmesine neden oldu. Kollarını haddinden fazla sallayarak içeri geçti ve kendini ikili koltuğa atıp ayaklarını da dizlerinin altına çekti. Elleri karnına yöneldiğinde kadının sırtına yastık koymasına izin verdi. Beli ciddi şekilde ağrımasa buna asla müsamaha göstermezdi.

“Aç mısınız efendim?”

Kadın karşısında emrine amade bir şekilde dikilirken Hüma aklına doluşan görüntülerle yüzünü buruşturup, başını hayır anlamında salladı. “Su. Su getirir misiniz?”

Kadın anında ortadan kaybolduğunda Hüma ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Gözü gerideki ev telefonuna kaydığında aceleyle ayağa kalkıp ona doğru koştu.

Hafızasına kazıdığı numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürdüğünde bir müddet çaldıktan sonra telefon açıldı ve “Efendim,” diyen Öykü’nün sesi duyuldu.

“Öykü, ben Hüma... Kartal beni buldu ve evine getirdi. Acilen bir şey yap. Bundan sonra burada kalacağımı söylüy-” Telefon elinden çekildiğinde Hüma yerinden sıçrayarak üstüne siyah bir eşofman ve beyaz salaş bir tişört geçirmiş olan Kartal’la göz göze geldi.

Adam ahizeyi kulağına götürüp “Aynen öyle,” diye onayladı. “Bu oyunun pahalıya patladı ablacığım.” Ardından telefonu kapatıp Öykü’yü büyük bir şaşkınlıkla baş başa bıraktı.

“Şimdi de iletişim özgürlüğümü gasp ediyorsun!” diye bağırdı Hüma. Tekrar koltuğa ilerleyip sertçe oturdu. “Önce haneye tecavüz, sonra adam kaçırma, sonra da bu!”

Kartal içten bir kahkaha attığında Hüma kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı. “Hüma, canım biliyor musun bilmem ama... Haneye tecavüz falan etmedim. Orası zaten benim evim.”

Hüma adamın onunla dalga geçmesine aldırmadı. “O zaman onu listeden çıkartırım.”

Kartal onun karşısına oturup rahat bir şekilde geriye yaslandı. “Telefon bana ait. Yani istersem kullanmana izin veririm istersem vermem.” Hüma’nın son kozunu kullanacağını düşünerek devam etti. “Ve karnındaki benim çocuğum. Dolayısıyla ben onu evine getirdim. Sorunum kesinlikle seninle değil.”

Hüma dişlerini birbirine bastırarak içinden ona kadar saydı ve derin derin nefesler aldı. “Efendim suyunuz.” Orta yaşlardaki kadın elindeki bardağı ona uzattığında Hüma kaba bir şekilde elinden aldı ve titreyen dudaklarını suyla buluşturdu.

“Başka bir isteğiniz var mı?” Hüma kollarını göğsünde birleştirip kısıp gözlerle “Gitmek!” diye söylendi. Ama kadın, Kartal’ın işaretiyle çoktan salondan çıkmıştı bile.

“Ne olacak?”

Kartal, Hüma’nın oldukça sakın çıkan sesiyle afalladığında soruyu anlamaya çalıştı ama başaramadı. Ne olacaktı? Kaşlarını yukarı kaldırdığında Hüma bıkkın bir şekilde devam etti. “Bundan sonra ne olacak diyorum. Burada ne kadar kalacağım. Bu şekilde yaşayamayız.”

İşte şimdi anlamıştı adam. İşin aslı, bunu o da tam bilmiyordu. Tek bildiği, onu göz önünde tutması gerektiği. “Olabildiği kadar,” diye kestirip attı. “Bebek doğ-

duğunda, bir çözüm bulmaya çalışacağız. Hüma, Nisan sana neler dedi biliyorum. Ama yemin ederim ki öyle bir niyetim yok. Evet başta vardı, bunu sen de biliyorsun. Ama artık seni bebeğinden ayıramam. İşin kötü tarafı, ben de bebeğimden ayrı kalamam."

Adamın gittikçe zayıflayan sesi Hüma'nın sakinleşmesini sağladığında genç kadın sıkıntıyla dudaklarını ısırıldı. "Bu bebeği sana veremem, anlıyorsun değil mi?" diye sorduğunda karşısındaki adamın anlayışla başını sallamasını kesinlikle beklemiyordu. Bu adama ne olmuştu böyle? Her ne kadar eskisi gibi kaba saba da olsa, Hüma'ya düşman muamelesi yapmıyordu ve ona iyi davranmaya çalışıyordu. Kendince...

Başını iki yana sallayarak, bu düşünceleri kafasından çıkardı. Ona kesinlikle güvenemezdi. Feriştah teyze ve Esra dışında-ki Öykü'ye, olanlardan sonra hâlâ biraz tutuktu- kimseye güvenemezdi. Tekrar hayal kırıklığı yaşamak istemiyordu.

"En iyisi bu bebeği tamamen unutman," dedi kararlı bir şekilde. "Ne olacak? Bebek bende kalsa ve sen belirli günlerde onu görsen bile..." Derin bir nefes alıp gözlerini sıkıca kapadı. Bunu nasıl dile getireceğini bilmiyordu. "Onun aklını karıştırmana izin veremem."

Kartal kaşlarını çatıp yerinde doğrulduğunda öfkeli bir şekilde kadına döndü. Ne diyordu bu? "Bu da ne demek?" Sesindeki öfke Hüma'nın irkilmesine neden oldu.

"Anlamıyor musun?" diye çıkıştı Hüma. "Ya tüm bunlar sana bir gün çok fazla gelirse? Ya bıkarsan ve böyle bir hayat yaşamak istemezsen? İleride evlenebilirsin, çocukların olabilir. Günün birinde bunlar sana yeterli gelir ve arkanda başka bir çocuğunun olduğunu bile umursamazsın. Buna izin veremem. Çocuğumun babası tarafından terk edilmesine izin vermem!"

Hüma ne ara aktığını bilmediği gözyaşlarını aceyle silip derin bir nefes aldı. “Ben bunun nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyorum.” Hafifçe ürperip başını iki yana salladı. O görüntüleri hatırlamanın sırası değildi. “Baba sevgisi olmadan büyümek, yarım yamalak o duyguyu tatmaktan çok daha iyidir. İnan bana en iyisi bu.”

Kartal için eksik tahtaların yerine oturma anı bu andı işte. Kadının neden bu şekilde davrandığını anlayabiliyordu. Çünkü kendi yaşadığı şeyleri, bebeğinin de yaşamasını istemiyordu. Kartal’ın kaşları düşünceli bir şekilde çatıldığında öne doğru eğilip sakince konuştu.

“O zaman...” Uzunca bir süre bekleyip kafasındakileri tarttı. Ardından devam etti. “Sana başka bir teklifim var. Daha doğrusu iki seçeneğin var, birinden birini seçmek zorundasın.”

Ne teklifiydi bu yine?

“Dinliyorum.”

Kartal oturduğu koltukta öne doğru eğildiğinde gözlerini kısıp detaylıca düşündü. Hüma’nın neden böyle düşündüğünü biliyordu. Onu zamanında hatırı sayılır bir şekilde araştırmış, tanıdığı birkaç kişiden de kadının hikâyesini öğrenmişti. Babasının olayını biliyordu ve kadının ona güvenmemesi de haliyle normaldi. Ama Hüma bir konuda yanılıyordu; Kartal bu bebeği bırakamazdı.

Haliyle seçenekleri de bir hayli azdı. Hatta az bile değildi; başka seçeneği yoktu. Kartal eğer bu bebeğin hayatında olmasını istiyorsa, belirli şeylere de razı olmak zorundaydı. Zorundaydı ama Hüma bu konuda böyle düşünecek biri değildi.

“O halde ya benimle evlenmeyi kabul edersin,” dedi sakince. Ve Hüma’nın nasıl elektrik verilmiş gibi yerinden fırladığına da aynı anda tanık oldu. Erkeklere olan güvensizliği yüzünden bir sperm bankasından hamile

kalan bir kadına, tanımadığı bir adam sırf bebek için benimle evlen diyorsa; Hüma'mn verdiği tepki gayet normaldi. Tabii ki biliyordu onun normal yollarla evlenme teklifini kabul etmeyeceğini.

O yüzden ortaya en az onun kadar, hatta ondan daha da kabul edilmeyecek bir teklif sunması gerekiyordu.

"Ya da..." dedi muzip gülümsemeyle. "Bir bebek daha yapmayı kabul edersin."

Hüma'nın tepkisi, ilkinden de ani oldu. "Neee?" Salonu genç kadının haykırışı inlettiğinde Kartal yüzündeki ifadeyi sabit tutmakta bir hayli zorlandı. "Şaka mı yapıyorsunuz ya sen? Ne evlenmesi ne bebeği?"

Hüma onun yüzünde şaka yaptığını açık eden bir ifade bulmaya çalıştı ama Kartal oldukça kararlı duruyordu. Ve-ve iki teklifi yaparken de ciddiydi!

"Ne seninle evlenirim ne de bir bebek daha yaparım!" diye bağırdı. İki seçenek de imkânsızdı. Asla olamazdı!

Kartal'ın kendinden emin bir şekilde "Başka seçeneğin yok" demesi üzerine dişlerini sıktı. "Ya bunlardan birini seçersin. Ya da ben karnındaki bebeği senden gerçekten alırım. Karar senin..."

Hüma, Kartal'a aldırmadan ayağını sertçe yere vurdu. Çılgılık atmak istiyordu. Ama onun önünde kontrolünü kaybedemezdi. Sakin olmaya çalıştı ama bu "Senden nefret ediyorum!" diye bağırmasına engel olamadı. "Senden ve tüm dayatmalarından nefret ediyorum!"

Kartal normalde onun bu tavrına sinirlenebilirdi ama kadını anlıyordu. Söyledikleri de beklenmedik şeyler değildi. O yüzden rahat bir tavırla "Karar ver Hüma," dedi. "Cevabını şimdi duyacağım."

Hüma daha ne kadar kapana kısılabileceğini düşünürken yaşadığı şokla kendini koltuğa attı. Bu lanet olası adam gerçekten de ciddiydi! Şakası yoktu. "Kaçmanın bir

yolunu bulurum! Seninle evlenmem ve bebek meselesini de zaten unut" diye bağırdı.

Kartal ise, kadına çok fazla düşünme süresi bırakmamakta kararlıydı. Eğer düşünürse, teklifteki açıkları bulur ve blöfünü görürdü. O yüzden onu sıkıştırarak, evlilik teklifini kabul etmeye zorlamalıydı. Tek seçenekleri buydu. Aksi takdirde, bebek olayı yürümezdi.

"Hüma bir dakikan var." Kartal kolundaki saate baktığında Hüma yanında duran yastığı fırlattı bu sefer de. Şiddet eğilimi olanları şimdi gerçekten anlıyordu. Böyle bir adamla baş etmenin başka bir yolu yoktu ki!

"Seçmeyeceğim hiçbirini! Boşuna ısrar etme," diye diklendi. Ama içten içe, bu adamın söylediklerinden birini seçmek zorunda olduğunu idrak edebiliyordu. Son söyledikleriyle adama kapı aralamıştı. Keşke hiç ağzını açmasaydı!

"O halde seni doğuma kadar bir odaya kapatır ve doğumdan sonra da bebeği alır, ortadan kaybolurum." Kartal'ın cevabı ise bir o kadar net, sert ve soğuktu. Çünkü Hüma'yı inandırmak zorundaydı. Tabii ki bir bebeği annesinden ayıracak değildi, en azından artık öyle düşünmüyordu. Ama Hüma'nın bunu bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

"Lanet olsun!" Hüma sinirden ağlamanın eşiğine geldiğinde ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı. "Yarım dakikan kaldı."

Kartal'ın ikazı üzerine ciddi anlamda ne yapacağını düşündü. İki seçeneği de kabul edemezdi. Bir adamla evlenmemek için sperm bankasına gitmişken şimdi nasıl olur da evlenirdi. Hayır, bunun imkânı yoktu. Peki ya diğer seçenek? O da en az onun kadar imkânsızdı. Bu adamla kâğıt üzerinde evlenmeyi bile reddediyorken nasıl başka bir bebek için onunla- onunla aynı yatağa gire-

bilirdi. Hayır! Hüma onunla sarhoşken bile sevişemezdi!

Yüzünü ellerine gömdüğünde her şeyin bir rüya olmasını diledi ama bu ancak peri masallarında olurdu. Bir çıkar yol düşünmek zorundaydı. Ve birden gözleri anında açıldı.

Tabii ki bir çıkar yolu vardı. Eğer adamın ilk teklifini kabul ederse, biliyordu ki yarın evlenmiş olurlardı. Ama ikinci seçeneği şaibeliydi. Bir bebek daha yapmaları nereden baksan iki yıl imkânsızdı. Bir kere, önce bebeğin doğması gerekiyordu ve bu sırada da doğum yapabilmesi için bir yıl kadar da beklese... Hüma'nın düşünecek, plan kurabilecek kadar zamanı vardı.

En az iki yılı vardı... İki yıl kadar uzun bir sürede, buradan kaçmanın bir yolunu bulurdu. Mutlaka bulurdu! Kartal'dan kurtulurdu ve tekrar onu bulamayacağı bir yere kaçardı. Evet evet. Kesinlikle yapması gereken buydu. Kartal'dan olan, gerçek yollarla yapılan bir bebek fikri onu o kadar rahatsız etmişti ki bunun arkasındaki özgürlüğü fark edememişti.

Yüzündeki gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Kartal'ın aklından geçenleri anlamaması çok önemliydi. O yüzden eski haline bürünüp yüzüne sinirli bir ifade yerleştirdi. "Süren doldu."

"TAMAM!" diye çıkıştı Hüma öfkeyle. Bu role bürünmesi zor olmadı; çünkü her ne kadar bir çıkar yol da bulsa, adamın emrivakisine karşı hâlâ öfkeliydi. Bu değişmeyecekti. "Kabul ediyorum."

Kartal bir an, yanlış duyduğunu sandı ama hayır, kulaqları oldukça sağlıklıydı. Yanlış duyma ihtimali yoktu. "Seninle aslan evlenmem. Bunca şeyden sonra hayatta olmaz. Bu, hayatta yapamayacağım bir şey. Evlenemem, olmaz. Diğer seçeneğini kabul ediyorum."

Hayır, Kartal doğru duymuştu ama yanlış anlamıştı.

Bir bebek daha teklifini mi kabul ediyordu? Bu kadın kafayı yemiş olmalıydı. Formaliteden evlilik fikri bile onun çılgına çevirebiliyordu. Hüma'nın evlilikle ilgili düşünceleri sandığından daha şiddetli olmalıydı. Bir an afallasa da, sakın kalmayı başardı. Bu Kartal'ın bile reddedebileceği bir teklifti. Ama Hüma kabul etmişti. Gerçekten inanamıyordu!

"Pekâlâ, o halde." Koltukta geri yaslanırken şaşkınlığını üstünden atmaya çalıştı. Hüma çözülmesi oldukça zor bir kadındı. Bu teklifi ona başka çıkar yol bırakmamak için yapmıştı ama olanlara inanamıyordu.

Hüma ona oldukça soğuk bir şekilde baktığında ayağa kalkıp yüzünü merdivenlere çevirdi. "Nerede kalacağım?" Bir an önce yalnız kalıp dinlenmek istiyordu. Kendini fazla zorlamıştı ve tekrar bir hastane vakası yaşamak istemiyordu.

"Göstereyim." Kartal önden ilerleyip bir üst kata çıktı ve birkaç koridoru geçip bir kapının önünde durdu. "Burası uygun mu?" Hüma açık olan kapıdan içeri baktığında, oldukça büyük ve ferah bir odayla karşılaştı. Başıyla onu onaylayıp Kartal geri çekilince içeri girdi ve "Bir ihtiyacın olursa mutlaka söyle," diyen adama buz gibi bir bakış atarak kapıyı yüzüne kapadı.

Eğer hamile olmasaydı kendini kapının önüne bırakırdı ama yatağa kadar idare etmesi gerekiyordu. Ki etti de, kendini yatağa attığında gözleri otomatik olarak kapandı ve pikeyi üstüne çekme gereği görmeden uyuyakaldı.

"Abi, nasıl olacak bu iş böyle?" Berat salonda oturmuş, işin içinden çıkmaya çalışıyordu. Aslında Kartal'ın evlilik teklifine afalladıktan sonra oldukça uzun bir süre sonra söylediği ilk şeydi bu.

“Bilmiyorum, o zamana kadar başka bir yol bulurum. Berat, ikimizin de bebekten ayrılmadığı başka bir yol yok. Bir bebek daha olsa ne olacak? Sanki ikimiz de diğer bebeği merak etmeyecek miyiz? Onun ne farkı olacak?”

Berat kafasını iki yana salladığında iç çekti. Tüm bunlar başlarına nasıl gelmişti hâlâ anlayamıyordu. “Bazen diyorum ki...” diye söylendi kendi kendine. “Git o sperm bankasını başlarına yık. Onlar karışıklık yapmasa bunları yaşıyor olmazdık.”

Kartal, Berat’a ters bir bakış atmadan duramadı. Bu düşünce ona oldukça kötü gelmişti. Bu hatadan memnundu. Bir bebek özlemini, isteğini bu sayede anlamıştı. Ve düşünüyordu da, daha neye benzediğini bile bilmediği bu bebek olmasa... Kartal bu fikri kafasından attı. Her ne kadar başına bela da açsa, Hüma’yla hiç tanışmamış olma düşüncesi onu rahatsız etmişti. Eliyle çenesini ovuşturarak “Her neyse...” diye söylendi. “Öykü’yle konuştun mu?”

Berat bu kez daha derin bir iç çektiğinde “Telefonlarımı açmıyor,” diye tısladı. “Söyleyemedim.”

Kartal kaşlarını çatarak ona baktığında “Ne yaptın da telefonlarını açmıyor?” diye sordu korkutucu bir sakinlikle. Berat irkilse de sakin kalmayı başardı. “Hüma Hanım meselesi işte. Onu fazla sıkıştırdım ve kızdı.”

Kartal cebinden telefonunu çıkarıp Öykü’nün açmayacağını bildiği için ona en kritik bilgiyi içeren bir mesaj yolladı ve daha beş dakika geçmemişken Öykü aradı.

Bir yarım saat Öykü’ye olayları aktardı; Öykü her detayı sorguladığı için beş dakikalık konu bir hayli uzamış ve Kartal’ın artık yeter diye söylenmeleriyle daha da uzamadan sonlanmıştı. Kartal, Berat’ı tekrar Öykü’nün yanına yollamıştı. Öykü de o sırada Hüma’nın kişisel eşyalarını toplayacaktı. Valizini, Bursa’daki evden almayı akıl eden

Macit olmuştu. Yoksa Hüma'nın mutlaka sorun edip eş-
yalarını isteyeceğini tahmin edebiliyordu. Evde olanları
da Öykü hallederdi.

Telefonu kapadığında Berat çoktan çıkmıştı. Aklına üç
saatten beri odadan çıkmayan Hüma geldiğinde iyi olup
olmadığını merak eden yanı oldukça ağır basınca, Belma
sultana bir tepsi hazırlamasını buyurdu ve aç olduğunu
tahmin ettiği kadını kontrol etmek için yola koyuldu.

Merdivenleri aşip da odanın önüne geldiğinde tepsi-
yi tek elin de sabitleyerek kadının mahremiyet hakkına
saygı duymayı bu seferlik göz önünde bulundurdu ve
kapıya hafifçe vurdu. Ama ya Hüma ona cevap verme te-
nezzülünde bulunmadı ya da kapının çaldığını duymadı.
Kartal kapının önünde daha fazla kazık gibi dikilmemek
için içeri girdi.

Gözleri odanın içinde kısa bir süre gezindiğinde,
Hüma'yı yatağın üstünde buldu. İkinci tahmini doğ-
ruydu çünkü kadın uyuyordu. Tepsiyi kapının yanında
duran makyaj masasının üstüne bırakarak odanın içine
ilerledi. İlk tespiti kadının oldukça yorgun olduğuydu.
Buradan bakınca bile solgun yüzü belli oluyordu ve bu
nedense Kartal'ın hiç hoşuna gitmedi. Bu konuda bir şey-
ler yapması gerektiğini aklının köşesine yazdı.

İkinci tespitiyse ona hâlâ sınırlı olduğuydu. Uyurken
bile kaşlarının ortası çatıktı ve Kartal o bölgeye izinsiz gi-
riş yapıp müdahale etmemek için kendini frenlemek zo-
runda kaldı.

Son tespitiyse; tüm bunlara rağmen kadının mışıl mışıl
uyuyor olduğuydu. Bir eli yine karnının üstündeydi. Di-
ğer eli yataktan dışarı sarkarken Hüma oldukça izlenesi
bir manzara sunuyordu. Dağılan saçları da yüzünden çe-
kildiğinde Kartal camın önündeki koltuğa oturup rahat-
lıkla bir saati orada geçirebilirdi.

Aklına dolan düşüncelerin saçmalığıyla başını iki yana sallayıp kadının güzelliğinin onun hiç mi hiç ilgilendirmediğini içinden birkaç kez tekrarladı. Ve bir daha boş bulunmaması gerektiğini de kendine hatırlattı.

Kolundaki saate baktığında, ona uyuması için biraz daha zaman verdi ve tekrar gerisin geri salona yollandı.

21. Bölüm

Aşağıdan gelen seslerle uyanan Hüma, alışkanlık gereği odasına bakındı ama nerede olduğunu hatırlaması sadece birkaç saniyesini aldı. O dağ ayısının onu omzuna attığı gibi kendi evine getirdiğini ve üstelik de her biri birbirinden saçma iki teklif öne sürdüğünü nasıl unutabilirdi ki? Aklına gelen konuyla birlikte üstündeki sersemliği attığında uyanmasına neden olan gürültüleri duydu ve tereddütlü bir şekilde yataktan dışarı çıktı. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Kapının önüne bırakılmış bavulunu gördü ve önce kıyafetlerini değiştirip üstüne doğru düzgün bir şeyler giymeyi tercih etti. Bu Bursa'ya giderken yanında götürdüğü bavuluydu. İçinden bir kot pantolon ve rahat bir tişört çıkarıp aceleyle giydi. Ardından dağılmış saçlarını atkuyruğu yaparak bu berbat halini birazcık da olsa düzeltti. Sesleri takip ederek salona inen merdivenlere geldiğinde, duyduğu cümlelerle kaşlarını çatı. Son basamağı da geçip geniş salona ulaştığında, görüş açısına bir adet Devrim girdi.

"Ama Kaytal dayı!" diyordu o sırada. "Hüşa niye burada kalmak jorunda?" Ah! Hüma da bu sorunun ceva-

bını duymayı çok istiyordu. O yüzden geldiğini belli etmedi ve Kartal'ın Devrim'i yakalayıp kucığına çekmesini sessizce izledi.

"Hüma'nın bir bebeğı var," dedi Kartal sakince. Devrim de ona bunu çoktan bildiğini belirten alaycı bir bakış attı. "O bebeğın babası benim."

Hüma bu kadar net bir cevap beklemiyordu. Üstelik de oldukça basit bir şekilde dile getirmişti. Buna rağmen gerçekler Hüma'nın beyninde şaklamıştı. Sanırım bu, bebeğın maalesef ki sadece kendisinin olmadığı idrak ettiği ilk andı. Afallayan suratını kontrol altına almaya çalışırken Öykü, onu fark etti ve "Aaa, Hüma," diye anında ifşa etti. "Allah'a çok şükür iyisin." O sırada kardeşine de oldukça kötü bir şekilde bakmayı ihmal etmedi.

Hüma açığa çıktığı için odanın içine doğru tereddütle süzöldü ve aynı anda Devrim de Kartal'ın kucığından atlayıp Hüma'ya koştu. Bacaklarına dolanan kollarla Hüma az kalsın boş bulunup dengesini kaybediyordu. Bu çocuğın ani hareketlerine bir türlü alışamamıştı. "Hüşaaa!"

Devrim onu çekiştirerek koltuğa, Kartal'ın yanına oturttu ve bir hamlede aralarına oturup Hüma'ya sarıldı. "Çok öşledim ben seni." Hüma çocuğın yanaklarını dayanamayıp sıkığında "Ben de seni özledim tatlım," diye mırıldandı. Yanında Kartal varken çok da rahat olduğu söylenemezdi.

Gözleri Öykü'ye yöneldi ve onun dikkatli bir şekilde kendisini izlediğini görünce buruk bir şekilde gülümsedi. "Bir sorun yok değil mi? Nasıl hissediyorsun?"

Üstünden tır geçmiş gibi... Her ne kadar söylemek istediğı bu olsa da "İyiyim. Sorun yok." diye geçiştirdi. Yorgundu ama bebeğın bir şey olmuş olsa anlardı. Zaten konu daha fazla dallanıp budaklanmadan Devrim onun yüzünü elleriyle kendine çevirdi ve heyecanlı bir şekilde konuşmaya devam etti.

“Hüşaa.” diye belirtti her zaman olduğu gibi. “Bebişin babaşı Kaytal dayım mı? O doğyu mu söylüyor?”

Hüma kaşlarını çatarak Kartal’a baktığında bunu itiraf etmeye pek de hevesli görünmüyordu. Evet, onun babası dayın dese ayrı bir dert, inkâr etse ayrı bir dertti.

Ama mucizevî bir şekilde Kartal bu soruyu Hüma’ya bırakmadı. “Sen bana inanmıyor musun?” Devrim dudaklarını büzerek ona tereddütlü bir bakış yolladı ve çok konuşacağını belli eden bir şekilde derin bir nefes aldı.

“Şimdi bebişin babaşı sensen, o zaman siz Hüşa’yla evli misiniz? Of hiç bir şey anlamıyoyum ben!” Hüma dudaklarını birbirine bastırıp Kartal’a cevap ver bakalım der gibi baktı ve arkasına yaslandı. Söz konusu Devrim olduğunda aralık kapı bırakmıyordu. Küçük çocuğa sperm bankasını ve bunun nasıl olduğunu açıklayamayacağına göre de, Kartal’ı zor dakikalar bekliyordu.

“Hüma’nın bir süre sizinle kalması gerekiyordu,” diye açıkladı adam. Hüma onun beklediği gibi zorlandığını görmeyince kaşlarını çattı tekrar. “Ama artık benimle kalacak. Ve evet, biz evliyiz ve bebeğin babası da benim.”

Öykü ve Hüma aynı anda öksürük krizine girdiğinde odadaki kadınların bu tuhaf haline bakan erkeklerin hali de bir hayli komikti.

“Ne saçmalıyorsun sen?” Hüma çok geçmeden Kartal’a çıkıştığında Devrim kıkırdayarak ayağa kalktı. “Şiz gerçekten evlisiniz. Anne bakşana tavda ediyorlar.”

Hüma, elinin tersini yanında oturan adamın karnına geçirdiğinde bir nebze de olsun rahatlamış sayılırdı. İçindeki şiddet dürtüsü son zamanlarda bir hayli artmıştı. Hormonlardan mıydı yoksa hemen yanında oturan adamın yan etkisi miydi bilmiyordu.

“Anneciğim, kavga onun doğrusu. Ayrıca, hadi gel biz Berat’a bir bakalım bahçede ne yapıyormuş?” Öykü

birazdan ortamdaki gerilimin yükseleceğini hissederek Devrim'i dışarı yönlendirdiğinde Hüma'ya da sabır diller gibi baktı. Kartal Egemenliğinden Bıkmış Kadınlar Kulübü'nü açma fikri, o an Hüma'ya oldukça mantıklı gelmişti. Evet evet, bunu etraflıca düşünmeliydi.

"Sen az önce bana vurdun mu?" Kartal'ın oldukça sakin çıkan sesiyle afallayan Hüma onun nasıl olup da hâlâ kontrolünü kaybetmediğine anlam veremedi. O yüzden onu sinirlendirmek için "Sen onu vurmaktan mı sayıyorsun?" diye sataştı. "Bu kadar çıtkırıldım olduğumu bilseydim parmağım la dırterdim."

Kartal onun bu sivri diline ne ara alışmıştı bilmiyordu ama kadının yapmaya çalıştığı şeyi anladığı için gülmüsed i. "Bundan sonra burada kalacağını söylemiştim. Devrim'e bunu nasıl açıklamamı bekliyordun?" Kartal bilmiş bilmiş ona bakarken Hüma ona halinden usanmış bir şekilde karşılık verdi.

"Biz evli değ iliz ve evlenmeyeceğ iz. Çocuğ u kandırmaya hakkın yoktu." Kartal, aklından her ne kadar çok daha farklı şeyler geç se de onları dile getirmemeyi baş ardı. "Devrim'in bizi evli sanması hiçbir şeyi değ işt irme-yecek," dedi ve salonun bahçeye bakan tarafında duran masanın hazır olduğ unu görerek ayaklandı. "O yüzden küçük bir çocuğ un mantık ayarlarını bozmaya meraklıysan sen bilirsin, git doğ ruları söyle. Bebeğ imiz olmasına rağmen neden evli olmadığ ımızı bakalım nasıl açıkla-yacaksın." Masaya doğ ru ilerledi ve servislerle uğ raş an Meltem'e döndü.

"Ablamlar bahçede Meltem. Git ve haber ver." Ar-dından Hüma'ya bakışlarıyla masaya gelmesini bildirdi. Hüma gözlerini devirip oldukça yavaş bir şekilde onun yanına giderken gözleri etrafı detaylıca taramakla meş -guldü. Meltem diye hitap ettiğ i kadın yirmili yaş larda

genç bir kadındı. Daha az olgun durduğuna bakılırsa belki daha küçük bile olabilirdi, Hüma pek de emin olamadı. Emin olduğu şey, daha şimdiden kadının bakışlarının onu rahatsız ettiğiydi. Aynı şekilde ona karşılık verdiğinde Meltem çoktan bahçeye çıkmıştı.

Hüma kendini en yakındaki sandalyeye attığında kokusuyla onu rahatsız eden aperatif tabağını aceleyle başka bir yere koydu. Normal hayatında bu tarz şeyleri çok fazla takan biri olmadığı için hamileliğinde de koku sorunsalını yaşamam diye düşünmüştü ama anlaşılan işler hiç de doğru orantılı bir şekilde ilerlemiyordu. Devrim ve Öykü saniyeler içinde masaya oturduğunda yemek servisi başlamış oldu ve Hüma yanında oturan Öykü'ye "Beni buradan kurtaracaksın değil mi?" diye sordu mırıldanarak.

O sırada Kartal da Devrim'in önündeki tabağı doldurmakla meşguldü. Öykü tabağına sebze yemeğinden biraz aldığında "Kaplanın inine düştün Hüma," diye veryan-sın etti. "Seni buradan nasıl çıkarabileceğimi inan bilmiyorum. Üstelik paranoyak kardeşim ikimizi öyle yalnız bırakacak gibi de durmuyor." Ardından sözlerinin doğruluğunu göstermek için "Bir sorun mu var Kartal?" diye ona doğru konuştu. Çünkü adam bir yandan tabağına yemek doldururken diğer yandan da pür dikkat onları izliyordu.

"Ya ama dayı, ben bunlayın hepsini nasıl yiycem?" Devrim'in araya girmesiyle gözler onun üzerinde toplandığında çocuğun tabağının tepeleme dolduğunu gören Hüma kıkırdamasını gizlemek için yutkunmak zorunda kaldı.

"Anneciğim ver tabağını." Öykü yarısını geri boşalttığında Hüma da tabağına şu an için cazip gelen birkaç şey koyup guruldayan midesini bastırmak için onları beklemeyi başladı. Sebze yemeğinden bir lokma aldı

ancak geri bırakmak zorunda kaldı, Hüma dudaklarını büzüp et yemeğine odaklandı.

Masa toplandıktan sonra, her zamanki rutinleri üzerine Kartal; Belma sultandan şekersiz kahvesini istedi. Öykü de ona eşlik ederken Hüma sadece oturmakla yetindi. Ki onların kahve keyfi de çok uzun sürmedi. Kartal ayaklanıp telefonunu çıkardığında odadaki Hüma ve Öykü'ye keskin bir bakış atıp "Benim biraz işim var," diye bildirdi.

"Ne işymiş o?" Öykü anında sorgulayıcı bakışlarını onun üstüne diktiğinde Kartal "Berat!" diye seslendi dışarı doğru. Ardından da tekrar Öykü'ye döndü. "Bir sorunu halledeceğim." Berat odaya girip yanlarına geldiğinde de hin fikirlerinden korktuğu kadınları işaret ederek "Bir saniye bile yalnız bırakma," diye emretti. "Malum, bu devirde ablana bile güvenemiyorsun."

Berat zaten o demese de peşlerinden ayrılacak değildi. Hüma Hanımı elinden kaçırırsa, o öfkeli ve gazabından korktuğu Kartal'a bir kez daha tahammül edemezdi. O yüzden "Sen merak etme abi," diye kendinden emin bir şekilde konuştu.

Kartal evden çıktığında da saçlarını karıştırıp "Eee Hanımlar," dedi gülerek. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Kartal kontağı çevirip anahtarı çıkardığında arabadan inip önünde duran siteye doğru kısa bir bakış attı. Evde olup olmadığını bilmiyordu ama öyle olmasını umuyordu. Girişteki sisteme şifreyi girdiğinde dış kapı açıldı ve 4. kata aceleyle çıktı. Ne yapacağını tam bilmiyordu ama kendine hâkim olması gerekiyordu.

Vurduğu kapı uzun bir süre sonra açıldığında Kartal karşısında ince saten bir gecelikte duran Nisan'a büyük bir umursamazlıkla baktı. "Hayatım, ne güzel bir sürpriz bu." Boynuna dolanan kolları anında geri itip içeri girdiğinde Nisan da onun arkasından şaşkınlıkla içeri ilerledi.

Ama bu yılışıklığa devam etmesine engel değildi. Arkadan ani bir şekilde Kartal'ın beline sarıldığında "Nereledesin sen? Seni nasıl özledim anlatamam," diye mırıldandı. Sesi bile onu baştan çıkarmaya çalışır gibiydi. Kartal'ın omzuna küçük öpücükler kondururken onun ani bir şekilde geri çekilmesiyle iyice şaşkına dönen kadın "Yoksa sen beni özlemedin mi?" diye sitem etti.

Kartal odanın ortasına geçip sonunda yakıcı bakışlarını ona çevirdiğinde Nisan bir adım gerilemek zorunda kaldı. Kartal'ın bu haliyle çok nadir karşılaşmış ve ciddi bir şey olmuş olmalıydı.

"Nerede miydim?" diye sakince konuştu adam. Nisan bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu bilecek kadar tanıyordu onu. O yüzden yavaşça geri çekildi. "Senin aptal oyununun pisliklerini temizlemekle meşguldüm!"

Nisan ani bir şekilde donup kaldığında bahsettiği oyunun nişan olayı olmamasını umdu. Ama başka bir oyun çevirmediğinden de emindi. Genel olarak Kartal'ın sözünü dinleyen biriydi. "Ne-ne oyunu?" diye sordu yine de kekeleyerek.

"Aptal ayağına yatma! Sen nasıl olur da kendi başına işler yaparsın!" Kartal'ın ona doğru gelmesiyle "Ne yaptım ki?" diye konuştu sakince. Saf ayağına yatmak yine de daha iyiydi.

"Nisan beni delirtme!" Kartal öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. "Senin aptal davetiye oyunun yüzünden, bebeğimi sonsuza dek kaybedecektim!"

Nisan geçmiş zaman kipini duyduğunda dudaklarını büzdü. Kaybedecektim dediğine göre öyle bir şey olma-

mıştı. "Ama biz zaten nişanlanmayacak mıydık?" Duygu sömürüsü yapmaya çalışınca Kartal daha da   fkelen-di. Bir adımda ona ulaşıp kollarını sıkıca yakalayıp onu sars-tı. "Sana kim gidip davetiye çıkar dedi! Biz böyle bir Ő ey konuştuk mu? Senin amacın belli! Hüma'yı kaçırmak ve aradan çıkarmak!"

Nisan planının açığa çıkmasıyla ne yapacağım, nasıl toplayacağını Ő aşırmıř bir Ő ekilde "  z  r dilerim." diye inledi. Kolları feci acıyordu. Ayrıca biraz aşılamak da işe yarardı. Erkekler kadınların gözyaşlarına dayanamaz ku-ralına riayet etmek en mantıklısıydı.

"Böyle olsun istemedim. Çok   z  r dilerim. Sa-sadece seni kısıkdım çünkü seni çok seviyorum. O kadının ara-mıza girmesine dayanamazdım!" Bunu kıskançlığa ba  -layıp onun gönlünü almayı denedi. Genelde kıskan  lı  la yaptığı hataları hep ona olan sevgisiyle örtmeye çalışırdı.

"Bu sefer fazla ileri gittin!" diye kükredi adam. "Sen kim oluyorsun da benim içime karışıyorsun?" Onu kol-tuşa savurduğunda başını ellerinin arasına alıp sakinleş-meye çalıştı. Yoksa birazdan o kadına şiddet uygulayan Ő erefsizlerden bir farkı kalmayacaktı. Ondan hatırı sayılır bir Ő ekilde uzaklaştığında kadının korkarak "Senin ileri-deki nişanlın," diye yanıtladı soruyu.

Kartal yüzünü buruştururken "Senin gerçek yüzünü gördükten sonra mı?" diye sordu. Tanıdığı Nisan böyle alçakça oyunlara girmezdi. şımarık ve burnu havada biri olabilirdi ama onu ikiyüzlü bir Ő eytan olarak asla düşüne-mezdi. Oysaki uzun zaman birlikte vakit geçirdiği o ma-sum görünümlü kadın, az kalsın bebeğini kaybetmesine, onun bu deneyimden mahrum kalmasına neden oluyordu.

Kartal bu düşünceyle birlikte daha da sinirlendi ve te-levizyon ünitesinin   st  ndekileri aceleyle devirdi. Bun-ları düşündükçe...   ıldıracak gibi oluyordu. Bebeğinin

anne karnındaki gelişimi, ilk attığı tekmeler, hatta diğer hareketleri... Hüma'nın aş ermeleri... Bunlardan mahrum kalacaktı. Yıllardır özlemini çektiğini ancak Hüma'nın girişimi sayesinde fark ettiği bebek, artık onun asla vazgeçemeyeceği bir şeydi. Kartal ona sahip olmak istemiyordu, onu yaşamak istiyordu. Bunu fark etmişti. İstedığı bebek olsaydı, Hüma'yı başka bir yere kapatır ve bebek doğana kadar da ihtiyaclarını karşılamaya devam ederdi. Doğumdan bir süre sonra da bebeği alması pek de zor olmazdı.

Hâlbuki Kartal bunu istemiyordu. İstedığı şey, gerçek bir babalık dönemi yaşamaktı. Bir sıkıntıları olduğunda onlara yardım eden ilk kişi olmak, bu dönemde onlarla yaşamak istiyordu. Onu eve ani bir kararla getirmişti. Hüma'yı arabaya bindirene kadar da amacı onu Öykü'nün yanına götürüp kapılarına da daimi bir koruma dikmekti. Fakat yolda her şey birbirine girmiş ve araba onları kendi evine getirmişti. Kartal her dakika bebeğinin yanında olmak istiyordu. Ve dolaylı yoldan da Hüma'nın...

"Kartal yemin ediyorum böyle olacağını bilseydim yapmazdım. Ben bebeğinle arana girmek istemiyorum." Başta söyledikleri doğru ama sonu tamamen yalandı. Nisan o kadının bebeğine asla bakamazdı. "Bak değişirim, lütfen. Yine eski ben olurum, senin sevdiğin kadın..."

Kartal gözlerini devirip ona döndüğünde "Güven bir kere yıkılınca onarılmaz Nisan," diye gürledi. "Ve insanlar da değişmez. Neyseler odurlar! Ben gerçek seni çok geç fark ettim!" Nisan artık kuyruk acısıyla alenen ağlamaya başlayıp "Ne olur böyle söyleme. Seni sevdiğim için yaptım," diye yakınmaya başladı.

Kartal normalde bu durumu anında sonlandırırırđı ama ilk defa aldırmadı. Artık dayanamıyordu. Nisan'ın bu yapmacıklığını, Hüma'nın doğallığı sayesinde anlamıştı.

Eskiden gözüne batmayan şeyler bile sinir olmasına neden oluyordu.

“Kes ağlamayı.” Sert bir şekilde çıktığında onu ayağa kaldırıp çenesinden tuttu ve gözlerine baka baka konuşmayı sürdürdü. “Bir daha seni yakınımda görmek istemiyorum! Hele Hüma’nın yakınında görürsem, bir şeyler karıştırdığını duyarsam yemin ediyorum elimden bu kadar kolay kurtulamazsın! Anladın mı beni?” Nisan’ı sertçe sarstığında Nisan ağlamaya devam ederek başını salladı. Kartal’ı kaybetmişti. Ağlaması artık tamamen gerçektir.

Kartal onu bırakıp bir hışım kapıya doğru ilerledi ve evden çıkıp aceleyle arabasına bindi. Buradan bir an önce gitmek istiyordu. Sonunda Nisan’la arasındaki her şeyi bitirmişti.

Arabasını park etmesi için korumalardan birine anahtarı verdiğinde her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için aceleyle içeri girdi. Salondan gelen kahkahaları duyduğunda, ani bir şekilde rahatlayarak kimsenin bir iş çevirmediğini anlayıp adımlarını yavaşlattı ve girişe ilerledi. Öykü ve Berat bir köşede bir şeyler konuşuyorlardı. Öykü bir hayli hararetli görünüyordu ama Kartal aldırmadı. Gözleri aceleyle salonda gezindiğinde, Hüma ve Devrim’i bahçeye bakan oturma köşesinde buldu. Hüma koltuğa oturmuş, bacaklarını da önündeki pufa uzatmıştı. Devrim de hemen onun yanındaydı. Kartal adımlarını o tarafa çevirdi ve yaklaştığında sessizce bekledi.

Devrim bir şeyler söylüyordu ve Hüma da gülerek onu izliyordu.

“Şimdi bak, ben Devrim'im, senin ... Hüşaa bebiş benim neyim oluyoy?” Hüma küçük bir kahkaha attığında elini karnına koyup hafifçe pozisyonunu değiştirdi. Galiba Hüma'nın iyi bir masaja ihtiyacı vardı. Bunu da bir köşeye yazdı. Düşük tehlikesi devam ettiği için dikkatli olmaları gerekiyordu.

Hemen sonra, Devrim'in kulağını Hüma'nın karnına dayadığını görünce içi hızlı bir şekilde jöle kıvamına geldi ve aynısını yapabilme arzusuyla dolup taşı. Acaba hareket etmeye başlamış mıydı? Ama yok, sanmıyordu; daha çok erkendi. Muhtemelen Devrim boşuna uğraşıyordu ama yine de bu durum Kartal'ı özendirmeye yetmişti.

Onların yanına yaklaşarak Hüma'nın yanına oturdu ve Devrim'in korkup yerinden sıçramasına neden oldu. “Kaytal Dayı yapıyorsun ama koykuttun beni!” Kartal onu biraz gıdıklayıp serbest bıraktığında “Erkek adam ufak tefek şeylerden korkar mı?” diye söylendi şakayla.

“Sanki kendisi adam gibi adam da...” Hüma kendini tutamayıp mırıldandığında Kartal'ın ters bakışlarıyla karşılaştı ve önüne döndü. Bu çocuğu kimin böyle yaptığı anlaşıyordu.

“Doğyu söylüyorsun. Ben de yeyenimle konuşuyorum.” Devrim yüzünde havalı bir ifadeyle ona baktığında Hüma'nın keyfi tekrar yerine geldi. “O senin kuzenin.” diye açıkladı. “Ayrıca daha çok küçük, seni duyamaz.” Devrim yüzünü buruşturup ona ters bir şekilde baktı. Kısa bir an duraksama yaşadı. Ardından da ayağa kalkıp yüzünde muzip bir ifadeyle kollarını göğsünde birleştirdi.

“Kaytal Dayı, Hüşaa?” diye sorduğunda ikisi de ona döndü. “Siz bu bebişi nasıl yaptınız?”

Hüma ister istemez, her ne kadar doğal yollarla yapmış olmasalar da kızarmadan edemedi. Sanki Devrim bu konuda her şeyi biliyormuş gibi hissetmiş ve utanmıştı.

Gözleri hızlı bir şekilde Kartal'a kaydığında dudaklarını birbirine bastırarak ona, cevap ver bakalım der gibi tek kaşını kaldırdı. Bu açıklamayı kesinlikle Hüma yapmayacaktı. Madem konuyu açmıştı, devamını getirmeliydi Kartal Bey.

Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandığında, yüzünde işte şimdi yandın gülümsemesiyle ona bakmayı sürdürdü. Aynı anda Kartal da Hüma'nın bu olaydan keyif almasına içten içe gülerken Devrim'i kucağına oturtarak ona döndü.

Uzunca bir süre ona ne diyeceğini düşündü. Bir ara ciddi anlamda ona nasıl çocuk yapıldığını anlatmayı bile düşündü ama Öykü bunu duysa onu öyle bir teperdi ki Kartal bu riski göze almadı. Tekrar uzunca bir süre düşündü ve Devrim'in hadi ama itirazlarını artık daha fazla geçiştiremeyeceğini anlayarak aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Karı kocalar birbiriyle öpüştüğünde bebekleri olur." Hüma eş zamanlı olarak öksürmeye başladığında Devrim kaşlarını çatıp ikiliye bakmıştı.

"Sen ciddi mişin?" Çocuğun sesindeki şaşkınlık ve bariz korkuya anlam veremeyen Kartal tereddütlü bir şekilde de olsa başını salladığında Devrim de aldığı yanıtla soluğunu tutarak ağzını kapadı.

"Ama o zaman ben Neymin teyzenin kızıyla bebiş mi yaptım yani?" Kartal çocuğun ensesine acıtmayacak bir şekilde vurduğunda işin gerçek yanını görüp rahatlayarak "Sen daha bu yaşta kızları mı öpüyorsun?" diye çıkıştı. Hüma da aynı derece şok olmuştu. Devrimdi bu evet ama küçük bir kızı öpmesi? Bilemiyordu.

"Ama neyden bileyim ben?" diye konuştu Devrim telaşla. Yüzündeki ifade bir hayli komikti. "Yanakından öptüm sadece, bilmiyordum. Siz de bir şey anlatmıyosunuz ki

bana!” Hüma gelen cevapla rahatladığında Kartal çocuğa yaklaşp “Yanaktan öpmekle değil, dudaktan.” diye açıkladı. Yoksa çocuğa Nermin teyzenin kızını hamile bırakmadığını nasıl açıklardı ki?

Devrim derin bir oh çektiğinde geri çekilerek “İyi bari,” diye mırıldandı. Hüma onu kucağına çekip gıdıklamaya başladığında Devrim de anında diğer konuyu unutup ortama uyum sağladı. Ayaklarını etrafa sallarken Kartal’ı da fırsattan istifade tekmeliyor ve aynı zamanda da Hüma’dan kurtulmaya çalışıyordu.

“Ama şen hep gıdıklıyoysun beni. Eykek adam gıdıklanmaz! Dayı Hüşa’ya bir şey de.” Kartal karşısındaki ikiliye gülerken “Hüşa,” diye taklit etti onu. “Devrim’i hemen bırak.”

Ve kısa bir süre sonra, Kartal ve Hüma arasında Devrim çekiştirmece yarışı başladı. Zavallı Devrim, ancak Öykü içeri girip de oğlunu kurtarana kadar bu hengâme sürüp gitti.

Hüma ertesi sabah öğlene doğru uyandığında, daha doğrusu uyanmak zorunda kaldığında dışarıdan gelen sesin Belma Hanıma ait olduğunu anlayarak kafasını yastığa geri koydu. Dün gece Öykü’ye nasıl bu kadar hızlı bir şekilde ifşa olduğunu sorduğunda onlara ihanet eden kişinin bu kadın olduğunu duyduğundan beri, ona karşı pek de dostça hisler besliyor sayılmazdı.

“Hüma Hanım, Kartal bey sizi kahvaltıya bekliyor.” Kadın altıncı kez seslendiğinde, Hüma Kartal’ı alıp başına çalınasını avaz avaz bağırmak üzereyken midesinde hissettiği hareketlilikle ondan beklenmeyecek bir hızla ayağa kalktı ve banyoya doğru koştu. Kapıdan içeri gi-

rip yere çöktüğünde, midesinde olan şeyleri boşaltması oldukça uzun sürmüştü.

Kapının dışından gelen sesler iyice yaklaştığında, Hüma, içinde bir şey kalmamasına rağmen öğürmeye devam ederken Kartal'ın "Saçmalama! Bu halde nereye gidebilir?" dediğini duydu. "Çabuk aşağıdakilere haber ver!"

Ardından Hüma giyinme odasının kapısının açıldığını tahmin etti, biraz sonraki durak banyo olacaktı ama Hüma girmeyin diye uyarmak için hiç de uygun bir durumda değildi. Hızla açılan kapı ve içeri giren Kartal bile Hüma'nun tepki vermesini sağlayamadı. Klozetin önüne yığılmış gibi bir hali vardı ve Hüma sifonu çektikten sonra bir süre daha burada ölü gibi yatabileceğini düşünüyordu.

"Hüma, iyi misin?" Kartal'ın yüzündeki sinirli ifade yerini endişeye bıraktığında Hüma elini ona doğru uzatıp git der gibi bir işaret yaptı ama Kartal çoktan onun yanına gelip sifonu çekmişti bile. Ardından kadının midesinin tamamen boşaldığını tahmin ederek onu yerden kaldırdı.

"Mide bulantın devam ediyor mu?" Gerçi soruyu onu kaldırmadan önce sorsa daha iyi olabilirdi; Hüma yine de başını hayır anlamında sallayabildi. Tehlike şimdilik geçmişti.

Lavabonun önüne geldiklerinde Kartal, Hüma'yı şaşırtan bir ilgiyle onun önce ellerini sonra da yüzünü yıkamasına yardımcı oldu. "Nasıl hissediyorsun?"

Hüma soğuk suyla biraz gevşediğinde elini boynuna bastırıp "Midem kazınmış gibi..." diye açıkladı. "Midem kavruluyor." Kartal bu çok normal demek üzereyken ani bir şekilde kendini durdurmayı başardı. Onu kızdırmaya gerek yoktu.

“Şimdi Belma Hanım sana bir şeyler hazırlar,” dedi, onun yerine. “Kendine gelirsin.” Hüma, Belma Hanım lafını duyunca yüzünü buruşturmadan edemedi. “Onun yaptığı hiçbir şeyi istemiyorum ben.”

Bu halde bile direnmeyi başarmıştı. Kartal ona ters bir bakış atıp “Mide bulantısını mı tercih edersin?” diye sorana kadar da fikrinin değişmeyeceğinden emindi ama hayır; kesinlikle bunu tercih etme ihtimali yoktu.

O yüzden Kartal’ın ona destek olmasına ve aşağıya inmeye yardım etmesine izin verdi. Zaten masa çoktan hazırlanmıştı ve Belma Hanım da, Hüma’nın Kartal’ın yanında olduğunu görünce telaşlı korumaları dışarı çıkarmıştı.

“Belma Hanım, Hüma’ya sade bir şeyler hazırlayın. Midesi bulanıyor.” Bu açıklamanın onun için yeterli olmasını umdu Kartal içten içe. Çünkü midesi bulan hamile bir kadını ne rahatlatır hiçbir fikri yoktu. Dün gece aldığı karar doğrultusunda, bunu aklına yazmayı tercih etmedi. Ansiklopedi kalınlığında bir not defteri lazımdı bunun için ve Kartal bunun pek de kullanışlı dijital uzantıları olan bir şey olacağım düşünmüyordu.

O yüzden Hüma’yı sandalyeye oturttuğunda telefonunu çıkararak not kısmına 3.maddeyi girdi.

-Mide bulantısı için ne yenir? Araştır.

Ardından telefonu yanına koyup, merdivenlerden aşağı inen Öykü’ye baktı. “Devrim nerede?” Öykü yüzünü ovuştururken aynı zamanda esneyip hâlâ uykusunun olduğunu belli etti, ardından da “Berat’la birlikte dışarı çıktılar,” diye açıkladı. Masaya oturduktan sonra gözü Hüma’ya takıldı. “İyi misin sen? Yüzün oldukça solgun görünüyor.”

Hüma “Midem bulanıyor,” diye açıkladı basitçe. Bu Öykü için oldukça yeterli bir açıklamaydı. Yüzünü ekşitip

“Zamanla geçiyor merak etme. Ama başlarda gerçekten felaket oluyor.” diye yakındı. Tabii gülü seven dikenine katlanırdı. Hüma buna katlanmaya razıydı. Bu bulantılar ona göre bebeğinin ‘Ben hâlâ buradayım’ mesajıydı.

“Tuzlu kraker ve zencefilli çay hazırladım efendim. Bulantınızı bastıracaktır.”

Hüma önüne konanlardan başım kaldırmadan çayından bir yudum aldı. En başta kokusu yatıştırmıştı onu. Rahatladığını hissederek çayı bir dikişte içti ve bu hareketi Kartal’ın gülerek “Sen bir bardak daha getir” demesine neden oldu.

Buna normalde alınabilirdi ama kendine geldiği için sesini çıkarmadı.

“Kartal Bey, kapıda iki kadın var.” Meltem kahvaltının sonlarına doğru araya girdiğinde Hüma’nın dikkatini çekmeyi başarmıştı. “Sizi görmek istediklerini söylüyorlar.”

“Tamam, içeri al.” Kartal ayaklandığında Öykü de masadan kalkınca, Hüma da burada yapacak başka bir şey bulamadığı için sandalyeden kalkıp koltuğa ilerledi.

Girişte bir hengâme olduğunda Hüma gelenlerin kim olduğunu merak ederek ileri uzandı ve o sırada Öykü’nün “Esra, Feriştah Hanım?” dediğini duydu. Hüma ani bir şekilde yerinden fırladığında içeri girenleri gördü ve Esra koşarak onu kollarma aldı.

“Hüma, kuzum iyi misin? Bir şey yaptı mı bu adam sana?” Hüma nefes alamadığını hissederek onun kollarından sıyrılmaya çalıştı. Demek ki olanları duymuşlardı. Bir şekilde Öykü anlatmış olmalıydı.

“Kız çekil şuradan.” Feriştah teyze araya girip Hüma’yı tuttu ve şöyle bir inceleyip “Pek bir zayıfsın sen,” diye çemkirdi. “Süzülmüşsün, yüzün de solmuş.” Hüma olmanın şokuyla ne diyeceğini bilemedi önce. İlk olarak bunları duymayı beklemiyordu. Ama Esra onun yerine cevapladı.

“Kesin aç bırakmıştır bu adam onu.” Bu lafa Hüma bile gülebilirdi.

“Sen hep böyle saçmalar mısın?” Esra’ya ters bakışlar atan Kartal araya girdiğinde Feriştah Hanım ona aynı bakışlarla karşılık verdi. Ama ondan önce kızını uyarmayı da ihmal etmedi. “Az mantıklı konuş Esra.” Sonra Hüma’ya dönüp “Duyduğuma göre bu adam seni rehin almış. Bırakmıyormuş seni, evine hapsedmiş,” diye şakıdı.

Kullandığı kelimeler Öykü’yü kıkırdattığında Kartal tekrar araya girdi. “Evet,” dediğinde sesi oldukça netti. “Bebğim büyürken yanımda olmasını istiyorum.” Ama tekliften bahsetme gereği duymadı.

“Hüma’m sen bir otur hele önce.” Feriştah Hanım onu koltuğa oturttuğunda Hüma yanına oturan Esra’ya tereddütlü bakışlar yolladı. Kaş göz işaretiyle olanları sordu aslında ama Esra her zamanki gibi bu işaretlerin altında yatan mesajları anlamadı. Şu an Kartal’a olan öfkesi hat safhadaydı ve kısıp, öfkeli gözlerini adamdan çekmemekte kararlı görünüyordu.

“Yok daha neler!” diye çıktığında sesi koskoca salonda yankılandı. “Sen kim oluyorsun da Hüma’yı evine hapsediyorsun? Hüma burada kalmayı istemiyor. Onu geri götüreceğiz.”

Feriştah Hanım onu dürtüp susturduğunda Esra dudaklarını büzüp geriye yaslandı. “Sen Hüma’yı sahipsiz mi sanıyorsun?” diye sordu önce. “Ben annesi sayılıyım onun. Kuşu kurdun önüne atacak göz var mı bende? Asla

izin vermem burada kalmasına!" Sesi sonlara doğru yükseldiğinde Öykü, kardeşinin alnındaki bir damarın atma-ya başladığını görerek araya girmeye çalıştı.

"Bir oturalım önce. Sakin sakin konuşalım." Feriştah Hanımı kolundan tutup oturttuğunda, Kartal da ona uyup tekli koltuklardan birine çöktü. Ardından "Bakın Feriştah Hanım" dedi öfkeyle. "Boşuna kendinizi yormayın. Çünkü Hüma'nın buradan gitmesine izin vermeyeceğim. Bir kere kaçtı, bir daha gözümün önünden asla ve asla ayırmam."

Hüma üzerindeki bakışlara aldırmadı. Kollarını göğsünde bağlayıp olanları izlemeyi tercih ediyordu çünkü böyle bir tartışmanın içine girmek niyetinde değildi. Kaldırabileceğini sanmıyordu. Bir tarafta kararını asla değiştirmeyecek, ona bir teklif sunup bunu da kabul ettirmiş ve istediğini az da olsa almış, üstelik bunları yapmasa bile elinde Hüma'yı burada tutacak yığınla koruması, tepesine dikildiğinde onları sadece heybetiyle bile olsa korkutabilen bir adam, diğer tarafta da kendisini kızı gibi gören, oklavaların kraliçesi nişan aldığı anda hedefi on ikiden vuran ve asla ıskalamayan, ki buna gerek bile kalmadan bakışlarıyla öldüren, sivri diliyle süründüren, saniyede on laf sokabilen bir Feriştah vardı.

Oturup izlemek en mantıklısıydı. Bu konuda Feriştah teyzeyi vekili tayin edebilirdi. Çünkü ondan çok iyi bir avukat olurdu. Eli maşalı olanlardan...

"Sen ne dediğini biliyor musun?" diye soran Feriştah Hanım, o sırada gözlerini evin içinde detaylı bir şekilde gezdirdi. "Gencecik kız, üstelik hamile. Senin evinde kalıyor. Hangi sıfatla? Biri duysa ne der? Asla izin vermem."

Kartal elini burun kemerine götürerek sıktı ve "Ne derse desin. O bebeğimin annesi ve ben ikisinin de gözümün önünde olmasını istiyorum," diye kestirip attı. "Onu buradan götürmeyi aklınızdan çıkarın!"

Feriştah ona üstten bir bakış atarken Hüma'ya dönüp "Sen burada kalmak istiyor musun?" diye sordu; anında Hüma'dan "Tabii ki hayır!" diye bir ciyaklama yükseldi.

"Görüyor musun? Mesele çözülmüştür. Kalk Hüma, gidiyoruz." Ayaklanıp Hüma'yı da kendisiyle birlikte kaldırdığında, Kartal da ani bir şekilde oturduğu yerden fırlayıp "Otur oraya!" diye tısladı Hüma'ya.

O sırada içeri giren Aslan, "Kartal abi, bir sorun mu var?" diye sordu ama içeride olanları görünce sorduğu sorunun ne kadar saçma olduğunu fark etti. Esra ve Feriştah Hanım buradayken sorun olmaması mümkün müydü?

"Var!" diye bağırdı Esra o sırada. Aslan'ı görünce hey-heyleri yine tepesine çıkmıştı. "Biz Hüma'yı alıp buradan gidiyoruz ve siz de avucunuzu yalıyorsunuz!"

Aslan ona okkalı bir cevap verecekken Kartal elini kaldırıp onu susturdu ve "Siz istediğiniz yere gidebilirsiniz," diye konuştu. "Hüma hiçbir yere gitmeyecek!"

Öykü odanın içinde gittikçe artan tansiyondan rahatsızlık duyarak "Ay bir sakın olun!" diye bağırdı. Onun bağırmasıyla herkes sessizliğe bürünüp birbirine kötü bakışlar yollamaya başladığında Öykü çok fazla zorlanmadan devam etti. Gözleri kısa bir an Feriştah Hanımla kesişmiş ama kimse görmeden yeniden Kartal'a bakmayı başarmıştı. Derin bir nefes alıp sakince "Benim bir önerim var." diye tane tane söyledi.

"Neymiş o öneri?" Kartal anında çıkıştığında Öykü ona aldırmadı. "Feriştah Hanıma katılıyorum. Hüma'nın burada kalması hiç uygun bir durum değil. Bu eve girip çıkanlar oluyor, biri mutlaka duyar."

Kartal'ın öfkeli bakışlarını görünce aceleyle devam etti. "Ama Kartal'a da hak veriyorum. O da bu bebeğin babası ve doğal olarak bu süreçte onun yanında olmak istiyor."

Gözlerini ikilinin üstünde sırayla gezdirdi ve fikrini

açıkladı. "Feriştah Hanım da burada Hüma'yla kalabilir. Bu her iki taraf için de en iyisi olur. Feriştah Hanımın içi rahat eder ki eminim Hüma da onun desteğini ister, hem de sen bu süreçte onların yanında olursun." Feriştah Hanımın kabul edeceğini bilen Öykü, Kartal'ın üstüne gitmeye devam etti. "Biraz onları da düşün. O senin bebeğinin annesi. Ona böyle laflar gelmesini ister misin?"

Kartal "Hayır tabii ki" diye söylendi. Ama bu fikir de... Feriştah Hanımla aynı evde kalmak... Bunu başarabilir miydi bilmiyordu? Üstelik buna değer miydi?

İç sesi anında araya girip "Tabii ki onlar için değer" dediğinde Kartal bu işi kendi lehine çevirecek bir şey bulmaya çalıştı ama aklına bir şey gelmiyordu. Feriştah Hanım, Hüma'nın başka türlü burada kalmasına izin veremeyecek gibi görünüyordu ve Kartal Feriştah'ı postalasa bile kadın onu rahat bırakmazdı. Kartal'ın şu aralar istediği tek şey, Hüma'nın sakin bir ortamda olması, bebeğe zarar verebilecek şeylerden uzak durmasıydı. Ama bu tarz tartışmalar ve zorlamalarla bir düşük tehlikesi daha yaşamaları çok zor olmazdı. Üstelik Hüma'nın bir şekilde ona burada kalmakta zorluk çıkaracağını ve sürekli ona karşı bir savaşta olmasını da istemiyordu.

Mantıklı düşününce, Feriştah Hanımın burada kalması onun lehineydi. Kartal bu olayın onu bir süre oldukça sakin tutacağından emindi. Feriştah Hanım yanında olduğunda kadın kendini güvende hissedirdi. Kartal da bu arada tartışmadan kavga etmeden, onunla normal bir yaşam sürebilirdi.

Yüzündeki gülümsemeyi saklamayı başardı ve iki dakika durup mantıklı düşündüğü için kendini içinden tebrik etti. Az kalsın o öfkeyle kabul etmeyecekti. "Tamam," dedi sakince. "Mademki bu Hüma'ya daha iyi hissettirecek... Feriştah Hanım da bizimle kalabilir."

“Benim için de uygun.” Feriştah Hamm elbette kabul etmişti Öykü’nün tahmin ettiği gibi. Hüma’yı burada tek başına bırakmazdı.

Hüma şaşkınlıkla ona döndüğünde ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı ama Kartal oldukça ciddiydi. “Ne zaman isterseniz, yerleşebilirsiniz.” Ağzı açık kalan tek kişi Hüma da değildi. Esra da en az onun kadar şaşırmıştı. Aynı zamanda da sevinmişti. Bu onun bir süre yalnız kalacağı anlamına geliyordu. Anne baskısı olmadan...

“Her şey tatlıya bağlandı o halde,” dedi Öykü sevinçle. “Bakın görüyor musunuz? Kontrol altına alınamayacak hiçbir durum yok.” Feriştah Hanım ona bakıp göz kırptığında da gülümseyerek yerine oturdu. “Ben bir keyif kahvesi içeceğim. İsteyen var mı?”

Esra kendini tekrar koltuğa attı ve “Ay ben alırım Öykü,” diye şakıdı. Böylesi bir fırsat herkesin ayağına gelmezdi. Kartal, Hüma’nın şaşkın ve alenen bozulmuş haline gülümseyip yerine oturdu, ardından bacak bacak üstüne attı.

“Meltem!” Zaten kapıda bekleyen kadın anında salona girdiğinde Kartal “Bize dört kahve.” diye belirtti. Hüma’ya döndüğünde “Bir de portakal suyu. Ev yapımı olsun,” diye ekledi. Herkes kahvesini nasıl istediğini söyledikten sonra halinden memnun olmayan tek kişi Hüma’ydı.

Feriştah teyzenin buraya yerleşmesi, onun uzun bir süre burada kalacağını habercisiydi.

“Abi birkaç saat ortadan kayboluyorum. Olanlara bak.” Berat, bahçedeki koltuklara yerleştiğinde Kartal gülerek ona baktı. “Bu durumun lehime sonuçlanacağını asla düşünmezdim.”

Berat da ona ayak uydurarak güldüğünde "Çakmaya-bilirdin," dedi. "Bu fikir çok tuhaf duruyor başta. Feriştah Hanım Hüma'yı bir şekilde buradan çıkarmayı başarırdı kabul etmesen."

Evet başarabilirdi belki. "Buradayken de kaçırmaya çalışabilir." Berat, Kartal'ı onaylama gereği bile görmedi. Hüma ve Feriştah Hanım bir olursa buradan kaçmaları tabii ki daha kolay olurdu. "Ama gözümün önünde oldukları sürece, ne plan yaparlarsa yapsınlar bir başarı elde edemezler. Gözüm üstlerinde."

Ardından elindeki içkiden bir yudum aldı ve ona çarpık bir bakış attı.

"Bu saatten sonra, Feriştah'ı gelse, Hüma'yı elimden alamaz."

22. Bölüm

Ertesi sabahki kahvaltı masası uzun bir süreden beri ilk defa bu kadar kişiyi misafir ediyordu. Masanın en başında Kartal, onun sağında Öykü ve Devrim, sol tarafta Hüma ve onun yanında da Feriştah Hanım oturuyordu. Genel anlamda ortama bir sessizlik hâkimdi ve Devrim bile bugün fazlasıyla suskundu. Çikolatalı gevreklerini yerken kafasını tabağından kaldırmıyordu ve bu haliyle Hüma'yı aratmıyordu.

Zira genç kadın da bir hayli durgundu. Sabah yine şiddetli bir mide bulantısıyla uyanmıştı ve genç kadının berbat ruh hali masadakilere de yansımış olmalıydı. Ayrıca söylemesi gereken bir şey vardı ve bunu nasıl dile getirmesi gerektiğini bilmiyordu.

Doktor randevusunun günü gelmişti. Bunu normal bir zamanda Kartal'a asla söyleme gereği duymazdı ama bu evde hapisken ondan habersiz dışarı çıkması da bir o kadar imkânsızdı.

"Anneciğim neyin var senin?" Öykü herkesin dikkatini Devrim'e yönelttiğinde Devrim de dudaklarını bükererek huysuzca kaşığını masaya bıraktı.

“Feyiştah teyşe ayтік burda kalacak dedin ya.” Öykü dün küçük çocuğa bu önemli ayrıntıdan elbette ki bahsetmişti. “Eşya neden yok o zaman? O niye burda kalmıyoy.”

Kartal masadaki gerginliği bozarcasına bir kahkaha attığında Feriştah Hanım da bu küçük yaramazm kızına olan düşkünlüğüne hafifçe kıkırdadı. Gereksiz suskunluk da bu sayede bozulmuş oldu.

“Feriştah Hanım, isterseniz Esra da burada kalabilir.” Kartal yaşlı kadının gözüne girmek için bu teklifini sunduğunda kadının dudakları bir saniyelik de olsa hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ama toparlanması kısa sürdü. “Evde kalmak istiyor. Yine de sağ ol.”

Devrim kollarını göğsünde birleştirip “Of ama neden?” diye ciyakladı “Neden benim yanımda kalmak istemiyoy?”

Masada şu ana kadar sessiz kalan tek kişi olan Hüma, sonunda tabağındaki yemeklere işkence etmeyi bıraktı ve başını yukarı kaldırdı. “Ben yetmiyor muyum sana?” Devrim’e tuhaf bir kıskançlıkla çıktığında küçük çocuk da dâhil herkesin şaşkınlıkla ona bakınca daha da asabileşti. “Esra Esra Esra. Hüma diyen yok zaten.”

Masadan kalkıp salona doğru hareketlendiğinde Öykü’nün yüksek sesli bir kahkaha patlattığını ve “Ay! Gelmişler yine buna,” diye mırıldandığını duydu ve dudaklarını ısırarak kendini koltuğa bıraktı.

“Bunun hormonlar pert.” Öykü, Hüma’nın kıskanç haliyle eğlenirken Devrim hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Ben hallederim.” Bunu söyleyen kişinin Feriştah Hanım değil de Kartal olması bir tuhaftı. Ama Hüma’nın peşinden kalkıp içeri yöneldiğinde Öykü ve Feriştah’ın anlamlı kıkırtısı ise tüm bu tuhafıkların içinde en tuhaf olan şeydi.

“Hüma?” Kartal, kadının oturduğu koltuğun ucuna tüneyip ona döndüğünde genç kadın gözlerini bahçeye dikmiş dışarısını izliyordu. “Efendim?”

Hüma ona bakmadan cevapladığında Kartal yukarı kalkan dudaklarını düzeltip “Tüm bunlar o tuhaf hormon...” Duraksayarak ne demesi gerektiğini düşündü bir süre ve devam etti. “Mekanizman yüzünden biliyorsun değil mi? Söylediklerin doğru değildi.”

Hüma hırçın bir şekilde ona döndüğünde “Gayet de doğruydu,” diye itiraz etti. Bu hali Devrim’i aratmıyordu ve Kartal aslında bir bakıma eğlendiğini inkâr edecek değildi. Bu hamilelik, insanın cıvatalarını kaydırıyor olsa gerekti. Yoksa Hüma’nın başka türlü Esra’yı kıskanması mümkün değildi.

“Değildi, Esra cadısından hoşlanmadığımı biliyorsun.” Hüma bunun doğru olup olmadığını düşünme gereği görmedi. Çünkü Kartal’ın arkadaşından hoşlanmadığı her türlü aşikârdı. “Seni mi kast ettim ben orada?”

Yine de adama da huysuzluğundan bir pay çıkarmayı başardı. Kartal not defterine ‘huysuzken Hüma’dan uzak dur’ notunu yazmak istese de, bu kadar yakından onu görme ihtimaline karşılık bunu sonraya bıraktı. Yoksa bir de o problemle uğraşamazdı. Kadının bu sabah tersinden kalktığı belliydi. Acaba onun uyanma saatinde odasını basıp sağ tarafından kalktığından emin mi olsaydı?

Kafasını iki yana sallayarak bu saçma fikirleri zihninden uzaklaştırdı ve aklına gelen önemli detayla Hüma’ya döndü tekrar. “Ne zaman hazırlanırsın? On birdeki kontrole yetişelim.”

Hüma’nın üstündeki huysuzluk bu sözlerle birlikte ani bir şekilde ortadan kayboldu. Derin bir nefes aldı genç kadın. Rahatlamasının ilk nedeni, bunu ona hatırlatmamış olmasıydı çünkü o zaman bir nevi izin istemiş gibi

oluyordu ve onun boyunduruğuna girmemekte kararlıydı. Bunun bir başka nedeni daha vardı ama Hüma bunu kesinlikle görmezden geldi.

“On beş dakikaya hazır olurum,” diye mırıldandı. Hemen sonra, kontrole beraber gideceklerini fark edince panik olup bocaladı. “Şey, şey.” Kekeleyip kızardığında başı ani bir şekilde Öykü’ye döndü.

“Öykü! Sen de bizimle gelsene. Yardıma ihtiyacım olabilir.” Koca bir yalandı tabii ki bu. Öykü başını iki yana sallayıp “Bugün çok önemli bir toplantım var.” diye yakındı. “Hayır kurumlarından birinin düzenleyeceği davete ev sahipliği yapacağız. İptal etmem mümkün değil.”

Bu kadar açıklama, Hüma’nın ısrar etme ihtimalini de tuzla buz etti. Anladığı kadarıyla önemli bir meseleydi. Gözleri heyecanla bir diğer durağına yöneldi. Feriştah teyze onu kesinlikle Kartal’la bir başına yollamazdı doktora.

“Feriştah teyze, hadi o zaman sen hazırlan.” Sorma gereği bile görmemişti çünkü geleceğinden ve bunu Kartal’a zindan edeceğinden emindi. Yüzüne yerleşen gülümsemenin nedeni de buydu.

“Aa kocaman kadın oldun. Kontrole tek başına gidemeyecek misin? Hem Kartal var yanında, bir şey olmaz. Adam çocuğa bir şey olacak diye hop oturup hop kalkıyor zaten.” Kıkırtısını eliyle bastırdığında Kartal zafer gülümsemesini Hüma’dan gizleme gereği duymadı.

Hüma da zaten bunu görecektir kadar kalmadı orada. Sinirli bir şekilde yukarı çıkıp hazırlanmaya başlamıştı.

Araba yolculuğu bir hayli sessizdi. Hüma uzun bir süre sonra ilk kez dışarı çıktığı için kendini biraz tuhaf hissediyordu ve arabaya kadar olan yolculuğunu saymazsak

yorulacak bir şey yapmadığı halde kendini bitkin hissediyordu. Yatmaya fazlasıyla alışmış bedeni yüzünden olsa gerekti bu. Düşük tehlikesinin üzerine verilen yatak istirahati onu huzursuz etmişti. Gerçi bilinen nedenler yüzünden ortalara doğru buna pek uyamasa da, son zamanlarda yine eski yatma rutinine geri döndüğü rahatlıkla söylenebilirdi.

Gözleri yanında duran adama kaydığında yerinde kıpırdanmadan edemedi. Sabah evden çıkmadan önce fark ettiği ayrıntıya ona söylememiştii ama Öykü'yle bunu halletmesi gerekiyordu. Çünkü eline aldığı üç pantolondan sadece birini giyebilmişti. Diğer ikisinin de bel kısmı onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Bebeğini artık fiziksel olarak da hissedebildiğini fark ettiği ilk an Hüma aşağıda bekleyen bir Kartal olmasa oturup ağlayabilirdi ama sonuçta kendini tutmayı başarmıştı.

Gözleri tekrar yola odaklandığında geçen sefer geldikleri hastaneye girdiklerini anladı. Zaten ilk gittikleri doktora gideceklerini düşünmemiştii. Bu hastane hem Kartal'ın yakın arkadaşına aitti hem de eve en yakın olanıydı. Bu ayrıntı Hüma'yı rahatlatmıştı.

"Siz inin efendim, ben park edeyim." Şoför onları ikaz ettiğinde Hüma kapıyı açıp dışarı attı kendini. Hastane-nin girişinde, Kartal'ın yanına gelmesini bekledi. Ardından da ikisi de diken üstündeymiş gibi içeri yöneldi.

"Hoş geldiniz Kartal Bey, Hüma Hanım." Yeni doktor-ları, oldukça güler yüzlü ve sevecen bir kadındı. "Ben Naile. Can Bey beni durumla ilgili bilgilendirdi. Bundan sonrasında sizinle ben ilgileneceğim." Kadının rahatlığı çok geçmeden Hüma'ya da bulaştığında genç kadın da

onun uzattığı eli sıkıp hafifçe gülümsedi. "Memnun oldum Naile Hanım."

Kartal da aynı şekilde kadınla tanıştığında, ortamdaki gerginlik biraz olsun azalmış sayılırdı. "O halde kolları sıvayalım." Kadın gülümseyip Hüma'ya döndü ardından. "Şöyle geçin lütfen. Önce bir ultrasona alalım sizi." Odanın içindeki asistan Hüma'yı arkaya yönlendirdiğinde Hüma önünde duran sedyeye kısa bir bakış atıp çantasını gergin bir şekilde Kartal'a uzattı. Madem yanında gelmişti, bari bir işe yarasındı değil mi ama? Hüma onu askılık niyetine kullanma fikrini sevmiştir.

"Uzanın lütfen." Asistanın uyarısıyla kendine geldiğinde sedyeye temkinli bir şekilde uzanıp bluzunu sıyırdı ve hemen geride duran Kartal'a rahatsız bir bakış attı. Ama adamın yüzündeki ifade onun tekrar önüne dönmesine neden oldu.

"Evet, hazırsanız başlayalım." Naile Hanım, karnına sürülen jelin üstünde probu gezdirmeye başladığında Hüma nefesini tutmadan edemedi.

Gözleri cihazın ekranına kilitlenmişti ve en ufak bir detayı dahi kaçırmamak için odaklanmıştı. Naile Hanım, net bir görüş alana kadar probu karnında gezdirmeye devam etti. "Evet, işte buradaymış."

Ve Hüma'nın baygınlık geçirmesine neden olabilecek görüntü ekranda netleştiğinde genç kadın nefesini tutup eliyle ağzını kapamadan edemedi. Bebeği oradaydı ve onu görebiliyordu. "O-orası başı mı?" Heyecanla, eliyle ekrandaki o yeri gösterdiğinde Naile Hanım ona gülerek "Evet, orası başı ve eller ve ayaklar da şekillenmeye başlamış." diye açıkladı.

Ama Hüma sorunun cevabını duyamayacak kadar şaşkınlık içindeydi. İlk kontrolde bir şey görememiştir ve Hüma böyle bir durumla karşılaşacağını tahmin bile edememiştir. Şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş bile olabilirdi.

Minicik bir şeydi, bu Hüma'nın içindeki koruma dürtüsünü açığa çıkarıyordu. Bebeği orada o kadar korunmasız gözükiüyordu ki... Hüma ne olduğunu anlamadan gözyaşlarını serbest bıraktığında on iki haftanın sonunda ilk defa rahatlamış gibiydi. Başlardaki belirsizlik ve onun ardından düşük tehlikesi... Bebeğini kaybetme sınırına her zaman çok yakındı ve Hüma ilk defa bebeğinin artık onunla birlikte olduğunu ve büyümeye başladığını gördüğünde, tüm bunlar önemini yitirmişti. Ne Kartal'ın teklifleri ne o evde alıkoyulması, ne de tüm o direktmeler. Hepsi geçerliliğini kaybetmişti. Hüma için, ekranda gördüğü o bebekten daha önemli hiçbir şey yoktu artık. Eliyle gözyaşlarını silip kendine gelmeye çalıştığında uzun zamandır aklında olan soruyu yöneltti doktora. "Her şey yolunda mı?"

Ve Kartal'ın sormak istediğı soruydu bu. Adam Hüma'dan da beter bir durumdaydı. Bebeğiyle olan ilk tanışmasıydı bu. Hüma onu karnında taşıyor ve onun varlığını her zaman hissediyordu ama Kartal için durum böyle değildi. Uğruna ortalığı yakıp yıktığı bebek, tam karşısındaydı ve Kartal o an, Hüma'ya o istediğı özgürlüğü vermediğı için mutluydu. Bebeğın varlığını unutup Hüma'yı serbest bırakmadığı ve bebek için savaştığı için... Çünkü o tüm bu olanlara değerdı. Kartal bebeğini neden bırakamayacağını artık biliyordu. Bu duyguyu bir kere tattıktan sonra Kartal ondan vazgeçemezdi.

O kısa sürede gözleri Hüma'yla buluştuğunda ikisi de anın etkisiyle sersemlemiş durumdaydılar. Hüma ilk defa Kartal'ı tüm doğallığıyla görüyordu. Adamın gözlerine yansıyan mutluluk, bebeğın görüntüsüne attığı bakışlar... Hüma göğsünde hissettiğı baskıyla nefes almaya çalıştı. Adamın bakışları hoşuna gitmiyordu, kesinlikle ve kesinlikle gitmiyordu. Adamın gözlerinden fıskıran çocuk sev-

gisini görmek istemiyordu. Aklına başka şeyler geliyordu ve Hüma babasının gözlerinde bir kere bile görmediği bu ışıltıları onda görmeye dayanamıyordu.

Naile Hanım birkaç incelemenin ardından gülerek çifte döndüğünde “Kalp atışlarını duymak ister misiniz?” diye sordu sakince ve bu ikisinin de öylece kalmasına neden oldu.

“Duyabilir miyiz?” Kartal’ın büyük bir şaşkınlık barındıran ses tonu kadının daha da gülümsemesine neden olduğunda “Evet,” dedi. “Artık duyabilirsiniz.” Ardından işe koyulup bir şeyler yaptı ve çok kısa süre içinde, odanın içinde bir ses yankılandı.

“O iyi mi? Neler oluyor?” Hüma duyduğu sesle ani bir şekilde doğrulmaya çalıştığında Kartal refleksleri sayesinde onu geri yatırmayı başardı. Ama Hüma gayri ihtiyari çırpınmadan duramadı. “Çok hızlı atıyor!”

“Hüma Hanım sakın olun.” Naile Hanım telaşla konuştuğunda “Bu normal,” dedi çabucak. “Bebeklerin kalp atışları yetişkin insanlardan çok daha hızlıdır. Her şey yolunda, lütfen korkmayın.”

Nefesini serbest bırakan Hüma, Kartal’ın kolunu sıkı sıkıya kavrayan elini bırakmaya cesaret edemedi. Az önce aklı başından gidiyordu adeta. Bu kadar hızlı atan bir kalple daha önce hiç karşılaşmamıştı ve bunu bu şekilde duymak kadının kalp krizi geçirmesine neden olabilirdi. Başını geri atıp derin derin nefes almaya başladığında kullaklarında hâlâ bebeğinin kalp atışları yankılanıyordu.

“Hey sakın ol güzelim.” Kartal onu sakinleştirmek ister gibi hafifçe elini okşadı ve “Devrim’in bundan daha hızlıydı,” dedi. Kartal da o zaman aynı Hüma gibi olmuştu. Ve evet Öykü’nün ses kaydı almasını istemiş ve evde de bunu dinlemişti. Yoksa kontrole onunla gittiği falan yoktu.

“Nereden biliyorsun?” Hüma fısıltıyla bunu sorduğunda boшта kalan eliyle gözyaşlarını silmeye çalıştı. “Çünkü Öykü kaydını almıştı.” Hüma’nın gözlerinde beliren o heyecanı gördüğünde onun ne düşündüğünü anlayarak “Biz de alabiliriz,” diye cevapladı onu. Ardından telefonunu çıkarıp işe koyuldu.

“Evet, bebek gayet sağlıklı görünüyor.” Kısa bir sürenin ardından Naile Hanım olaya genel bir cevap verdiğinde devam etti. “İkili test için fetal ense kalınlığı ölçüsünü almamız gerekiyor. İkili test de yapacağız.”

Bir bekleyiş de burada oldu çünkü bunun için bebeğin hareket etmesi gerekiyordu. Ama anlaşılan bebek hareket etmemekte kararlıydı. Nazlanması çok şükür ki fazla uzun sürmedi ve gereken diğer testler de yapıldı.

Hüma, Naile Hanım içeri geçip de karnındaki jeli temizlemek için harekete geçtiği ana kadar Kartal’ın elini sıkıca tuttuğunun farkına varamadı. Vardığı anda da sanki ateşe dokunmuş gibi geri çekti.

Heyecanlı geçen kontrolün ardından Hüma testler için kan vermiş ve sonunda özgür bırakılmıştı. Odadan çıkarken kan alımı sırasında diğer işlemleri halleden Kartal’ın kapıda beklediğini görünce farkında olmadan gülümse-di ve Kartal’a bıraktığı çantasını kapıp içindeki ultrason resmini çıkardı; sanki az önce onu görmemiş gibi tekrar özlemle baktı.

“Daha on dört grammış biliyor musun?” Şaşkınlıkla konuştuğunda Kartal onun bu haline gülümseyip fotoğ-rafa baktı. “Böyle hiçbir şey yememeye devam edersen zaten bir kilo ancak olacak.” Şakayla ona takılsa da Hüma gözlerini devirip yürümeye devam etti. “Bu dönemlerde Omega3 alman gerekiyormuş. Ama sen balığın b’sini duymak istemiyorsun.”

Hüma yüzünü buruşturup elini karnına koyduğun-

da “Ne yapayım?” diye çıkıştı. “Midemi bulandırıyor.” Kartal bu konuyu detaylıca düşünmek için rafa kaldırdı ve diğer şeyleri hatırlattı kısaca. “Günde en az iki ceviz, bulantılar için ahududu çayı, bir de bol ıspanak ve semizotu tüketmen gerekiyor. Bir de eve yağlı süt sokmamak lazım. Senin için pek de iyi bir seçenek değilmiş.”

Hüma dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Adamın bu doğal halleri çok tuhaftı. Yani biri ona Kartal’ın süt çeşitleriyle uğraşacağını söylese asla inanmazdı ve bu Hüma’nın birden kendini tuhaf hissetmesine neden oldu. İşine gelmeyen ve aklındaki gerçeklere uymayan şeyler oluyordu ve Hüma bundan memnun değildi.

Hüma’nın yol boyunca midesi bulanmıştı. Yaşadığı bu sıkıntıdan, araba evin girişinde durduğunda kendini dışarı atınca kurtulabildi. Hastaneden çıkana kadar pek bir şeyi olduğu söylenemezdi ama yolda midesi atağa geçmiş ve bu kadar rahatlık sana yeter der gibi çalkalanmaya başlamıştı. Hüma, Kartal eczaneden gerekli ilaçları ve takviyeleri alana kadar temiz havaya çıkmıştı ama geri kalan kırk dakika oldukça kötü geçmişti.

“Bugün yeteri kadar hareket ettin. Artık yatman gerekiyor.”

Hüma bahçeye özlemle bakarken Kartal’ın dibinde bitmesiyle bakışlarını ona çevirmek durumunda kaldı. Adamın bakışları büyük bir dikkatle onun üzerinde geziniyordu. Genç kadın onun endişeli ve ilgili halini gördüğünde bir adım geri çekilmeden edemedi. Son zamanlarda neler oluyordu, bilmiyordu. Ama bu adam artık eskisi gibi sürekli asarım keserim havalarında değilken

Hüma kendini bir garip hissediyordu. Başlarda bebeği almak için savurduğu tehditler ona o kadar yakındı ki, bu haline şaşırmadan da edemiyordu. Hatta eskiden bebeği aldırırız temalı tehditlerinin blöf olma ihtimalinin yüksek olduğunu da düşünmeye başlamıştı. Hastanede ekranda-ki bebeklerine bakarken ki yüz ifadesi, kadının bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

Allah biliyor ya, yanlış görüyor olmayı dilemişti. Adamın o özlem dolu bakışlarını görmektense kör olmayı bile tercih edebilirdi. Kartal normalde kartlarını açık oynayan bir adam değildi. Ama Hüma onu ilk defa tüm benliği gözler önündeyken görmüştü. Duygularını gizleme gereği görmemişti adam. Ve Hüma o gözlerde gördüğü şefkat yüzünden bir an boğulacağını düşünmüştü.

Gerçekten, acaba Kartal bebeğini onun kadar sevebilir miydi? Bunu birkaç saat önce sorsalar, Hüma'nın yanıtı kesinlikle hayır olurdu. Ama bebeğin kalp atışlarını dinlerlerken adamın yüzünde beliren tebessüm, sanki ekrana dokunmak ister gibi iki yanında asılı duran elleri... Tüm bunlar Hüma için yeterliydi.

Kartal o bebeği sadece kendi kanından olduğu için istemiyordu. Hüma hiç işine gelmese de bunu anlamıştı. O, bebeği istiyordu; çünkü onu seviyordu. Bu basit bir inat ya da sahiplenme arzusu değildi. Yeni keşfettiği şeyler doğrultusunda Hüma işinin neden bu kadar zor olduğunu, adamın niye onu her şeye rağmen yanında istediğini anlamıştı. Anlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Anlamıştı ama lanet olsun ki bundan tuhaf bir haz almıştı. Ve de kıskanmıştı!

Baba sevgisi görmeyen biri, nasıl olurdu da bunu kıskanmazdı ki? Kartal'ın gözlerinde gördüğü sevgiyi o hiç tatmamıştı. Annesi tarafından bile yeteri kadar sevilmemişti. Hem de onu doğurup büyüten bir anne tarafın-

dan... Ama bu adam bebeğinin annesinin kim olduğuna aldırmadan onu seviyordu. Hem de daha üstünde hiçbir emeği yokken... Bu gerçek, Hüma'nın kalbinin sızlamasına neden oldu; ve yüzünde buruk bir gülümseme istemsizce belirdi.

"Evet biraz dinlensem iyi olur. Midem hâlâ kötü." Kartal, Hüma'nın bakışlarındaki tuhaflığı fark etse de bunu kadının yorgunluğuna yordu ve "Önce bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

Hüma mide bulantısını geçirmek için bir şeyler yiyebilirdi ama bir an önce kendini yatağa atmak istiyordu. O yüzden başını iki yana sallayıp teklifi reddetti ve odasına doğru yola koyuldu.

"Hadi ama daha geymedik mi?" Aslan bir yandan arabayı kullanırken diğer yandan da, oturduğu yerden ona söylenen Devrim'e laf yetiştirmeye çalışıyordu. Çocuk evden çıktıkları andan itibaren beş dakika arayla durmadan aynı soruyu soruyordu ve Aslan daha şimdiden bıkmış durumdaydı.

"Az kaldı!" diye terslendiğinde, koluna inen yumrukla birlikte Devrim'e kötü bir bakış attı ama sonunda geldiklerini görerek "Geldik işte," diye ekledi.

Çocuk koltuğundaki Devrim, kemerini çözerken Aslan da arabayı bahçenin girişine yakın bir yere park etti ve ardından inip yanına gelen Devrim'e "Burası," diye açıkladı. Devrim olduğu yerde zıplarken bahçeye koşup içeri daldı ve kapının yanında duran zile basmak için yukarı sıçramaya çalıştı. Tabii ki bunun için Aslan'ın gelip onu kaldırması gerekmişti.

"Kimsiniz?"

Devrim Aslan'a fırsat tanımadan "Biiiz!" diye bağırdığında çok geçmeden de kapı ardına kadar açılmıştı.

"Ay Devyim mi gelirmiş bize?" Esra gülerek kapıyı açtığı anda karşısında görmeyi beklemediği adamı bulunca kısa bir süre donup kaldı ama Devrim'in üzerine atlamasıyla kendine gelmesi çok zor olmadı.

"Eşyaaa! Çok özledim ben seni." Küçük çocuk, Esra'nın yanaklarına öpücükler kondururken Esra da Aslan'a al-dırmadan kucağındaki Devrim'le birlikte içeri girdi. Kapanan kapının gürültüsü ve ayak seslerinden Aslan'ın da içeri geldiğini görmeden anlamış oldu.

"Ben de seni özledim bebeğim." Esra, Devrim'le birlikte içeri girdiğinde üstünün başının ne durumda olduğunu hatırlayarak derin bir nefes aldı.

Saçlarını dün gece bigudilerle sarmıştı ve kapı çaldığında tam da onları çıkarmakla meşguldü. Bu yüzden saçlarının yarısı açık ve dalgalı halde yanlardan uzamıyor, yarısı da tepesinde komik bir görüntü sergilemek maksadıyla dikiliyordu.

Üstünde de en salaş pijamaları dururken Aslan'ın eline oldukça malzeme verdiği kesindi. Yüzünü asmamaya çalışarak Devrim'e döndü ve "Neler yapıyorsun bakalım ufaklık?" diye sordu.

Tabii sorduğuna pişman oldu orası da ayrı. "Eşya ya! Ufaklık deme diye kaç keye söyleyeceğim? Ayıp oluyoy ama." Devrim dudaklarını büküp surat astığında Aslan da koltuklardan birine oturup onları izlemeye başladı.

Devrim sabahtan beri çok ısrar ettiği için, onu Esra'ya götürme görevi Aslan'a düşmüştü. Gerçi Devrim biraz daha Esra'yı görmese evde üçüncü dünya savaşı patlak verebilirdi. Çünkü küçük çocuk Öykü izin verene kadar salondaki her bir eşyayı oyuncaklarıyla parçalamakta inat etmişti. Ve bunların kazayla olduğunu öne sürerek...

"Çok biliyorsun sen." Esra gülerek sonunda onu ser-

best bıraktığında Devrim de kendini sakinleşmek için hemen yana attı. Nefes alış verişleri düzene girdiğindeyse yüzündeki muzip ifadeyle Aslan'a dönüp "Herkes de beni gıdıklıyoy. Niye biliyor musun?" diye şakıdı.

Aslan dudaklarını birbirine bastırarak Esra'nın komik haline gülmemeyi başarıp "Niye?" diye sordu. Sonunda çocuğun neşesi yerine gelmişti.

"Çünkü hepsi bana aşık. Seviyoylar beni!" Aslan ve Esra aynı anda gülmeye başladıklarında Devrim de olanlardan habersiz onlara eşlik etti.

"Ama Eşya sen üzülme." Devrim oturduğu yerden kalkıp onun karşısına dikildiğinde Aslan'a ters bir bakış yolladı. Bu hali oldukça komikti elbette. Kaşlarını çatmaya çalışıp başaramadığı için de bu gayet normaldi. "Bu Aslan'dan kurtaracağım seni."

İkili bir anda gülmeyi kestiğinde Esra şaşkınlıkla "Ne kurtarması?" diye mırıldandığında Aslan da oturduğu yerde dikleşip kaşlarını çatı.

"Hani evlişiniz ya siz. Ama sen koykma. Benimle evlenecekşin sen." Esra çocuğun dediklerinin sadece bir kısmını anlayabildi. Geri kalan kısmını anladıkları yüzünden duyamamıştı bile. Aslan'la evlisiniz derken? Bu çocuk bunu nereden çıkarmıştı? Gözleri Aslan'a döndüğünde adamın da dikkatle ona baktığını gördü ve yine yanaklarına kadar kızardı; sonra da anında savunmaya geçti.

"Devrim'ciğim ne diyorsun sen?" diye sordu telaşla. "Ben Aslan'la evli falan değilim." Aslan'ın yakıcı bakışları yüzünden aceleyle ekledi. "Onunla evleneceğime bekâr kalırım daha iyi!"

"Aman ben sanki çok meraklıyım sana!" Aslan da oturduğu yerden ona laf çaktığında ikisi de Devrim'i unutmuştu bile. Ama Devrim'di bu. İkinci planda kalması mümkün değildi.

“Ama siz evlişinizbiliyoyum ben.” Yüzündeki şoka girmiş ifadeye Esra başka bir zaman olsa gülerdi ama çocuk oldukça kötü görünüyordu.

“Bunu nereden çıkardın bilmiyorum ama biz evli değiliz.” Esra net bir şekilde konuştuğunda Devrim’in kafası iyice karışmadan edemedi. Gözleri Esra’nın karnına kaydığında soluğunu tutarak sordu tekrar.

“Ama bebişiniz olacak sizin? Nasıl evli olmazsınız?” Esra öksürük krizine girdiğinde Aslan da tuhaf bir kahkaha attı. “Bebeğimiz mi olacak? Devrim nerden uyduruyorsun bunları oğlum?”

“Ama Kaytal dayım şöyledi bana. İnsanlar öpüşünce bebişlerioluyoymuş. Ben biliyoyum siz Eşya’yla öpüştünüz işte o gün!”

Esra öpüşme lafının geçmesiyle daha da kızarıırken Aslan da onun bu haliyle eğlenmeden edemiyordu. Devrim’i o gün ikna ettiklerini sanmışlardı ama anlaşılan çocuk onların sandığından daha akıllıydı.

“Devrimcim bebeğimiz yok bizim. Ayrıca öpüşmedik sana o zaman da söylemiştim. Bir tek seni seviyorum ben.” Esra sonunda çocuğun üzgün haline dayanamayarak onu kollarının arasına aldığı anda, Devrim de dudaklarını büzerek “Geyçekten mi?” diye mırıldandı.

“Gerçekten tabii, hiç yalan söyler miyim ben sana?” Gözleri her ne kadar kısa bir anlığına Aslan’a takılsa da, önüne dönmesi saniyelerini aldı.

“Şimdi sizin bebişiniz yok, evli de değilsiniz öyle mi?” Devrim eski neşesine kavuştuğunda Esra başıyla onayladı onu. “Aynen öyle tatlım, bunun nesini seveyim ben?”

Burnunun ucuyla Aslan’ı gördüğünde Devrim kıkırdayarak ona sarıldı ve Aslan’a üstten bir bakış attı.

“O zaman sorun yok, seni öpmek istiyoyum. Baba olmaya hazıyım ben.”

23. Bölüm

Yiğiter Malikânesi'nin bahçeye bakan tarafındaki oturma köşesi an itibariyle üç kişiyi ağırlıyordu. Bir köşede, elindeki kahvesini büyük bir keyifle höpürdeten Öykü'yü, diğer köşede kasım kasım kasılan ve tüm dikkatini karşısındakine vermiş Feriştah Hanımı ve onlara rağmen oldukça rahat duran Kartal'ı...

Genç adam eve gelir gelmez, önce Hüma'nın odasına çıkıp uzandığından emin olmuş sonra bu ikiliyi aceleyle arka bahçeye çağırmış ve konuşacakları şeyler olduğunu söylemiş ama başka bir açıklama da yapmamıştı.

"Niye topladın bizi buraya?" Feriştah Hanım sonunda dayanamayıp Kartal'a deminden beri aklında olan soruyu sorduğunda Kartal oturduğu yerde dikleşip derin bir nefes aldı.

"İkinizin de onayını ve dolayısıyla yardımını almam gereken bir mesele var." Elindeki bardağı masaya bırakıp gözlerini ikisinin üstünde gezdirdi. "Bugün kontrole gittik ve ben artık aklımdaki tüm soruların cevabını buldum. Bebeğimin görüntüsünü ekranda gördüğümde hissettiklerimi ya da yaşadıklarımı size tarif etmemin imkânı yok.

Söyleyebileceğim tek şey o an bambaşka bir âlemde olduğum.” Gözleri o anı tekrar yaşıyormuş gibi buğulandı; ama kısa sürede kendini toplayıp konuşmasını sürdürdü.

“Bu zamana kadar hep bir bebek hasreti yaşadım durdum. Bu haberi duyduğumda havalara uçtum ve onu almak için elimden geleni yaptım. Ama bazı şeyler sandığım gibi gitmedi.” Hüma’nın bebeği bu kadar istediğini gördükten sonra değişen fikirleriydi burada bahsettiği... “Çok düşündüm, bir çıkar yol aradım. Hüma’nın düşük tehlikesi yaşamasının ardından bu konuyu askıya almaya ve sonra düşünmeye karar verdim. Ama sonra Nisan araya girdi ve Hüma ortadan kayboldu.” Sesi olayların akışına göre ton değiştiriyordu ve birden bire sertlik kazanan tınısı Kartal’ı olduğundan daha otoriter gösteriyordu. “İşte o zaman inkâr ettiğim her şey gün yüzüne çıktı. Bebeğimin bilmediğim bir yerde olması, bir daha onu asla göremeyecek olduğum düşüncesi... Kafayı yemek üzereydim. Kimseye itiraf etmesem de, o olayın öncesinde Hüma’nın durumunu gördüğümde bebeği ona bırakmayı bile düşündüm. Birkaç gün bana yeter miydi, hayır. Ama bir anneyi bebeğinden ayırma fikri de en az onun kadar rahatsız ediyordu beni.”

Derin bir nefes alıp gözlerini uzaklara dikti. “Ama bugünden sonra... Bu imkânsız. Onu gördüm, kalp atışlarını duydum. O çok küçük, savunmasız... Bana, bir babaya ihtiyacı var. Benim de ona... Bugün net bir şekilde anladım. Ben o bebek olmadan yapamam.” Feriştah Hanıma çevirdiği bakışları karşılık bulduğunda sonunda sadede geldi. “Ve bir o kadar iyi biliyorum ki Hüma da o bebek olmadan yaşayamaz.”

Öykü kardeşini onaylarcasına başını hararetle salladığında iki kadın da konuşmanın nereye varacağının merakı içindeydi. “O halde ben de Hüma’sız yaşayamam.”

İki kadın da ani bir şekilde birbirine döndüğünde ilk toparlanan Feriştah Hanım oldu ve "Nasıl olacakmış peki o?" diye sordu asıl konuya girerek.

"Basit... Başka bir yolu yok çünkü" diye yanıtladı Kartal rahat bir tavırla. "Hüma'ya bunu daha önce de söyledim ama o zaman bu kadar ciddi ve ısrarcı değildim. Bizim evlenmekten başka bir çıkar yolumuz yok."

"Hüma'nın evlilik hakkındaki düşüncelerini biliyor musun?" Feriştah Hanım pat diye araya girdiğinde Kartal başını evet dercesine salladı. "Ayrıca biriyle evlenmek o kadar kolay değil. Sırf bebek için evli kalabilecek misin? Hüma'ya sadık kalıp gerçek bir aile ortamı yaratabilecek misin?"

Kartal işin zor kısmına geldiğini fark ettiğinde öne doğru eğilip kararlı bir şekilde "Başka şansım yok. Görmüyor musunuz?" dedi sakince. "Sorularınıza gelecek olursak... Evet, sadık kalırım. Hüma'nın durumunu bildiğim için, buna özellikle dikkat ederim ayrıca. Aile konusuna gelirsek... Bebeğimiz bunu hak ediyor. Ben zamanla Hüma'yı sevebilirim. İstedğim sıcak bir aile ortamı ve Hüma'nın bunun için-benim için uygun kişi olduğunu düşünüyorum. Sizden istediğim şey, Hüma'yı ikna etmeme yardımcı olmanız. İşin zor kısmında desteğe ihtiyacım var."

Öykü sonunda kardeşinden duymayı beklediği sözleri işitmenin verdiği heyecanla "Ay ben varım!" diye bağırdığında Kartal hafif bir tebessümle teşekkür etti ona. Gözleri asıl kişiye döndüğünde Feriştah Hanımın büyük bir dikkatle onu incelediğini gördü.

"Hüma benim kızım sayılır. Elimde büyüdü ve ben onun istemediği şeyler yapmasına izin vermem. Ama dediğin gibi, en mantıklı yol da bu. Kararlılığını ve cesaretini takdir ediyorum lakin sana güvendiğim söylemez. Nesin, ne yapıyorsun bilmiyorum ve Hüma için

uygun olduğun konusunda şüphelerim var. O sevmeye ve sevilmeye aç biri. Bunlardan yoksun büyüdü ve sen ona bunları veremeyeceksen ben bu işte yokum.” Bacak bacak üstüne atıp devam etti. “Ama sana bir şans vereceğim. Burada kaldığım sürece boyunca gözüm üzerinde olacak ve Hüma’yı, bebeği hak ettiğini düşünürsem sana seve seve yardım edeceğim.”

Kartal her ne kadar Feriştah Hanım tamamen olumlu yanıt vermemiş olsa da, bununla da idare edebileceğini düşünerek genişçe gülümsedi. “O zaman anlaştık. Hüma’yı buna zorlamayacağım için onu ikna etmem gerekiyor. Ve bunun için de kartları açık oynamalıyım. Ona isteğimi söyleyeceğim ve kabul edene kadar da ısrarcı olmaya devam edeceğim.”

Hüma, Meltem’in getirdiği portakal suyunu yudumlarken iki saatlik uykunun üzerine kendini oldukça dinlenmiş hissediyordu. Doktordan çıktıklarında bir hayli yorgun olduğu düşünülürse kendini bu kadar iyi hissetmesi anormal karşılanabilirdi.

“Gelebilir miyim?”

Dışarıdan gelen sesle birlikte irkildiğinde kapalı kapı sayesinde bunu sesin sahibinden gizlemeyi başardı. Pipeti dudaklarından çekip “Gel,” diye yanıtladığında içeri girenin Kartal olduğunu gördü ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

“Bir sorun mu var?” Adamın bakışları üzerinde gezinirken bardağını yandaki komodine bırakma ihtiyacı hissetti. Ardından tekrar ona döndü ve onun da o sırada yatağın kenarına oturduğunu fark etti. “Nasıl hissediyorsun?” Kartal kadını detaylıca incelerken yüzüne renk geldiğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Daha canlı ve dinç görünüyordu, bu kesindi.

“Gayet iyiyim, dinlendim.”

Duymayı beklediği cevapla birlikte çarpık bir gülümseme yüzüne yerleştğinde kadının üstündeki örtüyü çekip “O halde bir an önce hazırlan,” diye buyurdu. “Dışarı çıkıyoruz.”

Hüma, kaşları çatıldığında kısa bir an yanlışı duyup duymadığını düşündü ama hayır, kulakları daha o kadar körelmemişti. “Nereye gidiyoruz?” Farkında olmadan merakına yenik düşüp bu soruyu sorduğunda Kartal gülererek başını iki yana salladı ve “Gidince görürsün,” diye yanıtsız bıraktı onu. “On dakika sonra girişte ol.”

Ardından onun başka bir soru sormasına fırsat vermeden dışarı çıktı.

“Burada ne yapıyoruz?” Hüma bir AVM’nin otoparkından asansörle giriş katına ulaştıklarında artık dayanamayıp tekrar sorma gereği gördü. En fazla yemeğe falan çıktıklarını düşünmüştü ve burada ne aradıklarını gerçekten merak ediyordu.

Başta inat edip suskun kalmayı başarmıştı ama Kartal da ona açıklama yapmamaya devam ettikçe sonunda patlamıştı.

Kartal, Hüma’yı sağ tarafa yönlendirdiğinde kalabalık alışveriş merkezi yüzünden onu belinden kavrayıp korunaklı kollarının arasına çekti. Hüma normal zamanda olsa asla kabul etmeyeceği bu yakınlığa ilk defa ses çıkarma gereği görmedi çünkü burada ne yaptıklarını düşünürken bu oldukça basit bir olay gibi gelmişti. Hatta buna öylesine dalmıştı ki adamın sorusunu yanıtlamadığını bile fark etmedi.

Kartal ise halinden memnun bir şekilde, birkaç mağazayı geçip ilerledi. Ardından Hüma’yı da peşinden

sürüklerken sonunda bir mağazadan içeri girdi. "Kartal niye buradayız?"

Hüma etrafındaki kıyafetlere bakarken şaşırılmış olan yüz ifadesini gizleme gereği duymadı.

"Kartal Bey hoş geldiniz." Kadın direkt Kartal'la muhatap olduğunda Hüma kaşlarını çatmadan edemedi. "Ne bakıyorsunuz, yardımcı olayım."

Kartal neredeyse kimsenin olmadığı mağazaya göz gezdirdiğinde bir adım geri çekilerek Hüma'dan ayrıldı ve Feriştah Hanımın laf arasında sözde(!) ağzından kaçır-
dığı konuyu gündeme getirdi. "Hüma Hanım için hamile kıyafetleri bakıyoruz."

İki kadın da aynı anda irkildiğinde Kartal tamamen Hüma'nın yüzündeki değişime odaklandığı için karşısındaki görevlinin meraklı bakışlarını fark edemedi. Hüma'nın yüzünde beliren şaşkınlığı fark edip tuhaf bir haz duydu. Onun bocalayarak "Sen nereden biliyorsun?" diye fısıldamasıyla da memnun bir şekilde gülümsedi.

"Bir 'Blogger'ı takip ediyorum. Bu dönemlerde belirgin olmasa da değişikliklerin olduğunu ve artık eski kıyafetlerinin içinde rahat edemediğini yazmış. Ben de ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

İyi düşündün! Hüma az kalsın bunu dışından söyleyecekken son anda dudaklarını kapalı tutmayı başarabil-
di. Bir bloggerı mı takip ediyordu? Hüma duyduklarına ciddiye inanamıyordu. Adamdaki bu ani ilgi onu şaşkına çeviriyordu ve bu akışa kapılmamak artık çok daha zor hale gelmişti.

Onunla bu derece ilgilenen insanlardan birinin Kartal olması tuhaf değil miydi? Üstelik bebeğiyle doğrudan alakalı bile değildi bu konu.

"Ben-ben ne diyeceğimi bilemiyorum." Şaşkınlıkla konuştuğunda Kartal doğru yolda olduğunu bir kez daha

anladı. Bu kadın ilgiye, şefkate açtı ve Kartal onu evliliğe götüreceksen tüm bunları sağlayabileceğinden emindi.

“Bir şey deme.” Kartal ona doğru bir adım atıp onun önüne geçtiğinde Öykü’nün taktiğini uygulayarak ona hafifçe gülümsedi ve “Eğer iyi hissediyorsan kendin bak ama kötüysen biz halledelim,” diye şart koştu.

Hüma aslında her ne kadar Kartal’ı o halde görmeyi istese de kendisi bakmak için can atıyordu. “Ben iyiyim,” dedi aceleyle. “Kendim hallederim.” Ardından gözleri heyecanla etrafta gezindi ve satış görevlisine beklentiyle baktı.

Kadın üstündeki şaşkınlığı attığında aceleyle “Buyurun, size yardım edeyim,” diye mırıldandı. Kartal ve Öykü Yiğiter’in müdavimi olduğu mağazaya gelen bu kadın kimin nesi kimin fesi idi bilmiyordu ama önemli olduğu kesindi. Her ne kadar bunu deli gibi merak etse ve içten içe kıskançlık da duysa kendini dizginlemeyi başarıp, hamile koleksiyonun olduğu köşeye yöneldi.

Kartal oradaki koltuklardan birine yerleştiğinde Hüma uzunca bir süre askıları karıştırdı. Evden pek çıkmayacağı düşünülürse, günlük şeyler alması gerekiyordu. Evin içinde sürekli pijamalarla dolaşmak artık sinirlerini zıplatmaya başlamıştı. Paspal hali onun yatağa bağımlı olduğunu haykırıyor gibiydi ve Hüma bundan nefret ediyordu.

O yüzden evin içinde giyebilecek kadar rahat birkaç tayt aldı önce. Onların üstüne de salaş birkaç tişört bu aşamalar için oldukça uygundu. Zaten çoğu kıyafet genellikle hamileliğin ilerleyen dönemleri içindi. Hüma şu an giydiklerinin bir iki beden büyüğünü alsa bile kâfiydi.

Elindekilerle birlikte kabine yöneldiğinde Kartal’ın arkasından hareketlendiğini görmeden kabine girdi ve denemeye koyuldu.

Öte yandan Kartal, kadının aldıklarına gülmemek için kendini tutmaya çalışıyordu. Üç tane tişört, iki tayt ve bir de bol bir kot pantolon almıştı. Onca şık tuniğin içinde bu tercihleri yapması Kartal'ı bir kez daha şaşırtmıştı.

Nisan'la sadece bir kez, o da kadının oyunuyla alışverişe çıkmak zorunda kalmıştı ve Nisan'ın tercihleri genelde en şaşıaalı olanlar olmuştu. Gerçi Hüma gibi bir kadının kıyafetlerinin de doğal olması yadsmamazdı.

Yine de bu tercihlerin sıradanlığı hoşuna gitmedi. Onun daha özel parçalara ihtiyacı vardı. Askıları karıştırıp hoşuna gidenleri yanında dikilen görevliye uzatırken gözüne çarpan gece mavisi elbiseyi de aceleyle ona verdi. Hüma'nın göz rengiyle güzel bir uyum sergileyeceğinden emindi.

“Bakar mısınız?”

Kartal ve görevli kadın aynı anda kabinlere yöneldiğinde kapıyı hafifçe aralamış olan Hüma yüzünde tuhaf bir ifadeyle dudaklarını büzmüştü.

“Bir sorun mu var?” Kartal önden gidip yanına ulaştığında Hüma'nın üstündeki kot pantolona kısa bir bakış attı.

“Şey evet, sanırım düşündüğümde daha fazla kilo almışım. Bunun bir beden büyüğünü alabilir miyim?”

Görevli kadın elindekileri Hüma'nın kabininde bulunan askılara astığında “Elbette siz bunları denerken ben de getiririm. Büyük ihtimalle depoda vardır,” dedi.

Kartal kadının kapatamadığı düğmeye muzip bir bakış yollarken gülmemeyi başarıp “Bunları da dene,” diye buyurdu. Hüma'nın o elbisenin içinde nasıl görüneceğini deli gibi merak ediyordu ve bunun nedeni de bilmiyordu. “Ve bana göstermeyi unutma.” Kabinin önündeki bekleme koltuğuna kurulduğunda Hüma'nın bunlara ne gerek vardı yakınmasına kulak tıkadı.

Hüma da merakına yenik düşüp fazla uzatmadan kabine girmişti. Kartal onun uzun zamandır dışarı çıkmadığını ve böyle şeylerle uğraşmadığını fark ettiğinde, düşük tehlikesinin izin verdiği ölçüde onu dışarı çıkarmaya karar verdi. Eve kapanması, Hüma'nın huysuzluğunu arttırıyordu, bunu fark etmişti. Dışarıdayken genç kadın o kadar da ters davranmıyordu. Bunu lehine çevirmenin yolu da oldukça basitti.

“Bunlar oldu ama elbiseye ne gerek var?” Kartal içeriden söylenen Hüma'ya gülerken “Dışarı çık,” diye emretti. “Görmek istiyorum.”

Hüma aynada kendine bakarken adamın ısrarı üzerine kabinden çıktığında “Oldu işte,” diye söylendi. Elbise çok hoştu evet ama Hüma içinde kendini bir tuhaf hissetmişti. Aslında sorun şuydu: elbise fazla güzeldi. Ve Hüma kendini bunun içinde kötü hissediyordu. Sanırım sorun özgüven eksikliğiydi.

Elleri hafifçe önündeyken kendini gizlememek için çaba sarf etti ve Kartal'a “Tamam mı? Çıkıyorum,” diye söylendi aceleyle.

Kartal ise o sırada ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Çünkü mavi elbise Hüma'nın beyaz teninde parlıyordu ve kadına da oldukça yakışmıştı. Hüma'nın rahatsızlığının nedenini bilmiyordu ama onun bu halini kullanıp elini hafifçe döndürdü ve “Şöyle bir dönsene,” diye muzipçe mırıldandı.

Hüma oflayarak utançla etrafında döndü ve “Bunu niye alıyoruz ki?” diye sordu. “Sanki giyebileceğim bir yer var.” Cümlenin içindeki isyan Kartal'ın dikkatini çekse de takmadı ve “Çünkü almak istiyorum,” diye rahatça cevapladı.

Hüma ona gözlerini alenen devirip kabine girdi ve oflayarak arkasına uzandı. Elbisesinin fermuarını tutup

çektğinde elbisesi omuzlarına kadar indi ve aynı anda küçük kabinde dengesini kaybedip dirseğini aynaya çarptı. Kolunun uyuşup hissizleştiğini fark ettiğinde tiz bir 'ah'lama da kabinde yankılandı.

Yaptığı panik yüzünden askıdaki elbiselere takıldığında her şey için çok geçti. Genç kadının gerilen sinirleri ani bir şekilde boşaldı, gözyaşları da eş zamanlı olarak akmaya başladı.

Kartal kabinden gelen seslerle birlikte oturduğu yerden fırladı ve ne oldu diye bile sormadan içeri daldı; Hüma'yı küçük pufun üstüne oturmuş ağlarken buldu. Endişe kat sayısı ani bir şekilde tavan yaptığında "Hüma iyi misin? Bebeğe bir şey mi oldu?" diye sordu telaşla. Aynı zamanda bir öncekinde olduğu gibi Hüma'nın kanamasının olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama görünürde bir şey yoktu.

"Hüma neyin var?" Genç kadın cevap vermediğinde tekrar sorma gereği görmüştü. Hüma ağlaması şiddetlen-
diğinde iç çekerek "Beceriksizin tekiyim!" diye bağırdı. "Bir elbiseyi çıkaramıyorum." "Bunun için mi ağlıyorsun?" Kartal şaşkınlıkla onun önünde diz çöküp görsel temas kurduğunda kadının hormonları yüzünden bu halde olduğunu fark etti. Böyle bir şeye ağlanır mıydı Allah aşkına?

"Beğenemedin mi?" Hüma hazır fırsatı varken ona da çıkıştığında Kartal dudaklarını birbirine bastırarak susma ihtiyacı duydu. Söylediklerini özenle seçmesi gerekiyordu. Yoksa Hüma bir de bunun için ağlayacağına benziyordu.

"Hüma, güzelim." Elleriyle çenesinden tutup yüzünü ona çevirdiğinde "Yapma böyle. Bunda ağlanacak bir şey yok. Sen beceriksiz değilsin," diye mırıldandı. Etrafa saçılan elbiseler her ne kadar bunun aksini iddia etse de...

“Tek bu da değil ki!” Hüma küçük bir ocuk gibi iini çektiğinde gözyaşları usul usul akmaya devam etti. “stelik güzel de değilim. Baksana, elbisenin içinde ne kadar ktym. şirinlere benzedim bununla!”

Hüma stndekine kötü bir bakış yolladığında Kartal gülmemek için kendini zor tuttu ve Hüma’nın çenesini yavaşça okşayarak söylendi.

“şirine’yi severdim.”

Hüma neler olduğunu anlamıyordu. Bir sedyeye yattığını biliyordu çünkü bu beyaz ve rahatsız yer ancak bir sedye olabilir. Ya da hastane yatağı... Buraya ne zaman gelmişti bilmiyordu, neden gelmişti? Onu da bilmiyordu. Etraf fazlasıyla beyazdı, yüzüne çarpan flaş sanki onu kr etmek istercesine yanmaya devam ediyordu. İini tuhaf bir endişe kaplamaya başladığında ellerini gözlerine siper ederek ışıktan kurtulmaya çalıştı.

“Neredeyim ben?” Sorusu bir fısıltıdan farksızdı. Çaresizce sormuştu bunu. Cevap alamayacağının bilincinde... Ama beklediği gibi olmadı. Işık yavaş yavaş etkisini yitirdi ve gözlerini yakan g tamamen geri çekildiğinde, Hüma ellerini yüzünden indirip etrafına bakındı.

Evet, bir hastanedeydi. İyi de buraya nasıl gelmişti? Gözleri telaşlı bir şekilde etrafta gezindiğinde yanında bir bebek beşiği olduğunu gördü; soluğu ekilmişesine elleri karnına gitti ve orayı yokladı.

Karnı... Karnı şişti. Üstelik ağrıları vardı. Hüma kendini tuhaf hissediyordu. Doğum yapmış gibi... Elleri şaşkınlıkla ağzına gittiğinde, ona oldukça uzak mesafede olan beşikten bir ağlama sesi yükseldi. Hüma neler olduğunu anlamıyordu. Ağlama sesi giderek yükseliyordu ve bebek bir türlü susmuyordu.

Yataktan kalkmaya çalıştı. Kolundaki serumu aceleyle çıkardı ve sarsak adımlarla yataktan dışarı çıktı. Ayakları onu zorlukla taşıyordu ve Hüma yere yığılmamak için direniyordu. Bebeğe, bebeğine ulaşmak zorundaydı çünkü bu ağlama sesi onu mahvediyordu. Beşiğin içi gözükmüyordu. Hüma sallanan bacaklarına inat çok az mesafe kalana kadar ilerledi ve ne olduğunu anlayamadan tam karşısındaki kapı ardına kadar açıldı.

Kartal tüm heybetiyle içeri girdiğinde Hüma önce derin bir nefes aldı. Kartal buradaydı demek ki... Ama bu rahatlığı uzun sürmedi. Adamda tuhaf bir şeyler vardı. Tanıdığı Kartal'a benzemiyordu bu. Yüzünde öfkeli, karanlık bir ifadeyle ona bakan adam Hüma'nın aksine oldukça çabuk bir şekilde beşiğe ulaştı; Hüma nefesini tutarak bekledi. Bebeğini görmek istiyordu. Battaniyenin içine sarmalanmış bebeği kucağına alan Kartal, Hüma'nın görmesine fırsat kalmadan onu kucağına aldı; Hüma kaşlarını çatmadan edemedi.

"Gö-görmek istiyorum." Sesi başta çıkmasa da sonunda adama ulaşmıştı.

Kartal kucağındaki bebeği kollarıyla iyice sardığında ona buz gibi bir bakış attı. "Bebek doğdu ve anlaşılmamız sona erdi. Sana söylediğim gibi, onu sana bırakmam. Artık benim ve sen onu bir daha göremeyeceksin."

Hüma duyduklarıyla birlikte dehşete düştüğünde "Ama-ama sen bana söz vermiştin" diye fısıldadı soluğu kesilirken. Ne diyordu bu adam?

"Sen de buna inandın mı? Her şey bir oyundu. Bebek doğana kadar sana iyi davrandım çünkü ona bir şey olmasını istemiyordum. Ama artık hayatımızdan çıkma vaktin geldi. Onu bir daha göremeyeceksin!"

Hüma, kapıya yönelen adamın arkasından fırladı ancak bacakları ona ihanet ederek çözüldü ve kapı arkasın-

dan kapandı. Genç kadının yüzü sert ve soğuk zeminle buluştu. Gözleri kapıdaydı. Bebeğini bir kez olsun görememişti ve bir daha da göremeyecekti.

Gözyaşları sel olup akmaya başlarken bilincini kaybetti. Söylediği son şey “Bebeğim...” olmuştu

“Hüma! Hüma uyan!” Hüma vücudu biri tarafından sarıldığında ani bir şekilde sıçrayıp doğrulurken nefes nefese kalmış bir halde can havliyle etrafına bakındı. Her yer, rüyasının aksine aydınlık değil karanlıktı. Hüma gözyaşları hâlâ akmaya devam ederken burasının kendi odası olduğunu anladı. Ve yataktaydı. Kabus görmüştü!

“Hüma iyi misin?” Yanı başındaki sesle birlikte tekrar irkildi; yüzünü o tarafa döndüğünde Kartal’ın endişeli bir şekilde onu izlediğini gördü ve onu görmesiyle birlikte kâbusu zihninde yeniden canlandı ve genç kadın aceleyle geri çekilmeye çalıştı.

“Uzak dur benden!” Ağlamaya devam ederken gözyaşlarını silmeye çalışsa da kâbusun etkisi hâlâ devam ediyordu ve Hüma bir histeri krizi yaşıyor bile olabilirdi. Yatakta geri geri gitmeye çalıştığında adamın şaşkınlıkla kaşlarını çattığını fark etti.

“Hüma neler oluyor?” Kadının bu ani çıkışıyla o da şaşırılmıştı. Büyük ihtimal kâbus görmüştü, bunu tahmin edebiliyordu ama bu tepki çok tuhaftı. “Sadece bir kâbustur.”

Hüma başını iki yana sallarken dizlerini kendine çekip ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. “Söz vermiştin!” diye bağırdı kısılmış sesinin el verdiği kadarıyla. “Onu benden almayacağına söz vermiştin!”

Kartal ne olduğunu biraz daha anlamazsa çıldıracağı-
nı hissetti fakat bir süre sonra kadının şifreli konuşma-
sıyla ne demek istediğini geç de olsa anladı. "Söz verdim
ve onu senden almadım." Sabırla konuştuğunda Hüma
hıçkırıklarının arasında "Alıyordun!" diye yakındı. "Be-
bek do-doğuyordu ve s-sen onu benden alıy-ordun! Bi-
bir daha göste-rmeyeceğim de-din!"

Kartal olanları anlamamanın verdiği rahatlamayla iç çek-
tiğinde kadının panik dolu ifadesine bakıp "Sadece ber-
bat bir kâbustu," diye sakinleştirmeye çalıştı onu. "Sana
söz verdim ve ben verdiğim sözü tutarım." Ona uzanma-
ya çalıştığında kadının korkuyla geri çekildiğini görerek
dişlerini sıktı. Lanet olası kâbus her şeyi mahvetmek zo-
runda mıydı?

"Hüma, canım yapma böyle," diye mırıldandı kısık bir
sesle. "Yemin ediyorum ki bebeğimizi senden ayırmaya-
cağım."

Hüma adamın ciddiyetini hissettiğinde derin derin ne-
fes alırken "Ge-gerçekten mi?" diye sordu telaşla. Bunu
duymaya ihtiyacı vardı. Kâbusu bütün korkularını su
yüzüne çıkarmıştı ve Hüma bir türlü emin olamıyordu.
"Sana bebeğimizin üstüne söz veriyorum ki, onu senden
ayırmayacağım."

Bu söz Hüma'nın inanabileceği tek şeydi. Elleriyle rü-
yasındaki gibi ağzını kapandığında, sinirlerinin boşalma-
sıyla tekrar ağlamaya başladı. Rahatlamıştı ama ağlama-
ya ihtiyacı vardı.

"Ne olur yapma böyle." Kartal karşısında ağlayıp du-
ran kadını susturmanın yollarını ararken bu tabloyu daha
fazla kaldıramayacağını biliyordu. Yatağın köşesine sin-
miş olan kadına kısa bir bakış atıp yanına yerleştğinde,
tek hamlede uzanıp onu kollarının arasına çekti ve "Şşş."
diye teskin etti. "Korkma." Eli onu sakinleştirmek için sır-

tında ve saçlarında dolaşırken göğsüne kapanıp ağlayan kadının başına küçük bir öpücük bıraktı. "Seni korkutan şey kâbus bile olsa, kafasına sıkasım geliyor."

Hüma biraz daha zorlasa, buna kıkırdayabilirdi. Ama o anki ruh hali buna elvermedi. Kollarını adamın göğsünden çekip serbest bıraktı ve onun beline doladı usulca. "Eziliyorum," diye fısıltıyla konuştuğunda Kartal güleerek tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı.

Hüma içini çekerek titreyen çenesini onun göğsüne dayayıp sakinleşmeye çalıştı. Rüyası, çok ağırdı ve Hüma o görüntüler aklına geldiğinde bile ağlama isteğiyle doluyordu. Şu an onu teselli etmeye çalışan Kartal olmasa bunu yapardı. Adamın sırtında gezinen eli ve şefkatli dokunuşları olmasa, kendini kaybedene kadar ağlardı. Ama saçlarının arasında gezinen el onu rahatlatırken bu pek de mümkün olmuyordu. Onun bu halde olmasına neden olan adam, aynı zamanda onu nasıl rahatlatabiliyordu, bilmiyordu. Bildiği tek şey, Kartal şu an burada olduğu için mutluydu.

"Lanet herifin tekisin," diye mırıldandığında adamın göğsünün inip kalkmasıyla onun güldüğünü fark etti ve başını hafifçe kaldırarak hâlâ dolu dolu olan gözleriyle ona baktı.

Kartal, bu bakışı kolay kolay unutacağını sanmıyordu. Kadın kâbus olduğunu bilmesine rağmen böylesine yıkılıyorsa gerçekte böyle bir şey yapsa ne hale düşer, tahmin etmek bile istemiyordu. Gözleri birbirine kilitlendiğinde Kartal içinde barındırdığı korkuyu oradan silmek istedi. Endişeyi, mutsuzluğu... O gök mavisini gözlerin içinden yansıyan tüm kötü düşünceleri yok etme arzusuyla dolup taşı. Nedenini bilmiyordu ama bu canını sıkıyordu. Onu böyle görmek istemiyordu.

“Çok daha kötülerini duydum güzelim.” Hüma işte bu sefer kıkırdadı. Ve Kartal sonunda rahatlayarak derin bir nefes aldı.

“Ona ne şüphe.” Bir süre sonra Hüma’nın nefes alışları düzene girdi.

Uzunca bir süre birbirilerini dinlediler ve Hüma ilk defa bundan rahatsızlık duymadığını fark etti. Adamın varlığı ilk kez onu rahatsız etmemişti ve bu tuhaftı.

“Hüma?”

Hüma zihnine dolan düşüncelerle boğuşurken adamın sesiyle “Hımm?” diye sordu. Sonra da bu tuhaf sesi çıkardığı için kendine kızarak gözlerini yumdu.

Adamın gülümsediğini hissedebiliyordu.

“Tüm bu korkularını tamamen silip atabilirsin,” dedi sakince. Hüma konu tekrar buraya döndüğü için başını kaldırarak yine onunla göz teması kurdu ve kaşlarını çattığı anda “Ne?” diye sordu şaşkınlıkla.

Kartal uygun zaman olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği, artık bir an önce harekete geçmesi gerektiği idi. Yoksa başka türlü, onu sürekli sıkboğaz edip aklına bu fikri sokmadan hiçbir şekilde başarı elde edemezdi. Gözlerini kısıp kararlı olduğunu düşündüğü bir bakışla onu süzdü.

“Evlen benimle.”

Hüma kulaklarından içeri sinsice ve uyarı yapmadan süzülen bu kelimeler karşısında donup kaldı ve ne yapacağını bilemedi ilk anda. Evlen benimle de ne demekti? Bu adam ne yaptığını sanıyordu ki? Zihninde saniyeler içinden sonsuz sayıda soru belirdiğinde vücudunu ani bir şaşkınlık kapladı ve ne olduğunu anlayamadan etkiye tepki verme ihtiyacı duydu.

Ani bir şekilde geri çekilip onu da ittiğinde çok değil, bir on saniye sonra ortaya çıkan manzara karşısında az

kalsın kahkahayı basacaktı. Adam savunmasız yakalanmıştı ve bu basit güç gösterisi sonucunda da yataktan düşüp yeri boylamıştı.

“Hüma!” Kartal hiç beklemediği bu hareket karşısında bocalayıp yerden kalkmadan Hüma’ya kızgın bir bakış attı, genç kadın da yerdeki adama tereddütle gülümsedi. Onu yataktan atmayı o da istememişti çünkü.

“Ne yaptığını sanıyorsun sorabilir miyim?” Onunla birlikte düşen yastığı da alıp ayağa kalktığında bu sefer ona tepeden bakmaya başladı. Evlilik teklifi alıp karşısındakini yataktan atan da bir Hüma vardı zaten.

“Ne bileyim ben!” Hüma yine anın etkisine kapılıp sinirlediğinde “Öyle aniden söyleyince kendime hâkim olamadım,” diye çıkıştı. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi yüzü kasıldı ve devam etti. “Ayrıca,” derken sesi olabildiğince katıydı. “Sen zaten zamanında bana bir teklif sundun. Ve ben de bunlardan, evlilik içermeyenini kabul ettim. Şimdi ne demeye tekrar soruyorsun sen?”

Kartal, yine pençelerini çıkarmış olan Hüma’ya çarpık bir şekilde gülümserken “Evet, sen bir bebek daha yapmayı kabul etmiştin doğru,” dedi sakince. “Peki, soruyorum sana? Bu ikinci bebeği nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

Hüma gelen soruyla birlikte afalladığında kaşlarını çattı önce. Sonra alnının ortasındaki çizgi belirginleşti ve ardından da “Tabii ki tüp bebek yöntemiyle!” dedi.

Kartal, Hüma’nın tiz sesiyle yüzünü buruşturmadan edemedi. Yine de yüzündeki tebessüm birkaç saniye sonra tekrar belirdi. “Tüp bebeği evli çiftlere yapıyorlar, biliyorsun değil mi?” diye sordu önce. “Biz de evli olmadığımızıza göre ve sen evliliği kabul etmediğine göre, geriye sadece doğal yollar kalıyor.”

Hüma an itibarıyla köşeye sıkıştığını hissettiğinde, bir bebek daha seçeneğini kabul ederken nasıl olup da aklına

bu detayın gelmediğine şaşırdı. Lanet olsun! Ne demek t p bebekle yapamazlardı?! Sinirlerinin tepesine  ktığını fark ettiğinde aceleyle "Seninle o şekilde asla bebek yapmam," diye direndi. "Unut bunu! Öyle bir şey olmayacak!"

Kartal az önceki düşüşün rövanşını almış gibi zaferle gülümserken kollarını göğsünde kavuşturup "O halde evlenmeyi mi seçiyorsun?" diye sordu alayla.

"Hayır!" Hüma, yanındaki yastığı dayanamayıp ona fırlattığında "Bunu bana yapamazsın!" diye bağırdı. Ama tabii ki Kartal buna aldırmadı. Çünkü kadını bir çıkmanın i ine sokmuştu ve Hüma'nın elini kolunu bağlamış gibiydi. Sırıtmaya devam ederken "Bir karar ver," diye uyardı onu. " kisinden birini seçmek zorundasın. Tercihini sana bırakıyorum."

"Tercih yapmak istemiyorum!" Kartal, Hüma'nın inadını kırmakta kararlı bir şekilde tekrar onun yanına oturdu. Yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdiğinde "Bana bir fırsat tanı," dedi neredeyse fısıldayarak. "Sana iyi bir baba olabileceğimi kanıtlamama izin ver. Görmüyor musun? Önümüzde başka seçenek yok, bebeğimizin iyiliği için bu gerekli. Evlenmek, o kadar da kötü bir tercih değil, güven bana." Hüma'nın havaya kalkan kaşlarını görünce aceleyle devam etti. "Bana bir şans ver. Birbirimizi tanıyalım, kavga etmeden, tartışmadan... Ve sana anlaşabileceğimizi, bu evliliğin bir faciaya dönmeyeceğini kanıtlayayım. Bunu yapabiliriz Hüma. Yoksa  ocuğumuz anne ya da baba sevgisinden mahrum büyüyecek."

Hüma'nın yüzünde beliren kararsızlığı g rd ğinde doğru yolda olduğunu anlayarak ona sıcak bir gülümseme bahşetti. "Geçmişte yaşadıklarını, korkularını biliyorum. Benim de, baban gibi olacağını düşünüyorsun. Her erkeğin böyle olduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun. İzin ver Hüma, sana bu bebeği ne kadar çok sevdiğimi ve

istediğimi göstereyim. Sana iyi bir baba ve eş olabileceğimi göstereyim...”

Hüma adamın söylediklerini irdelerken ne yapacağını şaşırdı. Evlenmek, onun için faciadan farksızdı. Ama lanet olası adam öylesine mantıklı konuşuyordu ki ona karşı çıkma gücü bulamıyordu kendisinde. Bunları daha önce Esra’dan çok duymuştu. Her erkeğin o alçak babası gibi olmadığını... Ama cesaret edemiyordu işte! Yeniden kırılmaktan, yarı yolda bırakılmaktan deli gibi korkuyordu. Bu güne kadar hep güçlü kalmaya çalışmıştı ama artık yorulduğunu hissediyordu. Tüm bunlar, ona çok fazla geliyordu. Artık yıpranmıştı ve bir desteğe ihtiyacı vardı. Denemekle bir şey kaybetmezdi. En fazla, bak yanılmamışım derdi.

“Tamam,” diye fısıldadı titreyen sesiyle. “Sana bir şans vereceğim. Eğer, eğer gerçekten de farklı olduğunu anlarsam...” Yutkunarak gözlerini kapadı ve tüm cesaretini toplayıp çatlayan sesiyle “Seninle evlenmeyi kabul ederim,” diye konuştu.

“Hüma, sana bunu ispatlayacağım.” Kartal tuhaf bir şekilde rahatladığını ve üstünden büyük bir yük kalktığını hissettiğinde, Hüma’nın yanağını okşayıp “Hadi biraz dinlen,” dedi.

Ardından Hüma’nın bir şey söylemesine izin vermeden kendini odanın dışına attı. Arkasında, kafası feci derecede karışık ve her anlamda kapana kısılmış gibi hissedilen bir kadın bırakarak... Hüma onun yatağa bıraktığı yastığı sinirle karşıya fırlatarak boğuk bir çığlık attı. Ellerini yüzüne kapayıp kendini yatağa attığında gördüğü kâbusu bile unutmuş durumdaydı. Aklında sadece adamın söyledikleri vardı. Gerçekten, acaba Kartal babası gibi olmayabilir miydi?

Kartal uyandığında, yanındaki komodinin üzerinden kendine su doldurmayı denedi ama sürahinin boş olduğunu görerek nefesini serbest bıraktı. Feci derecede susamıştı. Oflayarak yataktan kalktı ve odadan çıkıp mutfığa yöneldi.

Uyku sersemliğini üstünden atmaya çalışırken merdivenleri aşıp mutfak sınırları içine girdiğinde, birini buzdolabının içine eğilmiş, orayı karıştırırken buldu. Adımları ani bir şekilde donarken olduğu yerde kalıp kaşlarını çattı. Gözleri tamamen açıldığında bunun Öykü değil de Hüma olduğunu anladı önce. Gecenin bu saati ne yapıyordu ki böyle? Merakı galip geldiğinde ses çıkarmamaya devam ederek hemen arkasında duran mutfak tezgâhına yaslandı ve izlemeye koyuldu.

Kadın buzdolabını karıştırırken arada Kartal'ın anlamadığı şeyler mırıldanıyordu. Kartal bunların homurdanma olduğunu uykusu tamamen açıldığında anlamıştı. Kadın bu haliyle, mutfak faresine benziyordu. Kartal'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdiğinde Hüma en sonunda inleyerek buzdolabını kapadı.

"Offf!" Doğrulup mutfak dolaplarına kısa bir bakış attı ama aradığı şey her neyse onun orada olmayacağına kanaat getirerek ayağını yere vurdu. Ardından mutfaktan çıkmak için arkasına döndüğünde Kartal'la göz göze geldi.

"Ayy!" Kadının tiz çığlığı mutfakta yankılandığında Kartal, onun, elini göğsüne koyup sakinleşmeye çalıştığını görünce, onu korkuttuğunu anlayarak aceleyle yanına ilerledi. "Hey benim, sakın ol."

"Ödümü kopardın." Hüma ona sitem ettiğinde, Kartal hemen ona bir bardak su doldurup içmesini sağladı. Daha dikkatli olmalıydı! Konuyu değiştirmek için "Ne arıyordun?" diye sordu hemen.

Hüma'nın dudakları büzüştüğünde kadının dolan gözlerini görerek kaşlarını çattı. "Çiğ köfte arıyordum," diye söylendi Hüma üzgün bir şekilde. "Ama yok!" "Eğer yemezsem ölecekmiş gibi hissediyorum!" diye yakındı. Tuhaf bir şekilde yerinde tepinmeyi de ihmal etmemiştir.

Kartal sonunda ne olduğunu anladı ve yüz ifadesi normale döndüğünde gülerek "Aş eriyorsun," diye anlayışla açıkladı ona. Sonra ani bir şekilde "Hemen gidip alıyorum," diyerek harekete geçti.

Hüma şaşkınlıkla bakakaldı. Onun altında sadece şort ve üstünde de bir tişörtle dışarı çıktığını gördü ve kendini tutamayarak, kahkahasını serbest bıraktı. Hayır, onu uyarmayacaktı, bu zamana kadar yaptıklarının cezası olarak bu idealdi.

Kartal gecenin sonunda eve girip rahatladığında nasıl olup da bu şekilde dışarı çıktığını hâlâ anlamış değildi. Anın telaşıyla kendini olduğu gibi dışarı atmıştı ve bir Allah'ın kulu da onu uyarma gereği görmemiştir.

Birkaç kişiye rezil olması dışında bir şey olmamıştı ama yine de bu halde tanıdık biri görse o zaman anında manşetlere, ünlü iş adamı gece gezmelerinde diye çıkarıldı. Elindeki paketle birlikte yukarı çıktığında, Hüma'nın odasının önüne geldi ve kapıyı hafifçe çalarak içeri girdi.

Kadın tahmin ettiğinin aksine uyumamıştı. Telefonunu kurcalayarak bir şeyler yapıyordu ve Kartal'ın geldiğini görünce gözlerini ona dikti. "Al bakalım, çiğ köfte canavarı." Paketi ona uzattığında Hüma yüzünü buruşturdu ve kaşlarını çattı. Bunun üzerine Kartal "Ne oldu?" diye sordu aceleyle.

Hüma paketi ittirip "Artık canım istemiyor," diye açıkladı. "Berbat kokuyor." Ardından gözleri tuhaf bir şekilde ışıldadığında "Şimdi de canım baklava istiyor," diye istekle bağırdı. Ellerini şeker isteyen küçük çocuklar gibi birbirine çarptığında Kartal, gecenin bu saati tekrar dışarı çıkacak olmanın verdiği üzüntüyü ona belli etmemeye çalıştı. "Tamam, bir saate alır gelirim," diye açıklama yaptı ve tekrar çıkışa yöneldi.

Hüma onun yeteri kadar uzaklaştığından emin olduğunda, yine kahkahasını tutamadı. Aceleyle yataktan doğrulup paketi açtığında, dürümü afiyetle midesine indirmeye koyuldu.

Madem aş ermeleri başlamıştı, bunu baba olmakta kararlı olan Kartal'ın aleyhine kullanabilirdi değil mi ama? Hüma tek bir şeyden emindi: Kartal'ın ondan çekeceği vardı!

24. Bölüm

Ertesi sabah Hüma uyandığında, gördüğü ilk şey yanındaki komodinin üzerine duran baklava kutusu olmuştu. Çiğ köfte delillerini ortadan kaldırdığında uykusuna yenik düşüp sızmış olmalıydı. Sabah sabah bir de bu baklava görüntüsüyle midesi çalkalanmış, soluğu yine banyoda almıştı ama onun dışında kendini oldukça iyi hissediyordu.

Aklında hâlâ Kartal'ın söyledikleri vardı ve bu duruma lehine çevirmenin yolları bir bir aklından içeri süzülüyordu. Madem adam ona iyi bir eş olabileceğini göstermek istiyordu, Hüma da bu durumu sonuna kadar kullanacaktı. Çalkantılı midesine rağmen yüzündeki tebessümle aşağıya indiğinde, Devrim, Öykü ve Kartal'ı çoktan masaya oturmuş halde buldu.

“Günaydın,” derken sesi biraz çatallı olsa da buna aldırmadı. “Afiyet olsun.” Masadaki yerine oturduğunda Kartal'ın bakışlarını üstünde hissetse de onu görmezden geldi ve çayından bir yudum alıp aceleyle midesine indirdi. Kokular yine midesini ayağa kaldırmıştı. Bir dikişte içtiği çay boğazını hafifçe yaksa da sonunda bitirdi ve derin bir nefes almayı başardı.

“Yine mi bulantılar?” Kartal’ın sorusuyla bu olayı daha fazla geciktiremeyeceğini anladı ve ona yüzünü döndüğünde bir çift endişeli gözle karşılaştı. Aynı anda da Kartal onun boş olan tabağını doktordan aldığı tavsiyeler doğrultusunda doldurmaya başladı. “Artık daha düzenli beslenmen gerekiyor,” derken sesi bir hayli kararlı olmasa Hüma buna gülebilirdi. Sanki bir şeyleri ispatlamaya çalışıyor gibi görünüyordu ama Hüma onun doğal olduğunu ses tonundan rahatlıkla anlamıştı.

“Sabah sabah bunları yememi beklemiyorsun değil mi?” diye sorduğunda tek kaşını başarabilse havaya da kaldırırdı. Ama söylediklerini mimiklerle süsleme isteği pek de başarılı olmadı. “Bunlar çok fazla...” Çatalıyla tabağını eşeledi ve bakışlarını Kartal’a çevirdi.

“Hüma, ye.” Adamın uyarısı oldukça netti. Hüma oflayarak onları izleyen anne-oğlu unutmuş bir halde yemeye başladığında Öykü’nün muzip bakışlarını elbette ki fark edemedi.

“Bugün bir şeyler yapmak ister misin?” Kahvaltının sonlarına doğru Hüma başını en sonunda tabağından kaldırdı. Öykü’ye döndü ve genç kadının da ona baktığını göerek afalladı. Öykü ondan onay alacak halde değildi dimi? “Hüma sana diyorum.” Başı ani bir şekilde Kartal’a çevrildiğinde, sorunun muhatabının kendisi olduğunu anlayarak bocaladı. “Ben mi?” diye sorması da bu yüzdendi.

Kartal kadının şaşkın haline çarpık bir şekilde gülümsediğinde “Evet sen,” diye tekrarladı. “Hava almak isteyebileceğini düşündüm.” Ne kadar da düşünceli bir adam, diye konuşmak üzere olan iç sesini aceleyle susturdu ve kaşları istemsizce çatılırken “Olur, fark etmez,” diye mırıldandı.

Kartal ise onun kafasını karıştırmanın verdiği mutlulukla "Ama önce şirkete uğrayacağız. Halletmem gereken şeyler var. Uzun sürmez," diye açıkladı. Hüma için bu sorun değildi çünkü dışarı çıksın da neresi olursa olsun kafasındaydı. "Sorun değil," diye omuz silkti. "Ben ancak hazırlanırım."

"İşte burası." Hüma Kartal açıklama yapmasa, uzun bir süre boyunca bön bön önündeki binaya, pardon gökdelene bakmaya devam edebilirdi. Başta yanlış geldiklerini düşünmüştü ama o açıklamanın üstüne bu tezi de çürümüştü. Önünde kaç katlı olduğunu bilmediği bina, tüm ihtişamıyla yükselirken "Burası senin şirketin mi?" diye sordu safça. Tamam, adamın teknesi olabilirdi ama Hüma, Kartal'ın böyle bir alt yapısının olabileceğini de düşünmemişti.

"Evet, Yiğiter Holding'e hoş geldin müstakbel karıcığım." Hüma ani bir şekilde dirseğini onun karnına geçirdiğinde Kartal yine de gülmeye devam etti. "Hadi gel bir an önce çıkalım. Güneşin altında kalma."

Hüma'yı içeri yönlendirdiğinde Hüma durumun şokuyla etrafını detaylıca incelemekle meşguldü. Girişteki turnikeleri geçtikten sonra adım başı Kartal'a selam veren insanlar yüzünden asansöre üç dakika sonra ulaştıklarında Hüma "İşte buna şaşırdım," diye bir itirafta bulundu.

Gerçi bunu itiraf etmese de Kartal onun yüzündeki ifadedden bunu anlardı. "Neden?"

"Babandan kalma mı?"

Kartal sorusuna soruyla yanıt veren kadına yandan bir bakış attığında "Evet," dedi kaşlarını çatarak. Kadının

neyin peşinde olduğunu anlayamamıştı. Asansör durduğunda tekrar Hüma'yı yönlendirip dışarı çıktı ve girişin aksine oldukça sakin olan katta sekreterler görünene kadar ilerledi.

Şans eseri, o sırada Burcu'nun da orada olduğunu görerek odasına girmeden önce durdu ve Hüma'yı o tarafa çevirdi. "Burcu." Kendisini görüp aceleyle yanına gelen kadına "Seni Hüma'yla tanıştırayım. Hüma, bu da benim asistanım Burcu," diye Hüma'yı takdim etti.

Hüma asistan deyince aklıma doluşan görüntüleri Burcu'yu görünce zihninden aceleyle attı. Genelde patronların son derece güzel ve seksi asistanları olur derlerdi ama Burcu'yu görünce onu tanımlayabileceği tek kelime, sevimli olmuştu. Oldukça tatlı ve şeker bir kızdı.

"Merhaba, Hüma Hanım," diye neşeyle şakıdığında Hüma bunu bir kez daha anlamış oldu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum." Ardından Kartal'a dönüp devam etti. "Ben dosyaları getireyim. Bir an önce halledelim."

Kartal onu onayladığında Burcu hemen yan taraftaki odasına, Hüma ve Kartal da diğer odaya geçti. Hüma bu gökdeleni düşündüğünde Kartal'ın odasına şaşırma gereği görmedi. Oldukça büyüktü evet, Devrim burada at koşturabilirdi. Kartal'ın elinden kurtuldu ve masanın önündeki koltuklardan birine attı kendini.

"Babadan kalma demek," diye tekrarladığında Kartal da masaya geçmek yerine onun karşısına oturdu ve gözlerini ona dikti. "Şirketi batırmadığına bir hayli şaşırdım."

Kartal'm buna kahkaha atmasını beklemiyordu; odayı incelemeyi kesip "Ne?" diye çıkıştı. "Böylesine bir şirketi yönetmek için fazla vasıfsız görünüyorsun."

Kartal, bunu başka biri söylese sinirlenirdi ama Hüma'dan bunları duymak onu daha çok, eğlendiriyordu. Kadının bunu öç almak için yaptığını tahmin edebiliyordu.

“Öyleyse beni hiç tanıyorsun Hüma,” diye rahatça cevap verdiğinde kadının durgunlaştığını görerek kaşlarını çatı. “Evet, benimle evlenmek için direten adamı daha tanıyıyorum bile.” Hüma’nın serzenişi odayı doldurduğunda meseleyi anlayan adam yavaşça gülümsedi. “Seni tanımama izin vermiyorsun. Beni tanımaya da çalışmıyorsun. Birlikte vakit geçirdiğimizde,” gülerek düzeltti. “Tartışmadan... Emin ol beni daha iyi tanıyacaksın.”

Hüma kabul etmek istemese de bunun doğru olduğunu biliyordu. O yüzden inkâr etme gereği görmedi. Madem adama bir şans vermişti, onu tanımaya çalışacaktı. Başka türlü onun iyi bir baba olup olamayacağına karar vermezdi. O yüzden ellerini göğsünde birleştirip bakışlarını ona çevirdi ve “Ailen nerede?” diye sordu ilk adımı atarak.

“Trafik kazasında kaybettim.” Aldığı cevapla huzursuzca yerinde kıpırdandı “Benimkileri zaten biliyorsun,” dedi alaylı bir şekilde. Tekrar bir soru sormak üzereyken çalınan kapıyla susmak zorunda kaldı. Çok geçmeden içeri Burcu girmiş ve Kartal da evrak işlerine girişmişti.

“Gerçekten mi? Yine mi yemek?” Hüma farkında olmadan Kartal’a çıkıştığında adamın gülerek onu izlediğinden bihaberdi. Deniz kenarında bir restorana gelmişlerdi. “Senin amacın ne? Daha yeni kahvaltı ettik.”

Girişte durup içeri girmek istemediğini belirttiğinde Kartal ona aldırmadan onu, elinden tutup içeri çekti. “Yemek yemek zorunda olduğunu söyledim mi? Sadece bir şeyler de içebiliriz.” Bu açıklama kadını rahatlatmıştı. direnmeyi bırakarak ona ayak uydurdu ve tam da denize açılan iskele tarzındaki yere çıktılar. Beyaza boyanmış

masa mavi örtülerle süslenmiş, iskelenin kenarları da halatlar ve çapalarla bezenmişti. Hüma bu görüntü karşısında mızızlanmaması gerektiğini anladığında deniz kokusunu içine çekerek masaya geçti.

“Ne içersin?” Kartal’ın sorusuyla gözlerini denizden ona çevirdi ve “Sütlü bir kahve alayım,” diye aklına gelen ilk seçeneği söyledi. “Bana da sert bir kahve. Yanına da bir kurabiye tabağı alalım.”

Garson gittiğinde Hüma dudaklarını ısırarak “Sert kahveyi nasıl içebiliyorsun?” diye sordu hemen. Düşüncesi bile yüzünün buruşmasına neden oluyordu.

“Sen sütlü kahveyi nasıl içiyorsan ben de öyle içiyorum.” Ardından bu konunun çok da mühim olmadığını belli edercesine “Soru cevap oyununa ne dersin? Böylelikle birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz,” diye bir öneride bulundu.

Hüma bir şeyler için çabalayan bu adama karşı kayıtsız kalamadığında dirseklerini masaya dayayıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve “Tamam, başla,” dedi sakince. Kartal’ın bakışları düşünceli bir hal aldığı anda gelecek sorudan kısa bir an korksa da kararlı bir şekilde durmayı başardı.

“En sevdiğin renk?” Ne? Hüma kesinlikle böyle bir soru beklemiyordu. “Mavi...” Bu yüzden cevabı da rahatça verebildi.

“En nefret ettiğin şey?” Hüma bu soruya, “Erkekler,” diye yanıt vermek istese de bir erkeğin karşısında genelleme yapmak istemediği için “Verdiği sözü tutmayan ve arkadan vuran insanlar,” diye kısa bir cevap verdi.

Ama Kartal akıllı bir adamdı ve sorunun altında yatanı elbette ki anlamıştı. “Pek çok kadın tanıdım,” dedi başka bir soruya geçmeyerek. “Hepsi de birbirinden farklıydı. Özellikle sen,” diye eliyle onu işaret etti dikkatini çekmek için. “Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun.”

Hüma kaşlarını çatıp anlamaya çalışırken devam etti. "Herkes farklıdır, Hüma. Yapıları, yetiştiriliş biçimleri... Her erkek de aynı değildir. Öyle olsa dünya çekilmesi zor bir yer olurdu zaten." Genç kadın da bunu biliyordu zaten. Sorun bunu uygulamaya dökememesiydi. Güven zamanla oluşan bir şeydi ve Hüma sözler üzerine hareket edemeyecek kadar yaralıydı.

"Başka soru?" diye onu yanıtsız bıraktığında Kartal gözlerini devirerek başından beri merak ettiği soruya geçti. "Erkeklere güvenmiyorsun, onu anladık. Peki, hiç arkadaşın da olmadı mı? Ya da birine güvenmeyi deneyip âşık olduğun bir adam?"

Hüma gelen bu soruyla afalladığında dudaklarını büzerek derin bir nefes aldı. "Erkek düşmanı değilim. Sadece onlara güvenmiyorum, aşk ve sevgi gibi konularda. Yoksa tabii ki okulda ya da çevremde konuştuğum kişiler vardı." Kartal gelen cevapla rahatladığında, en azından işinin daha kolay olduğunu düşündü. Erkeklere her şekilde düşman biriyle işi daha zor olurdu.

"Sana hepimizin aynı olmadığını göstereceğim." Sesi bir hayli kararlı çıktığında, Hüma bir şey demek için dudaklarını araladı ama masaya gelen garsonla birlikte susmak zorunda kaldı. Buna memnun da olmuştu. Laf değil icraat gerekiyor Kartal Bey demek üzereydi çünkü.

Ortaya konan kurabiyelerin kokusu burnuna dolduğunda düşünmeyi bırakarak kakaolu olanlardan birini yemeye girişti ama ısırıldığı anda ağzını yaktığı için deli gibi çırpınmaya başlaması uzun sürmedi.

"Ah yandım!" diye sitem ettiğinde garson da fırından yeni çıktığını söylemeye çalışıyordu. "Su getirir misiniz?" Kartal aceleyle garsonu yolladığında oturduğu yerden kalkıp Hüma'nın yanına geçti ve öncelikle hâlâ elinden bırakmadığı kurabiyeyi tabağa geri koydu.

Çok geçmeden garson da gelip bardağı ona uzatmıştı zaten. Hüma'ya itinayla suyu içirdiğinde kadının "Ay cidden yandı dudaklarım!" diye sitem etmesine de gülmeden edemedi.

"Ne derler bilirsin," diye mırıldandı başını ona eğdiğinde. "Öpeyim, geçsin." Ama aldığı cevap bugün içerisinde ikinci kez olduğu gibi karnına inen dirsekti.

"Hayır, anlamıyorum bir insan soru cevap oynarken bile mi benimle evlenir misin diye sorar?" Öykü ve Hüma kış bahçesinde oturmuş meyve sularını yudumluyorlardı. Öykü armut koltuklardan birindeyken Hüma da salıncağa uzanmış bir yandan sallanırken diğer yandan da harareti harareti, Öykü'ye kardeşini şikâyet ediyordu.

"Dönüşte, arabada devam ettik buna," diye sürdürdü konuşmasını. "Pat diye bu konuya dönüverdi. Anlaşılan bu süre boyunca her gün bunu sormakta kararlı."

Öykü bu ikiliye gülmemek için kendini tutarken "Adam en azından kararlı," diye sırttı. "Bebeğine ve annesine sahip çıkmaya çalışıyor. Ne var yani bunda?" Tabii hemen ardından Hüma'nın ters bakışlarını yiyerek susmak zorunda kaldı.

"Kimin tarafındasın sen?" diye sorduğunda burnundan hıh tarzı tuhaf bir ses çıkardı. "Bir şeyi kırk kere söylersen olur deseler de yalan o. Bu şekilde ikna edemez beni."

Öykü bundan o kadar da emin değildi. "Hayır, anlamadığım" dedi bardağını yana bıraktığında. "Sana hayatının fırsatını sundu adam. İyi ve katlanılabilir, ayrıca da güzel bir eş ve sevgi dolu bir baba olabileceğini kanıtlamak istiyor sana. Bu durumu sonuna kadar kullanacağına gelmiş burada laf ediyorsun hâlâ."

Hüma kaşlarını çatıp "İyi de," diye söylendi sakince. "Aş ermelerimle onu yıldıracağım, hadi bu tamam. Başka ne yapabilirim?" Öykü kızın bu saf haline gözlerini devirdiğinde bıkkınlıkla "Kızım sen iyice alıklaştın," dedi. "Kartal şu an ne desen kabul edebilecek durumda. Yeter ki tekliflerini nasıl öne sürdüğüne dikkat et." Ardından Hüma'ya göz kırpıp anladın mı dermişçesine gülümsedi. Her ne kadar kardeşine kıyamasa da, Hüma'nın ona biraz çektirmesini istiyordu. O yüzden biraz akıl vermekten bir şey çıkmazdı. Erkekleri istediğini elde edene kadar uğraştırmakta fayda vardı.

"Ayrı bir evde kalmayı istes-" cümlesi Öykü'nün "Abartma!" uyarısıyla yarıda kesildiğinde dudaklarını büzerek omuz silktilti. "Ne isteyebilirim ki bunun dışında?"

Kısa ama anlamlı bir bakışma anı yaşadılar. Hüma düşüncelere dalmış bir halde, ne yapabilir, ne isteyebilirim diye düşünürken bir süre sessiz kaldı. Ardından gözleri ani bir şekilde ışıldadığında "Buldum!" diye bağırdı. "Ev-vet buldum!"

"Girebilir miyim?" Çalışma odasında olan Kartal, kapıdan içeri süzülen Hüma'yı gördüğünde oturduğu yerden kalkıp ayaklandı ve "Tabii," diye mırıldandı şaşkınlıkla. Hüma'nın ona gelmesi bir hayli tuhafına gitmişti.

"Bir sorun yok değil mi? İyi misin?" Hüma bezginlikle nefes aldı ve "İyiyim, bir sorun yok," diye yanıtladı. "Seninle konuşmam gereken önemli bir mesele var."

Kartal kaşlarını çatarak tepki verdi buna. "Gel otur şöyle." Onu hemen yanda duran masaya yönlendirdi ve karşılıklı oturduklarında "Neymiş o önemli mesele?" diye sordu merakla.

“Bana gerçekten iyi bir eş olabileceğini ve bu evliliğin yürüyebileceğini ispatlamak istiyorsun değil mi?”

Kartal bu soruyu cevaplarırken bir saniye bile düşünmedi. “Evet,” derken kararlılığı sesine bile yansımıştı. “Tam da bunu ispatlamak istiyorum.”

Hüma gelen cevapla birlikte sinsi bir şekilde gülümseydiğinde sandalyede geri yaslandı ve ona üstten bir bakış yolladı. “O halde senden bir isteğim olacak,” dedi gülümseyerek. “Çalışmak istiyorum.”

Kartal belli etmemeye çalışsa da irkilmeden edemedi. Kaşlarının ortasındaki çizgi derinleştğinde yine de istifini bozmadan “Tabii çalışabilirsin,” dedi rahatça. “Görüştüğün ya da sana teklif getiren bir yer oldu mu?”

Hüma bu soruyla birlikte dudaklarını birbirine bastırdığında ani bir şekilde ayağa kalkıp “Bana aptal muamelesi yapma!” diye söylendi. “Görüştüğüm yerlerle iletişim geçip işe alınmamamı sağladığını biliyorum!”

Kartal, Hüma’nın aksine sakinlikle “Bunu da nereden çıkardın?” diye sormayı başardı. Ama Hüma onun kadar rahat değildi. “Hâlâ sana güvenmemi bekliyorsun!”

Kartal iç çekerek ayağa kalktığı anda “Peki, evet konuştum. Çünkü hamilesin ve çalışmanı istemiyorum,” diye buyurdu. “Senin ve bebeğimizin iyiliği için.”

Hüma kollarını yana açarak “Ben daha 3 aylık hamileyim!” diye çıkıştı. “Elim kolum tutuyor. Çalışmak istiyorum ve çalışacağım! Yoksa tüm olanları unut!”

Kartal durumun ne ara kontrolünden çıktığını anlamaya çalışırken “Hüma çalışmana gerek yok. Düşük tehlikesi-” Hüma masadaki kalemi ona fırlattığında susmak zorunda kaldı.

“Görüştüğün şirketlerden birini arayıp yaptığın hata düzeltiyorsun ve ben de işe başlıyorum. Söylediklerimde ciddiym. Eğer bunu yapmazsan tanıma faslını ve evlili-

gi unut!" Sinirlenmemiş gibi sakince sandalyeye oturduğunda Kartal'ın sinirli bir şekilde ona bakmasına aldırmadı ve gözlerini ona dikip ciddi olduğunu vurguladı.

Öte yandan Kartal, nasıl olur da durumu toparım diye düşünüyordu. Hüma'yı o şirketlere yollayamazdı. Gözünün üzerinde olması gerekiyordu ve Kartal sürekli onun tepesinde bekleyemezdi. Aklına gelen fikirle aniden "Tamam," diye gülümsedi. "Ama çalışacağın yere ben karar vereceğim. Kabul ediyor musun?"

Hüma dudakları yukarı kıvrıldığında "Tamam," diye onayladı onu. "Çalışayım da, neresi olursa olsun, şimdilik fark etmez."

Tabii Kartal'ın bakışlarını gördükçe kararlılığını da git gide yitiriyordu. Az önceki neşesi soldu; adamın gülümseyerek "O halde," diye konuşması üzerine de tedirgin bir şekilde dudağını ısırıldı. Bunun ardından gelecek şey her neyse, Hüma bundan hoşlanmayacağını hissedebiliyordu. "O halde istediğin zaman Yiğiter Holding'de işe başlayabilirsin."

Ondan sonraki gün, oldukça tartışmalı geçti. Hüma, Yiğiter Holding'de çalışmayacağını söyleyip durdu ama Kartal aldığı sözle birlikte hiçbir şekilde geri adım atmadı. Durum basitti: Yiğiter Holding'de işe başla ya da çalışma.

İki seçenek de Hüma'yı fitik etmeye yeterdi. Adamın şirketinde çalışma fikri onu baştan aşağı felç ediyordu. Oldukça iyi bir yerdi evet ama Kartal'dan torpilli ve üstelik böyle bir durumdayken orada çalışmak ona hiç de hoş gelmiyordu. Ayrıca çalıştığı sürece emindi ki, sürekli Kartal'ın göz hapsinde olacaktı ve Hüma özgürlüğünün tekrar kısıtlandığını şimdiden görebiliyordu. Ama adamın katır inadı da ortadaydı.

En başta, neresi olursa olsun demeyecekti! Nereden bilebilirdi ki orası olacağım? Resmen oyuna getirilmişti.

Ve oyunu Kartal kazanmıştı. Çünkü Hüma, üstündeki şık elbise ve örgülü saçlarıyla tam da işe başlamış gibi görünüyordu. Yanında yürüyen Kartal'a baktığında adamın yüzündeki gülümsemeyi görerek somurtmak istedi ama yapamadı. Şirketteki herkes merakla onu süzerken bu çok da mümkün değildi. Yüzüne yapışmış olan gülümsemeyi aynı ifadede tutup "Sana bunu ödeteceğim," diye tısladı. Dışarıdan bakan biri onun oldukça eğlenceli ve komik bir şey söylediğini sanabilirdi çünkü Kartal kahkahayla gülüyordu ve bunu gizleme gereği de duymamıştı.

"Ona ne şüphe," derken yine asansöre yöneldi ve önce Hüma'nın odasının bulunduğu kata bastı. "Merakla bekliyor olacağım."

Hüma burun kıvrıp önüne döndüğünde yine de ilk iş tecrübesini yaşayacağı için tuhaf bir heyecanla derin bir nefes aldı. Her ne olursa olsun, çalışacaktı. Yeni insanlar tanıyacaktı ve en iyisi de günlerini artık sıkıntıdan patlayarak geçirmeyecekti.

"Her şeye rağmen mutlusun." Kartal asansöre dayanarak ona döndüğünde "Sana o kadar da kötü bir seçenek olmadığını söylemiştim," dedi.

"Yeni insanlarla tanışacağım," diye yanıtladı onu Hüma umursamaz bir şekilde. "Yalnızlıktan sıkıldım." Ve sözleri biter bitmez ona alayla gülümsedi ama asansör ani bir şekilde durunca Hüma'nın yüzündeki ifade de dondu.

"Erkeklerle çok yakın olmayacaksınız!" Kartal'ın elinin stop düğmesinde olduğunu görünce bir teknik sorun olmadığını anladı. Ardından derin bir nefes vererek "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye çıkıştı. "İstediğim kişiyle arkadaş olurum. Buna sen karışamazsın."

Ama Kartal hiç de öyle düşünmüyordu. Aklına hukuk departmanındaki Fatih geldiğinde kaşlarını daha da çatı. "Gözüm üzerinde olacak Hüma," diye onu tehditte etti... "Sana karşı yanlış bir hareketlerini görürsem," deyip ona doğru bir adım attı ve parmağını da öne doğru uzattı. "Hepsinin çıkışını veririm ve sen de eve geri dönersin."

Hüma başka birini oldukça korkutacak olan bu ses tonuna kayıtsız kaldığında onun öne doğru uzanmış parmağını tutup geri itti. "Sıkıyorsa yap! Görürsün o zaman olacakları..."

Ardından aceleyle stop düğmesine tekrar bastı ve asansör birkaç saniye sonra harekete geçti. Kartal ise burundan soluyarak yakıcı bakışlarını ona sunmaktan vazgeçmedi. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Hüma çoktan son nefesini vermiş olurdu; bundan emindi. Ama genç kadın adama aldırmamayı alışkanlık haline getirdiği için artık bağışıklık kazanmış sayılırdı bunlara.

Asansör durduğunda Hüma Kartal'ı beklemeden dışarı çıktı ama hiçbir zaman arkada kalmayı sevmeyen Kartal öne geçip ona yol gösterdi.

"Odan burası." Bir kapıyı açıp eliyle girmesini işaret ettiğinde Hüma kaşlarını çatarak içeri süzüldü ve gördükleri karşısında dudaklarını ısırarak sinirle Kartal'a döndü.

"Bu ne?" Kadının sesinin yükseldiğini fark eden Kartal, kapıyı yavaşça kapattı ve bir elini rahatça pantolonun cebine koyup "Beğenmedin mi?" diye sordu.

Hüma küçük bir çocuk gibi yerinde tepinmemek için dudaklarını ısırıp kendini zorlarken eliyle odanın içini gösterip "Ben avukatım! Genel müdür değil!" diye bağırdı. Oda Kartal'ın odasına oldukça benziyordu. Ferahtı, kocamandı. Boydan boya camın önünde bir masa, onun önünde her ofiste olduğu gibi oturma alanı vardı. Üstelik

bir köşede küçük, mutfak tarzı bir alan da vardı. Hüma o tarafta bir masaj koltuğu gördüğüne yemin edebilirdi!

“Bebegimin annesini bütün gün on tane insanın ortasında tutacak değildim. Rahat rahat çalış işte burada,” dedi huysuzca. “Seni de hiçbir şekilde memnun edemiyorum.”

Hüma ellerini iki yanında yumruk yapıp ona vurmamak için direnirken “Resmen çocuk oyalamaya çalışıyorsunuz!” diye tısladı. “Ben gerçekten çalışmaktan bahsediyordum.”

Kartal kadının inadına aldırmayıp yanına ilerlediğinde tepkisine aldırmadan onu kollarından yakaladı ve “Sen benim çocuğumu taşıyorsun,” dedi net bir sesle. “Üstelik de müstakbel karımsın.” Hüma tam itiraz edecekti ki Kartal parmağını onun dudaklarına dayayarak onu susturdu. “Burayı hak ediyorsun. Şimdi o çeneni kapat da rahatına bak.”

Hüma son sözlerle birlikte sinirlenip dudaklarının üstünde duran parmağı ısırduğunda Kartal’ın tıslamasıyla bir adım geri çekildi ve “Sakin bana emir vermeye kalkma,” diye directti.

Öte yandan Kartal bu basit sızıyla baş edebilecek durumdaydı. Elini yana indirdiğinde “Hüma,” diye onu uyardı. Gözleri kararmıştı ve Hüma her nedense işte bu ifadeden korkmuştu. Üstelik adam üzerine gelmeye devam ediyordu. “Eğer etkiye tepki vermemi istemiyorsan,” diye fısıldadı sakince. “Hemen o koltuğa otur ve bana karşı gelmeyi kes.”

Hüma, adamın ortaya çıkan dişlerine son bir bakış atıp omuz silkerek masaya geçtiğinde çantasını yana bıraktı. “Oldu mu Kartal Bey?” diye sordu alayla. “Başka bir emriniz var mı?”

Kartal yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle ona baktığın-

da "Evlenme teklifimi kabul et," diye buyurdu. Bu da bir emir sayılırdı değil mi ama? Hüma'nın ona masadan bir kalem atmasıyla susup "Bu patron çalışan ilişkisinde karlı çıkan kişi her türlü ben olacağım," diye açık bir şekilde belirtti.

Hüma her ne kadar bunun farkında olsa da, sinirli bir şekilde sırtıtmayı başardı ve "Başka söyleyecek bir şeyiniz yoksa çıkar mısınız Kartal Bey? Bir an önce işe başlamak istiyorum," dedi. Onu kibarca kovmuştu.

Kartal da ona aynı şekilde gülümseyip "Sana iyi çalışmalar karıcığım," diye acı bir uyarıda bulundu. "Asansörde söylediklerimi unutayım deme sakın." Ve Hüma'nın kalemligi ona fırlatmaması için kapıya yöneldi.

Anlaşılan Hüma burada çalıştığı sürece, Kartal'ın keyfi hep yerinde olacaktı.

Hüma, iş arkadaşlarının ona düzenlediği hoş geldin kutlamasının odasında yapıldığına memnundu. Öğlen molasında, ayaklarını uzatıp dinlenirken birden beş kişi odasına dalmıştı ve Hüma'nın şoka girmesine neden olmuşlardı. Öğlen yemeğini burada yiyip Hüma'nın işe başlamasını kutlamak istediklerini belirtmişler ve odaya sipariş vermişlerdi. Şimdi ise Hüma, kolasını yudumlarken önündeki pasta dilimini tırtıklıyordu.

Serpil, Ece ve Nergis; departmandaki kadın çalışanlardı. Fatih ve Selim ise, Kartal'ın uzak durmasını öğütlediği, daha doğrusu emrettiği karşı cinslerindendi. Selim'in evli olduğunu öğrenmişti. Nergis de evliydi ve departman müdürü olalı sadece bir ay olmuştu. Serpil ve Ece, Hüma'nın yaşlarında oldukça iyi kızlardı. Fatih ise, fazla cana yakındı ama Hüma ondan da hoşlanmıştı. Bugün

izinli olan Murat'la ise daha tanışmamıştı. Hüma iş arkadaşlarını genel olarak sevmişti.

"Ee sen neler yapıyorsun? Nerelisin?" Fatih, masanın önündeki sandalyelerden birini Hüma'nın yanına çekmiş onunla sohbet etmeye çalışıyordu. Nergis ve Selim kendi âlemlerindeydi ve Serpil ile Ece de telefonda gördükleri bir şeye dehşetle şaşırarak meşgullerdi.

"Yüksek lisans için Amerika'daydım. Yeni döndüm İstanbul'a," diye açıkladı Hüma huzursuzlukla. Nedense başkalarına kendinden bahsederken oldukça geriliyordu. Ama Fatih bunu anlamamıştı. Ona çarpık bir bakış atarken "Sen şimdi İstanbul'un yabancısısındır. Bir gün sana her yeri gezdiririm, ne dersin?" diye açık bir teklifte bulundu.

Hüma, ona tam buranın yabancısı olmadığını açıklamak üzereyken açılan kapıyla birlikte sandalyesinde doğrulup geri çekildi aceleyle. Kartal odaya intikal ettiğinde anında toparlandılar. "Hoş geldiniz Kartal Bey," diye cilveli bir şekilde heyecanla konuşan Serpil, Hüma'nın bakışlarını üstüne çekti. Serpil ve Ece tabiri caizse kıkırdaşırken Kartal onlara selam verip masaya ilerledi ve Hüma'nın önünde duran bardağı alıp "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu asitli içeceği gösterirken.

Bakışlar onlara çevrildiğinde Hüma aceleyle "Ah, boğazım acıyordu. İçmemem gerekirdi," diye küçük bir gösteride bulundu. Kartal'ın konuşmasını tam zamanında engellemişti.

"Nergis Hanım, yeni bir ihale aldık. Çalışmalara bir an önce başlarsanız iyi olur." Kartal, esas kişiye konuştuğunda Nergis de görev bilinciyle odadaki çalışanları toplayıp Kartal'ın bu tuhaf tavrına bir anlam veremeyerek dışarı çıktı.

Kartal "Fatih'le dip dibe ne yaptığını sorabilir miyim?" diye sordu Hüma'ya. "Beni deli etme. Ne yapıyorsun o herifle?"

Hüma omuz silkip "Madem soracaksın, niye benden izin istiyorsun ki?" diye olayı çarpıttı kendince. Ama Kartal elbette ki bu yemi yutmadı. Kadının emrivakilerden hoşlanmadığını göz önünde bulundurarak "Hüma, güzelim," diye yumuşadı. "Fatih'le yakın olduğunu görürsem o adamın kafasını koparırım." Elbette ki onun yumuşaması da bir yere kadardı.

"Adam bir şey mi yaptı bana?" Hüma ise sorgulayıcıydı. "Gayet de güzel bir şekilde, arkadaşça davrandı." Tamam, biraz flörtöz bir tavrı olabilirdi ama bunu Kartal'a söyleyecek değildi sonuçta. Eşegin aklına karpuz kabuğu sokmaya gerek yoktu.

"Ben bilirim onun arkadaş ayaklarını," diye söylenen Kartal, Hüma'ya ters bir bakış attığında genç kadın da ona aynı şekilde karşılık verdi. Ardından aklına gelen şeyle sırtıp "Ona kalırsa Fatih, Serpil'in yanında solda sıfır kalır," dedi.

Sözler ağzından çıktığı anda içini tuhaf bir his kapladı ve kaşlarını çatıp kafasını salladı. Başta hoşlandığı Serpil şu an gözüne hayli itici gelmişti. "Bana benimle evlenmek istediğini söylüyorsun ama etrafında bir sürü kadın var."

Kartal oturduğu koltuğa koluna dayadığında genişçe sırtıp "Ne o, yoksa kıskanıyor musun?" diye sordu ukalalıkla. "Eğer kıskanıyorsan, bundan sonra hareketlerime dikkat ederim."

Hüma'ya açık kapı bıraktığında Hüma, evet dikkat etmek isterdi ama kıskançlık gibi bir durum olmadığı için tabii ki böyle bir şey söyleyemedi. "Ne münasebet!" derken ses tonu bile tuhaftı. "Sadece sen bana karıştığın için, sana seninkileri hatırlatayım dedim."

Kartal başını iki yana sallarken gülmemek için dudaklarını dişledi ve "O halde sorun yok," dedi. "Fatih'e dikkat ettiğin sürece... Çünkü ben senin gibi değilim güzelim; evlenmeyi planladığım kadını sahiplenirim, kıskanırım, ne yaptığına da karışırım, kiminle arkadaşlık kurduğuna da... Bunu anlasan iyi olur. Biz kağıt üzerinde bir evlilik yapmayacağız, bebeğimiz için gerçek bir aile olacağız."

Hüma kozunun elinde patlamasıyla somurtmadan edemedi. Üstelik o söylediği için de nedense buna anında karşı çıkması gelmişti. Aslında durumun özeti şuydu: Hüma, Kartal iyi kötü ne söylerse söylesin karşı gelmek istiyordu.

"Fatih'e anında o şekilde yaklaşabileceğimi nasıl düşünebiliyorsun?"

Kartal ona gözleriyle koltuğu gösterdi. Hüma yine anında itiraz edecekken son anda durup bu öneriye uydu ve gidip kendini masaj koltuğunun oraya attı. Gözlerini düğmelerin üzerinde gezdirip koltuğu çalıştırdığında Kartal da onun yanına gelip küçük mutfaktaki kahve makinesinden kendine bir fincan kahve hazırlamaya girişti.

"Sana Fatih'e o şekilde yaklaşma demiyorum ki ben." Eğer sesi son derece doğal olmasaydı Hüma ona inanmakta güçlük çekerti. "Hiçbir şekilde yaklaşma diyorum."

Hüma gözlerini kapadığında kahve kokusu burnuna doldu ve tam ona arkadaşlık ilişkileri üzerine bir atıfta bulunacakken içini dolduran yoğun istekle "Kivi!" diye bağırdı.

"Ne?" Kartal elindeki fincanı az kalsın düşürecekti. "Ne kivisi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Hüma gözleri parıldarken aklına gelen kivi görüntüsüyle dudaklarını yalayıp "Canım kivi istiyor," diye iç çekti. "Yanına da kırmızıturp suyu!" Sonuncusunun tadı

hakkında hiçbir fikri yoktu ama nedense hiç içmediği şeyi aş eriyordu. Üstelik bunu Kartal'ı uğraştırmak adına da yapmıyordu. Canı turp suyu çekmişti!

"Nereden bulacağım ben kırmızıturp suyunu? Öyle bir şey olduğunu bile yeni duydum." Kartal şaşkınlığını dile getirdiğinde kahveyi unutup meraklı bakışlarını Hüma'ya çevirdi.

"Almak zorunda değilsin," derken sesi titremese, Kartal onun bunu aş erdiğine gerçekten de inanmazdı. Ama kadının gözleri yine dolu dolu olmuştu ve bu sahne karşısında kayıtsız kalamıyordu. Bebeği turp suyu isteyen biriye işleri vardı ama bunu sonra irdeleyecekti.

"Hey tamam, alınma hemen," diye araya girdiğinde Hüma dudaklarını büküp yüzünü pencereye çevirdi. "Mademki canın istiyor, bulurum ben yarım saate."

Ama sandığı gibi yarım saate falan bulamamıştı. İstanbul'daki halleri dolaşmıştı ama bu mevsimde kivi bulması o kadar kolay olmamıştı. Ama kırmızıturp bulmuştu, bu kiviye göre daha kolay olmuştu.

Ama turpu eliyle sıkacak değildi. Eve gitse gelse çok geç olurdu. Katılması gereken bir toplantı vardı ve bir saat içinde şirkette olması gerekiyordu. Aklına gelen fikirle telefonunu çıkarıp Berat'ı aradığında anında açılan telefona "Evden katı meyve sıkacağını kap ve şirkete gel," diye buyurdu.

"Ne? Abi ne oluyor, birini mi doğrayacaksın?" Berat'ın şaşkınlıkla sorduğu soruya gülerken "Evet, Fatih dangozunun suyunu çıkaracağım," diye dalga geçti. Gerçi sesi ciddi çıkmıştı ve Berat bir saniye bile olsa bunun doğruluğunu düşünmüştü. "Soru sorma. Al ve gel, bekliyorum."

Hüma ayaklarını uzatıp keyif çatarken Kartal'ın ne durumda olduğunu merak etmeden duramıyordu. Canı her ne kadar çekse de, bir yandan da kolay kolay bulamamasını umuyordu. Gerçi turp sevdası on dakika içinde geçmişti ama olsundu.

Ani bir şekilde açılan kapıyla afalladığında gelen kişinin Kartal olduğunu görerek rahatladı. Üstelik arkasından da Berat girmişti içeri. "Ne oluyor ya?"

Berat, Hüma'ya gülümseyip "Fatih diye birinin suyunu çıkaracakmışız," diye zevzekçe sırtıttığında Hüma gözlerini devirerek ona burun kıvırdı.

"Çok komiksin!" Kollarının arasındaki makineyi tezgâha bırakan Berat, işleri olduğunu söyleyerek Hüma'ya cevap vermeden yanlarından ayrıldığında, Kartal da elindeki poşetleri çıkarıp önce kiviye dilimledi. Onu, yanına gelen Hüma'ya uzattığında kadının parlayan gözleriyle sanki kıtlıktan çıkmış gibi yemesini de gülerek izledi.

Ardından makineyi çalıştırıp yıkadığı turpu içine attığında ortaya çıkan görüntüye kaşlarını çatarak baktı. Bunu nasıl içecekti ki bu kadın? Kokusu bile bir tuhaftı. Yine de bir şey dememeye özen gösterip, malum hormonlarının sağı solu belli olmuyordu, bardağı da ona uzattı. "Al bakalım."

Hüma, muzip bir şekilde gülümseyip "Teşekkürler," diye mırıldandığında burnuna dolan kokuyla yüzünü buruşturmamayı başardı ve bardağı onun elinden aldı. Ama şans eseri(!) eline aldığı bardak anında parmaklarından kayıp yeri boylamıştı!

"Ah!" Fazla yapmacık olan bir şaşkınlıkla Kartal'a özür dilercesine gülümsedi ve "Kusura bakma, elimden kaydı," dedi. Kartal ise durumun şokundan çıkabilmiş de-

ğildi. Saatlerce bunu aramıştı ve Hüma bir yudum bile tadamamıştı.

“Daha içmemiştin bile!” diye huysuzca konuştuğunda kaşlarını çatı. “Şimdi tekrar gitmem gerekecek.” Hüma, sadece bu seferlik, ona acıdı ve çoktan aş ermeyi kestiği şey için onu tekrar yollama gereği görmedi.

“Gerek yok,” diyerek elini karnına yerleştirdi. “Şu an canım çekmiyor zaten.” Gözlerini karnına dikip elini hafifçe karnının üstünde gezdirdiğinde “Canın istemiyor değil mi anneciğim?” diye sordu. Sonra sanki cevap almış gibi “Yok, istemiyormuş.” diye tuhafça gülümsedi.

Ama aldığı cevap oldukça farklı oldu. Kartal başını yana eğmiş ona bakıyorken “Yapma be güzelim,” diye si-tem etti. “Ben de insanım.”

Ne olduğunu anlayamadan kendini onun kollarının arasında bulduğunda “Ne yapıyorsun?” diye çıkıştı şaşkınlıkla. Ve saniyeler sonra kendini tezgâha oturmuş halde buldu. Hayır, hayır! Ona bir şans vermesi böyle şeyler yapabileceği anlamına gelmiyordu. Mutfak fantezisi de neydi?

Tam ona çıkışmak için ağzını açtığı sırada, Kartal’ın dikkatini başka bir yere verdiğini görerek bocaladı. Adam, ellerini karnına dayamış, sevgi dolu gözlerle oraya bakıyordu! Nefesi soluk borusunda takılı kaldığında az kalsın öksürük krizine giriyordu. Kartal’ın elleri, bildiğin karnındaydı! Ve, ve bebeğiyle konuşuyordu!

“Merhaba ufaklık...”

25. Bölüm

Hüma şaşkınlığını üstünden attığında “N-ne yapıyorsunuz?” diye sordu kekeleyerek. Adamın elleri karnına dayalıyken konuşabilmesi bile mucizeydi. Öyle bir şey yapmıştı ki, Hüma ne yapacağını bilemeyerek öylece kalmıştı. Kolları iki yanda savunmaya hazır bir şekilde bekliyordu ama Hüma onları kullanma cesaretini bile göstermiyordu.

“Şşş! Aramıza girme,” diye mırıldanan adamı duyduğunda dudakları cevap vermek için aralandı ama diyecek bir şey bulamadığı için aceleyle kapandı. Ne denirdi ki buna? “Senin canın niye böyle tuhaf şeyler istiyor babacığım?”

Hüma eğer mümkün olsaydı, küçük dilini yutabilirdi! Adamdaki bu sevgi fazlaydı, çok fazlaydı! Adamın gözlerindeki parıltılar, sevgi dolu sözleri... Hüma bunlara nasıl katlanacağını bilmiyordu. Bu adam, bu bebeği seviyordu! Ama... Hep amalar araya giriyordu. Akıllı Kartal’ın ellerini itip ona hesap sormak için yanıp tutuşurken, kalbi; bu buluşmayı engellemeye el vermiyordu.

“Kartal Bey?” Ani bir şekilde açılan kapıyla birlikte ikili, girdikleri transtan çıktığında Kartal Hüma’nın duyabileceği bir şekilde tıslayıp bir küfür savurdu. En güzel anını böylecek zamanı mı bulmuştu bu Burcu?

“Ne var Burcu?” Sesi gereğinden sert çıktığında, Hüma’nın utançla yere inmesini ve ondan uzaklaşmasını kısık gözlerle izledi.

Burcu ise gördüklerinin şokuyla donup kaldığında “Şe-şey efendim, toplantınız başlamak üzere. Herkes sizi bekliyor,” diye telaşla konuştu. Neyi bölüyordu bilmiyordu ama Kartal Bey’i böylesine sinirlendirdiğine göre bir hayli önemli olmalıydı. Bir daha, bu odaya girmeden önce iki kere düşünmeyi aklının köşesine not etti ve Kartal’dan gelecek tepkiyi bekledi.

“Tam da sırasıydı!” Odadaki iki kadın da şaşkınlıkla ona baktığında Burcu “Anlamadım?” diye sordu safça. Patronuna ne oluyordu anlamıyordu. Aslında, nerede yanlış yaptığını anlamıyordu, demek daha doğru olurdu. “Yok bir şey,” diye sonunda sesini normal ses düzeyine indiren Kartal, “Hadi girelim şu toplantıya,” diye buyurdu. Çıkarken Hüma’ya keskin bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Hüma ise, yaşadıklarının şokuyla kendini koltuğa bıraktığında, başını ellerinin arasına alarak düşünmeye başladı. Bu adamla ne yapacaktı, kesinlikle bilmiyordu! Olanlara alışkın değildi ve bünyesi bu çocuk sevgisini kaldırabilir miydi, hiçbir fikri yoktu.

“Nasıldı bakalım ilk iş günün?” Hüma elindeki dondurmayı kaşıklarken yanına oturan Feriştah teyzeye buruk bir şekilde gülümseyip “Güzeldi,” diye mırıldandı. “İş arkadaşlarım da gayet iyi insanlar.”

Ama Feriştah Hanım onun yüzündeki tatsız ifadeyi anında yakaladı ve “Ne bu hal? Bir şey mi oldu?” diyerek sorusunu çok geciktirmeden yöneltti. “Gemilerin batmış gibisin.”

Hüma oflayarak ona döndüğünde “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” diye inledi. “Aklım son derece karışık ve lanet olası adam daha da karıştırmaktan zerre kadar çekinmiyor!” Ellerini çenesine dayadığında gözlerini ondan kaçırarak devam etti. “Bu ilgili halleri gerçek mi değil mi, emin olamıyorum. İşin kötü yanı, böyle duyguları hiç tatmadığım için, bir karar da veremiyorum. Ve her ne kadar yanılıyor olmayı dilemem gerekse de, çocuğumun benim gibi baba sevgisinden mahrum büyümesine içim el vermiyor. Kendimi bunların gerçek olmasını temenni ederken buluyorum!”

Feriştah Hanım oturduğu yerden kalkıp genç kadının yanına gittiğinde “Ah be yavrum,” diye söylendi. “Seni böyle gördükçe içim yanıyor.” Hüma’nın yanına oturduğunda, onun başını dizlerine dayayıp “Ne yapacağım ben?” diye fısıldamasına izin verdi. Ama verdiği de çok geçmeden pişman oldu.

Hormonlardan mı yoksa duygu patlamasından mı bilinmez, genç kadın ağlamaya başladığında onu teselli etmek için saçlarını okşamaya başladı anında. “Ağla kuzum ağla, rahatlarsın.”

Hüma, onay almanın verdiği boşalmayla hıçkırıklarını serbest bıraktığında yaşadıklarına ağladı. Hayallerine, geçmişine, annesinin ve babasının eksikliğine... İçinde kalmış yenik düşlerine de ağladı. O ağladıkça Feriştah Hanımın içine bir şey oturdu ama engellemedi onu. Varsın ağlasındı, yoksa içine ata ata patlardı.

Hüma, en sonunda bitkin düştüğünde derin nefesler alarak kendini durdurmaya çalıştı. "Ne yapıyorum ben ya?" diye kendi kendine konuştuğunda Feriştah teyzeye de mahcup olmanın utancını yaşıyordu. "Bunu görmeni istemezdim."

"İlahi Hüma, saçma saçma konuşma." Feriştah Hanım ona çıkıştığında Hüma susmak zorunda kaldı. Başkalarının önünde kendini kaybetmeyi sevmezdi. Bu kişi Feriştah teyze bile olsa... Elleriyle yüzünü kuruladığında çalan kapıyı duyup "Ben yukarı çıkıp bir az dinleneyim," diye söylendi. Öykü ve Devrim dışarıdaydı ve gelenler onlarsa Devrim'in kendisini böyle görmesini istemiyordu.

Dağılan saçlarını düzene sokup derin nefesler aldığı anda, içeriye yöneldi ve salona geçip merdivenlere ilerlediğinde gelenin Öykü olmadığını görerek duraksadı.

Kartal ikili koltukta oturuyordu ve onun karşısında da yüzünü göremediği bir kadın vardı. Kaşları istemsizce çatılırken bunun kim olabileceğini düşündü ama bir cevap bulamadı. İkili hararetli hararetli bir şeyler konuşuyorlardı.

Şu haldeyken bununla uğraşmak istemediğine karar verip merdivenlere yönelmişti ki, adamın "Hüma?" diye ona seslenmesiyle durmak zorunda kaldı. "Gelsene." Adımları geri geri gitmek isterken yutkunup kendini toparlamaya çalıştı ve saçlarını önüne alarak yüzünü olabildiğince gizlemeye çalıştı.

"İyi akşamlar..." Her ne kadar denese de, sesi bir hayli çatlak çıktı. Kartal yanına yaklaşan kadını incelediğinde kaşlarını çatarken "Seni Cemre'yle tanıştırayım," dedi usulca. Ama hemen ardından "Ne oldu sana?" diye sordu sertçe. Kadının gözleri ağlamaktan şişmiş haldeydi ve oldukça kötü görünüyordu.

“Bir şey olmadı.” Hüma boğazını temizleyip dikkatle onu inceleyen kadına dönüp “Hoş geldiniz,” diye mırıldandı. “Hüma ben.”

Cemre ayağa kalkıp ona elini uzattı. “Ben de Cemre tanıştığımıza memnun oldum,” deyip gülümsüyordu ki Hüma’nın bu halini görünce tedirgin oldu ve ardından şaşkınlıkla Kartal’a dönmek zorunda kaldı.

“Cemre yeni girdiğimiz ihalenin ortaklarından biri, ayrıca aile dostumuzun kızı.” Hüma bu bilgiye bir tepki vermediğinde Kartal, “Hüma iyi olduğuna emin misin?” diye sordu endişeyle.

“Biraz dinlenmek istiyorum. Gerçekten sorun yok.” Cemre’ye dönüp “Kusura bakmayın, biraz yorgunum,” dedi ve arkasını dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Gerçekten de dinlenip kendine gelmesi gerekiyordu. Sinirleri fena halde yıpranmıştı ve istediği tek şey uyumaktı.

“Yuh! Birkaç gün ortalarda yokum, olanlara bak!” Ertesi gün, cumartesi olduğu için Hüma işe gitmemişti ve Esra da fırsat bu fırsat sonunda hem annesini hem de Hüma’yı görmeye gelmişti. Feriştah Hanım ve Öykü çarşıya kadar çıktığı için genç kadın daha annesiyle görüşmemişti. Gerçi bu sayede Hüma’dan son bilgileri alma fırsatını da elde etmişti.

“Ay cidden inanmıyorum, yok yok. Vallahi pes!” Esra oturduğu yerde dizlerine vururken Hüma onun bu abartılı tepkisine gülmeden edemedi. “Kartal ve böyle incelikler? Ay yok şaka yapıyorsun sen bana.” Gözlerini belertip Hüma’ya baktığında “Ay yok yok,” diye devam etti. “Şaka yapmıyorsun sen. Ciddisin.”

Hüma oflayarak onun koluna vurduğunda, “Zevzekliği bırak,” diye söylendi. “Böyle işte. Bildiğin gerçekten

evlenmek istiyor. Öyle formaliteden falan da değil. Gerçek bir aile olmak istiyor. Bir de geçen gün şirketteki erkeklerden uzak dur falan dedi, bildiğin kıskançlık moduna girdi."

Esra yüzünde beliren muzip ifadeyle "Buldu tabii güzel kadım," diye şakıdı. "E çocuğunun da annesi olacaksın. Fırsat bu fırsat, bu tipsiz halimle bana ancak o bakar hesabı, bir an önce baş göz olma derdinde."

Hüma, odayı inleyen bir kahkaha attı; sonra da "Adam mı tipsiz, çarpılacaksın," diye söylendi. Tabii söyler söylemez de Esra'nın şeytani bakışlarıyla karşılaştı.

"Kız yoksa sen buna karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" diye sordu anında. "Böyle ilgilendi falan, hoşlanmaya mı başladın?" Hüma bir saniye bile beklemeden koltuktaki yastığı Esra'nın yüzüne çarptığında Esra da ciyaklayarak susmak zorunda kaldı. "Ay ne var ya? Şaka da yapılmıyor sana."

Hüma ona ters ters bakmaya devam ederken "Saçma sapan konuşma," diye çıkıştı. "İki güzel laf etti diye ondan hoşlanacak değilim."

Esra "Tamam, tamam," diye mırıldanıp bu konuyu kapadığında "Madem o senin hayatına karışıyor, sen de karış!" diye başka bir konuya atladı. Cemre olayım da anlatmıştı ve ima ettiği de buydu. "Hangi sıfatla?" Hüma gözlerini yuvarlayarak başını dışarı çevirdi. "Bir şey dersem kıskandığımı sanacak. Ve ben kesinlikle kıskanmıyorum."

Esra arkadaşını kısık gözlerle izlerken hafifçe sırtarak başını salladı. "Hangi sıfatla mı? Benim saf arkadaşım. Adam sana iyi bir koca ve baba olduğunu kanıtlarsa evlenmeyi kabul etmedin mi?" Hüma başını evet anlamında salladığında devam etti. "E o zaman... Bak şuraya yazıyorum, bu adam bu kararlılıkla sana bunu kanıtlar ve ver

elini nikâh masası! Ben olaya artık bu gözle bakıyorum, yakında düğün var!”

Hüma vurmanın yeterli olmadığına karar verip onun kolunu sıktığında “Benim bu konuda şüphelerim var ve öyle kolay kolay olmaz o işler,” diye söylendi. “O iş o kadar kolay değil!” Esra o kadar da emin değildi bundan. Kartal çocuğu alacağım diye tutturup bir şekilde bunun adımlarını attığına göre, Hüma’yla evlenmeyi de başarır-
dı. Üstelik adamın bu şefkat gösterileri Hüma’yı etkilemeye başlamış gibi duruyordu. Esra aklından geçenleri Hüma’ya söyleme gereği görmedi. Nasılsa inkâr edecekti. O yüzden susup “Sen yine de Cemre’yi koz olarak kullan. Her neyse bebiş nasıl peki?” diye sordu konuyu tamamen değiştirerek. Hüma, Cemre konusunu yanıtsız bırakarak “Harika,” diye cıvıladı. “Dur bak sana resmini göstereyim.” Yanındaki telefonu alıp aceleyle resmi bulup Esra’ya uzattı. “Bak, ne kadar güzel değil mi?”

Esra, Hüma’nın ses tonundaki hülyalı tınılara gülerek resme baktığında “Ay ne biçimsiz şey bu böyle,” diye şaşırmadan edemedi. “Ne kız bu?” Tabii hemen arkasından da Hüma’dan yine bir dirsek yedi. “Ay tamam tamam, bir şey demedim.”

“Haliyle daha yeni yeni geliyor.” Resimdeki bir noktayı gösterip “Bak bu başı,” diye gülümsedi. Canı sıkıldıkça bu resmi açıp hayallere dalıyordu ve birine bundan bahsettiğinde bile aynı ifadeye bürünüyordu.

“Senin gibi dik kafalı olacak herhalde, baksana nasıl düz durmuş.” Esra’nın bu kendi özgü yorumu üzerine Hüma bu sefer onun üzerine atlamayı düşündü ama hemen geriden gelen sesle birlikte kendini dizginledi.

“Hüma Hanım bir şeyler ister miydiniz?” Belma Hanım girişte durmuş onlara bakarken Hüma başını hayır anlamında sallayıp önüne dönecekti ki Esra’nın “Aa,

Hüma'yı gammazlayan kadim!" diye söylenmesiyle kıkırtısını serbest bıraktı. "Esra..."

"Aman sen de... Hemen de affet, unut. Bu içindeki insan sevgisi bir Kartal'a işlemiyor herhalde."

Hüma konunun yine Kartal'a gelmesiyle "Hadi içeri geçelim, sıkıldım burada," diye ayaklandı ve Esra peşine takıldığında aşağıya yöneldi.

"Ahahah! Kaytal dayı!" Girişe geldiklerinde iki kadın da şaşkınlıkla donup kaldı. Kartal ve Devrim'in ortadaki açıklıkta güreştiğini görerek aynı anda birbiriyle bakıştılar. Devrim, Kartal'ın üzerine çıkmış ona vurmaya çalışırken Kartal da onu engellemeye çalışıyordu.

"Hey hey, kafaya yok."

Esra ve Hüma, koskoca Kartal'ı bu halde görmenin verdiği şokla gecikmeli olarak kahkahalarını serbest bıraktığında Esra, "Vur kafasına Devrim, vur!" diye bağırdı. "Şöyle bir sağ kroşe, sol kroşe!"

Ama Devrim, Esra ve Hüma'yı gördüğünde çoktan Kartal'la uğraşmayı bırakmış ve onlara doğru atılmıştı. "Bebişlerim gelmiş!" Kollarını yana açıp ikisinin de bacaklarına aynı anda sarıldığında Hüma, Devrim'in yanğından makas alarak "Hâlâ Esra diyor ya," diye söylendi.

Aynı anda Devrim de gülerek "Ama şenin kocan vay, kızmaşın bana?" diye sordu çapkınlıkla. Hüma sözde(!) kocasma doğru bir bakış attığında, Kartal da ayaklanıp kendini koltuğa bırakmıştı.

"Kızarım tabii, sahipli olan kadınlara bulaşma." Devrim, Hüma'ya bak gördün mü temalı bakışı andıran bir ifadeyle baktığında Hüma kaşlarını çatarak koltuklara yöneldi ve Kartal'ın tepesine dikilip, "Sahipli derken? Hayvan mıyım ben!" diye çıkıştı asabi bir şekilde.

Kartal kaşlarını kaldırıp "Teknik olarak evet," diye açıkladı. "Hüma bildiğim kadarıyla bir kuş ismi."

Esra gülerek "Evet cennet kuşu demek," diye araya girdi. "Cennet bir de annelerin ayaklarının altında derler ya, Hüma yavrum her türlü cennetliksin." Kartal ve Hüma onun berbat esprisine yüzünü buruşturduğunda Devrim habersizce olanları anlamaya çalışıyordu.

"Sen böyle devam edersen, bebeğin yanma yaklaştırmayacağım seni." Kartal, Hüma'yı yanına çekip sehpa-daki meyve tabağını, bunları ye dercesine kucağına bıraktığında "Bebeğe kötü örnek oluyorsun resmen," diye söylendi.

Esra ters ters bakıp Devrim'i kucağına aldı ve koltuklardan birine oturup "Aman benim de Devrim'im var!" diye omuz silkti. "Çok da meraklıydım senin çocuğuna." Tabii söyler söylemez pişman oldu çünkü Hüma'yı unutmuştu.

"Ay, tövbe Ya Rabbim!" Eliyle ağzını kapadığında ahlayarak dizine vurdu. "Bu adam benim bile ayarlarımı bozuyor, iki dakikada beni bebişten soğuttu. Valla bu, seni yakında ikna eder!"

Devrim'in yanında, küçük çocuk onların zaten evli olduklarını düşündüğü için, susmak zorunda kaldı. "Öyle işte..."

Feriştah Hanım ve Öykü geldiğinde, Esra'nın bir süre daha oturup sonra da Kartal'ın emriyle Aslan tarafından evine bırakılmasına karar verilmişti. Bu tavır, Kartal'a Feriştah Hanım tarafından artı puan da kazandırmıştı. Ama Esra tabii ki bu mendebur suratlı adamı bir saniye bile çekemediği için bir hayli huysuzluk etmiş ama annesi araya

girince susmak zorunda kalmıştı. Hatta bir ara Devrim onu akülü arabasıyla bırakmak için direnmişti; ama bu savaş da Öykü'nün oğlunu etkisiz hale getirmesiyle son bulmuştu. Tabii Devrim yatmaya gitmeden önce, söylediğine göre yanlışlıkla, Aslan'ın kafasına oyuncak araba geçirmekten de geri durmamıştı. Hatta Öykü onu yukarı sürüklerken "Eşya büyüyünce tamamen benim olacak," diye bağırıyordu. Her ne kadar Aslan ve Esra onu aralarında bir şey olmadığına ikna etmeye çalışsa da çocuk Aslan'a karşı hâlâ öfkeli gözüküyordu.

"HÜŞAAAA!"

Hüma, duyduğu sesle birlikte telaşla yerinden doğrularak etrafına bakındı. Devrim'i tepesinde görünce yüreği ağzına geldi ve küçük bir çığlığın dudaklarından dökülmesine engel olamadı. Bu çocuk sabah sabah tepesinde ne yapıyordu Allah aşkına?

"Ödümü kopardın Devrim!" diye isyan ettiğinde hâlâ deli gibi atan kalbine elini koyup sakinleşmeye çalıştı. Bu çocuk cidden bir gün korkudan bebeği düşürmesine neden olacaktı, ondan korkuyordu.

"Sabah sabah ne oldu da bağırıyorsun?"

Devrim kaşlarını çatmış onu süzerken gözleri odanın içinde gezindi bir süre ve sonra iyice irileşen gözlerini ona çevirdi.

"Hüşa? "Siz Kaytal dayımla evliydiniz değil mi?" diye sordu o sırada, sesleri duyan Öykü, Kartal ve Meltem içeri girmişti.

Hüma tereddütlü bir şekilde Kartal'a baktığında "E-evet evliyiz," diye onayladı onu. Sabahın bir köründe bu çocuğun aklına nereden gelmişti bu? Üstelik nereye varmaya çalışıyordu?

“O zaman...” Devrim kısık gözlerini onların üstünde gezdirip bilmiş bilmiş konuştu. “Siz niye aynı yatakta yatmıyosunuz?”

Hüma gelen soruyla birlikte afalladığında, ne diyeceğini bilemeyerek Kartal’a baktı ama adamın da bir o kadar suskun olduğunu görerek endişeli bakışlarını tekrar Devrim’e çevirdi. Bu çocuğun gözünden de hiç mi bir şey kaçmıyordu Allah aşkına? Sürekli diken üstünde dursalar yeri yidi yani...

“Şey-şey...” diye mırıldandığında aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Onu da nereden çıkardın, biz aynı yatakta yaşıyoruz tabii ki. Karı kocalar aynı yatakta yatar. E biz de karı kocayız.” Öykü kadının çaresizce çırpınmasına kıkırdarken Kartal da onun bu komik haline sırtımdan edemedi.

Hüma hem yalan söylemeye çalışıp aynı anda zaman kazanmak için saçmalarken irileşen gözleri ve titreyen dudaklarıyla etraftakilere gülmek için uygun bir görüntü sunuyordu.

“O zaman niye Kaytal dayım burada değil?” Hüma, Öykü’ye al çocuğunu başımdan der gibi baktığında Öykü ona inat “Evet Kartal neden yatakta değilsin sen?” diye muzipçe sordu. Yok yok, bunlar ailecek sorunluydu. Anasına bak kızını al deseler de, anasına bak oğlunu al demek daha mantıklıydı.

“Erken kalktım ve koşuya çıktım, o yüzden.” Kartal araya girip Hüma’nın daha fazla kıvrınmasına müsaade etmeyerek açıklama yaptı. Yeğenin şüpheyle ona bakması üzerine “Yalan mı söyleyeceğim oğlum sana?” diye sordu tersçe. Devrim yine de buna kanmadı. “İyi o zaman, yarın görürüş.”

Hüma şaşkınlıkla Kartal’a bakıyordu; adamın ona yüz ifadesini düzeltmesine dair uyarıda bulunmasıyla gü-

lümsemeye çalıştı ve Devrim'in son sözlerine kafa yormamaya çalıştı.

"Neyşe, Kaytal dayı, bugün pikniye gidelim miiii?"

Devrim'in yoğun ısrarları üzerine, bu aralar fazlasıyla mızımız olduğu için mecburen, bu fikir kabul edilmişti. Kartal temiz havanın Hüma'ya iyi geleceğini de öne sürerek sonunda herkesi ayağa kaldırdığında, Feriştah Hanım da Esra'yı çağırarak acilen buraya gelmesini söylemişti. Belma Hanım ve Meltem alelacele piknik sepeti ve bilumum ihtiyaçları hazırlamaya çalışırken Berat ve Kartal da mangal malzemelerini arabaya yerleştiriyordu. Aslan ise fazla kalabalık gidecekleri için diğer arabalarla ilgileniyordu.

Öykü ve Feriştah Hanım an itibariyle çantaların arabalara taşınmasına yardım ediyordu. Hüma ise bir köşeye oturmuş yanaklarını şişirerek onları izliyordu. Kartal Bey, kesin talimat vermişti. Tam da burada oturması için! Ne vardı yani iki tane poşet taşısa? Sanki beli kopacaktı... Böyle geri planda kalmaktan nefret ediyordu.

"Abi, her şey tamam." Adamlardan biri Kartal'a onay verdiğinde, Hüma sonunda oturduğu yerden kalkıp onlara doğru yürümeye başladı. Bir an önce gitmek istiyordu.

"Belma sultan, Meltem siz korumalarla gelin. Berat sen de diğerlerini al." Hüma, öne atılıp Esra'nın peşine düştüğünde hep çok merak ettiği o kalabalık piknik ortamını yaşayacak olmanın heyecanıyla Esra'ya kolunu atacaktı ki, bir güç onu tişörtünden yakalayıp geri çekti. Hüma şaşkınlıkla durmak zorunda kaldı.

"Sen değil," diye onu kendine çeken Kartal onu hemen önlerinde duran arabaya yönlendirdi. "Sen benimle geliyorsun güzelim."

“Senin gibi burnunun dikine gitmiyordu,” diye güldü. “Mesela ona Fatih’ten uzak dur desem aynı ortamda bile bulunmazdı.”

Hüma başını anladım der gibi salladığında “Fazla sıkcıymış,” diye mırıldanmadan edemedi. Kartal da bunun üzerine içten bir kahkaha atıp “Aynen öyle!” diyerek onayladı. “Fazla sıradandı, bizim aramızda tutkulu bir ilişki yokmuş, onu anladım. Sadece alışkanlıktı. Nisan’la bir buçuk seneye yakın birlikteydik. Bunları anlamam için seni tanımam gerekiyormuş.”

“Peki ondan önce? Başka biri oldu mu?” Hüma neden bunları merak ediyordu bilmiyordu. Ama birden sorası gelmişti. Hüma’nın geçmişi hayli boş olduğu için onun nasıl bir hayatı olduğunu merak etmeden duramamıştı.

“Birkaç kişi daha vardı, ama ciddi değildi.” Kartal’ın sorularını gayet doğal bir şekilde yanıtlamasıyla güveni yerine gelirken kısa bir süre düşünüp “Sence bir ailede olması gereken en önemli şey ne?” diye sordu merakla.

Başını koltuğun başlığına dayayıp onun ifadelerini analiz ederken Kartal da kısa bir süre düşündü ve “Sevgi,” diye yanıtladı. “Bir ailede sevgi olmalı. Sevgi diğer duyguları da beraberinde getirir. Evet,âşık olmak güzel bir şey ama aşk olmadan da bir evlilik yürüyebilir. Sevgi, aşktan daha kuvvetli bir duygudur. Aşk ise geçici...”

Hüma dudaklarını bükerek “Bana göre en önemli şey güven ve sadakat,” diye açıkladı. “Evlendiğin kişiye koşulsuz güvenebilmen gerekir. Onun hakkında şüphelerin olmaması gerekir.” Muzip bir şekilde güldüğünde “Bir gün seni yarı yolda bırakmayacağından emin olman gerekir,” diyerek dudaklarını ısırdı.

“Annem ve babam...” Kartal kadının derin düşüncelere daldığını ve ilk defa ona kendini açtığını fark ederek bakışlarını ona çevirdi. “Onlar birbirine çok âşıktı.”

Alayla gülümseyerek derin bir nefes aldı. "Annem bana küçükken hep birbirlerini nasıl sevdiklerini anlatırdı. İlk görüşte aşktı onların ki. Zaten kısa sürede de evlenmişlerdi. Ah, kusura bakma, birden boş bulundum."

Kartal ani bir şekilde "Hayır hayır, lütfen devam et!" diye cesaret verdi ona. Bunları duymak onun için önemliydi. Aslında Hüma'nın ona bunları anlatacak kadar güvenmesi daha önemliydi.

"Yedi yaşına gelene kadar her şey normaldi aslında. Ya da bana öyle geliyordu. Annem hep çok güzel bir aile olduğumuzu, babamın beni çok sevdiğini söyleyip duruyordu. Ama kendimi bildim bileli, babam benimle hiçbir zaman gerçekten ilgilenmemiştir. Büyüdükçe, onların farkına varmaya başladım. Aralarındaki aşk ya da her neyse, ilk günkü gibi değildi. Babam anneme iyi davranmıyordu. Sürekli kavga ediyorlardı. Tartışmaları canımı sıkıyordu. Bir süre sonra babam iyice değişmeye başladı. Eve geç saatlerde geliyordu, geldiğinde de genelde bilinci yerinde olmuyordu. Ve artık ikimize de iyi davranmıyordu." Gözünden süzülen bir damla yaş aceleyle sildiğinde "Gerisi zaten malum," diye mırıldandı. "Annem babamın onu aldattığını öğrendi. Babam evi terk etti, annem bunu kaldıramadı ve intihar etti. Yani kısacası, ikisi de beni yalnız bıraktı."

Kartal arabayı sağa çekip durduğunda, sonunda ona dönerek üzgün bir şekilde "Hüma çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Yaşadıkların, gerçekten de zor şeyler..." Elini Hüma'nın yanağına götürüp aşağıya doğru akan yaş usulca başparmağıyla sildiğinde "Ben aile sevgisinin ne demek olduğunu biliyorum," diye konuştu. "Bana göre, mükemmel bir ailede büyüdüm. Annem ve babam... Her zaman bize sevgilerini hissettirirlerdi. Ama ne yazık ki onları çok erken kaybettim."

Hüma kaderlerinin saçmalığına gülerken "Ne kadar da iç açıcı bir tabloyuz," diye yakındı. "Söylesene, sence bunu başarabilir miyiz? Sence de bu çok imkânsız gibi durmuyor mu?"

Kartal ona cesaret vermek için elini yanağında yavaşça dolaştırdığında "Başarabiliriz," diye diretti. "İkimiz de bu ufaklığı istiyoruz. Hem de deli gibi... İnkâr etmeye gerek yok, aramızda bir çekim var. Bunu hissediyorum, zamanla birbirimize alışabiliriz, sevebiliriz. Ben buna inanıyorum, sen de inanacaksın."

Hüma, Esra'nın demeye çalıştığı şeyi şimdi çok iyi anlıyordu. Adam sanki yılların hipnoz sanatı uzmanıydı. Böyle tatlı tatlı konuştukça Hüma'nın aklını çelmemesi mümkün değildi. Başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı ve "Bunu zamanla göreceğiz," diye mırıldandı. "Seni tanımaya çalışıyorum. Bebeğimiz için... Baba sevgisi olmadan büyümek ne demek iyi biliyorum. Eğer-eğer dediğin gibi olursa, iyi bir eş olabileceğine inanırsam... Onun babasız büyümesine, benim gibi bundan mahrum kalmasına dayanamam."

Hafifçe ürperdiğinde kollarını etrafına dolayıp "Sana oldukça önemli bir fırsat verdim. Bunu sakın aklından çıkarma," diye belirtti. "Bu kazanılması gereken bir oyun değil, bu bir hayat mücadelesi. Bebeğimizin hayatının..."

"Devrim oğlum yavaş ol!" Öykü kırdı at koşturan Devrim'i uyardığında Hüma yerde kilimin üstünde keyif yapıyordu. Geldikleri yer oldukça sakin ve huzurlu bir yerdi. Ağaçlar göz alabildiğine uzanıyordu ve Hüma arabadan indiği an resmen arındığını hissetmişti.

Kuş cıvıltıları, böceklerin sesleri... Hepsi onu rahatlatıyordu. Bu piknik fikri gerçekten güzeldi. Devrim'e bunun için teşekkür etmesi gerekiyordu. Tabii çocuğu bulup yakalayabilirse!

Esra ile top oynuyorlardı ama futbolu katlederek... Aslan da onlara eşlik ediyordu. Esra ve Devrim bir takım, Aslan bir takımdı. Tabii Esra'nın geçmişı göz önüne alırsa Aslan onları hafife alarak hata ediyordu. Çünkü en son gördüğü kadarıyla Aslan kasım kasım kasılırken Esra doksana çakmıştı.

Feriştah teyze ve Öykü, çevreyi dolaşmak için az önce kalkmışlardı. Hüma sadece yatmak istediğı için onların teklifini geri çevirmek zorunda kalmıştı. Gökyüzünü izlemek daha güzeldi ayrıca.

"Orada rahat mısınız?" Kartal Hüma'nın yattığı yere tereddütlü bir bakış atıp yanına uzandı. "Evet, rahatmış..."

Hüma gülerek tuhaf bir şekilde homurdandı ve "Merak etme, iki bel ağrısıyla ölmem!" diye sıırttı. "Devrim işini ne yapacağız?" Evet, bu soruyu sormazsa rahat edemezdi. Aklına takılmıştı ve Devrim'i biliyordu. Bir şeye sararsa, kolay kolay yılmazdı.

"Bir iki gün senin odanda kalırım. Zaten o da tatmin olup bir daha kurcalamaz."

Hüma başını duyduklarıyla öyle ani bir şekilde ona çevirmişti ki, Kartal bir an onun boynunun kütlediğini sandı. "Seninle yatmamı mı istiyorsun?"

Kartal kahkahasını bastıramadığında "Ne kadar da fesatsın..." diye söylendi. "Sen yatakta yat, ben kanepede uyurum sorun değil." Hüma ters ters ona baksa da, geri adım atmadı. Devrim'in ayarlarıyla oynamaya gerek yoktu.

"Hüşaaa!"

Sanki ondan bahsettiklerini duymuş gibi tepelerinedi-

kildi ve onu kolundan tutup kaldırmaya çalıştı. "Hadi sen de gel! Top oynayacağız."

Hüma her ne kadar olduğu yerde rahat da olsa, pes edip ayaklandı. "Gel Kaytal dayı gel, yalnız bıyakma Hüşa'yı." Muzipçe Kartal'ı da ayağa kaldıran Devrim onları Esra ve Aslan'ın yanına sürüklediğinde "Foleybol oynayalım!" diye ciyakladı.

Esra ve Hüma buna kıkırdarken diğer ikili zaten alışık olduğu için bir tepki verme gereği görmedi. "Ben, Aslan ve Eşya bir takım; şen, Hüşa ve bebiş bir takım."

Ortada bir file olmadığı ve olsa da Devrim yeteri kadar büyük olmadığı için bir çember oluşturdular ve oynamaya başladılar.

Oyun Devrim'in itirazları, Aslan ve Esra'nın top bende çatışması ve Kartal'ın Hüma'ya biraz hareket et uyarılarıyla son bulduğunda Kartal hâlâ Hüma'ya ne biçim voleybol oynuyorsun sen diyerek takılıyordu. Hüma ise ona aldırmadan top oyunlarında iyi olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

"Ay yine tavda ediyolar. Çok komikley!" Devrim onların peşinden giderken Esra'ya onları gösterip, "Hâlâ hazır değil mişin Eşya?" diye sordu üzgünce.

Esra aynı konunun tekrar açılmasıyla telaşlandığında "Yok, hazır değilim." diye söylendi. "Daha çok gencim ben Devrim. Çocuk istemiyorum." Devrim yüzünü asarak "Neden ama neden?" diye isyan etti.

"Düşünsene, şenin gibi bir kız bebiş ne kadar tatlı oluy." Esra'nın elini tutup onu çekiştirirken Esra da sabır dileyerek "Devrim'ciğim, sen daha çok küçüksün, büyü o zaman konuşuruz bunları," diyerek konuyu geçiştirmeye

çalıştı. Ah, bu çocuktan çekeceği vardı. Bugün onu birkaç kez sıkıştırıp yanaklarına sulu öpücükler bırakmak istemişti ama çocuk sürekli yanağını çevirip ona dudaklarını uzatırken bu pek de mümkün olmamıştı.

“Of hep hayır hep hayır!” Esra’nın elini bırakıp koşarak salıncağın yanına gittiğinde, Esra da rahatlayarak Hüma’nın yanına oturdu. Belma Hanım ve Meltem denen kız da yardım etmek için onlarla gelmişlerdi. Esra Meltem’in Kartal’ı kestiğini görerek hemen Hüma’yı koluyla dürtüp “Meltem’e bak,” diye fısıldadı.

Hüma onun ne demeye çalıştığını anlamayıp Meltem’e baktığında, kızın korumaların yanına gitmiş Kartal’ı süzdüğünü görerek kaşlarını çatı.

“Yuh, Meltem Kartal’a mı bakıyor?” Gözleri onun baktığı yeri bir kez daha kontrol ettiğinde cidden de ona baktığını görerek şaşkınlıkla Esra’ya döndü.

İki genç kadın da onu izlerken, Meltem meyveleri doğradığı tabağı eline alıp izlendiğinin farkında olmadan ayaklandı. Esra tekrar Hüma’yı istemsizce dürttüğünde Hüma onun kolunu itip darbelerinden kurtuldu ve o sırada Meltem de Kartal’ın yanına vardı.

“Size meyve soydum efendim, ister misiniz?”

Hüma ve Esra onu oldukça net bir şekilde duyduğunda Esra kaşlarını çatarak “Bak sen şuna!” diye cık cıkladı. “Ben zaten anlamıştım bunda bir hinlik olduğunu. Sana bakışları bakış değildi.”

Hüma gözlerini devirip “Saçmalama Esra,” diye söylendiğinde Kartal’ın meyve tabağını almasını ve Meltem’e teşekkür etmesini kısık gözlerle izledi. Ardından adam Meltem’e bir şeyler dedi ama Hüma onun ne dediğini bu sefer duyamadı. Esra’yla anlamlı bir bakışma yaşadıklarında, Meltem’in kendilerine doğru geldiğini görerek bakışlarını başka yere çevirdiler.

“Kartal bey, Hüma acıkmış mı diye soruyor?” Esra kırdayıp dudaklarını ısırırken “Ay olmuş bu olmuş!” diye şakıdı ve bu sefer onu dürtten Hüma oldu. “Yok Meltem teşekkürler, daha acıkmadım.”

Meltem morali bozulmuş bir şekilde yerine oturduğunda, Hüma ve Esra da Feriştah Hanım ve Öykü’nün onlara doğru geldiğini görerek toparlandılar. Değişik çiçekler toplamışlardı. Feriştah Hanım kendini onların yanına attığında, Öykü etrafa bakınıp “Devrim nerede?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Orada işte.” Esra ve Hüma aynı anda kafalarını salıncağa çevirip tekrar birbirine baktılar. Öykü “Orada yok!” diye haykırdı.

Beratların yanında da yoktu. Anında ayaklanıp etraflarına bakınmaya başladıklarında Öykü ellerini beline koyarak “Bir çocuğa sahip çıkarmıyorsunuz,” diye yakındı. “Nereye saklandı kim bilir...”

26. Bölüm

Yaklaşık bir yarım saat boyunca, işleri Devrim'i aramak oldu. Civarı iyice kontrol etmelerine rağmen çocuğu hiçbir yerde bulamadılar. Dere kenarında da yoktu. Sonra Esra Devrim'i nereye saklandıysa çıkarmak için birlikte bir gün geçirme sözü verdi. Devrim ancak o zaman, saklandığı ağaç kavuğunun içinden çıkabildi.

İki saat Öykü ona bir daha böyle ortadan kaybolmaması için dil döktü ama çocuğun buna verdiği tek cevap "Bakayız." oldu. Tabii bunun üzerine Devrim ve Berat güreşe tutuştu ve sonunda Devrim, Berat tarafından kontrol altına alındı.

Bu olayın üstüne erkekler mangal işine girdiğinde, herkesin karnı kurt gibi acıkmıştı. Etler pişirilirken kadınlar da, yani Feriştah Hanım ve Öykü, salata yapmaya koyuldu. Esra ve Hüma topladıkları papatyalardan kendilerine taç yapmakla meşguldü.

Tüm bu olayların üstüne oturup yemeklerini yedikten sonra, Hüma hem artık midesini bulandıran et kokusundan kurtulmak hem de biraz yürüyüş yapıp midesini rahatlatmak için ayaklandı. Esra, Devrim tarafından kuşatma altına alındığı için de tek başına gitmeye karar verdi.

“Saçmalama. Tek başına hayatta gidemezsin,” diye Kartal araya kesin bir şekilde girene kadar... Sürekli dip dibe olmak pek tercihi olmasa da, artık Kartal’ın yanında olması onu eskisi kadar rahatsız etmediği için Hüma karşı çıkmadı ve Kartal’ın isteği üzerine biraz uzak da olsa dere kenarına doğru yola koyuldular.

“Mide bulantın geçti mi?” Hüma etrafına bakınırken başını evet anlamında sallayıp eliyle karnını ovuşturdu. Kendi önünde olmasa da, Esra’nın yediği etteki kırmızılık midesini bir ara feci bulandırmıştı. Bir ara istifra edeceğini bile sanmıştı. Kokulara karşı bu kadar hassas olması gerçekten onu hayrete düşürüyordu.

Dere kenarına geldiklerinde ki buna dere demek için kırk şahit gerekirdi, buraya kadar boşu boşuna geldiklerini de anlamış oldular. Çünkü ya bu dere kurumuştu ya da burası küçük bir suyuordu.

“Biraz dinlenelim mi?” Kartal’ın önerisiyle Hüma etrafına bakındığında, adam çoktan bir ağacın önüne oturup sırtını da gövdesine yaslamıştı bile. “Gelsene.”

Hüma kaşlarını çatıp oraya ilerlediğinde “Böcek vardır o ağaçta,” diye burun kıvrıdı. Ürpermesi de cabasıydı. “Dayanamam ben oraya.”

“O zaman sen de sırtını benim göğsüme yaslarsın Hüma,” diye gözlerini deviren Kartal’a kaşlarını çatarak baktı ve kollarını da göğsünde kavuşturup somurttu.

“Hayır, gerek yok.” Ama Kartal kalkmamakta kararlıydı. Birkaç kez daha ısrar etti. Ve bu Hüma’nın kendiyile çelişip “Sana o kadar yakın olamam,” diye çıkışmasıyla son buldu. “Yapamam bunu!”

Tabii Kartal’daki katır inadını hesaba katmamıştı. Çünkü adam onu kolundan tuttuğu gibi yanına çekmişti. “Şu yargılarından kurtul artık. Yemeyeceğim seni korkma,”

diye sırtıttığında onu kollarının arasına çekip kontrolü altına aldı. Hüma ise nefesini tutmuş elleri karnının üzerinde kıpırdamamaya çalışıyordu.

Herhalde Kartal'la en yakın olduğu an bu olmalıydı ve ne yapsa bilemiyordu. Tamam, yemezdi de, ne gerek vardı buna? "Hüma abartıyorsun." Adamın sesini duyduğunda konuşmak için nefes almak zorunda kaldı.

"Ayrıca madem kabul ettin. Bebeğimi doya doya sevmek benim en büyük hakkım." İki yanında duran elleri karnına ilerlediğinde Hüma aynı anı ikinci kez yaşamının şokuyla "Hayır!" diye ciyakladı. "Her istediğinde karnıma dokunamazsın!"

Ama Kartal buna gülmekle yetindi. Çünkü zaten çoktan, ellerini onun karnına yerleştirmişti. "Acaba ne zaman hareket etmeye başlar?"

Hüma onun ellerini itmeye çalışırken duyduğu soruyla duraksadı "Bilmem ki, sanırım beşinci aydan sonra başlıyordu," diye mırıldandı. Zihnindeki bilgileri hatırlamaya çalıştı ama net bir sonuca ulaşamadı. Artık detaylı araştırmalar yapmasının zamanı gelmişti.

"Acaba kız mı olur erkek mi?" Hüma'nın aklını başka yere çekmek için sorduğu dikkat dağıtıcı sorular işe yaramış olacak ki, genç kadın onun ellerini itmeyi kesip rahatlamıştı. Kartal, kadını yönlendirmenin aslında oldukça basit olduğunu kavradığında gülerek çenesini yavaşça onun omzuna dayadı ve hemen "Bence erkek olursa ve Devrim'e çekerse, yanarız," diye bir yem attı.

Hüma ise Devrim'e benzeyen bir erkek çocuk fikriyle hem ürperip hem gülümsediğinde "Bence kız olacak," dedi. "Nedense içime öyle doğuyor." Kartal'ın elleri yavaşça hareket etmeye başlayınca irkilse de gözlerini yumup bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Aslında kendini deniyordu. Eğer evlenmeyi kabul ederse, bunlara alışması

gerekiyordu ve Hüma kendine bir çeşit test uyguluyordu.

“Bana kalırsa da gerçekten Devrim’e benzeyen bir erkek olacak. Tabii sağlıklı olsun yeter.” Hüma da başını sallayıp onu onayladığında “Peki...” dedi sakince. “Erkek veya kız, fark etmez. Hiç bebek için isim düşündün mü?”

Yılın sorusu olmaya aday olabilirdi bu. Hüma şaşkınlıkla donup kaldığında “Hayır,” diye konuştu kendine şaşırarak. “Başka şeylere, yani bebeğin sağlığına ve senin onu alma savaşlarına öylesine kapılmıştım ki bunu hiç düşünme fırsatı bulamadım.”

Kartal bunun doğruluğundan emindi. İçi tuhaf bir pişmanlıkla dolduğunda “O zaman şimdi düşün,” dedi. “Mesela kız olsa, ne olmasını isterdin?” Aynı zamanda da yaşadığı mutlulukla sırtıtmayı ihmal etmedi. Hüma farkında olmasa da Kartal şu an bildiğin bebeğini seviyordu ve bu anın olabileceğini asla tahmin etmezdi. Üstelik bu sefer onları bölen biri de yoktu. Kimsenin olmadığı bir kırdaydılar ve Kartal halinden oldukça memnundu. Hatta fazla memnundu.

“Çünkü ondan hoşlanmaya başladın...” İç sesi araya girip bunun nedenini açıkladığında Kartal inkâr etme gereği görmedi. Evet, hoşlanıyordu, çünkü Hüma oldukça iyi ve güzel bir kadındı. Bir erkek olarak zaten ona bu kadar yakın olup da hoşlanmamak pek mümkün değil gibiydi. Onun doğal tavırlarını seviyordu, hatta sanırım onu en çok cezbeden; sürekli ona karşı geliyor oluşuydu. Hüma’yla inatlaşmak oldukça eğlenceliydi. Kartal bu evliliğin yürüyeceğinden işte bu yüzden emindi. Hüma da kendini olayların akışına bıraksa, ondan hoşlanacaktı; bundan da emindi. Biraz egoistçe bir düşünce de olsa aldırmadı. Hüma’nın aklını çelmek için elinden geleni ardında koymayacaktı. Şu ana kadar yaptıkları bile, kadının şimdiden aklını karıştırmış olmalıydı.

“Gerçekten hiç düşünmedim. Ama anlamlı bir isim olmasını isterdim.” Kısa bir süre düşünüp dudaklarını büzdü. “Kulağa hoş gelen isimlere aldanmazdım. Mesela Hüma...” Kafasını yana çevirip onunla göz göze geldiğinde isim olayına öylesine kaptırmıştı ki, ne kadar yakın olduklarını fark etmedi bile. Tabii Kartal her şeyin farkındaydı. Bir kere, kadının göz rengine, irislerindeki hareketliliğe varana kadar inceleme fırsatı bulmuştu.

“Kulağa tuhaf geliyor. Ama anlamı cennet kuşu demek... Muhtemelen böyle bir isim bulurdum.”

Kartal içten bir kahkaha attığında “Cennet kuşu Hüma...” diye mırıldandı. “Bebek konusunda evet, ama bana bazen cehennem meleği gibi geliyorsun.”

Hüma Kartal’a hak verip ona eşlik ettiğinde “Sen de ismini tam yansıtıyorsun,” diye atakta bulundu. “Kartal, genelde göklerin hâkimi falan olur. Yani bana öyle geliyor. Sen de öyle gibisin. Sürekli bir kontrol etme, emir verme modundasın.”

Kartal da buna katılıyordu. “Birilerini yönlendirmeyi seviyorum. Bana güçlü hissettiriyor,” diye açıkladı. “Mesela, kendini bana bıraksan... Senin hakkında kararlar vermekten büyük bir keyif alırım. Sorumluluk sahibi olmak güzeldir.”

Hüma ise tam tersini düşünüyordu. “Bu zamana kadar hep kendi kararlarımı kendim verdim,” diye iç çekti. “Yalnız büyümek oldukça zordu. Güçlü olmak zorundaydım, başka şansım yoktu. Biri beni doğru bir şey için zorlasa bile, ona karşı çıkasım geliyor. Yapım bu; bir şeylere zorlanmayı sevmiyorum.”

Elini yana atıp çimenlerle oynarken yine düşüncelere dalıp devam etti. “Aslında bundan yorulduğum. Sürekli düşünerek hareket etmekten, hayatın tadını çıkaramıyorum. Bir şeyi yapmadan önce yüz kere irdeliyorum. Yanlış yap-

maktan korkuyorum. Birinin benim için kararlar vermesi, benim yerime düşünmesi... Gerçekten üstümdeki yükleri kaldırır. Ama ipleri başkasının eline vermek de beni bir o kadar korkutuyor. Alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilmiyor.”

Kartal bugün duyduğu itiraflarla başının döndüğünü hissettiğinde “Bence denemekle bir şey kaybetmezsin,” diye teskin etti onu. “Korkularının üstüne git ve bana güvenmeyi dene. Bırak senin üzerinde söz sahibi olayım. Hüma, emin ol aldığım kararlar sana zarar vermez. İpleri bana ver ve hayatını yaşa.”

Hüma, bunu ona yaptıran neydi bilmiyordu. Ama artık bunalmıştı. Kartal’ın gözlerinde gördüğü ciddiyet, ona güvenmesi gerektiğini söylüyordu. Sanırım bunu deneyebilirdi. “Tamam...” diye mırıldandı. “Ama özgürlüğümü kısıtladığını hissettiğim an o ipleri suratına çarpırım haberin olsun.”

Kartal yine kahkahasını tutamadığında “Ama gerçekten deneyeceksin,” diye diretti. “Bir süre boyunca sözümünden çıkma ve olanları gör. Hoşuna gitmezse, ipler tekrar senin olur.”

Hüma başını sallayıp onu onayladığında, ancak o zaman ne durumda olduklarını idrak edebildi. Yüzlerinin arasında bir karış var ya da yoktu. Nefesleri birbirine karışırken Hüma nefesini tutmaya çalıştı ama tüm uzuvları hareket yeteneğini kaybetmiş gibi donu kalmıştı. Gözleri Kartal’la buluştuğunda uzun ve anlamlı bir bakışma yaşadılar. Hüma gözlerini kaçırmak istedi ama bunu da yapamadı. Geri çekilmesini engelleyen bir şeyler vardı. Ne olduğunu ise bilmiyordu.

Kartal’ın gözlerinin gözlerinden aşağıya inip dudaklarına takıldığını fark ettiğinde içinden hayır diye isyan etti. Çok fazlaydı! Yüzleri giderek birbirine yaklaşıırken Hüma oracıkta can vereceğini sandı.

Araya bir ses girene kadar... Telefonun müziği kulaklarını doldurduğunda, Hüma ancak o zaman kendine gelebildi. Kartal yine içinden küfrettiğinde dişlerini sıkarak elini cebine götürdü ve telefonunu çıkardı.

“Efendim Cemre?” Hüma ismi duyduğu an gözlerini kısıp ona baktı ve onun yüzündeki ifadeyi detaylıca incelemeye koyuldu.

“Evet evet, bu hafta sonu bir yemek var. Onlar da katılacak.” İş konuştuklarını anlasa da, Cemre’nin onu Pazar günü aramasını çözememişti. Acaba Esra’nın dediği gibi bu Cemre sağlam pabuç olmayabilir miydi?

“Yok, şu an müsait değilim, bunu sonra konuşalım.” Neyi sonra konuşuyorlardı ki? Hüma kaşlarını çatıp konuşmayı duymak için odaklandı ve Cemre’nin “Tamam canım, sonra konuşuruz,” dediğini işitti. Canım? Ah Esra! Ne diye aklına sokmuştu ki şimdi bunu durduk yere?

Kartal’ın telefonu kapadığını fark ettiğinde aklı başına geldi ve omuzlarından destek alarak ayaklandı. “Dönelim mi?”

Kartal etrafa bakıp “Ne güzel oturuyoruz, kafa dinliyoruz,” diye karşı çıktı. “Unuttun mu? Bana bırak.” Hüma biraz daha böyle dip dibe otururlarsa iş işten geçecekti bunu biliyordu. Aceleyle bir şeyler düşündü. Gidelim dese, daha ilk dakikada anlaşılmayacak bozacak.

“Ama canım kavun çekti.” En büyük kozunu oynuyordu; yüzüne sinsi bir gülümseme yerleştirdi ve “Bir an önce dönüp yemek istiyorum,” dedi. “Hatta vazgeçtim! Şöyle soğuk soğuk karpuz istiyorum!”

Rolünü öylesine iyi oynamıştı ki, gerçekten canının istediğini hissetti. Evet, bu havada kesinlikle iyi giderdi.

“O zaman gidelim bir an önce.” Kartal da ayaklanıp onun peşinden ilerlediğinde, elini yakalayıp onu yavaşlattı. Bu, aslında pek çok şeyin başlangıcıydı.

Hüma boynunu ovuşturarak bilgisayarda işlerini halletmeye devam ederken bir gözü de sürekli saatteydi, bir an önce öğlen molasının gelmesini bekliyordu. Bugün işleri fazlasıyla yoğundu. Yeni ihaleyle ilgili halledilmesi gereken birçok pürüz vardı ve Hüma anlaşılmayı incelemekten bıkmış usanmıştı. Maddeler üzerinde saatlerce durduğu düşünülürse, bu oldukça normaldi. Ama anlaşmada hoşuna gitmeyen şeyler vardı.

Gözünü tekrar saate çevirdiğinde, yelkovanın usulca on ikiyi geçtiğini gördü ve elindeki kalemi ohlayarak masaya bıraktı ve tepesinde topuz yaptığı saçlarını çözüp masadan kalktı. Kartal'ın sekreteri Burcu bir saat öncesinde onu arayıp arada Kartal Bey'in onu görmek istediğini söylemişti. Hüma önce ona uğrasa güzel olacaktı. Çantasını yanına alıp odadan çıktığında asansöre ilerleyip birkaç kat yukarı çıktı.

Kartal Bey'e ait kata giriş yaptığında sekreterlerin yerinde olmadığını görerek etrafa bakındı ama her yer sessizliğe gömülmüştü. Omuz silkip ilerledi ve Kartal'ın odasının önüne geldiğinde kapıyı iki kez vurup içeri süzüldü.

"Ah!"

İçeri girdiği an öylece bakakaldı. Görmeyi beklediği manzara kesinlikle bu değildi. Kartal masanın başına oturmuş önündeki projeyi incelerken Cemre de onun arkasında; elini onun omzuna dayayıp öne eğilmiş, ona hayli yakın bir pozisyonda bir şeyler anlatıyordu.

Kapının açılmasıyla bakışları Hüma'ya çevrildi. Genç kadın Kartal'ın ona bakıp gülümsediğini görmese onların durumunu yanlış yorumlayabilirdi. Gerçi Cemre'yi hâlâ doğru yorumlayabilmiş değildi. Mesafeli bir şekilde "Burcu Hanım beni görmek istediğini söyledi," dedi.

Hâlâ, kapının ağzında durmuş dikiliyordu. Kartal onun bu gerginliğine anlam veremezken “Evet konuşmamız gereken bir mevzu var ama Cemre dosyaların acil olduğunu yeni hatırlamış. Evde konuşuruz,” diye açıkladı. Demek yeni hatırlamış?

Kaşlarını çatmamak için uğraşıp “Olur tabii!” diye sertçe söylendi. “Evde konuşuruz, zaten o kadar da önemli değilmiş. Size iyi çalışmalar.” Kafasını çevirip atarlı bir şekilde dışarı çıktığında, yine tam zamanında azan hormonlarına bir küfür savurdu! Bu da neydi şimdi? Ne amaçla sinirlenmişti? Adımlarını tekrar odasına çevirdiğinde, bunun kıskançlık olduğunu anlayarak afalladı. Adamı daha şimdiden sahiplenmeye mi başlamıştı? Gerçi öyle olsa bile, ne vardı ki bunda? Sonuçta teklifini kabul ederse evleneceklerdi, bu çok normaldi. Omuz silkip kendi departmanına girdiğinde, aynı esnada Fatih’in de ceketini almış dışarı çıktığını fark ederek duraksadı.

Çok kısa bir an, aklına bazı düşünceler dolduğunda sinsice gülümseyerek “Fatih!” diye seslendi. Fatih kafasını kaldırıp Hüma’yı gördüğünde onun yanına gelip “Nasılsın?” diye sordu gülerek. “Yüzünü gören cennetlik...”

Hüma dudaklarını dişleyip “Yoğunum bu aralar,” diye uydurdu. Aslında Kartal’ın uyarısıydı bunun nedeni. Ama artık bunu dinlemek istediğinden o kadar da emin değildi. Adam Cemre’yle o kadar yakın olabiliyorsa, Hüma da Fatih’e istediği gibi davranabilirdi. Kısasa kısas! Kartal Bey kışkırtmak nasıl oluyor, görsündü bakalım.

“Yemeğe çıkıyordum ben, gelmek ister misin?” diye sorduğunda Fatih dünden razı bir şekilde onu onayladı. Hüma da girişteki sekretere özellikle Fatih Bey’le dışarı çıktığını ve arayan olursa ona bağlamasını söyleyip çıkışa yöneldi.

Kartal, Cemre'yle işini yirmi dakika içerisinde bitirdiğinde, onun yemek teklifini reddetti. Cemre'nin sevgilisi Fransa'dan yeni dönmüştü. Onların peşine takılmak istemiyordu. Aklma Hüma ve az önceki tavrı geldiğinde, kadının kıskançlığına gülüp, onu ziyaret etmeye karar verdi. Sorsa, Hüma bunu kesinlikle reddederdi ama Kartal o bakışlardaki duyguyu gayet iyi anlamıştı.

Bilgisayarı açıp kamerayı etkinleştirdiğinde, Hüma'nın odasının boş olduğunu görerek kaşlarını çattı. Nereye kaybolmuştu bu kadın? Bir diğer açıdan bakıp mutfığa çevirdiğinde, orada da olmadığını görerek ayaklandı.

Bu kameraları işe girdiği ilk gün taktırmıştı. Sürekli gözü üzerine olamazdı ama on dakika da bir kontrol etse de yeterdi. Kadının kendisini zorlamasını istemiyordu. Bu şekilde bir telefon uzağmdayken onu gözetimde tutması daha kolaydı. Bu konuda fazla obsesif olabilirdi ama pişman değildi. Zaten Fatih'in Hüma'ya sulandığını da bu sayede anlayıp partinin ortasına dalmamış mıydı? Ya da Hüma boynuna masaj yaptığında ya da yorgun bir şekilde arkasına yaslandığında gidip hemen müdahale etmemiş miydi?

Odadan çıkıp aşağıya indiğinde girişteki sekreterin hâlâ yerinde olduğunu görerek ona doğru ilerledi ve "Hüma Hanım nereye gitti, biliyor musun?" diye sordu hemen.

"Fatih Bey'le birlikte çıktılar efendim." Kartal yumruğunu sıkıp sakın olmaya çalıştığında "Gelince Hüma Hanımı odama yolla," diye emretti. Ardından sinirli bir şekilde odasına yöneldi. Hüma bakalım ne hesap verecekti?

Hüma bulundukları kata girdiğinde Fatih'in anlattığı şeye gülerken "Hüma Hamm?" diye seslenen sekretere dönmek zorunda kaldı. "Kartal Bey sizi acilen odasmda bekliyor."

Hüma dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemesini gizlemeye çalıştığında "Sonra görüşürüz," diye Fatih'e veda etti ve geldiği gibi geri dönüp Kartal'ın yanına çıktı.

Asistanı Burcu, sekreterlerin yanındaydı ve onlara bir şeyler anlatıyordu. Hüma onlara bir baş selamı verip kapıya uzanmıştı ki "Girme!" diye bir ses kulağında çınlayınca elini aceleyle çekmek zorunda kaldı. "Kartal Bey çok sinirli, bence sonra gel." Hüma yüzündeki endişeli ifadeyle onu engellemeye çalışan Burcu'ya, güven verici bir şekilde gülümsedi ve kapıdan içeri girdi.

Girdiği an, Kartal'ı odanın içinde volta atarken bulmayı beklemiyordu. Açılan kapı sesiyle birlikte Kartal başını ona çevirdiğinde Hüma onun burnundan soluduğunu fark ederek sırtımdan edemedi. Demek ki plan işe yaramıştı.

"Beni çağırılmışsın."

Üzerine kızgın boğalar gibi gelen adamı gördüğünde bunu dediğine pişman olmadı dersek yalan olurdu. "Neredesin sen Hüma?" Adam onu kollarından tutup kanepeye oturttuğunda tepesine dikilerek "Sana Fatih'in yanına yaklaşma demedim mi?" diye bağırdı.

İtiraf etmek gerekirse, Hüma onun bu öfkeli halinden korkmuştu. Gözlerinden ateşler saçıyordu ve sandığından daha fazla kızmış gibi görünüyordu. Hüma derin bir nefes aldığında "Biraz sakın olur musun?" diye mırıldandı. "Sadece yemeğe çıktık. Ne var bunda?"

"Ne mi var? Ya sen o adamla ne diye yemeğe çıkıyorsun ki?" Elini burun kemerine götürüp sıkıldığında derin bir nefes alarak sakın kalmaya çalıştı. "Hüma, seninle ne konuştuk biz?"

Hüma gözlerini kısıp başını yana eğdiğinde "Ne konuştuk?" diye sordu alayla. "Sen Cemre'yle arkadaş olabiliyorsan ben de Fatih'le olurum!"

Kartal cümlenin sonuna doğru öfkesini kontrol altına aldı ve dudaklarını sıkarak gülüp gülmemek arasında kararsız kaldı. Sonra da "Cemre mi?" diye sordu. "Cemre'nin konumuzla ne alakası var?" Alakasını tabii ki anlamıştı ama amacı Hüma'yı sıkıştırmaktı.

"Sen istediğini yapabiliyorsan ben de yaparım! Anlaşmamızı unutma. Özgürlüğün kısıtlanması maddesine giriyor bu!"

Kollarını göğsünde birleştirip Kartal'a kendinden emin bir bakış attı. Ancak adamın yüzündeki gülümsemeyi görünce kaşlarını çatmak zorunda kaldı. Neye gülüyordu ki O? "Ne var?" diye yineledi Hüma.

"Kıskanç yönünle ilk defa karşılaşıyorum. Bırak da tadını çıkartayım." Kartal gülerek ona doğru bir adım attığında Hüma "Gelme!" diye bağırdı. "Bir adım daha atarsan avazım çıktığı kadar bağırırım!"

Tabi ki Kartal, Hüma'nın bu basit tehdidine boyun eğmedi ve onu masayla kendi arasına sıkıştırıp "Kıskandığını inkâr etmiyorsun yani?" diye sordu eğlenerek.

Hüma iki yerden de kapana kısıldığını hissetti ve burnunu havaya kaldırarak "Seni neden kıskanacakmışım ki?" dedi alayla. "Sadece, sen Cemre'yle arkadaş olabiliyorsan aynısını benim de yapabileceğimi söylüyorum."

Ama Kartal'ın başını inanmadım der gibi iki yana sallamasıyla eski dirayeti kalmadı. "Ne yaptınız?"

Hüma gelen soruyla afalladığında bir an onun ne sorduğunu algılayamadı. Ama çok geçmeden neyi kast ettiğini anlayarak hafifçe gülümsedi. "Yemeğe çıktık demiştim. Sen de erken yaşta Alzheimer falan mı başladı yoksa?"

Kartal dişlerini sıkmamak için mücadele ederken "Hüma..." diye uyardı onu. Genç kadın onun damarına basarak çok da güzel bir şey yapmıyordu. Böyle giderse her an, onu sırtına atıp eve götürür ve oraya kapatabilirdi. "Yemekte ne yaptınız?"

Hüma parmağını uzatıp onu göğsünden ittirdi ve kendinden uzaklaştırdı. "Yemek yedik." Bakışlarını görünce muzipçe devam etti. "Ayrıca pek çok şey hakkında konuştuk."

Hüma O moronla ne konuşabilirdi ki? Kartal sinirlendi ve onun parmağını yakalayıp yere indirdi ve eski pozisyonuna geri döndü; sonra da "Söyle bana!" diye emretti. "Sana ters bir şey yaptı mı?"

Hüma gülmemek için kendini tutarken "Beni öpmeye çalıştı," diye konuştu. Beklediği tepki anında geldi.

"Neee!" Kartal'ın sert sesi odayı doldurduğunda Hüma, onun kapıya doğru hareketlenip "Gösteririm ben ona şimdi!" diye söylenmesiyle telaşla öne doğru atıldı ve onu kolundan yakaladı. Kahkahalarıyla da onun dikkatini çekmeyi başardı.

"Dur," dedi karnını tutup gülerken. "Yok öyle bir şey, şaka yaptım." Kartal'ın yüzündeki ifade katılaştığında, yaptığı şeyden birkaç saniye için pişman olsa da aldırış etmedi. Onu bu halde görmeye değermiş! Oldukça komikti ve Kartal aynaya baksa, o da kendine gülerdi. Ya da gülmeyebilirdi, Hüma bundan emin değildi.

"Bunun," diye soludu Kartal sakince. Ve bu sakinlik bile Hüma'nın ürpermesine neden oldu. "Şakası olmaz!" Onun daha da sinirleneceğini sanırken dönüp masaya oturmasıyla bu sefer kaşlarını çatan kişi Hüma oldu. Bu ani değişimleri tuhaf değil de neydi?

"Akşam evde görüşürüz."

Hüma bunun öylesine söylenmiş bir şey olmadığını daha o an anlamıştı.

“Hayır hayır! Olamaz!” Hüma şirketten çıkıp eve geldiğinde kendini doğruca yatağa atmış ve bir saat boyunca da dinlenmişti. Bir saatin sonunda Meltem ona yemeğin hazır olduğunu bildirdiğinde ise aşağıya inmişti ve masaya oturduğunda karşılaştığı manzaraya sitem etmişti.

“Bilerek yaptın değil mi?” Karşısında oturan Kartal’a an itibariyle çıktığında “İntikam almak için yemekte balık yaptırdın!”

Kartal ben suçsuzum der gibi omuz silkti ve “Ne güzel yemek,” diye söylendi. “Ayrıca yemen gerekiyor. Baksana çok lezzetli görünüyor.”

Hüma kesinlikle öyle düşünmüyordu! Yine de tabağında duran balığa bakma gafletinde bulundu. Ve gördüğü şeyle midесinin yine ağzına geldiğini hissetti. Derisi hâlâ üzerinde olan balık salatayla servis edilmişti ama bu bile görüntüyü cazip kılmıyordu. Üstelik burnuna gelen kokuyla birlikte Hüma daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde sandalyesini aceleyle geri ittirdi ve masadan fırlarken o sırada bir başka yemeği getiren Meltem’e çarptı. Kızın elindeki tencere yeri boyladığında, “Hüma!” diye telaşla ona seslenenlere aldırmadan kendini ilk kattaki lavaboya attı. Ama bu sefer o gıcık adamın içeri girmesini önlemek adına kapıyı kilitlemeyi başardı.

Ve kendini klozetin önüne attığında da sonuç belliydi.

Öte yandan Kartal Hüma’nın peşinden gittiği ancak içeri girecekken kapının kilitli olduğunu görerek bir küfür savurdu. Tamam, amacı kadını sinir etmektir ama bu kadarını da tahmin edememişti. Kapıyı tıkladığı “Hüma

deme bana!" diye çıkıştığında sesi fazla tırtıklıydı. "Açmayacağım bu kapıyı! Sen gidip bana kavunlu dondurma getirene kadar da dışarı çıkmayacağım!"

Kartal kadının ne durumda olduğunu merak ederken kavunlu dondurma bulma işini Aslan'a devretti. Aslan gelene kadar, Hüma'yı oradan çıkarmak için bayağı bir dil döktü ama kadın inatçıydı. Tüm yalvarmalarına rağmen dışarı çıkmadı. Yarım saatin sonunda Aslan eve intikal ettiğinde Kartal ona seslenene kadar da sesini çıkarmadı ve bu Kartal'ın endişesini bir hayli yükseltti.

Sonunda kapıyı aralayıp Kartal'ın elindekine baktığında gerçekten alınmış olduğunu görerek tatlısını almak için uzandı. "Orada mı yiyeceksin?" Kartal'ın oldukça telaşlı çıkan sesiyle lavaboda yeme kararını gözden geçirdiğinde yine de "Evet," diye çıkışmayı başardı.

Tabii kapı çoktan açıldığı için Kartal bu sefer o kadar da pasif olmadı. Paketi onun eline tutuşturup bir hamleyle onu kucağına aldı ve merdivenlere yöneldi.

"Ne yapıyorsun ya?" Hüma'nın oldukça ruhsuz çıkan sesiyle irkildiğinde "Seni yatağına götürüyorum," diye açıkladı. Bir dakika içinde de odaya çıkıp onu yatağa yatırmıştı.

Kadının bu bitkin halini gördükçe kendini vurası geliyordu. O yüzden onu doğruca yatağına yatırma kararı almıştı.

"Gel bakalım..." Sirtına birkaç yastık koyup onun oturmasına yardımcı olduğunda elini onun alnunda gezdirip "İyi misin?" diye sordu pişmanlıkla. "Gerçekten özür dilirim."

Hüma başını evet anlamında sallayıp gözlerini pakete dikti ve "Bir an önce yiyebilir miyim?" diye sordu huysuzca. Kartal onun bu haine gülmemeyi başarıp "Hemen," dedi ve paketi açıp onun kucağına bıraktı.

Hüma dondurmayı hunharca yemekten gocunmadı hem de küçük çocuklar gibi eline yüzüne bulaştırarak... En sonunda karnını tutup halinden memnun bir şekilde gülümsediğinde "Harikaydı," diye onayladı.

Bu süre boyunca onu izleyen Kartal ise onun bu haliyle eğlenmekle meşguldü. Kartal parmağını kadının çenesine dokundurup geri çekti ve eline bulaşan dondurmayı gösterip "Yemeyen yerin kalmadı," diye dalga geçti. Hüma gözlerini kısıp "Ah sormayı unuttum, sen de ister miydin?" diye dudak büzdü.

Bu teklifi başka yerlere çeken Kartal ise çarpık bir şekilde gülümseyip gözlerini Hüma'nın dudaklarına dikti ve "Bir parça alabilirim," diye mırıldandı.

Gözleri onun hareketlenen dudaklarına odaklandığında, içini dolduran yoğun hisle öne doğru eğildi. Bu sefer öpecekti ya da kendisine sıkı bir yumruk atacaktı.

Ama istediği gibi olmadı. Çünkü ona vuran Hüma oldu. Kavun diliminin kalan kabuğunu ani bir hareketle Kartal'ın yüzüne çarptı ve bulaşması için de elini keyifle hareket ettirdi. Sonunda elini geri çektiğinde yüzünde zafer gülümsemesi vardı.

Yüzü gözü dondurma olan Kartal'a "Tüh, kusura bakma," diye söylendi. "Sadece dibinde kalmış."

Kartal, gözlerinin üstünü silip derin bir nefes aldığında "Dibini sıyıırırız o zaman!" diye tehdit dolu bir bakış yolladı ona. Kartal gözlerini kısıp ileri atıldığında Hüma ne olduğunu anlamadan, Kartal'ın dudaklarını çenesinde hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırduğunda onun kafasını itmeye çalışıyordu. Tabi bir yandan da gıdıklanıp gülmek için kendini tutmaya çalışıyordu... "Ya, bıraksana çenemi!"

Kartal, 'İntikam öyle değil, böyle olur!' gülümsemesiyle geri çekildiğinde "Gerçekten lezizmiş," diye onayladı ve parmağını dudaklarına götürüp dışarı taşan yerleri temizledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hüma irileşen gözleriyle ona öldürücü bakışlar yollarken sinirden patlayacak durumdaydı. Adamın dudakları, çenesinde gezinmişti! Daha ne olsundu ki?

"Sen de ister misin diye sordun, ben de davetini geri çevirecek kadar kaba bir insan değilim." Gülümseyip ona göz kırptığında, paketi toplayıp ayaklandı ve "Güle güle cennet kuşu, hoş geldin cehennem meleği..." diye dalga geçmeyi ihmal etmedi.

Hüma artık bir rutin haline gelen şeyi tekrarlayıp ona bir yastık fırlattı. Kartal ise odadan çıkarken söylenmeye devam etti.

"Ben seninle ne yapacağım kadın? Bir öylesin bir böyle..."

Hüma ertesi sabah huzurlu bir şekilde uyandı ve yatağından gerinerek doğruldu; güneş ışınlarının girdiği pencereye bakıp gülümsedi. Bugün güzel bir güne uyanmıştı; bunu hissedebiliyordu. Üstelik uykusunu da almış gibiydi.

Hüma gözlerini komodinin üzerinde duran telefona çevirdi. Eline aldığı telefonun kilit tuşuna bastı ve ekranda beliren rakamları görünce gözleri irice açıldı ve Hüma'nın çığlığı odada yankılandı.

11:17! Bugün neden bu kadar uyumuştum? Asıl soru, her zaman onu kaldırmaya gelen Meltem neden bugün onu uyandırmamıştı? Yataktan apar topar kalktığında

kısa süreliğine yaşadığı baş dönmesinin geçmesi için biraz bekledi. Ardından aceleyle dolabına koştu. İçinden bir kot pantolon ve kırmızı şifon bluzunu çıkararak bir çırpıda üstüne geçirdi. Siyah topuklularını giymeyi istese de, kesin emir gereği sandaletlerini eline aldığı anda aynanın karşısına koşup saçlarını eliyle hizaya soktu ve rimel ve parlatici sürdükten sonra ne halde olduğuna ikinci kez bakmadan kendini dışarı attı. Tabi dönüp telefonuyla çantasını da alması gerekmişti ama bu basit bir sorundu.

“Melteeem!” Merdivenlerden inerken aynı anda genç kıza seslendiğinde salonda olan Öykü panikle ona doğru koştu ve “Neler oluyor?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Meltem nerede?”

O sırada koşa koşa onlara doğru gelen Meltem panikle “Buyurun Hüma Hanım?” diye aynı anda koşmuştu.

“Bugün niye kaldırmadın beni?” Hüma çantasına telefonunu atıp bluzunun eteğini düzelttiğinde kıza kötü bir şekilde bakmayı ihmal etmemişti. “Kartal Bey sizin bugün şirkete gitmeyeceğinizi, dinleneceğinizi söyledi efendim. Ben de uyandırmadım.”

Hüma sinirle yerinde tepindiğinde Öykü onu tutup durdurmasa olduğu yerde zıplayabilirdi de. “Dün akşam kötüsün diye dinlenmeni istemiştir. Sinirlenme hemen.”

Hüma öğle arasından sonra işe yetişebileceğini söylediğinde Öykü’yle derin bir tartışmanın içine girdi. Zaten geç kaldığı için bugün dinlenmesini söyleyen Öykü sonunda, işe gidip Kartal’a bunu neden yaptığını sormak için yanıp tutuşan Hüma’ya boyun eğmek zorunda kaldı.

“Ben bugün oraya gideceğim!” Hüma’nın son sözleri bu olmuştu. Öykü kadını daha fazla evde tutamayacağını anladığında “Madem dur,” diye söylendi. “Bir Burcu’yu arayayım. Neredeymiş onu öğrenelim. Öğle arasında diye sen söyledin.”

Hüma buna izin verdiğinde Öykü gözlerini devirip telefonunu çıkardı ve hoparlöre alıp Burcu'yu aradı.

“Öykü Hanım, nasılsınız?” Genç kadının sesi duyulduğunda Öykü, “İyiyim Burcu, sen nasılsın?” diye sordu. Kısa bir hal hatır sormanın ardından artık Hüma, Öykü'yü dürtmeye başladığında devam etti. “Kartal şu an şirkette mi? Acilen onunla görüşmem lazım.”

“Karta Bey az önce çıktı efendim. Cemre Hanımla yemeğe gittiler.”

Bu sözler Hüma'nın kaşlarının öfkeyle kalkmasına neden olduğunda aceleyle öne uzanıp aramayı sonlandırdı ve “Ben şimdi ona gösteririm gününü!” diye çıkıştı. “Hazırlan, gidiyoruz!”

Ellerini beline yerleştirip ayağıyla ritim tutarken Öykü'ye öyle bir bakış attı ki, zavallı kadın aceleyle merdivenlere koşturmak zorunda kaldı.

Ben de Hüma'ysam, bu yaptığını ona ödetirim!

27. Bölüm

Hüma ve Öykü, mekâna ayak bastıklarında kendilerine yardımcı olmaya çalışan kişiye aldırmayıp etrafa göz gezdirirken Kartal ve Cemre'yi arıyorlardı. Hüma gözlerini kısmış öfkeyle bakarken, Öykü onun bu haline gülerken Hüma'nın yapacakları için de kardeşi adına biraz üzü-lüyordu. Hüma ne derse desin, bu, bildiğin kıskançlık kriziydi. Özgürlük falan değil... Kadın milletiydi işte, kıskançlık doğalarında vardı.

“İşte orada!”

Hüma kızgın bir şekilde Öykü'nün kolunu dürttüğünde, genç kadın sonunda kendine gelip onun gösterdiği yere baktı ve Cemre ve Kartal'ı cam kenarındaki bir masada, yemek yerken buldu. Aslında Hüma'yı sakinleştirecek yeterliliğe sahipti ama bu işin sonunu merak ettiği için sesini çıkarma gereği görmedi. Hüma'nın bazı şeyleri kabullenmesi gerekiyordu, bunu da bastıramazdı.

Genç kadının onu kolundan tutup oraya çekmesiyle dengesini toparlayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Sessizce onun peşinden giderken birazdan olacakları düşünerek eğlenmeden de edemedi.

“Aaa bu ne tesadüf böyle?”

Hüma yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle masanın yanına geldiğinde üstüne çevrilen bakışlara sinirli bir şekilde karşılık verdi. Kartal onu karşısında görmenin şaşkınlığını üstünden attığında, “Sizin, evde olmanız gerekmiyor muydu?” diye sordu, daha çok Öykü’yü hedef alıp. Ama Öykü ben masumum dercesine omuz silkmekle yetindi.

“Bütün gün evde oturup can sıkıntısından patlasam mıydım?” Hüma ona ters bir şekilde cevap verdiğinde Kartal “Otursanıza,” diye teklifte bulundu. Ama Hüma kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında “Sen bir gelsene benimle!” dedi.

Kartal, kadının bu haline anlam veremezken ayağa kalkıp onun peşine takıldı. Tabi Öykü de o sırada Cemre’ye açıklama yapmaya koyulmuştu bile.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Hüma restoranın bahçe kısmına çıktığında sinirle arkasını dönüp kollarını da savurarak gergin bir şekilde konuşmaya başladı. “Evden çıkmamam için beni uyandır-mamalarını söylüyorsun! Sonra bir öğreniyoruz ki, Kartal bey Cemre Hanımla yemekte! Beni ortadan kaldırarak, yaptıklarını mı gizlemeye çalışıyorsun sen?”

Kartal olayı en nihayetinde anladığında yüzünde belir-gülümsemeyle “Ne yapıyormuşum ki ben?” diye sordu. Bunun kadını daha da sinir edeceğini biliyordu ama bundan hoşlandığı da kesindi.

Hüma ayağını yere vurdu; ve hâlâ ne yaptım diye soran adama dişlerini sıkarak tısladı. “Evlenelim diye tutturup buna rağmen ilişkilerine devam etmenden bahsediyorum!”

Kartal bir kahkaha attı. “Bak hâlâ gülüyor yüzünüzce! Sonra Hüma bana güven...” Kartal sinirli sinirli konuşan kadını kolundan yakalayıp “Gel benimle,” diye sırtıttı.

Onu tekrar içeri sürüklerken Hüma söylenmeye devam ediyordu.

“Evlen benimle, gel benimle! Hüma inan bana, kendini bana bırak! Fatih’ten uzak dur Hüma, onu yapma Hüma! Bunu ye Hüma! Hem bir emrivaki hep bir buyurganlık! Neden? Çünkü Kartal Bey başka türlüünü yapamıyor!”

Kartal onun söylediklerine gülmemek için kendini tutarken sonunda geldikleri yolu aşip masaya ulaştı ve Hüma’yı belinden tutup masaya çevirdi. Hüma hâlâ ona çıkışmaya devam edecekti ki, masada oturan adamı gördüğünde susmak zorunda kaldı. Az önce burada yoktu, nereden çıkmıştı ki bu?

Kartal, Hüma’nın bu şaşkın bakışlarıyla eğlenirken “Cemre’yi biliyorsun zaten,” diye konuştu keyifle. “Seni Oğuzhan’la tanıştırayım. Oğuzhan bu Hüma, sana bahsetmiştim. Hüma bu da, Oğuzhan, Cemre’nin nişanlısı.”

Hüma bir şeyler söylemek için aralanan dudaklarını ani bir şekilde birbirine bastırdığında gözlerini de kapatıp inlememek için yoğun bir çaba harcadı. Ne demek nişanlısı?

“Kartal, nişana daha var.” Cemre ona söylenip hatayı düzelttiğinde Oğuzhan da Kartal’a uyararak “Ne fark eder?” diye sordu. “Nişanlım sayılırsın.” Ardından Hüma’ya dönüp elini uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum Hüma, Kartal senden çok bahsetti.”

Sesinde gizli, eğlenceli bir tını vardı. Hüma bunun nedeni anlayamasa da, elini uzatıp tokalaştı. “Ben de memnun oldum,” derken Kartal’a doğru endişeli bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Az önce neler yapmıştı? Ah Allahım! Rezil olmuştu adama!

“Öykü’yle zaten tanışıyorsunuz.” Kartal’ın açıklamasıyla Hüma soru dolu bakışlarını Öykü’ye çevirdiğinde, aldığı tek cevap havaya kalkan omuzlar oldu. Hüma

bunu Öykü'nün yanına bırakmazdı! Bilmesine rağmen engellememişti onu! Gerçi bunun için pek de fırsat vermemişti ona ama isteyen bir şekilde açıklardı değil mi?

“Biz artık kalksak mı?” Öykü'ye doğru mırıldandığında, Kartal kolunu onun omzuna atıp “Evde oturmaktan canım sıkıldı dememiş miydin?” diye sordu. “Ne güzel oturuyorduk.”

Hüma çaktırmadan onun kolunu omzundan düşürmeye çalıştı ama bunu başaramadı. “Bir anda yorulдум,” diye dişlerinin arasından konuştu. “Tansiyonum falan düştü galiba. Eve gitsem iyi olacak.”

Tabii ki Kartal bunu yemedi. “Tamam, siz oturun, benim Hüma'yla ilgilenmem gerek,” dedi. “Malum bu dönem hormonlar çalkantılı. Müstakbel karımın canı sıkılmış, biraz ilgi göstermem gerek.”

Tabi Hüma'dan dirseği yedi ama masadakilere kısa bir selam verip onu dışarı yönlendirmeyi de başardı. Arkalarından yükselen kahkahayı duyamadılar ama buna gerek de yoktu zaten. Hepsi Hüma'nın bu kıskanç halinin ne kadar komik olduğunu düşünüyordu besbelli; çünkü hâlâ sırtıyorlardı.

“Demek müstakbel karım şimdi de kıskançlık krizlerine giriyor.” Kartal onu arabaya bindirmeden hemen önce söylediği sözlerle Hüma'yı daha da sinirlendirdiğinde şoför koltuğuna geçip yüzünü ona döndü.

Ama Hüma'da daha baskın olan bir duygu daha vardı. Utanç! Nasıl böyle ani hareket edip asılsız bir olayın başkarakteri olarak bulmuştu kendini? İnanamıyordu. Üstelik gerçekten de bir ara gözünün döndüğünü hissetmişti.

“Sana kaç kere söyleyeceğim?” Kollarını göğsünde birleştirdiğinde gözlerini karşıdaki bir noktaya dikerek devam etti. “Seni kıskanmam için bir neden mi var Allah aşkına? Saçma saçma konuşma.”

Kartal yan dönüp onu izlemeye başladığında muzip bir şekilde "Cemre'yi kıskandığını inkâr mı ediyorsun yani?" diye sordu. "Hadi ama güzelim kabul et. Her şey ortada zaten..."

Hüma düştüğü duruma içinden sövmeye devam ederken "Sen, ben Fatih'le yemeğe çıktığımda kükreyebiliyor-ken iyi ama ben bir şey söylediğimde sorun mu oluyor yani?" dedi son bir çırpınısla.

"Canım ben kıskandığımı zaten söylüyorum." Kartal onunla göz teması kurma çabasına devam etti. "Sen de itiraf et ve istediğini söyle."

Ama elbette Hüma bunu itiraf edemezdi. Yani en azından kıskandığını... "Evlenme ihtimalimin olduğu adamın etrafında kadınlar görmek hoş bir durum değil." İtirafı bu kadardı tabii ki.

Kartal onun lafı kıvırdığını fark edip kahkahayı bastı. "Yakında güzelim," diye mırıldandı. "Ortada ihtimaller kalmayacak. Çünkü sen benim karım olacaksın. Olay bu kadar basit..."

"Hüşaa uykun gelmedi mi şenin?"

Hüma dizine uzanmış yatan çocuğun saçlarıyla oynarken gelen soruyla birlikte birden duraksadı. "Neden ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Kaytal Dayım yukayı çıktı bile. Şen de yat ayтік." Gözleri fıldır fıldır gezinirken bilmişçe konuşmaya devam etti. "Karı kocalar ayrı uyumaşlar ya hani."

Aslında varmaya çalıştığı yer belliydi. Hüma onu ısır-mamak için kendini tutarken, ne yapacağını düşünmek için kısa bir an duraksadı. Kartal kendi odasında olmalıydı. Ya da çalışma odasında. Bu meseleyi bir an önce

çözmek için “Evet evet,” dedi sakince. “Benim de uyku geldi. Artık yatalım.”

Ayağa kalkıp onun kafasını yastığa yerleştirdi ve yukarı yöneldi.

“Girebilir miyim?”

Çalışma odasında bulmayı beklediği adamı orda göremeyince, el mahkûm odasına gitmek zorunda kalan Hüma tereddütlü bir şekilde kapıyı çaldığında karşıdan tok bir ses “Gel,” diye konuştu. Hüma ne diyeceğini bilememenin verdiği huzursuzlukla içeri girdiğinde, Kartal’ı ayakta, elindeki tişörtü yatağın yanındaki koltuğa atarken buldu.

Ve anında eliyle gözlerini kapadı. “İnsan müsait olmadığını söyler!” Adamın altında siyah bir eşofman vardı ve üstündeki tişörtü de az önce koltuğun üzerine koymuştu.

“Müsait olmadığımı da nereden çıkardın.” Kartal muzip bir şekilde gülerken Hüma “Giy şunu üstüne!” diye çıkıştı. “Konuşmamız lazım.”

“Tamam giydim.” İnanıp gözlerini açtığında adamı aynı yerde, aynı halde bulunca “Karşımda çıplak bir şekilde durmaktan zevk mi alıyorsun?” diye söylendi. Tabii bu süreçte deformasyona uğrayan hormonlarını kontrol altına aldıktan hemen sonra... Adamın gövdesine bakmama özen göstererek sadece yüzüne baktığında onun dikkatle onu incelediğini görerek kaşlarını çatı.

“Her neyse, Devrim meselesini halletmemiz lazım. Bu akşam resmen gözüm üzerinizde der gibi beni senin yanına yolladı.”

Kartal onun bu haline gülerek “Tamam, hadi gel,” diye koluna dokundu ve dışarı çıkıp Hüma’nın odasına yöneldi. Gözleriyle Hüma’ya yatağı gösterdiğinde de “Yat,” diye buyurdu. Hüma ellerini beline yerleştirip ona sen kafayı mı yedin temalı bir bakış yolladığında ise “Dediğimi yap,” diye directti.

Hüma gözlerini devirip yatağın içine girdiğinde, Kartal da yanına geçip örtüyü üstüne çekti ve odanın ışığını kapatarak yandaki gece lambalarını açtı. "Sessiz ol ve gözlerini kapat."

Hüma onun dediğini yaparak gözlerini kapadığında birden bastıran uykusuna hayret etti. Bu ani değişimleri bir tuhaftı. Ayrıca, hemen yanında yatan adam aklına geldikçe daha da bir hayret ediyordu. Kartal, yanında yarı çıplak bir halde yatıyordu ve Hüma libidosunu kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Gözlerinin açılmak için direnmesinin nedeni de buydu. Kahrolası hormonlar!

Öte yandan Kartal bir kolunu başının altına koyup tavanı izlerken Hüma'ya odaklanmamaya çalışıyordu. Odaklanırsa, elleri yine kontrolü dışında, onun karnına yönelecekti ve kadını zaten yeteri kadar zorluyorken bu seferlik kendine hâkim olmalıydı. Üstelik Hüma'nın varlığı bile başlı başına olaydı.

Aradan bir beş dakika geçtikten sonra, Kartal artık tamamen mayıştığında, yavaşça açılan kapının sesiyle gözlerini kapadı ve Devrim'in usulca içeri süzülmesine gülmemeye çalıştı. Minik adımlarla yatağa yaklaşıp bir süre sessizce durduğunda Kartal da hareketsiz kalmayı başardı. Zaten çok geçmeden Devrim ikna olup odadan çıkmıştı.

Bu sorunu halletmişlerdi, geriye bu işin sabahı kalıyordu. Hüma'nın reddedeceğini bildiği için koltukta yatmayı göze almıştı. Ama yine de şansını denemezse olmazdı.

"Hüma?"

Başını yana çevirip ona döndüğünde, kadının gerçekten uyuyakaldığını görerek derin bir nefes aldı. Dudakları hafif aralık ve yüzünde bir meleğin masumluğunu andıran bir tebessüm varken kısa süreliğine de olsa nefesini tutmadan edemedi. Bu görüntü... Bu görüntü fazlasıyla

inanılmazdı. Gözleri onun yüzünde her bir noktada gezindiğinde, kendine daha fazla engel olamayarak parmak boğumlarını onun yanağının üstünde gezdirdi ve bu hissin tadını çıkardı.

Sanırım Hüma uyuduğuna göre, Kartal'ın koltuğa gitmesine gerek yoktu.

bir hafta sonra...

Aradan geçen süre boyunca, alışılmışın dışında gelişen hiçbir şey olmamıştı. Hüma'nın rutin haline gelmiş mide bulantıları aynı hız devam ederken hormonları da iyice ayyuka çıkmıştı. Kartal'ı sabah yatağında görünce bir hayli sorun çıkarmıştı, Devrim gelip onları kontrol etmese daha da söylenmeye devam edebilirdi. Onun dışında aş ermeleri tuhaf bir boyuta atlayıp Kartal'ı bezdirme aşamasına geçmişti. İstekleri bazen o kadar bulunması zor ya da daha önce duyulmamış şeylerdi ki Hüma bu konuda iyi rol yapamıyor olsa Kartal anında onun foyasını meydana çıkarırdı. Öte yandan Hüma, kontrolünü genel anlamda Kartal'a bırakmış sayılırdı. Adam onun sabah içmesi gereken ilaçlarına kadar her şeyini bir düzene sokmuştu. Genç kadın rahatlamıştı aslında. Düşünmesi ya da dert etmesi gereken şeyler yoktu. Kartal böyle şeyler olsa bile anında hallediyordu zaten. Açıkçası ondan böyle bir performans bekliyor sayılmazdı ama yanılmıştı. Adam bu işte gerçekten de iyiydi. Hüma bir hafta boyunca hiç olmadığı kadar rahat hissetmişti kendini.

Tüm bunlar onun gözüne girmesini sağlarken, öte yandan da kendini her geçen gün ona biraz daha alışırken buluyordu. Mesela iki günün sonunda onu her sabah kendi yatağında, yanında görmeye alışmıştı. Adam Hüma'dan çekindiği için bir hayli zararsızdı da. Onu gece

nasıl bıraktıysa öyle buluyordu. Tabii üçüncü günün sonunda Devrim kontrolü kestiğinde Kartal kendi odasına geri taşınmıştı orası ayrı. İşin özeti, Hüma tüm bunların sonucunda Kartal'ın hayatındaki yerine alışabileceğini fark etmişti. Bu kısımda sorun yoktu ama Kartal'dan hâlâ emin değildi.

İç çekip aynada kendine baktığında aşağıdan gelen sesler gittikçe artarken sakin kalmaya çalıştı. Bu gece, Öykü'nün yoğun uğraşlarla düzenlediği bir hayır gecesi vardı. Hüma her ne kadar katılmamakta directse de, Kartal işe son noktayı koymuştu. Kesinlikle katılacağını bildiren bir not, ayrıca gece giymesi için de oldukça şık bir elbise yollamıştı. Bu da oldukça açık bir emirdi.

Hüma bunun sonucunda, Öykü'nün kuaförüne teslim olmak zorunda kalmıştı. Saçlarına iri su dalgaları atılmış, yüzüne de isteği doğrultusunda doğal ve hafif bir makyaj yapılmıştı. Straplez kesim siyah, etekleri taşlı oldukça şık bir elbiseydi Kartal'ın tercihi. Bu kombini yine siyah taşlı bir topukluyla, evet bu Hüma'nın tercihiydi, tamamlamıştı.

Artık daha fazla oyalanamayacağını, yoksa Kartal'ın gelip onu zorla aşağıya indireceğini bildiği için saçlarını son kez düzeltip salona doğru yola koyuldu.

Tahmin ettiği gibi bir hayli kalabalık bir organizasyon olmuştu. Etraf tanımadığı insanlarla kaynarken Hüma bir an ne yapacağını bilemeyerek donup kaldı. Hemen ardından Öykü'yü görerek ona doğru ilerlemeye başladı.

"Ah ben de tam senden bahsediyordum." Yarı yolda, bir el onu belinden kavrayıp kendine çektiğinde Hüma az kalsın boş bulunup çılgık atacaktı. Ama bunu yapanın Kartal olduğunu anladığında sakin kalmayı başardı. Üç kişinin daha olduğu grubun içine çekildiğinde gözlerin üzerinde olduğunu anlayarak gülümsemeye çalıştı.

“Mehmet Bey, onun eşi Güzide Hanım. Samet Bey de bir ihaledeki ortaklarımızdan...” Hüma’ya hepsini tanıttığında “Bu da müstakbel eşim Hüma.” Hüma başını ani bir şekilde Kartal’a çevirdiğinde söylediği, pardon bunu zaten her zaman söylüyordu, herkesin içinde söylediği sözlerle şaşkına döndü. Az önce oldukça mühim kişilerle onu karım diye mi tanıtmıştı? Hayır olamazdı! Çünkü Hüma onun teklifini kabul etmemişti daha!

Onların yanında bir şey söylemediği için yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi ve “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. Bunun hesabını ona daha sonra soracaktı.

Konuşmalarını bölen şey, evin içinde bir köşeye kurulmuş minik bir orkestra oldu. Arka fonda çalmaya başlayan dans müziğiyle çiftler harekete geçtiğinde Kartal, Hüma’nın elini tutarak “İzninizle,” dedi. “Hüma’ya bir dans borçluyum.”

Ardından onu ortadaki açıklığa götürüp kollarını beline doladı. “İlk dansımız...” Hüma buna kıkırdamamak için kendini tutmaya çalışsa da başarılı olamadı. “Biz her şeye tersten başladık.”

Genç kadın buna kesinlikle katılıyordu. Kesinlikle öyleydi. Normal çiftler önce flört dönemi yaşar, sonra işi evliliğe taşırdı. Evlilikten sonra da bebek gelirdi. Onlar dosdoğru bebekten başlamıştı.

“Sence tüm bunlara rağmen başarabilir miyiz?” Hüma uzun zamandır aklını meşgul eden soruyu sorduğunda Kartal’ın onun aksine güldüğünü görerek başını iki yana salladı.

“Evlen benimle.” Yine oldukça saçma bir anda gelen teklifle kahkaha attığında adamı zamanlamasını tebrik etti. “Bunu ancak yaşayarak anlarız. Ama ben zaten sana bir fragman sundum.” Haklıydı. Hüma artık az çok, bu

işin nasıl ilerleyeceğini görebiliyordu. Sorun sadece bozulmasından korkmasıydı.

“Eğer kabul etmezsem...” Gözlerini ondan kaçırıp göğsüne dikti. “Ne yaparsın?” Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu; Kartal ona ne diyecekti?

“Vazgeçmem.” Kartal bir elini onun belinden çekip çenesine götürdüğünde, başını yukarı kaldırarak göz temasını devam ettirdi. “Evet diyene kadar durmayacağım. Çünkü sen de biliyorsun, bu evlilik hepimiz için en doğru karar. Hüma, baban annenden vazgeçmiş olabilir ama ben ne bebeğimden ne de senden... Vazgeçmeyeceğim.”

Bu, Hüma’nın kırılma noktasıydı. Gözleri istemsizce dolarken yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. Bir şey demek istedi, onu da yapamadı. Geçmiş hatırlattığı için ona kızmak istedi, yine olmadı.

Ellerini onun üstünden çekip kollarının arasından kurtulduğunda, nereye gittiğine bakmadan ilerleyeme başladı. Burayı bir an önce terk etmesi gerekiyordu. Gözyaşları hızlanmaya başlamıştı ve herkesin ortasında rezil olmak istemiyorsa uzaklaşmalıydı!

İlk kapıdan kendini bahçeye attığında ayağındaki topuklulara rağmen hafifçe koşmayı başardı ve sakin bir yer bulduğunda hıçkırıklarını serbest bıraktı. Olmuyordu işte! Geçmiş bir gölge gibi, peşinden ayrılmıyordu. Endişeleri yakasını bir türlü bırakmıyordu. Üstündeki güvensizliği atamıyordu!

“Hüma...” Arkasından gelen sesi duyduğunda, gözyaşlarını aceleyle silmeye çalıştı ama Kartal onda önce davranıp onu kolundan tuttu ve basit bir hamleyle kendine çevirdi. “Yeter artık! Bu şekilde yaşayamazsın!” Kollarını tutup onu kendine çektiğinde, Kartal hayli sinirli görünüyordu. “Onlar yüzünden hayatını yaşayamıyorsun! Sen mazide takılıp kalmışsın ve bir adım dahi atmaya cesaret edemiyorsun!”

Ne yani, şimdi de o mu suçlu olmuştu? “Deniyorum işte görmüyor musun?” diye avazı çıktığı kadar bağırdığında onun elinden kurtulmak için çırpındı. “Ama olmuyor! Yapamıyorum. Evet istediğinde çok iyi bir eş olabilirsin. Hiç şüphe yok ki zaten harika bir baba olacaksın! Ama olmuyor işte! Sana bir türlü güvenem-”

Hararetli konuşmasını bölen şey, bir çift sıcak dudak oldu. Hiç beklemediği anda aldığı darbeye sarsılıp donakaldığında dudaklarının üstündeki hareketlilik, tüm hücrelerinin isyan ederek bağırmasına neden oldu. Olanları algılayamıyordu. Kartal’ın eli onu ensesinden kavrayıp dudaklarına sabitlemiş, diğer eli de belinden tutup kaçmasını engellemişti. Buna gerek yoktu, Hüma öylesine bocalamıştı ki zaten hareket edemiyordu. Şu an sadece dudaklarındaki yabancı tada odaklanmıştı. Midesini bulandıracığını düşünmüştü ama hayır bulandırmıyordu. Hormonlarından mıdır bilmiyordu ama bundan hoşlanmıştı. Lanet olsun! Hoşlanmamalıydı. Geri çekilmeye çalıştığında adamın sert dokunuşları yumuşadı ve Hüma tekrar hareketsiz kaldı. Bir insan öpülerek sakinleştirilebilir miydi? Hüma aklındaki tüm kötü hislerin yok olduğunu hissediyordu. Gerçi şu an aklı başından gitmişti ya, neyse.

“Sakın o kelimeyi söyleme...” Kartal uyarısını yapıp ona daha yakıcı ve yavaş bir öpücük sunduğunda Hüma artık ayaklarının yere bastığından emin değildi. Çünkü bildiğin, bu hisse aş eriyordu! Kollarını onun omuzlarına doladı; sonradan çok pişman olacak olsa da, ona karşılık verdi. Bunun sözsüz bir güvence olduğunun farkında olmadan şu zamana kadar hiç tatmadığı bu harika hisse odaklandı.

Bu durum ikisinin de aklı başından uçup gidene kadar devam etti. İkisi de tükenmişti, Hüma en sonunda pelteye

döndüğünü hissettiğinde son bir güçle geri çekilip alnını onun omzuna dayadı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Yavaş yavaş kendine geldiğinde yaptığıının farkına vararak utançla inledi. Ne ara bu konuma gelmişlerdi?

“İşte bu yüzden seni bırakamam.” Adamın hırıltılı sesini duyduğunda kafasını daha çok gömdü olduğu yere. Onun yüzüne bakamazdı. “Sen de gördün, aramızda bir çekim var. Ve ben bu çekimin sona ermesini istemiyorum. Anlamıyor musun? Sadece bebek için evlenmek istemiyorum. Senden hoşlanıyorum.”

Hoşlanıyorum kelimesi Hüma’nın zihninde sonsuz kez yankı yaptığıında Hüma kafası allak bullak olmuş bir halde, öylece kalakaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bu... Bu, kesinlikle beklemediği bir itiraftı. Kartal’ın ondan hoşlanıyor olması... Fazlaydı işte! İnanmak istemiyordu. Ama adamın bakışları, ona dokunuşu, kıskançlığı... Hüma hepsini bir çatı altında topladığında çaresiz kalıyordu.

“Ben- ben...” Saçma bir şekilde kekelediğinde Kartal gülerek kollarını onun beline dolayıp kendine hapsedti. “Şşş,” diye mırıldandı keyifli bir şekilde. “Bir şey söylemene gerek yok güzelim.”

Hüma geri çekilmek zorunda hissetse de ilk defa buna karşı direndi. Kendini iyi hissediyordu, neden zorunda olsundu ki? Güvendeydi, iyiydi... Önemli olan da bu değil miydi?

Ertesi sabah Hüma güne ablak ablak gülümseyerek başladı. Nedenini bilmiyordu ama bir şeylerin artık ortaya çıktığını fark ediyordu. Yaşananları geçmişte bırakmaya karar vermişti. Artık önüne çıkıp ona engel olmalarına izin vermeyecekti.

Öte yandan dün gece olanlar vardı. Hüma kesinlikle uyandığında çok daha az sakindi. Kartal'ı öpmüştü! Evet, ona karşılık vermişti. Düşündüğünün aksine pişman olmuş falan da değildi. Ama utanıyordu! Hem de deli gibi... Onun yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu, dün gece her şey yerle bir olmuştu sanki. Yeni bir şeyler başlamıştı ve Hüma buna ayak uydurabileceğinden emin olamıyordu. Tek bildiği, o öpücüğün kendisinde yarattığı fikir akımlarını etkisini yitirene kadar onun yüzüne bakamayacağıydı.

Bu yüzden sabah kahvaltısını erken yapmıştı. Ve bir şekilde Aslan'ı ikna edip şirkete ondan önce gitmeyi başarmıştı. Kartal onu bir kere aramıştı aramasına ama Hüma buna cevap vermemişti. Adam şirkete geldiğinde de asistan Burcu ona ulaşır Kartal Bey'in onu görmek istediğini dile getirmişti ama Hüma, hukuk departmanı ile bir toplantısı olduğu için bunu kolaylıkla savuşturmayı başarmıştı.

Şimdi toplantı bitmiş, Hüma ağrımaya başlayan belini ovalayarak koltuğa oturmuştu. Bu toplantılar cidden sıkıcı oluyordu. Ayaklarını önündeki sehpa uzattığında bir mola vermesi gerektiğini anladı. Öğle arasına da zaten çok bir şey kalmamıştı. Biraz kestirmek için gözlerini yumduğunda, telefonuna gelen bildirim sesiyle doğrulup gelen mesajı açtı.

Kimden: Kartal -Neredesin?

Dudaklarını büzerek söyleyebileceği şeyi düşündü bir süre.

Kime: Kartal

Nergis Hanım'la yeni ihale üzerinde çalışıyorum.

Kartal ekranda ayan beyan önünde olan Hüma'ya güldü. Söylediği yalanın inandırıcılığı bile yoktu; eğlenerek

bir süre daha onu izledi. Gözü telefondaydı ve dudaklarını dişleyerek gelecek cevabı bekliyordu. Kartal, o dudakları tekrar teninde hissetme arzusuyla dolduğunda kendine gelip telefonunu tekrar eline aldı.

Nergis Hanım şirketten çıktı, Hüma. Neden benden kaçyorsun?

Hüma aldığı cevapla birden ayaklanıp odanın içinde oradan oraya dolanmaya başladı. Her şeyi berbat etmişti!

Kaçmak mı? Senden niye kaçacakmışım ki?

Kartal o nedeni onun yüzüne çarpmak için çok fazla beklemedi.

Dün gece olanlar yüzünden...

Hüma telefonu koltuğa atıp ellerini yüzüne kapadığında daha fazla bu odada duramayacağını hissederek bir koşu çantasını aldı ve telefonunu da bulduktan sonra aceleyle odadan çıktı. Girişteki sekreterlere rahatsız olduğunu söyleyip asansöre yöneldiğinde bir süre, asansörün gelmesini bekledi ve kapı açılır açılmaz kendini asansörün içine attı. Tabi atar atmaz da kendini bir çift kolun arasında buldu. Tam çılgılık atacaktı ki karşısında Kartal'ı görünce susmak zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsun Allah aşkına?" diye sorduğunda adamın yüzüne bakmamakta kararlıydı. "Koca asansörde yer mi kalmadı, biraz çekil nefes alamıyorum."

Kartal onun bu haliyle git gide daha çok eğleniyordu. "Bütün gün yüzünü görmedim." Tabii bu kısmen yalandı. "Ve hâlâ benden kaçmadığını söylüyorsun." Hüma gözlerini başka bir yöne çevirmek istese de bunu başaramadı. "Senden kaçmıyorum. Sadece öyle denk geldi."

Tabi ki Kartal buna inanacak kadar aptal değildi. "Güzelim, madem kaçmıyorsun, o halde sorun yok." Parmaklarıyla onun burnunun ucuna dokunduğunda; "Eve gidelim," diye mırıldandı. "Bugün bebeğimi çok özledim."

Eğer sözler öldürseydi, Hüma çoktan son nefesini vermişti. Kalbinin ağzından çıkacakmışçasına hızla çarptığını hissediyordu ve nefes alışları da düzensizleşmişti. O yüzden sadece başını sallayabildi. Bir şey söyleyecek takati yoktu.

Eve vardıklarında Hüma duşa gireceğini söyleyerek kendisini doğruca odasına attı. Kartal'dan kaçmak için her yolu deniyordu ve denemeye de devam edecekti. Adam ona bu şekilde davranırken başka yol yoktu.

Bu nedenle duşa gereğinden uzun kaldı ve kendisini yatıştırmaya çalıştı. Suyun altında sakinleşip en sonunda uyku moduna geçtiğini anladığında mecburen çıkmak zorunda kaldı. Üstüne bir şeyler geçirip kendini yatağa attığında, sıradaki kaçış yöntemi de uyku oldu.

Ya da o öyle sandı. Çünkü Kartal, uykusunda bile onu rahat bırakmamıştı. Hüma gördüğü rüyaların etkisiyle kan ter içinde uyandığında bilinçaltına bir kez daha lanet etti. O geceyi aklından çıkarmamak için her şeyi yapıyordu ve Hüma Kartal'la ikinci kez öpüşmeye hazır değilken bu da neydi? Eliyle saçlarını geriye attığında duvardaki saatin sekizi gösterdiğini görerek ayaklandı. Kartal bu saatlerde çalışma odasında oluyordu. Hüma rahatlıkla ona görünmeden mutfığa gidip tekrar odasına dönebilirdi. Saçlarını tepesinde toplayıp merdivenlere yöneldiğinde mutfaktan hiç ses gelmediğini fark edene kadar bir süre bekledi ve ardından içeri girdi. Dolaba yönelip raftan bir şişe soğuk su aldığında tezgâhtaki bardaklardan birini eline aldı ve tam oturmak için arkasını dönmüştü ki, asansörde olduğu gibi iki taraftan da çevrelendiğini hissetti.

“Ya, sen beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sitem ettiğinde iki eli de dolu olduğu için hareket edemez haldeydi. “Ne diye sinsi sinsi yaklaşıyorsun?”

Kartal onun bu haline gülerek “Öldürmek mi?” diye sordu, alayla. “Sen daha bana lazımsın güzelim. İkinci soruna gelecek olursak... Eğer benden köşe bucak kaçmıyor olsan ben de peşinde sinsice dolaşmam.” On ikiden vurmak deyimi tam da bu durum içindi. Hüma ne diyeceğini bilemediğinden susma hakkını kullandı ama Kartal sessiz kalacak gibi değildi.

“Eğer seni öptüm diyeyse...” Hüma aceleyle elindeki-leri tezgâha bırakıp onun ağzını kapadığında “Biri duyacak!” diye sitem etti. Aynı zamanda yüzü de pancar gibi kızarmıştı. “Ayrıca biz öpüşmedik! Sen beni öptün lap diye.”

Kartal gözlerini devirirken Hüma’nın elini hafifçe ısır-dı ve kadın geri çekilmek zorunda kaldığında “Bu saçma konuşmaya devam edecek miyiz?” diye söylendi. “Ben seni öptüm, sen de karşılık verdin. Bunu hissedebilecek kadar akıllıyım Hüma. Bu hayatında yaptığın en cesur şeydi neden sanki hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyorsun? Eğer sen karşılık verdiğini hatırlamıyorsan ben sana tekrar seve seve hatırlatırım.”

İleri uzanıp ona yaklaştığında Hüma ellerini onun göğsüne dayadı ve itip aradan çıktı. Ortadaki masanın arkasına geçtiğinde “Tamam! Evet, karşılık verdim, oldu mu?” diye çıkıştı. Ne diye başına kakıyordu ki? Üstelik Hüma şu an bildiğin Kartal’ın onu öpüşüne aş erdiğini hissediyorken... Bu hormonları iyice zıvanadan çıkmıştı.

“Oldu canım.” Kartal burada bile ondan kaçan kadına doğru yavaşça ilerlerken “Şimdi sırada bundan utanma-manı sağlamak var. Yoksa önümüzdeki on yıl boyunca yüzüme bakamayacaksın.” Ses tonundaki hafif sitem

Hüma'yı huzursuz ettiğinde hemen pozisyonunu değiştirip mutfağın içinde hareketlendi.

"Utandığımı da kim söyledi?" Kartal eliyle onu işaret ettiğinde "Yüzün kızardı, gözlerime bakamıyorsun ve her gördüğünde kaçıyorsun," diye açıkladı. "Üstelik yüzüme bakmadığında da gözlerin hep dudaklarımda..."

Hüma onun yüzündeki gülümsemeye yumruk atmak isterken "Ne münasebet!" diye ciyakladı. "Seni tekrar öpmek istediğimi mi söylüyorsun?" Kartal kollarını göğsünde birleştirip kahkaha attığında "Hayır," dedi. "Bunu sen söyledin."

Genç kadın iyice battığını hissettiğinde dudaklarını birbirine bastırıp "Yemin ediyorum düşüreceğim bebeği!" diye çığırdı. "Gelme üstüme!" Kartal kadının çırpınışlarını gördükçe keyiflendiğini inkâr edecek değildi. Bir kere, Hüma'nın pişman olmadığı kesindi. Bunu anlayabiliyordu. İkinci olarak da, Hüma'nın bundan etkilendiğini anlayabiliyordu. Başka türlü, bu kadar utanması mümkün değildi. O yüzden Hüma'nın bu halini gördükçe daha da iyi hissediyordu. Bir şansı olduğunu hissediyordu...

"O zaman bir deney yapalım," dedi muzipçe. "Ben seni bir kez daha öpeyim, bakalım yine utanacak mısın?" Hüma dayanamayıp masada duran tuzluğu ona attığında, tuzluk plastik olduğu için mutluydu.

"Ben gidiyorum!" Sinirli bir şekilde mutfaktan çıkıp salona, Feriştah teyzenin yanına gitti. Kendini koltuğa atıp ofladığında meyve soymakla meşgul olan Feriştah Hanım dönüp "N'oluyor ayol sana?" diye sordu. "Geldiler mi yine?"

Hüma sinirli bir şekilde homurdanırken birden "Kartal beni öptü!" diye tısladı. Feriştah teyzenin ani bir şekilde ayağa kalkıp Kartal'a hesap sormaya gitmesini beklerken hâlâ sakince yanında oturduğunu görerek bakışlarını ona çevirdi. "Bir şey demeyecek misin?"

Feriştah Hanım aklındakileri bir yere oturtmaya çalışırken “İyi yapmış,” dedi sadece. “En azından ne istediğini biliyor.” Hüma irileşen gözleriyle ona şaşkınlıkla baktığında “Tabi seni öptüğü için ona diyecek bir çift lafım var ama” diye devam etti. “Yine de adam sözünün eri. Hâlâ vazgeçmedi, sana ve bana rağmen!” Hüma her ne kadar bilmese de Feriştah Hanım, boş zamanlarında Kartal’ı epey bir sıkıştırıyordu. Sorduğu tuhaf sorularla aklını karıştırmaya çalıştığı zamanlar öylesine çoktu ki. Üstelik Hüma’yı kötüleyip onunla evlenmenin zor olacağını da söylemişti ama demek ki adam hâlâ kararlıydı. Testi geçmişti... Feriştah Hanım uzun bir süre gözlem yapmıştı. Kartal’ın Devrim’e olan ilgisine kadar... İyi bir baba olacağı zaten belliydi. Allah bilir belki Hüma’dan bile iyi bakabilirdi. Ama iyi bir eş olup olamayacağından insan sarrafı Feriştah Hanım bile emin değildi. O yüzden sadece geri planda olup izlemeyi tercih etmiş, kendini belli etmeden olaylara müdahalede bulunmuştu. Ama Kartal, Hüma’dan hoşlanıyordu. Feriştah Hanım artık bunu anlamıştı. Aralarındaki çekim ayan beyan ortadayken, aksi iddia edilemezdi.

“Benden hoşlandığını, sadece bebek için evlenmek istemediğini söyledi.” Feriştah Hanım kafası karışmış olan kıza şefkatle baktığında “Bırak onu şimdi,” diye çıkıştı. “Sende durum ne? Ne hissediyorsun?”

Hüma ani bir şekilde bocalayıp Feriştah teyzeye dehşet dolu bir bakış attı ve “Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum,” diye kestirip attı. “Üstelik bunu sana anlatamam.”

Feriştah Hanım gülerek onun omzuna vurduğunda “Anlat anlat,” diye kıkırdadı. “Bizbizeyiz şurada.” Aslında niyeti kızın ağzından laf almak değil, onun bir şeylerin farkına varmasını sağlamaktı.

“Hoşuma gitti!” Hüma utanarak elleriyle yüzünü kapadığında “Ve gitmeye de devam ediyor. Sürekli o an

geliyor aklıma, onun yanındayken yine tekrarlıyorsun isterken buluyorum kendimi. Aklımı tamamen farklı bir yöne çekmeyi başardı. Ona aş eriyormuş gibi hissediyorum!"

Feriştah Hanım yüksek sesli bir kahkaha attığında "Buna aş ermek denmiyor, saf kızım," diye açıkladı. "Sen bildiğin, adamdan etkilenmişsin. Hoşuna da gitmiş... Demek ki sen de boş değilsin."

Hüma kaşlarını çatıp ona döndüğünde "Ama hoşlanmamam gerekiyor," diye isyan etti. "Bu kadar kolay güvenmemem gerekiyor. Babamdan sonra, bunu yapamam."

Feriştah Hanım o lanet adama içinden saydırırken kesin bir dille araya girdi. "Ben de evliydim Hüma, dünyalar kadar sevdiğim bir kocam vardı. Hayatımı paylaşacağım, günlerimi beraber geçireceğim... Bir gün bile pişman olmadım onunla evlendiğime. Her ilişkide kavgalar olur, anlaşmazlıklar olur, ama daha fazlası olmadı. Seviyorduk, sayıyorduk. Bak kızım..." Elini onun dizine koyup gözlerinin içine bakarak devam etti. "Hayat çok kısa. Sen ne olduğunu anlamadan akıp gidiyor. Gerideyaşanmışlıklar, pişmanlıklar ve keşkeler kalıyor. Bütün ömrünü tek başına geçirebilecek misin? Bak, Esra yakında gidecek belki, benim gibi, yalnızlığa alışabilecek misin?"

Onun bir şey demesine fırsat vermeden ayaklanıp "İyi düşün olur mu?" dedi, üzgün bir şekilde. Ardından, olanları Öykü'ye anlatmak için yola koyuldu. Arkasında kendisiyle savaşıyor bir kadın bırakarak...

Hüma ertesi gece, salıncakta oturmuş, olanları düşünürken tüm hayatını etkileyecek olan kararı vermeye çalışıyordu. Feriştah teyzeyle konuştuktan sonra akli ciddi ölçüde karışmıştı. Bilmiyordu... Zaten, yıllarını hep yalnız

geçirmişti. Fazlasına katlanabilir miydi?

“Hüma?” Arkadan gelen sesle birlikte yerinden sıçradığında Kartal’ın yanına oturduğunu görerek iç çekti. Düşüncelerinde kaçtığı adam, yanındaydı. Ne ironi ama? “İyi misin?”

Hayır, değildi... “Bilmiyorum.” Cevabı kısa ve netti. “Aklımdaki milyon tane soru benden yanıt bekliyor.” Kartal, kadının durgunluğuna kafasını taksa da, onu rahatlatmak için aklını dağıtmayı tercih etti. “Soru cevap oynayalım.” Bu, Hüma’nın aklını hep dağıtırdı, test etmiş ve onaylamıştı.

“Şu Fatih,” dedi sahte bir kızgınlıkla. “Bir şey yapmadı değil mi?” Hüma ona dönüp kıkırdadığında “Hayır,” diye söylendi. Hâlâ mı Fatih? Adam ciddi anlamda kıskançlıkta lisans yapmış olmalıydı.

“Peki, sen ona bir şey yaptın mı?” Bu sefer kahkahasını saklı tutamadı. Hayretle ona baktığında soru cevap olayını unutup “Gerçekten de o kadar kötü biri gibi mi duruyorum?” diye sordu. Koskoca Fatih’e ne yapabilirdi ki?

Kartal ise omuz silkip “Bilmem,” dedi muzipçe. “Sen söyle, bana karşı çok mu iyisin? Ne zaman görsen bir şey fırlatıyorsun.” Hüma başıyla onayladı onu. Bu doğrudu. Adama karşı çok da iyi olduğu söylenemezdi. “Sen de benim sinirlerimi bozuyorsun, ödeşiyoruz. Ama durma devam et, sinirlenmeye alıştım nasıl olsa.”

Kartal çarpık bir şekilde gülümsediğinde, soru cevap oyunun her zamanki final sorusunu yöneltti yine. “Evlen benimle.” Aslında bu bir soru değildi. Ama cevap beklediğine göre soru niteliği taşıyor olmalıydı. Elini karnına götürüp, gelecek olası bir tehlikeyi engelledi. Çünkü Hüma aralarındaki mesafe azsa, genelde dirsek atmayı tercih ediyordu.

“Tamam.”

Kartal karnına darbe yemeyi beklerken gelen cevapla afalladı ve doğru duyup duymadığını sorguladı aceleyle. Tamam mı demişti? Hayır, gerçekten yanlış duyuyor olmalıydı. “Ne dedin sen?” diye şaşkınlıkla sorduğunda Hüma’nın kızarak, bakışlarını kaçırmamasını kısık gözlerle izledi.

“Tamam dedim, madem bu kadar istiyorsun, evlenelim.”

Kartal hayatında hiç bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Bütün hücreleri donup kaldığında şaka mı yapıyor diye Hüma’ya baktı uzun süre. Olanları algılayamıyordu. Hüma’nın evlilik teklifini kabul ettiğine inanamıyordu.

“Ciddi misin sen?” Hüma ayağa kalktığında, “Bir kez daha sorarsan fikrimi değiştireceğim,” diye söylendi. Zaten yeteri kadar karmaşa yaşıyordu. Her an fikrinden cayabilecek gibi hissediyordu! Kendine başka bir şey düşünme fırsatı bırakmadan aceleyle tamam demişti, biliyordu ki on saniye düşünse anında karar değiştirirdi.

“Her an fikrimi değiştirebilirim,” diye düzeltti ellerini ağzına kapadığında. “Hatta galiba değiştireceğim!” Yerinde hafifçe kıpırdanmaya başladığında gördüğü son şey, Kartal’ın yıldırım hızıyla salıncaktan kalkması oldu.

“O halde aklını başından alacağım güzelim, çünkü tamam demişken fikrini değiştirmene asla izin vermem.” Ve dediğini yaptı. Hüma’nın dudaklarında tekrar can bulduğunda onu zihninden tüm karmaşaları atana kadar öptü, öptü ve öptü. Her dokunuşuyla onu arındırırken, ona kendini açtı.

Sonunda geri çekilip onu kollarının arasına aldığı anda Hüma’nın söyleyebildiği tek şey ise “Başım feci dönüyor.” oldu. Hüma bir kez daha anlamıştı. Bu adam, ne diyorsa yapıyordu!

28. Bölüm

bir ay sonra...

Bir ay, Hüma'ya göre oldukça çabuk; Kartal'a göre ise fazla yavaş geçmişti. Evlilik teklifinin üzerine, ciddi şeyler değişmişti. Kartal daha rahattı, Hüma ise biraz daha alışmış... Adamın davranışlarına bağışıklık kazandığı kesindi. Canı istediğinde durup Hüma'nın karnını sevmesine, hatta ara ara onu sıkıştırıp öpmesine bile...

Ama bu değişiklikler içinde en önemli olanı daha ertesi sabah ayarlanan nikâh tarihiydi. Kartal'a kalsa bir iki gün içinde yıldırım nikâhıyla evlenirlerdi ama Feriştah Hanım ve Öykü'nün diretmesiyle büyük bir organizasyon yapılmasında karar kılınmıştı. Bunların olması için de belirli bir süre gerekiyordu. Her ne kadar Öykü bunun için pazarlık yapsa da, Kartal yumruğunu masaya koyarak "Size bir ay veriyorum! Bir günü geçerse, Hüma'yı aldığım gibi sizden habersiz nikâhı basarım!" diye tehdit edince kabul etmek zorunda kalmıştı.

O günden beri; Esra başta olmak üzere, Öykü ve Feriştah Hanım dört koldan bu işe sarılmış ortaya harikulade

bir düğün organizasyonu çıkarmaya çabalıyordu. Esra ilk olarak kendini güvene alıp elbisesini ayarladıktan sonra Hüma'nın gelinliği için seferberlik başlatmıştı. Hüma dördüncü ayına girdiği için karnı artık hafiften belli olmaya başlamıştı ve Esra bunu gizlemek için gelinlik modellerini tarıyordu.

Bu yüzden son haftaya kadar Hüma'nın gelinliği bulunamadı. Esra'nın tüm çabaları sonuçsuz kaldığında Kartal bu olaya da müdahale ederek Hüma'ya uygun gelinliği buldu.

Tabii o sırada Berat'ın, Devrim'in takım elbise krizini de halletmesi gerekmişti. Devrim'e papyonlu çok şeker bir smokin almışlardı ama alana kadar canından bezmişti genç adam. Devrim her seçeneğe bir kulp buluyordu ve Nermin teyzenin kızının elbisesine göre bir seçim yapmaya çalışıyordu. Hatta bir ara, onun elbisesi pembe diye pembe smokin almak için bir hayli yakınmış ama en sonunda Berat tarafından ikna edilmişti.

Kartal onu smokinin içinde gördüğünde, çocuğa uzun bir süreden sonra ilk kez sempati beslemişti. Son sıralarda Hüma'nın peşinden ayrılmıyordu çünkü. Film izleyeceklerinde gelip aralarına oturuyor, konuşacakları sırada muhabbeti bölüyor, bir yere gidecekleri zaman peşlerine takılıyor; kısacası onları çok nadir baş başa bırakıyordu. Ve sinir olmuyor da değildi. Bir ay içinde Hüma'yla gerçek anlamda yalnız kaldığı zamanlar bir parmaklarını geçmezdi ve bu sinirini bozuyordu.

Öte yandan Hüma, bir ay içinde olanları düşündükçe kendine inanamıyordu. Evliliğe cesaret etmek onun için oldukça zor olmuştu. Esra onun bu haliyle uzun bir süre dalga geçmişti ve dediklerinin çıktığını her seferinde ısrarla tekrarlamıştı. Onun dışında ise, şu an Hüma'nın saçıyla cebelleşiyordu.

“Ay sen aşığıya inene kadar bozulmaz dimi bu?” Gelinliğin duvağını düzeltip eteklerini de çekiştirdiğinde Hüma aynada dikkatle kendini inceliyordu. Başında kır çiçeklerinden yapılmış çok güzel bir taç vardı ve aynı çiçekler bir buket olarak da yapılmıştı.

“Bozulmaz herhalde Esra,” diye heyecanla konuştuğunda derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. “Ay Esra galiba bayılacağım.” Hayatında ilk kez evleniyordu, bu oldukça doğaldı.

“Sakin ol bebişim, her an eteklerini toplayıp kaçacak gibi duruyorsun.” Esra gülerek onu aynadan süzdüğünde “Çok güzel oldun Hüma,” diye hülyalı hülyalı konuştu. “Kartal seni böyle görünce nutku tutulmazsa iyi.”

Hüma onun koluna hafifçe vurduğunda “Dalga geçmesene,” diye söylendi. Kendisi nasıl olmuştı bilmiyordu ama Kartal’ı merak ediyordu. Takım elbisenin içinde, bir Kartal düşündükçe hormonları fazla mesaiye başlıyordu. Aradan geçen zamanda değişen bir diğer şey de buydu. Hüma, Kartal’a karşı tuhaf şeyler barındırıyordu içinde. Ve bunun adını koyamadığı için sadece çekim diye nitelendirmekte kararlıydı.

Kapının açılmasıyla arkasına döndüğünde içeri girenin Feriştah teyze olduğunu görerek derin bir nefes verdi. “Hazır mısın Hüma’m?” Kadın gelip ona şefkatle baktığında gözlerinden süzülen yaşları aceleyle sildi. “Bu halini de gördüm ya... Allah torunlarımı da sevmeyi nasip eder inşallah.” Esra annesinin boynuna kollarını doladığında “Aaa Feriştah Sultan!” diye sitem etti. “Bunun hormonlar zaten gidik. Ağlatacaksın şimdi kızı.” Bunun üzerine Hüma da aceleyle eliyle kendini yelledi ve “Tamam tamam iyiyim,” diye teskin etti onları. Ama biraz daha devam etse muslukları açabilirdi.

“Evet, zaman geldi... Hazır mısın?” Hüma her ne ka-

dar hazır olmasa da, başını yavaşça salladı. Ne olacaksa
olsundu artık. Bir an önce rahatlamak istiyordu.

Feriştah Hamm çantasından çıkardığı, tacındaki çiçek-
lerle uyumlu tozpembe kurdeleyi onun beline bağladı-
ğında nemlenmiş kirpiklerinin altından ona dikkatle bak-
tı. "Umarım çok mutlu olursun Hüma'm," derken sesi
hala ağlamaklı çıkıyordu. "Yuvayı dişi kuş yapar derler.
Sen de isminin hakkını ver kuzum, cennet gibi bir yuva
yap kendine, bebeğine... Bu güzel yüzün hep gülsün."

Hüma kendini tutamayıp ağlamaya başladığında,
Feriştah Hanım aceleyle "Ay bir şey demedim, tamam
tamam!" diye ciyakladı. Aynı anda Esra da, "Ayy iyi ki
makyajın suya dayanıklıymış." diye kendini teskin edi-
yordu.

Hüma iki hattın arasında kaldığını hissettiğinde, kapı
çalmasa uzunca bir süre daha kendini toparlayamayabi-
lirdi. "Ay Kartal geldi!" Esra koşarak kapıya gidip arala-
dığında onun geldiğini görerek geriye doğru bir bakış attı
ve "Anne hadi, biz de yerlerimize geçelim," diye muzip-
çe mırıldandı. Kartal, oda boşalınca aralık kapıdan içeri
süzüldüğünde etrafa kısa bir bakış attı ve Hüma'yı boy
aynasının karşında buldu.

Bembeyaz bir gelinliğin içinde, harikulade bir heykel
gibiydi. Gözleri kamaşmıştı, o yüzden birkaç kez kırpış-
tırarak hayal görüp görmediğinden emin olmaya çalıştı.
Gerçek olamayacak kadar güzeldi, sanki cennetten düş-
müş gibi...

"Hüma?"

Hüma heyecanla karışık bir panikle ona doğru döndü
ve nefesini tutup gözlerini ona çevirdi. Dikkatini çeken
ilk şey, Kartal'ın ne kadar yakışıklı olduğu değil, gözle-
rinden ona ulaşan yoğun bakışlardı. Ve Hüma birkaç sa-
niyeliğine bu bakışların altında ezildiğini hissetti.

“Çok güzel görünüyorsun.” Kartal aralarındaki mesafeyi kapattığında Hüma derin bir nefes alarak “Sen de öyle...” diye kekeleydi. Sanırım tıraş olmuştu ve Hüma onun bu halinin de ayrı bir olay olduğunun farkındaydı.

Kartal onun heyecanına gülerek “Hazır mısın?” diye sordu sakince. Hüma’nın ise bu soruya verecek bir yanıtı yoktu. O yüzden yine başını sallamakla yetindi. Kartal’ın koluna girdiğinde heyecandan titreyen eliyle ona sımsıkı tutundu. “Sakin ol, her şey mükemmel olacak.”

Kartal’ın sözleri onu düğünün yapıldığı otelin balo salonuna girene kadar rahatlatırsa da, önünde uzanan merdivenleri ve arka fonda başlayan dans müziğinin sesini işittiğinde eski telaşına geri bürünmesi uzun sürmedi. Aşağıya inen merdivenlerin başında dikildiklerinde, onlara dönen gözler eşliğinde Kartal’ın da yönlendirmesiyle sona ulaştılar. Dans müziği olarak Kartal Adele-Skyfall parçasının olması konusunda ısrarcı olmuştu. Hüma bunun nedenini şimdi anlıyordu. Dans pistinin ortasına gelip de Kartal onu kendine döndürdüğünde çalan parçanın büyüüne kapıldığını hissetti. Elleri birbiriyle buluştuğunda, ritme göre dans etmeye başladılar ve Hüma şarkının sözleriyle bir kez daha mest olduğunu hissetti. Her ne kadar gözlerini Kartal’dan kaçırmak istese de yapamıyordu. Sanki bir güç tarafından baskı altına alınmış gibiydi. Buna aldırmayıp kendini akışa bıraktı. Son bir aydır yaptığı gibi...

Sözlerin büyüü altında ne kadar süre dans ettiler bilmiyordu; zaman, mekân, kişiler, her şey... Her şey kavramını yitirmiş gibiydi. Hüma ne ara masaya oturduğunu anlayamadı. Olanlar ona bir rüya gibi geliyordu, çünkü her şey gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

İsimler soruldu, cevaplar alındı; Esra ve Berat nikâh şahitleri olarak imzaları atana kadar Hüma’nın gözünde-

ki sis perdesi kalkmadı. Neden sonra ki, nikâh memuru onlara karı-koca olduklarını söyledi ve Hüma yapması gerekeni hatırlayıp sivri topuklu ayakkabısına rağmen ayağını Kartal'inkine geçirdi.

Gözleri muzipçe onun yüz ifadesini incelerken adam sanki hiçbir şey olmamış gibi, ona tatlı tatlı gülümsedi. Aslında bu fırtına öncesi sessizliği andırıyordu. Ayağa kalktıklarında, nikâh memurunun ona uzattığı aile cüzdanım eline aldı. Artık resmi olarak bir aile olmuşlardı. Hüma hala inanmakta güçlük çekiyordu.

“Gelini öpebilirsiniz.”

Hüma, ancak o zaman Kartal'ın bakışlarındaki ateşi görebildi. Öpecekti! O kadar belliydi ki Hüma bir an kaçmayı bile düşündü. Ona doğru yaklaşan dudaklar iyice yakınına geldiğinde telaşla gözlerini kapadı ve bekledi. Ama çok geçmeden alnında hissettiği dudaklarla rahatlayıp derin bir nefes aldı.

“Hüma Yiğiter” diye fısıltıyla konuşan Kartal'ın sesiyle erimemek için iç çekerken “Artık resmi olarak karımsın.” dediğini duydu onun. “Artık tamamen birbirimize aidiz. Sonsuza kadar...”

Gecenin geri kalan kısmı yemek ve dans seremonisiyle devam etti. Hüma masada oturmayı tercih etti çünkü bünyesi bu kadar yorgunluğu kaldıracak dirençte değildi. Ama Esra onun yerine de her şeyi yaptı. Hatta Hüma onu izlerken sürekli gülmekten kendini alamadı. En sonunda misafirler mekândan ayrıldıklarında, Hüma neredeyse uykusuzluktan bayılmak üzereydi. Dün gece heyecandan uyuyamadığı göz önüne alınırsa bu oldukça doğaldı.

“Ay çıkar bakayım şu ayakkabını.” Esra sonunda yanına gelip önünde eğildiğinde Hüma şaşkınlıkla “Ne yapıyorsun sen yine Allah aşkına?” diye söylendi. Ama Esra çoktan onun ayakkabısını çıkarıp eline almıştı.

“Bütün gece oturdun yerinde, silinmesi bir mucize olur zaten.” Ayakkabımın tabanında yazan isimlerebaktı ki bunlar Öykü, Esra, Kartal’ın asistanı Burcu, Hüma’nın çalışma arkadaşlarından olan Serpil (evleneceklerini duyunca kızın nasıl şok geçirdiğini Hüma hala unutamıyordu) son olarak da sonradan oldukça iyi anlaştığı Cemre’ydi.

Cemre tamamen silinen tek isimdi. Geri kalanında pek bir deformasyon yoktu ama Esra inatla a harfinin birazının silindiğini iddia etmekte kararlı görünüyordu.

“Al işte, bak görmüyor musun? Silinmiş.” Hüma pes edip başını evet anlamında salladığında ona doğru gelen Kartal’ı görerek yerinde kıpırdandı.

“Karımı rahat bırakmayı düşünüyor musun?” Esra ona ters ters bakıp “Aman yemedik karını!” diye sitem ettiğinde Kartal ona aldırmadan Hüma’nın yanına geçti ve “Artık yola çıkmamız gerekiyor,” diye açıkladı.

“Ne?” Hüma şaşkınlıkla sorduğunda Esra araya girerek “Aa şey, ona söylemeyi unutmuş olabilirim,” diye tedirgin bir şekilde gülümsedi. “Neyi söylemeyi unuttu?”

Kartal Esra’ya öldürücü bir bakış attıktan sonra “Kısa bir tatile çıkıyoruz,” dedi sakince. “Balayı gibi düşün.” Ah, öyle düşünmese her şey daha iyi olabilirdi! Hüma daha şimdiden kalbinin heyecanla çarptığını hissediyordu. Balayı mı? Kartal’la baş başa bir balayı? Allah’ım sana geliyorum!

İç sesini susturup ayaklandığında “Nereye gidiyoruz?” diye sordu merakla.

Kartal "Madem Esra söylemedi, sürpriz olsun," diye muzipçe konuştu. Ve Hüma'nın çatılan kaşlarını da keyifle izledi. Onun bu anlık değişimlerine bayılıyordu.

"Ya ama olmaz ki öyle, söyle lütfen." Hüma huysuz bir şekilde homurdandığında Kartal onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

"Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yer..."

Ardından Hüma'nın bir şey sormasına izin vermeden onun dudaklarına kapandı. Hissettiği ilk şey özlem oldu. Bu tadı özlemişti. Sakinleştirici, ağır dokunuşlarla onu rahatlattığında geri çekilip yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Evliliğimizin bundan sonraki safhasına hazır mısın karıcığım?"

Hüma gülerek gözlerini devirdiğinde hafifçe onun omzuna vurdu. "Hayır,hiç hazır değilim kocacığım."

Ve Kartal onu bir kez daha öptü. Ama bu seferki yakıcıydı. Kadının kabullenişini kendine akıttı. İçindeki mutluluğu ona yansıttı. Ve bundan sonra her şeyin güzel olacağını her bir hücresiyle ona haykırdı.

Artık her şey anlamını bulmuştu. Hüma ağır yaralar almış, korunmaya muhtaç ama bunu belli etmeyecek kadar da güçlü bir kuştı. Ama en çok da, yaralı bir cennet kuşuydu. Kartal'ı sonunda cennetine kabul etmişti ve geriye tek bir şey kalıyordu. Kartal onun yaralarını sarıp Hüma'ya uçmayı öğretecekti. Gökyüzünde dilediği yere özgürce uçmanın nasıl bir şey olduğunu da...

Hüma kuşu, göklerin efendisi Kartal'labirliktesonsuza dek uçabilirdi.

Hüma havalimanına gidene kadar Kartal'ı nereye gittiklerine dair uzunca bir süre sıkıştırdı ama aldığı tek yanıt

“Görürsün.” oldu. Bunu duyduktan sonra da, hormonlarına yenik düşüp küskünlük sürecine girdi. Arabadan inip, bavulları alan Kartal Hüma’nın yanına geldiğinde, iki eli de dolu olmasa onun göğsüne bağladığı kollarını inatla ayırabilirdi. Ama onun yerine sadece “Beni takip edin Bayan Yiğiter,” diye takıldı. Hüma’nın yüzünün aldığı ifadeye gülerken onun peşinden geldiğine emin oldu ve girişe doğru ilerledi.

Kontroller yapıp sonunda uçağa yerleştiklerinde Kartal, Hüma’yı cam kenarına yerleştirip yerine koyuldu. Esra’dan aldığı bilgiye göre çok şükür ki Hüma uçak yolculuklarından korkmuyordu. Çünkü yaklaşık bir on saat sürecektir olan uçuşun ardından hemen hemen iki saatlik bir uçak yolculuğu daha yapacaklardı.

“Miden bulanırsa, söyle lütfen.” Hüma’ya dönüp başının altına bir yastık koyduktan sonra “Aslında uyusan iyi olur. On saatimiz var,” diye belirtti.

Hüma gözleri merakla kısıldığında on saatte nereye gidebileceklerini düşündü. Demek ki, Avrupa ülkelerinden birçoğu değildi rotaları. Merakı gittikçe artarken Kartal’a “Ne var yani söyleyen?” diye çıkıştı. Ama yol boyunca bu konu hakkında tek bir cevap dahi alamadı.

Uçaktan inene kadar yani... Etraftaki tabelalar sayesinde nerede olduklarını anlaması çok da uzun sürmemişti. Singapur’daydılar!

“Ciddi olamazsın!” Hüma gülümserken, Kartal onu bir alana yönlendirerek “Beğenmedin mi yoksa?” diye sordu. Hüma etrafına meraklı bakışlar yollarken ellerini çırpırmaktan geri durmadı.

“Şaka mı yapıyorsun? Orlando Bloom’un oynadığı Karayip Korsanları filminden sonra Singapur’u deli gibi merak eder olmuştum.” Kartal’ın kaşları duyduklarıyla birlikte çatılırken “Şu adamın ismini bir kez daha duyar-

“sam yemin ediyorum kötü şeyler olacak,” diye söylendi. Her yerde karşısına çıkmak zorunda mıydı?

“Ne o kışkandın mı yoksa?” Hüma dudağını ısırıp keyifle sırtıttığında Kartal ona ters ters bakıp “Kocanla daha düzgün konuşman gerektiğini sana öğreteceğim,” diye bildirdi. “Önümüzde oldukça uzun bir zaman var.” Hüma bu tehdide boyun eğmedi. Omuz silkip meydan okumak daha eğlenceliydi çünkü.

Tekrar kontroller yapıp başka bir aktarma uçağa bindiklerinde Hüma burada da kalmayacaklarını anlamış oldu. Ama gidecekleri yeri tahmin edebilecek kadar coğrafya bilgisi yoktu. Bu seferki yolculukları bir saat elli dakika kadar sürdü.

“Tayland Koh Samui Cennet adasına merhaba de.”

Hüma kalacakları otel odasına ayak bastığında arkasından gelen Kartal’ın varlığına aldırmamaya çalışıp etrafı süzdü. Aslında buraya otel demek doğru olmazdı. Adayla ahenkli bungalov tarzı küçük bir evdi burası. Verandası doğruca sahile açılıyordu ve bu sezonda da bir hayli tenhaydı. Hüma kendini Kartal’ın dediği gibi, gerçekten de cennette hissetmişti.

“Aç mısın? Ya da ne yapmak istersin?” Kartal ona doğru gelip kollarını beline doladığında Hüma kalbinin ağzına çıktığını hissederek “Yüzebiliriz,” dedi kekeleyerek. “Sonra da yemek yeriz.” Bir an önce suyla kavuşmak istiyordu çünkü.

Tatillerinin üçüncü günü diğer günlere oranla sakin geçiyordu. Hüma buraya fazlasıyla alışmıştı ve her şeyin

tadını çıkarmakta kararlı görünüyordu. Dün, kısa bir safari yapıp ardından fillere binme fırsatını bulmuşlardı. Hüma geri döndüklerinde o kadar yorgundu ki, yatağa yattığı gibi uyuyakalmıştı. Ah! Aklına gelen şeylerle birlikte yanakları pembeleştiğinde, Kartal'la birlikte uyuduğu görüntüler zihnine üşüştü. Evet, adam onun yanına yatmakta bir saniye bile tereddüt etmiyordu. Üstelik son üç günde Hüma'nın karnına sarılıp uyumak onun bir numaralı hobisi haline gelmişti.

Sıcakladığım hissederek eliyle yüzünü yelledi ve soğuk suya girmenin en iyisi olacağına karar verip üstündeki pareoyu çıkarıp ayağa kalktı. Ve aynı anda Kartal'ın sesini işitti.

"Bu ne?" Omzunun üstünden şezlongda telefonuyla bir şeyler yapan adama baktığında "Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu bikini nereden çıktı?"

Hüma dudaklarını ısıırıp muzipçe gülümsediğinde dünkü gezide aldığı siyah bikinisine memnun bir bakış attı. "Sen diğerlerini kasaya kilitlediğin için ben de yeni-sini almak zorunda kaldım."

Kartal elindeki telefonu bırakıp etrafı süzdüğünde kimsenin olmadığını görerek biraz rahatlasa da geri adım atmadı. "O çok sevdiğin mayonu niye giymiyorsun?"

Hüma gözlerini devirip suya ilerledi. "Çünkü askısı koptu." Bu elbette koca bir yalandı. Sadece biraz makas değmişti, o kadar. Kartal'ın iyice artan kıskançlığına karşı Hüma'nın geliştirdiği savunma psikolojisi son günlerde bir hayli ön plandaydı. Ama Hüma bundan bunalmak yerine, daha çok eğleniyordu.

"Senin karnını başka adamlar görürse ne olur biliyor musun?" Hüma kıskanılan kişinin kendisi olmadığını fark ettiğinde elleri istemsizce karnına gitti ve arkasını döndü. "Eğer biraz daha devam edersen sen de göreme-

yeceksin bir daha!" diye çıkıştı. Ardından omuz silkip suya girdi. Küçük balıklar onu görüp kaçtığında, kendini sırt üstü geri bıraktı ve güneş yüzüne düşerken gözlerini keyifle kapadı.

Ama bu keyfi uzun sürmedi. Üstüne uzanan gölgeyi hissedip telaşla gözlerini açtığında Kartal'ın tepesinde dikildiğini görerek derin bir nefes verdi. "Ödümü kopardın!"

"İyi. Şimdi de kocana karşı geldiğin için senin o dilini koparacağım." Hüma aceleyle doğrulup ellerini beline koyduğunda "Kadın haklarından girip medeni kanundan çıkmamı istemiyorsan bence sus," diye bildirdi. "Bir avukat olduğumu unutuyorsun galiba."

Kartal alayla gülerken onu kendine çektiğinde "Sen de benim kim olduğumu unutuyorsun galiba," diye sırtıttı. Ardından onu kucağına alıp ilerlemeye başladı.

"Dur! Ne yapıyorsun?" Hüma çırpınıp kurtulmaya çalışırken çok korktuğu yosunlu kısma geldiklerinde ne olduğunu anladı ve "Bunu yapamazsın!" diye çığırdı. Elleri onu itmeye çalışırken bir anda boynuna sıkıca tutundu ve vücudunu yükseğe itti. "Sakin bırakma beni!"

Kartal onun bu haline gülerken "Bir daha halka açık yerlerde bikini giymeyeceğim mi dedin yoksa ben mi yanlış anladım?" diye sordu. Hüma bir eliyle onun omzuna vurduğunda "Burada senden başka kimse yok!" diye bildirdi. Üç günden beri etrafta başka bir erkek görmemişti.

"Ben anlamam, belki yeni biri geldi. Söz vermezsen bırakacağım haberin olsun."

Hüma aklına gelen fikirle birlikte suratını astığında "Bunun nedeni kıskançlık değil dimi?" diye çıkıştı. "Sen beni bikiniyle görmek istemiyorsun çünkü vücudum sana çirkin geliyor." Kollarını ondan çekip göğsünde birleştirdi ve "Hadi bırak beni, ne duruyorsun?" diye buyurdu.

Daha şimdiden böyleyse, karnı şiştiğinde ne yapacaktı kim bilir!

“Hüma güzelim yine saçmalıyorsun.” Ama onu dinlemedi, gözyaşları akmaya başlarken dudaklarını birbirine bastırıp sessiz kaldı. Kartal ise yine çalışmaya başlayan hormonlara lanet ederek kıyıya ilerledi. Onu kucağından indirmeden şezlonga oturup omuzlarına havluyu attığında “Yapma ama böyle,” diye söylendi. Ardında tekrar ayaklanıp içeri geçti. Onu yatak odasına taşıyıp yatağa bıraktığında diğer havluyla saçlarının suyunu aldı.

Hüma ise o sırada “Saçmalamıyorum,” diye hıçkırdı. “Buradaki diğer bikinili, harika vücutlu kızları görünce sana kötü geldim değil mi? Ondan istemiyorsun giymemi...” Eliyle gözyaşlarını silerken kendine gelmeye çalıştı.

“Hüma gerçekten saçmalıyorsun ama.” Kartal nefesini tutup onun sakinleşmesini bekledi ama genç kadın sakinleşmedi. Bir yandan bir şeyler söylerken diğer yandan da ağlamaya devam ediyordu.

“Seni çirkin bulmuyorum!” En sonunda dayanamayıp sesini yükselttiğinde Hüma susmak zorunda kaldı. Gözlerini ona çevirdiğinde devam etmesini bekledi. “Seni çirkin bulsam...” Kartal derin bir nefes alıp düşüncelerini serbest bıraktı. “Üç gündür seni gördükçe on yedi yaşındaki ergenler gibi kontrolümü kaybetme noktasına gelmezdim. Bikini giymeni istemiyorum çünkü seni öyle gördükçe kendime hâkim olamamaktan korkuyorum! Oldu mu?”

Hüma donup kaldığında ne diyeceğini bilemeyerek kısa bir an bocaladı. “Ge-gerçekten mi?”

Kartal ona anlamlı bir bakış yolladığında “Sana göstermemi ister misin?” diye sordu. Ardından dudakları hemen önünde duran Hüma’nın karnının üstüne kapandı. Oraya küçük bir öpücük kondurduktan sonra, mu-

zipçe "Gözlerini kapat bebeğim," diye uyardı. Hüma az kalsın üstüne alınıyordu ama onun bebişle konuştuğunu çok geçmeden kavradı.

Hemen ardından Kartal ileri uzanıp Hüma'yı ense-sinden kavrayıp dudaklarma kapandı. Her zamankinin aksine, ona oldukça yakıcı bir öpücük bahşedip geri çekildiğinde nefes nefese kalmış bir halde "Bu sana ne hissettiriyor?" diye sordu. "Tiksiniyor musun? Hoşlanıyor musun?"

Hüma gerçek ve söylemesi gereken şey arasında gelip giderken bir cesaret "Hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. Ardından utançla gözlerini kapadı. Bu hamilelik onu iyice arsızlaştırmıştı.

"Peki ya bu?" Kartal dudaklarını onun çenesinden boynuna indirdiğinde, bu sefer daha uzun bir süre oyalandı ve Hüma derin derin solumaya başladığında ancak geri çekildi. "Ne halde olduğumu görmüyor musun? Seni istiyorum, dünyanın en çirkin kadını bile olsan... Benim için en güzel olan sensin." Hüma göğüs kafesinde hissettiği nefesle huzursuzca kıpırdanırken bayılmak üzereydi. "Korkuyorum," diye fısıldadığında harekete geçen dürtüleri isyan ederek ona çıkıştı.

"Korkma." Kartal boğuk bir sesle konuştuğunda Hüma öleceğini hissetti. "Seni ne kadar istediğimi görmek ister misin?" Hüma içindeki mantıklı taraf araya girmeden, başını yukarı aşağı salladı. Benliği bir savaşa girişmişti. Ama bu savaş çok da uzun sürmedi. Kartal'ın dokunuşları onları bambaşka bir dünyaya götürdüğünde kendini olayın akışına, kontrolü de Kartal'a bıraktı. Ve suçu susmak bilmeyen hormonlarına attı.

Kartal ise ürkütmeden sevdi onu. Teninin her bir noktasına dokundukça cennete adım atmış gibi oldu. Üstündekilerden yavaşça kurtulduklarında, ona düşünme

süresi tanımadı. Hüma'nın teninde can bulurken aynı zamanda ona dokundukça öldü.

Ve sona geldiklerinde, ikisi de cennetten dünyaya düştü.

Kartal yanında yatan kadının saçlarını yüzünden çekerken "Gördün mü?" diye sordu duygu yüklü bir sesle. Yanağını okşayıp onun utançtan kızaran yüzünü gizlemek için onu kollarının arasına çekti. "Sana dokunmak ateşe dokunmak gibi değil." Derin bir iç çekerek devam etti. "Sen beni yakmıyorsun. Ben sende yanıyorum. Seninle yanıyorum..." Hüma'nın duyduğu son sözler bunlar oldu.

Güneş ışınları Hüma'nın yüzüne düştüğünde, genç kadın huysuzca yana dönüp bundan kurtulmaya çalıştı. Koca yatakta bir engele takılmadan hareket ettiğinde, uykusu aklına gelen şeyler yüzünden aniden açıldı. Yatakta öylece donup kaldığında nefesini bile tutmuş, aklına gelenleri düşünüyordu. Hayır hayır, rüya olmalıydı! Yüzü gözünün önüne serilen sahnelerle pancar rengine büründüğünde eliyle yatağı yokladı ve kimsenin olmadığını görerek bunun rüya olabileceğine inandı.

Paytak adımlarla banyoya ilerleyip kendini sıcak suyun altına attığında bundan sonra ne yapacağını, nasıl davranacağını düşünerek kendine işkence etmekten de geri durmadı. Nihayet kurulanıp üstüne rahat bir kot şort ve bol bir tişört geçirdiğinde cesaretini toplayıp odadan dışarı çıkabildi. Çıktığı an, burnuna dolan yemek kokularıyla adımlarını mutfak kısmına yönlendirdiğinde Kartal'ın sahile açılan verandada duran masayı hazırladığını görerek hareketsiz kaldı. Onunla karşılaşmaya hazır

değildi! Dün gece anın büyüüne kapılıp biraz arsızlaşmış olabilirdi ki bunlar aklına geldikçe deli gibi kızarıyordu.

"Hüma?" Kartal arkasını döndüğünde, Hüma'nın çoktan uyandığını görerek ona doğru ilerledi. Ama yanına yaklaştığında Hüma'nın eliyle yüzünü kapamasım beklemiyordu. "Hüma iyi misin?"

Hüma aceleyle arkasına döndüğünde, "Hayır hayır," diye ciyakladı. "Bu karşılaşmaya hazır değilim! Çok utanıyorum." Kartal rahatlayarak kahkahasını serbest bıraktığında "Dün gece olanlara rağmen hala benden utanıyor musun?" diye sordu.

Hüma ise adamın sözleriyle aklına doluşan sahneleri kafasından atmak için başını hararetle iki yana salladı ve "Dün gece olanlar yüzünden utanıyorumaptal!" diye çıkıştı.

Kartal ona aldırmadan ellerini beline doladığında açıktan olan boynuna bir öpücük bıraktı. "Utanma," diye mırıldanırken elleri şefkatli bir şekilde karnını okşadı. "Hayatımın en güzel anından utanacak kadar aptal değilim, sen de olma."

Hüma derin bir iç çekip inledi. Ama Kartal buna da aldırmadı. Onu kendisine çevirip eliyle çenesini kavradı ve gözlerini onunkilerle buluşturdu. Tabii Hüma o sırada gözlerini sımsıkı kapamamış olmasaydı amacına ulaşabilirdi. "Bana bak güzelim." Hüma eğer onun sesi bu kadar tatlı ve şefkatli çıkıyor olmasa gözlerini hayatta açmazdı. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Ve sen böyle yapmaya devam edersen bütün keyfimizi kaçırsın."

Ardından onu masaya yönlendirip "Sor bakalım, bebeğimiz acıkmış mı?" diye aklını dağıttı. Hüma karnının guruldadığını fark ederek "Hem de fazlasıyla," diye cevapladı onu utangaç bir gülümsemeyle.

“O halde, önce bebeğimizi sonra da seni doyurmam gerek. Malum dün geceden sonra bir hayli enerji toplanman lazım...” Hüma önündeki zeytinlerden birini ona fırlattığında Kartal onun bu haliyle eğlenerek dudaklarını birbirine bastırdı. Eğer Hüma şu an delicesine utanmıyor olsaydı, ona şuracıkta sahip olabilirdi ama ağırdan alması gerektiğini kendine hatırlatarak kontrolünü kaybetmemesi için de dua etmekten geri durmadı.

“Bugün ne yapıyoruz?” Hüma sonunda kahvaltısını bitirdiğinde, adamın kendisini izlediğini görerek bir konu açmaya çalıştı.

“Bence bütün gün evde durabiliriz.” Kartal bunu söyler söylemez kendine geldiğinde, “Durabilirdik, yani eğer yorgun olsaydık,” diye toparlamaya çalıştı. “Tekneyle açılmaya ne dersin?”

İşte Hüma buna kesinlikle hayır demezdi!

Ama tekne gezisi beklediği gibi olmadı. Kartal koya geldiklerinde normal tekne turlarına katılmak yerine başka bir tekne tuttu ve yalnız kalmak istediğini de çok iyi bir şekilde açığa kavuşturdu. Onun dışında, sakın ve تنها bir koya gelene kadar Hüma’nın yine bikiniyle denize girmesine izin vermedi ve kıskançlığını da konuşturdu. Tabii Hüma bikini giydiğine zaten çoktan pişman olmuştu. Adamın yakıcı bakışlarıyla gerilirken aklına olabilecekler geldikçe kızarıyordu ve doğal olarak da bu Kartal’ın gözünden kaçmıyordu. Bu bakışmalar Kartal bu eziyete daha fazla katlanamayıp Hüma’yı kucakladığı gibi kamaralardan birine geçene kadar devam etmişti. Hüma ikinci sefer, daha az utanacağını düşünse de, değişen hiçbir şey olmadığını görerek büyük bir yenilgiye uğrasa da, yeni yeni tattığı bu duygulardan bir hayli de memnundu.

Ertesi gün, Hüma boynundan karnına doğru kayan dokunuşlarla uykusundan sıyrıldığında ne yapacağını bilemeyerek hareketsiz kaldı. Hafif şişkin karnının her bir noktasına kondurulan öpücüklerle sırtmasını saklamaya çalışsa da pek başarılı olamadı.

“Günaydın babacığım.” Hüma hemen eski pozisyonuna geçip uyuyormuş gibi yapmaya devam etti. Sıcak dudakların yerini güçlü eller aldığı anda Hüma karnının altlarında hissettiği karıncalanmaya lanet etti. Ufak bir dokunuşuyla ne hale geliyordu artık...

“Anneyi uyandıralım mı?” Hüma az kalsın araya girip ben uyanığım siz devam edin diyecekken son anda kendini tutup sessiz kalmayı başardı. Ama sessiz kalmamayı tercih ederdi çünkü Kartal, başını karnından yukarı doğru çıkarıp geçtiği yerlere yakıcı öpücükler kondurmaktan geri durmamıştı. Göğsünde hissettiği ıslak öpücükle, Hüma “Ya ne yapıyorsun?” diye ciyaklayarak geri çekilmeye çalıştığında Kartal gülerek “Tadına bakıyorum,” diye yanıtladı onu pişkince.

Hüma gözlerini devirip yana yuvarlandı ve onun hâkimiyetinden çıktığında üstündeki tişörtünün yakasını düzelterek “İyi mi bari?” diye sordu huysuz bir şekilde. “Hamile olan benim, bir şeyler aş eren de benim. Sen değil.”

Kartal kendini geri atıp kolunu başının altına yerleştirdiğinde karşısındaki güzelliği uzunca bir süre süzdü. “Güzelim benimki aş erme değil,” derken Hüma yüzüne yerleşen aptal gülümsemeyi aceleyle sildi. “Bunun adı, zavallı adamın, sonunda inadını kırdığı karısına doyamama sendromu...”

Hüma yanındaki yastığı onun suratına geçirdiğinde “Yüz verdin astarını istiyorum sendromu olmasın o,”

diye karşı atakta bulundu. Kartal yüzündeki yastığı kucağına alıp doğrulduğunda “Beni suçlayamazsın,” diye konuştu gülerek. “Bu isteksiz hallerin inan bana beni daha çok baştan çıkarıyor.”

Hüma yataktan kalkıp yüzünü buruşturduğunda “Terbiyesiz...” diye mırıldanarak mutfığa doğru yola koyuldu. Bu adam bu haldeyken böyleyse, sonra ne olurdu kim bilir...

“Yorulmadığına ve yürüyebileceğine emin misin?” Kartal’ın yol boyunca belki de yüzüncü kez sorduğu soruyla Hüma artık sinirlenmeye başladığında omzuna dolanmış kolu eliyle itti ve “Üstüme ağırlığını vermesen inan bana yürürüm,” diye homurdandı. Tamam, bazı konularda çağ atlamış olabilirlerdi ama Kartal’ın son iki gündür her fırsatta ona yapışması da Hüma’yı zorlamıyordu değil.

“İstersen seni taşıyabilirim.” Hüma oflayarak arkasını döndüğünde geri geri yürümeye başlayıp onunla göz temasına geçti. “Eğer şu şelaleyi görmeyi çok istiyor olmasaydım seni burada bırakıp geri dönerdim.” Kartal tek kaşını kaldırıp ona meydan okuduğunda Hüma’nın agresifliğinin nedenini bildiği için çok fazla üstüne gitmeye karar verip konuyu değiştirdi.

“Burasının havası sana çok iyi geldi, acaba balayını biraz daha uzatsak mı?”

44. Bölüm

“Hadi ama geç kalıyoruz.”

Hüma, merdivenleri inerken Kartal’ın iki ayağını bir pabuca sokmasına aldırmamaya çalışsa da başarılı olamadı. Bugün doktor kontrolüne gidiyorlardı. Balayından döneli bir hafta olmuştu ve Kartal o zamandan beri bugün için gün sayıyordu. Bunun nedeni, tabii ki de Öykü’ydü. Bir gün konuşma arasında artık bebeğin cinsiyetini öğrenebileceklerini söylemiş ve uyuyan devı uyandırmıştı.

“Geldim, biraz sakın olur musun? Panik yapıyorum!” Hüma son basamağı da inip ona ulaştığında Kartal onu belinden kavrayarak dışarı yönlendirdi hızlıca. “Arabayı sen kullanmayacaksın değil mi?” Hüma korkulu bir sesle konuştuğunda Kartal anlamayarak kaşlarını çatı. “Yok hayır, eğer sen kullanacaksan ben bebeğı yolda düşürüveririm de ondan.”

“Her zamanki gibi çok komiksin hayatım.” Kartal yine de arabayı kendi kullanmadı. Yoksa hız sınırlarını zorlama ihtimali yüksekti. O yüzden Hüma’yı rahatlatarak arka koltuğa geçti ve oturduğu gibi Hüma’yı göğsüne çekip kollarını etrafına doladı.

“Çok az kaldı.”

Hüma dudaklarını ısırarak gülümsediğinde elini karnına yerleştirip “Bence kız olacak,” diye iddiada bulundu. Araba hareket etmeye başladığında, Kartal öne doğru eğilip çenesini onun omzuna koydu ve “Ben erkek gibi hissediyorum,” diye konuştu. “Ama üzülme, erkek olsa da kız olana kadar çalışmalara devam ederiz.” Hüma dirseğini onun karnına geçirdiğinde “Bebeğimin yanında böyle şeyler söyleme!” diye isyan etti.

Kartal ise Hüma’nın bu basit bahanesine gülerek “Daha kötülerini de duydu,” diye sırıttı. “Hatta çok çok daha kötülerine de tanık oldu.”

Hüma oflayarak yenilgiyi kabul ettiğinde “Ayrım yapmıyorum ama...” diye huysuzlandı. “Erkek olursa sana çekmesinden fazlasıyla korkuyorum.”

“Asıl kız olursa ve sana benzerse işimiz var demektir.” Hüma’nın kırgın bakışlarını gördüğünde hamileliğin birinci ve en önemli kuralını hatırlayarak hemen durumu toplamaya çalıştı. “Eğer sana benzerse dövmem gereken yığınla erkek olacak.”

Tabii Hüma bunu yemedi. Ama durumun heyecanıyla üzerinde de pek durmadı.

“Buyurun uzanın lütfen.” Hüma her zamanki gibi çantasını Kartal’a uzattığında, dikkatli bir şekilde sedyeye yatıp bluzunu sıyırdı. Elleri titrerken aslında bastırmaya çalıştığı heyecanını pek de kontrol altında tutamadığını fark etmişti. Kartal’a çıkışsa da, kendi de fazlasıyla heyecanlıydı.

“Evet, bakalım ufaklık bize kendini gösterecek mi?”

Hüma, gözlerini karnında gezmeye başlayan cihazdan çekip monitöre diktiğinde aynı zamanda derin bir nefes

alarak Kartal'a kısa bir bakış attı. Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

"Hadi babacığım." Kartal gülerek onu uyardığında Hüma'nın nefesini tuttuğunu görerek elini kavradı ve hafifçe sıkıp ona güven verici bir gülümseme bahsetti. Bakışlarında, her şey çok güzel olacak mesajı gizliydi ve Hüma daha o saniyede rahatladığını hissetti. Yanında birinin olması, Hüma'nın hala daha alışamadığı durumlardan biriydi. Ama iyi hissettirdiği kesindi.

Hüma'ya göre oldukça uzun bir süre sessizlik içinde geçti. Meraklı bekleyiş uzadıkça uzadı ve Hüma kalbi ağzında doktordan gelecek bir yanıt bekledi.

"Evet," diye gülümseyip ona dönen kadın, "Daha şimdiden babasının sözünü dinleyen uslu mu uslu bir kızınız olacak," diye açıkladı.

Hüma boşta olan elini ağzına götürüp Kartal'a döndüğünde "Şimdi bizim bir kızımız mı olacak?" diye sordu şaşkınlıkla. Gözyaşları son sıralarda sık sık olduğu gibi yine dökülmeye başladığında, Kartal elindeki çantayı kenara bırakarak sedyeye eğildi ve yüzünü ellerinin arasına alarak ona "Ağlama lütfen," diye buyurdu. Doktorun anlayışla gülümseyerek onları yalnız bırakmasıyla onun yanına oturduğunda kendisi de şaşkınlığı üstünden atabilmiş değildi.

"Ne yapayım? Durduramıyorum kendimi." Hüma, Kartal onun gözlerini kurulamaya çalışırken kendini tutmaya çalışsa da başaramadı. "Bir kızımız olacak!"

Kartal keyifle bir kahkaha attığında "Evet bir kızımız olacak," diye onayladı onu. "Sana benzeyen, güzeller güzeli, masum, bir o kadar inatçı, laftan anlamayan bir kızımız olacak." Hüma onun söyledikleriyle gülmeye başladığında "Üzgünüm ama bize katlanmak zorundasın," diye bildirdi.

Kartal öne eğilip onun dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondurduğunda “Sen merak etme,” dedi buruk bir sesle. “Ben ikinize de büyük bir zevkle katlanırım.”

Hüma ve Kartal bebeğin cinsiyetini öğrenmenin verdiği sarhoşlukla birbirine bakıp bakıp gülümserken Meltem’in kapıyı açmasıyla içeri süzöldüler ve gülümsemeleri bir çift çığlık yüzünden silikleşti.

“Hümaaaa! Ay öğrendiniz mi cinsiyeti?” Esra salondan bir koşu patlatıp hole çıktığında Hüma dudaklarını birbirine bastırıp Kartal’a yandan bir bakış attı.

Kartal Esra’ya aldırmadan Hüma’yla birlikte içeri geçtiğinde herkesin salonda toplandığını ve merakla haberi beklediklerini görerek sinsice sırtıttı. Aslan koltukta oturmuş maç izlerken Berat ve Devrim de top oynuyordu. Öykü ise Feriştah Hanım’la birlikte ayaklanmış heyecanla Kartal’a bakıyordu.

Kartal Hüma’ya göz kırparak onlara döndüğünde “Öğrendik,” dedi sakince. Tüm gözler onlara döndüğünde “Ay neymiş neymiş?” diyen Esra hepsine tercüme oldu.

“Bir kızımız olacak.”

Esra ve Öykü’nün çığlıkları salonda yankılanırken hepsi birden onlara doğru ilerleyip tebrik cümleleri kurmaya başladıklarında Devrim’in “Oh be!” diye iç çekmesiyle herkes tekrar o tarafa dönmek zorunda kaldı. Küçük çocuk, kendini koltuğa atıp söylenmeye devam etti. “Eykek olşaydıkışkanırdım. Bu evin tek eykeki benim.” Hüma gülerek onun yanına vardığında, onu kucağına alıp kendi etrafında döndürdü.

“Sen benim tek erkekimsin, bunu kimse değiştire-

mez.” Devrim sözlerin etkisiyle sırtıp kendinden geçerken Kartal’ın gelip onu Hüma’dan almaya çalışmasıyla girdiği transtan çıkmak zorunda kaldı.

“Onun tek erkeği benim, sen git Esra’ya söyle bunları.” Devrim huzursuzca yerinde kıpırdanırken kollarım Hüma’nın boynuna dolayıp ona gitmemek için diremeye çalıştı. “Bıyaksana beni Kaytal dayı! Hüşa öyle diyorsaöylediy!”

Bu savaş, araya Öykü girene kadar devam etti. Sonunda Devrim ahtapot misali sarıldığı Hüma’yı serbest bıraktığında Esra ve Feriştah Hanım ona sarılıp tebriklerini iletebildiler.

“E artık isim aramaya başlayabiliriz o zaman!” Ve Esra’nın hummalı aramaları bu sözlerle başladı.

dört ay sonra...

“Güzelim ona sakın dokunma.”

Hüma karnını tutup yerde duran çerçeveyi almak için uzandığında, Kartal’ın araya girmesiyle doğrulmak zorunda kaldı. Onun yerine, gözlerini devirip süslerin bulunduğu seleyi aldığıında “O kadar şeyle ölmem biliyosun değil mi?” diye sordu sakince.

Kartal onun bu haline gülerken, arkadan uzanıp onu kollarının arasına çekti ve çenesini omzuna dayadıktan sonra ellerini de kadının artık bir hayli şişmiş olan karnına yerleştirdi.

“Oradan bakınca ayaklarını görebiliyor musun sen?” Hüma ayağım onunkine geçirip “Görmüyor olmam kul lanamayacağım anlamına gelmiyor,” diye çıkıştı. Gözleri gayri ihtiyari karnına indiğinde, aslında adamın haklı olduğunun farkındaydı. “Orda bebek var. Ne bekliyorsun yani ama?”

Kartal bebek odasının işlerinin genel anlamıyla bittiğine kanaat getirerek Hüma'yı yavaşça kucağına aldı. "Bebek dedin, uyuyan devı uyandırdın."

Hemen yan odadaki yatak odalarına geçip onu yatağın üstüne bıraktığında üstündeki tişörtü yukarı sıyırıp seri hareketlerle kulağını karnına dayadı. "Ya yine mi?" Hüma oflayarak başını arkaya attı. Son sıralarda, Kartal'ın saatlerce oturup onun karnını dinlediği düşünülürse Hüma bir hayli haklıydı.

Adam hiçbir şey yapmadan öylece durabiliyordu ya, Hüma hayret ediyordu.

"Bebeğim, merhaba desene babana."

Hüma gülerek "Nasılmış diye de sorsana," diye alay etti onunla. "Eminim yazdığı "Rahimde 9 Ay" isimli günlüğündeolanları sana keyifle anlatacaktır."

Kartal hafif bir dokunuşla onun karnına vurduğunda "Sana kimse kocanla dalga geçmemen gerektiğini öğretmedi mi?" diye sordu sahte bir kızgınlıkla. Ama sözlerinin devamı aldığı tepkiyle yarım kaldı.

"Ay yine başladı!" Hüma elini karnına koyup gülmeye başladığında Kartal iki kez yine hafifçe vurup bir tepki bekledi. Aldığı yanıt bu sefer, iki tekmeydi. "Anneye tekme atmaya utanmıyor musun sen?"

Kartal Hüma'nın yakınmasına aldırmadan onun karnına beliren ayak izine sevgi dolu gözlerle baktı. Ardından "Hadi ama kızım, biraz hareket et, ne kadar nazlısın sen böyle?" diyerek teşvik etti onu. Sanki onu anlıyormuş gibi...

"Ama sen beni hiç düşünmüyorsun." Hüma dudaklarını bükerek homurdandığında bebiş her hareket ettiğinde içinin dışına çıkıyormuş gibi hareketlendiğini hatırlayarak ürperdi. Sanki içinde deprem oluyormuş gibi hissediyordu her seferinde.

Daha sert bir tekme yediğinde elini karnına götürerek “Uslu dur bakayım,” diye hayıflandı. Ama bebek sanki inat yapar gibi hareket etmeye başladı ve Hüma onun içinde döndüğüne yemin edebilirdi.

“Sakın kıpırdama!” Kartal yerinde doğrulup aceleyle telefonunu çıkardı ve kamerayı açıp video moduna getirip çekime başladığında, kısa bir süre bekleyip homurdanarak telefonu kapadı. “İnat yapıyor sanki ya.”

Hüma kıkırdayarak doğrulmaya çalıştı ve Kartal’ın yardımıyla başlığa dayandığında elini beline koyarak “Her tarafım ağrıyor,” diye söylendi. Son sıralarda sırt ağrıları artmıştı ama bunlar ara ara giren doğum ağrısına benzeyen ani kramplardan çok daha iyiydi.

“Sana yüz kere söyledim. Şu şirkete gelme artık.” Kartal uzanıp onun yanağını okşarken amacı onu sakinleştirip kıvama getirmeye çalışmaktı. İnatla, artık çalışma demesine rağmen her gün işe gelmekte direniyordu. Kartal böyle anlarda Hüma’yı dizine yatırıp bir güzel hırpalamak istiyordu ama bebek yüzünden onu da yapamıyordu! Bir kadın bu kadar mı burnunun dikine giderdi, anlamıyordu.

“Olmaz gelmek zorundayım.” Hüma dudaklarını büzüp omuz silktiğinde Kartal ya sabır diye iç çekti. “Güzelim çok yoruyorsun ama kendini.”

“Gelmeyeyim de, o işe yeni giren sekreter içine düşsün dimi?” Hüma söyler söylemez elleriyle ağzını kapadığında Kartal hayrete düşerek ona baktı.

“Ciddi olamazsın....” Hüma ona gayet de ciddiym temalı bir bakış attığında Kartal “Bana güvenmiyor musun?” diye sordu sitemle.

Hüma omuz silkip burnunu havaya kaldırdığında “Ne, manken gibi kız,” diye homurdandı. “Benim gibi dobiş değil, aklm kayar mı kayar...”

Kartal oflayarak "Hüma..." diye sitem etti. "Şu hana bana ne kadar çekici geldiğini seve seve, büyük bir zoru gösterirdim ama dua et, yasak."

"Ah!" Karnına yediği tekmeye "Bak gördün mü dırdın kızımı," diye Kartal'a çıkışan Hüma "Tamar neciğim, yok bir şey," diye tamamladı sözlerini.

"Daha şimdiden kadın dayanışmasına başladınız."

Kartal ayaklanıp "Sen burada kal, ben perdeleri geliyorum," diye buyurduğunda Hüma olanları unutup kahkahasını serbest bıraktı. "Evimin kadını olmayı dersen?"

Kartal gözlerini devirerek odadan çıktığında, Hüma da yatağa yerleşip yanda duran telefonundan birkaç önce indirdiği müzik listesini açıp kulaklıkları karnına dayadı. Bebiş müzikleri dinlerken, iki ay önce taşındıkları yeni evlerine baktı. Kartal ani doğum tehlikesi yüzünden çiftlikte kalmak istememiş, şehir merkezinden başka ev almıştı. Hatta burayı Hüma'nın dekore etmesini isteyerek kadının gönlünü fethetmişti. Feriştah Hanım zannettikleri olanlardan sonra evine dönmüş, çiftlik de Öykü, Bera ve Aslan'a kalmıştı.

Aslında Kartal bundan bir hayli memnun kalmıştı. Hüma'yla bu süreçte baş başa kalmak her konuda en iyisi olmuştu. Özellikle kadını kendine alıştırma konusunda. Emindi ki, evin içinde başkaları olduğu için Hüma benden yından sonraki günlerini utanarak geçirirdi.

Kartal perdeleri takma işini bitirdikten sonra hani alamayıp bebek kıyafetlerini de dolaba yerleştirdiği için ancak bir saatın sonunda tekrar Hüma'nın yanına

“Hadi bakalım kızım, anlat babaya. Ama sessiz ol, anne uyanmasın.”

Hüma saatlerdir başını kaldırmadığı dosyayı sinirle kapadığında, iç çekerek arkasına yaslandı. Olmuyordu işte, bir türlü aradığı şeyi bulamıyordu. Ne aradığını bile bil-mese de, ihale anlaşmasında hoşuna gitmeyen şeyler vardı. Bunu en başından beri hissediyordu ama o şey neydi, bir türlü açıklığa kavuşturamamıştı.

Beyninin yandığını hissederek aceleyle telefonunu çıkardı ve Esra’yı aradı. Eliyle şakaklarını ovalarken üstündeki siniri atmaya çalışarak dizini sallamaya başladı.

“Efendim gebişim.” Esra sonunda telefonu açtığında Hüma aceleyle “Esra, yarım saate sahil kenarındaki kafe-de buluşalım, çok acil,” diyerek ona hayır deme fırsatı tanımadan telefonu kapadı. Bu konuyu daha önce Kartal’a açmıştı ama adam boşu boşuna evham yaptığını söyle-yerek onu her seferinde geçiştirmişti. Hüma içgüdülerine güveniyordu. Bu şey her neyse onu bulacaktı.

Çantasını kapıp Kartal nereye diye sormadan hamile-liğin elverdiği ölçüde hızla harekete geçti. Asansöre bin-diğinde kollarındaki dosyaya sıkı sıkı sarılırken bekleme-ye koyuldu.

“Bak işte, şurada kullanılan terimde hoşuma gitmeyen bir şey var.” Esra elindeki bardağı masaya bırakarak öne eğildiğinde, dosyayı kendine doğru çekerek anlaşma maddesini birkaç kez okudu.

“Allah Allah...” diye mırıldanırken “Aslında tuhaf bir şey yok gibi görünüyor,” dedi düşünceli bir sesle.

Hüma oflayarak “Lütfen iyi düşün,” diye söylendi. “Kelime anlamını arattım, bir yerde farklı bir kullanıma rastladığıma eminim.”

Esra, arkadaşının ciddi olduğunu anladığında maddeyi tekrar tekrar okudu ve kaşları çatılırken “Bana biraz zaman ver,” diye bildirdi. “Bu akşam buna detaylıca bakacağım. Sana en kısa sürede dönerim.”

“Al bakalım.” Kartal koltukta oturan Hüma’ya meyve suyunu uzatıp aynı şekilde yanına uzandığında müziğin sesini biraz daha açıp koltukta yana döndü. “Eveet nerede kalmıştık?”

Hüma meyve suyundan bir yudum alıp gözlerini ona çevirdi. “En son...” derken yüzünü buruşturdu. “Umay olsun diyordun.”

“Bence gayet de güzel bir isim.” Elindeki telefonda tekrar isim sözlüğünü açtı. “Serçeden güzeldir.”

Hüma gözlerini devirip “Hayır yani, ikimizin ismi de kuş ismi diye kızımızın adı da mı öyle olmak zorunda?” diye sordu sıkıntıyla. Umay, oldukça soğuk bir isimdi ve Hüma kesinlikle sevmemişti.

“Daha iyi bir önerin var mı?” Kartal huysuz bir şekilde ona baktığında Hüma ona öldürücü bir bakış yolladı. “İki saatten beri, sana bir sürü isim önerdim. Dediğin şeye bak.”

Kartal bu konuda hem fikir olamayacaklarını anladığında meseleyi şimdilik kapamayı tercih etti. “Bugün nereye kayboldun?” derken sesi sorgulayıcı değil, daha çok endişeli çıkmıştı.

“Esra’yla buluştum. Ona ihale anlaşmasını gösterdim. Bu gece inceleyecek.”

Kartal kahvesini sehpaye bırakıp onun yanağını yavaşça okşadığında, "Güzelim, sana dert etmeni gerektirecek bir şey olmadığını söylemiştim," diye açıkladı. "Bir sorun olmayacak, yorma o güzel aklımı boşu boşuna." Hüma ise ısrarcıydı. "Göreceksin bak, sana hislerimin doğru olduğunu elbet kanıtlayacağım."

"Her neyse güzelim, hadi şu geçen akşam yarıda kalan filme devam edelim."

"Hümaa!"

Hüma odasında oturmuş bilgisayarla uğraşırken kapının aceleyle açılmasıyla, yerinde sıçrayarak o tarafa döndü. "Ay Esra! Allah belanı vermesin! Aklımı çıkarıyordun."

Esra elindeki dosyayı iki yana sallayıp ona doğru koşarken "Buldum buldum!" diye şakıdı. "Dün gece çok düşündüm. Düşündükçe ben de kıllanmaya başladım. Sonra dayanamadım, kafama takıldı. Bizim şu üniversitedeki profesör vardı ya, ona ulaştım."

Hüma şok içinde onu dinlerken "E pes yani Esra," diye hayranlıkla konuştu. Gecenin bir yarısı profesörü arayacak kadar ne yaşamıştı ki bu kız?

"Eee, ne dedi?"

Hüma merakla koltukta doğrulduğunda Esra dosyayı masaya vurup "Bildiğin sözleşmede açık yaratıyor daha ne olsun?" diye söylendi. "Bak burada verilen şirket ismi var ya, büyük ihtimalle paravan bir şirket. Dün gece açık yaratacağı yerleri düşündüm ve aklıma bir tek bu geldi. Üstelik sonra şirket hakkında detaylı bir araştırma yaptım ve başka bir şirketin uzantısı olduğunu fark ettim. Ama isim yok."

“Ne oluyor burada?”

İki kadının kafası da, odadan içeri giren Kartal’a döndüğünde, Hüma heyecanla oturduğu yerden kalktı ve Kartal’a doğru koşarken “Bulduk işte bulduk!” diye istemsizce bağırdı. “Esra dün bizim üniversitedeki profesörü aramış, maddede açık varmış.”

Kartal kaşlarını çatarak derin bir iç çektiğinde “Hüma sakın olup bana neler karıştırdığınızı anlatır mısın hayatım?” diye çıkıştı. “Beni korkutuyorsun.”

“Vay be!” Berat kollarını göğsünde bağlayarak Kartal’ın ona aktardığı bilgileri dinlerken en az patronu kadar şaşırılmış durumdaydı.

“Araştırmalara başla, şu şirketi, bağlantılarını, nereye çalıştığını öğren.” Hüma’nın keyifle gülümsediğini görerek “Ben de anlaşma şartları hakkında düşünmemiz gerektiğini söyleyerek onları oyalayacağım,” diye belirtti. Esra ve Hüma çalışmalarından memnun bir şekilde sırtırken “Esra ve Hüma’yı da dâhiyane çalışmaları için verdiğim ödül mahiyetinde eve bırak.”

Hüma her ne kadar buna itiraz etse de, Kartal’ın ısrarlarıyla çiftlik evine gitmeyi kabul etmek zorunda kaldı. Hem Öykü ve Devrim’i görecektir olması da iyiydi. Bir haftadır görüşememişlerdi.

“Tamam ama o Gözde’ye dikkat et!”

Kartal gülerek onun yanağına bir öpücük bıraktığında “Sen de kendine dikkat et güzelim,” diye buyurdu. “Bugün heyecandan az kalsın doğuracaksın sandım.”

“Hüma, kuşum. Hoş geldiniz.” Öykü, Esra ve Hüma’ya sarılıp onları salona geçirdiğinde “Meltem,” diye seslen-

di. "İçecek bir şeyler getir canım bize." Ardından onları iki yanına aldığıında "Hangi rüzgar attı sizi buraya?" diye sordu. Gözü, bahçeye doğru çıkan Berat'a kaysa da aldırmadı.

"Ay sorma vallahi Öykü." Esra elini dizine vurup abartılı bir tepki verdiğiinde "Neler oldu bir bilsen" diye ofladı.

"Ne oldu kız? Korkutmayın da anlatın bir an önce." Hüma, Esra'nın Kartal'a olanları anlatmaya başlamasıyla; araya soktuğu abartılı kelimeler ve mimiklerle olayı başka bir boyuta taşıdığı için bu sefer anlatma görevini ona bırakmadan aceleyle araya girdi.

Olanları kısaca özet geçtiğinde Öykü onlar kadar üzerinde durmamıştı bu konunun. "Aman kızlar dert ettiğiniz şeye bakın," diye gülerken bir yandan da başını iki yana salladı. "Berat bir haftaya kalmaz çözer bu işi, boşuna telaş yapmışsınız."

Hüma ve Esra onun bu tuhaf haline kaşlarını çattığıında Esra her zamanki gibi patavatsız kişiliğiyle "Siz ne işsiniz ya?" diye sordu şaşkınlıkla. "Berat çözer, Berat yapar. Ne bu güven, adam sanki Herkül mübarek."

Hüma eğer Öykü bunun üzerine kızarmasaydı, Esra'ya bir güzel çıkıştırdı ama tam "Esra kızım saçmalama ya," diyecekken "Ay dur dur!" diye bağırdı. "Niye kızardın ki şimdi sen?"

Öykü bunun üzerine iyice kızarıırken "Ne olacak canım?" diye söylendi hemen. "Bir şey olduğu falan yok."

"Yok yok, kesin bir şey olmuş. Çabuk anlat yoksa Devrim'i üstüne salarım bak!" Esra ona dönüp heyecanla konuştuğunda Öykü daha fazla direnemedi.

"Ya bilmiyorum. Geçen gün verandada otururken yanıma geldi. Bir şeyler söyledi işte. O günden beri bir tuhafız."

“Ne yönde tuhaf?” Hüma eğer karnı yüzünden bu kadar yavaş hareket etmiyor olsaydı ayağa kalkıp yerinde zıplardı. “Ağzından kerpetenle laf alıyoruz resmen, doğru düzgün anlatsana.”

“Bana karşı bir şeyler hissettiğini söyledi.”

Esra ve Hüma aynı anda çığlıklarını serbest bıraktıklarında ilk toplanan Hüma oldu. “Berat, sana karşı bir şeyler mi hissediyormuş? Ay cidden inanmıyorum.”

“Bak sakın Kartal’a bir şey söyleyeyim deme. Hiçbir şey yok daha ortada.” Esra onun bu haline kıkır kıkır gülerken “Tamam tamam,” diye hınzırca konuştu. “Söylemeyiz kimseye. Ama sen de bir şey olursa anlatacaksın, söz ver!”

“Söz söz! Ama konuyu kapatalım, ben de zaten yeteri kadar şaşkınım.”

Akşama doğru herkes tekrar çiftlik evinde toplandığında Kartal bunu kutlamak adına mangal partisi yapmaya karar vermiş, hep birlikte bahçede eğlenceli bir gece geçirmişlerdi. Eğlence, Devrim’in şebeklikleriyle daha da bir şenlenirken ihale olayı çoktan unutulmuştu.

“Hüşa, benim bi’ fikyim vay.”

Hüma yemekten sonra şişen karnını ovuştururken Devrim’in yanına gelip onun karnıyla oynamaya başlamasıyla dikkatini Esra’dan ona çevirdi. “Bebişin adı ne olsunbiliyoy musun?”

Hüma kulağını karnına dayamış çocuğa merakla bakarken acaba bunun altından ne çıkacak diye endişelenmiyor da değil. Daha bir hafta öncesinde, gecenin bir yarısı Kartal’ı ev telefonundan arayıp rüyasında bebeği gördüğünü, isminin ‘Kurabiye’ olmasını istediğini söyle-

yerek herkesi büyük bir şoka sokmuştu. Çünkü söylediğine göre, bebek kurabiye kadar tatlıydı ve üstelik fırından yeni çıkmış gibi kokuyordu.

“Evyim olsun bebişin adı. Evyim ve Devyim.” Hüma dayanamayıp kahkahasını serbest bıraktığında bariz bir şekilde de rahatlamıştı. “Evrime ne demek biliyor musun peki?” diye sorduğunda küçük duraksayarak kaşlarını çatı. “Hayırbilmiyoyum. Ama olsun, Evyim ve Devyim çok güzel olur.”

“Geçen gün de Kelebek olsun diye tutturdu.” Öykü araya girip muhabbete katıldığında dikkatler tekrar isim konusuna çevrildi. “Peki siz düşündünüz mü bir şeyler?”

Esra onlara fırsat vermeden araya girip “Ay, ben de geçen gün araştırdım. Sıla nasıl sizce?” diye şakıdı.

Kartal ve Hüma birbirine dönüp kısa bir bakışma yaşadıklarında genç kadın “Güzel isim ama içime sinmedi,” diye bildirdi. Zaten hiçbir isim içine sinmiyordu ya neyse...

“Böyle giderse bebek doğduğunda isimsiz kalacak. Bebiş diye diye, ismi de o olacak.” Feriştah Hanım araya girip Hüma’ya söylendiğinde Hüma omuz silkerek Kartal’ın göğsüne yaslandı.

“Ben Umay olsun diyorum.”

Esra kahkahasını serbest bıraktığında “Sizin gibi kuşgiller familyasına da bu yakışır,” diye dalga geçti. “Biraz orijinal ol enişte. O ne öyle? Oldu olacak Serçe koy.”

“Sıla çok orijinal çünkü...” Hüma onların yine tartışmaya başlayacaklarını anlayıp Kartal’a döndü ve dikkatini dağıtmak için “Erteleme işine ne dediler?” diye sordu merakla. Eve geldiğinden beri bu konuyu itinayla kapatan adam onu biraz korkutuyordu açıkçası. “Sen merak etme güzelim, hiçbir sorun yok.”

“Ama hep böyle yapıyorsun!” Hüma dudaklarını büküp ondan ayrıldığında, adamın öne uzanan kollarını savuşturup “Çek ellerini. Bu gece karnımdan uzak duracaksın. Yasak sana!” diye terslendi.

“Ama bu yapılır mı?” Kartal kaşlarını çatıp ciddileştiğinde Hüma ona aldırmadı.

“Hüma yemin ediyorum beni katil edeceksin!” Kartal oflayarak banyoya yöneldiğinde Hüma halinden memnun bir şekilde gülümsedi. Bir şeyleri geçiştirmeye devam ettiği sürece Kartal’a bu şekilde misilleme yapacaktı.

“Oh olsun sana!” Homurdanıp yatağa yerleştiğinde, telefonuna gelen bildirim sesiyle komodine uzanmak için amansız bir savaş gerçekleştirdi ve sonunda yuvarlanmamayı başarıp eline alabildi.

Mesajın kayıtlı olmayan bir numaradan geldiğini göreyerek kaşlarını çatığında oturduğu yerde doğrulup mesajı açtı. Ne olduğunu anlamadan telefon elinden kaydıığında donmuş bir halde bakakaldı.

“Yıkılan bir yuvanın üstüne, yenisi kurulmaz. Bunun cezasını çekeceksiniz.”

Elleri titremeye başladığında, ne olduğunu kavrayamayarak telefona tekrar baktı. Aynen böyle yazıyordu, yanlış falan görmemişti. İyi de, bunu kim yollamış olabilirdi ki?

Kaşları korkuyla çatıldığında ne yapacağını bilemerek telefonu sanki her an patlayacakmış gibi yatağın üstüne bıraktı. Hüma’nın düşmanı falan yoktu. Üstelik bir yuva da yıkmamıştı.

“AH!” Eli karnına giren sancıyla oraya gittiğinde derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Ve tam da o sırada, aklına gelen fikirle iki büklüm kaldı.

Yuva yıkmak? Bunu yazsa yazsa Nisan yazardı. Kartal'la araları Hüma yüzünden bozulmuş sayılırdı ve Hüma onun böyle bir şey yapabilecek kıvamda olduğunu da o davetiye meselesinden sonra anlamıştı.

İyi de, ne yapmalıydı? Düşünceler beyrinde karmaşıya uğrarken Kartal'a söylemek ve söylememek seçenekleri arasında gidip geldi. Eğer söylerse, işler iyice sarpa sarardı. O yüzden söylememeye karar verdi. Kartal'ın iyice çıldıracağını biliyordu ve adamı katil yapmaya gerek yoktu.

"Hüma iyi misin?"

Kartal'ın sesiyle kendine geldiğinde, Hüma hemen telefonu alıp yanına koydu ve "Sancı girdi yine," diye uydurdu. Kartal beti benzi atmış karısının yanına ulaşip onu yatağa yatırdığında "Şimdi iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Hüma başını evet anlamında sallayıp gözlerini kapadığında, içindeki bir ses ona yanlış yaptığını haykırırsa da sessiz kalmayı başardı. Bakalım bu Nisan, başına daha ne belalar açacaktı?

30. Bölüm

“Şu mağazaya da bakalım.” Esra, Hüma’yı çekiştirip içeri girdiğinde bir yandan da elindeki torbaları zapt etmeye çalışıyordu. Bugün Hüma Kartal’dan izin alıp bebek için son ihtiyaçları halletmek için Esra’yla alışverişe çıkmıştı. Gerçi çoktan pişman olduğu da söylenebilirdi. Bu sekiz aylık hamile haliyle Esra’nın temposuna ayak uydurmakta zorlanıyordu. Üstelik beli de ağrımaya başlamıştı.

“Sen biberon almıştın değil mi?”

Hüma başını evet anlamında sallayıp “Esra ufak tefek şeyler kaldı,” diye bildirdi. “Zaten geçen sefer Kartal’la çıktığımızda her şeyi aldık sayılır.”

“Ay şuna bak!” Tabii Esra’nın onu dinliyor olmadığı belliydi. Üstünde, ‘teyzem beni çok seviyor’ yazılı bir zıbını eline alıp Hüma’ya gösterdiğinde “Bunu alıyorum!” diye çığırıldı. “Düşünsene üstünde ne tatlı durur.”

Hüma gülerek arkasına döndü ve telefonunun çaldığını fark ederek aramayı yanıtladı. “Nasıl gidiyor güzelim, bitti mi işiniz?”

“Bitti sayılır. Ama kızım ve ben acıktık, önce bir şeyler yeriz.” Kartal gülerek onu onayladığında, “Tamam o

zaman." dedi. "Yarım saat sonra Aslan'ı gönderirim. Otoparkta bekleyin."

"Yuh! Ama ben bu kadımı elime geçirirsem saçını başını yolarım!" Esra elindeki telefonu sinirle masaya bıraktığında, Hüma'nın solgun yüzüne üzüntüyle bakıp iç çekti. "Amacı ne bu kadının ya?"

Hüma yüzünü ellerinin arasına alarak "Kimseye söylemedim. İlk sana söylüyorum," diye açıkladı. "Nisan'dan başkası olamaz. Kadın bildiğin manyak çıktı, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Söylemediğin kabahat! Git anlat Kartal'a da bir güzel haddini bildirsin. Böyle korkarak mı bekleyeceksin?"

Hüma kararsız bir şekilde Esra'ya baktığında "Söyleyeyim mi?" diye soru kaşlarını çatarak. "Ya gidip de bir şey yaparsa? Boşu boşuna bela açacak başına." Esra gözlerini devirerek onun koluna vurduğunda "Saf mısın kızım sen?" diye sordu öfkeyle. "Koskoca adam o kadar da manyak değil herhalde. En azından bir gözünü korkutur."

"Eve gidince söylerim o zaman. Ama sen de gel." Esra onun bu haline gülerek başını iki yana salladığında yandaki torbalara bakıp "Güzel şeyler aldık ama" diyerek konuyu değiştirdi. "Hele o son aldığımız tulum çok tatlı."

Hüma arkadaşına bebeğin o tulumu giyebilmek için bir hayli büyümesi gerektiğini söylemedi. Zaten söylese de dinleyeceğini sanmıyordu. Esra'yla alışverişe çıkmayı bu yüzden sevmiyordu. Sonra giyerim mantığının lide-riydi çünkü genç kadın.

"Öykü ve Berat hakkında ne düşünüyorsun?" Esra onu konuşturmak için başka bir dedikoduya giriştiğinde Hüma olanları unutup kısık sesle güldü.

“Bence olur ama Kartal ne der, hiçbir fikrim yok.”
Esra dudaklarını büzüp “Aman,” diye söylendi. “Ne Kartal’mış be. Ona ne oluyor yani?”

“Berat kaç yıldan beri onun yanında çalışıyor. Kardeşi gibi görüyor Kartal onu. Böyle birden bire ablasıyla arasında bir şey olmasına kesin tepki verir, ben biliyorum onu.”

Esra huysuz bir şekilde önüne dönüp “Sevenleri ayırırsa ben de sizi ayırırım ona göre,” diye gereksiz bir tehditte bulundu. Ama hemen ardından dediği şeyi fark edip “Ay Allah korusun,” diye ciyakladı.

Hüma onun bu haline gülüp çantasına uzandığında “Hadi kalk, Aslan gelir birazdan,” diye açıkladı. “Otoparkta bekleyelim.”

Alışveriş merkezinin altındaki otoparka indiklerinde, Aslan’ın daha gelmediğini görerek beklemeye koyulduklarında Hüma, Esra’ya dönüp “Kolun kopacak yakında,” diye sitem etti. “Ya birazını bana ver ya da torbaları yere bırak.”

Esra gözlerini devirip torbaları ayağının dibine bıraktığında “Bunları ben yerleştireceğim bak,” diye nazlandı. “Hepsini tek tek ütüleyip dolaba asacağ-”

Sözleri otoparkta yankılanan fren sesiyle bölündüğünde siyah camlı bir araba ani bir şekilde önlerinde durdu. Hüma kafasını çevirip ne olduğunu anlamaya çalışırken arabadan inen iki adamı gördü önce.

Yüzlerinde siyah maskeler vardı ve bu, Hüma’nın bir şeylerin ters gittiğini anlamasına yetmişti.

“N’oluyor ya?” Esra bağırarak onlara sitem ettiğinde iki adam onlara yaklaşmaya devam etti. Hüma ve Esra

birbirine korku dolu bakışlarla baktığında, ikisi de ne yapacağını bilemeyerek donakalmıştı.

Çok geçmeden iri yarı olan adam Hüma'yı kolundan yakalayıp arabaya doğru çekmeye başladığında Hüma'nın aklına daha yeni gelmişti çığlık atıp yardım istemek.

"Bıraksana beni! Ne yapıyorsun sen?" diye bağırırken Esra da diğer adamı aşip arkadaşına ulaşmaya çalışıyordu.

"Yardım ediiiiin! İMDAAAT!" Esra'nın Hüma'ya göre daha gür çıkan sesi otoparka inen bir adamın dikkatini çektiğinde, maskeli adam hiç acımadan Esra'ya sert bir tokat geçirdi. Esra aldığı darbeyeyle yere çarptığında adamın koşarak arabaya ilerlediğini, Hüma'yı da zorla arabaya bindirdiklerini görerek doğrulmaya çalıştı.

"Bırakın onu!" Dudağının patladığını ağzına gelen kan tadıyla hissettiğinde, arabanın geldiği gibi hızla çıkışa yöneldiğini gördü. Tam o sırada bir başka araba da otoparktan içeri girmişti.

"Hanımefendi iyi misiniz? Polisi arıyorum." Adam koşarak Esra'nın yanına gelip kalkmasına yardım ettiğinde, ikinci araçtan inen Aslan şaşkınlıkla ona doğru ilerledi.

"Ne oluyor burada?" Esra'nın patlamış dudağını görerek kaşlarını çatığında yere saçılan torbalara kısa bir bakış attı.

"Hüma'yı kaçırdılar." Esra dudağını tutarak zorla konuştuğunda bir yandan da ağlamaya devam ediyordu. "Ne oldu anlamadım. Burada seni bekliyorduk. Birden bir araç durdu önümüzde. İki tane maskeli adam indi arabadan. Sonra Hüma'yı arabaya sürüklemeye başladılar."

Aslan dehşetle donakaldığında paniğe kapılmamaya çalışarak "Tamam sakin ol. Plakayı aldın mı?" diye sordu aceleyle. Cebinden telefonunu çıkardığında "Ben gördüm plakayı," diyen adama da minnet dolu bir bakış yolladı.

“Aç şu telefonu abi!” Kartal’ı arayıp ulaşamadığında Esra aceleyle araya girdi. “Hüma dün bir mesaj almış. Kesin Nisan kaçırttı onu!”

Gelen mesajı Aslan’a anlattığında, Aslan pek de onunla aynı fikirde değildi. Nisan’ı tanıyordu, kadının bu kadar ileri gitmeye cesaret edeceğini pek sanmıyordu.

“Efendim koçum, aldın mı kızları?”

Kartal en sonunda telefonu açtığında, Aslan haberi nasıl vereceğini bilemeyerek kısa bir an suskun kaldı. “N’oluyor oğlum konuşsana.”

“A-abi.” Esra ona vurarak elindeki telefonu aldığı anda “Hüma’yı kaçırdılar!” diye bağırdı aceleyle. Kaybedecek zamanları yoktu ama bu Aslan hala konuşmakta zorluk çekiyordu. Olacak iş değildi! “Otoparkta bekliyorduk. Bir araç geldi yanımıza ve Hüma’yı alıp gittiler!”

Kartal arkasındaki sandalyeye çöktüğünde, telefon da ellerinin arasından kayıp gitmişti. Ona seslenen Berat’ı duymuyordu, tepki veremiyordu. İçindeki korku, bir çığ gibi büyürken ne yapacağını bilmiyordu.

“Abi iyi misin?” Berat’m onun yanına gelip omuzlarından sarsmasını boş gözlerle izledi. “Hüma’ya bir şey olursa ben yaşayamam.”

Berat telaşla yerdeki telefona uzandığında hattın öbür ucundaki kişiye seslenip neler olduğunu anlamaya çalıştı. Esra, ikinci kez olanları korkuyla anlattığında ise, Kartal’ın niye böyle donup kaldığını anlamış oldu.

“Bütün adamları topla! Arabanın plakasını mobese kayıtlarından sorgulataın! Bulun o şerefsizleri bana!”

Berat hışımına ayağa kalkan Kartal’ın gazabından kurtulmak için birkaç adım geri çekildiğinde, Kartal’ın öf-

keyle masayı dağıtması çok da uzun sürmedi. Odanın içine saçılan eşyaların ardından masa da yere devrildiğinde “Hüma’yı bulun!” diye bağırdı. “Ona bir şey olmasına izin veremem!”

“Abi sen merak etme, Hüma’yı bulacağız, bir şey olmayacak!” Kartal odanın içinde volta atmaya başladığında içindeki korkuyu saklamakta pek de başarılı olmadı.

“Ya başına bir şey gelirse?” Yüzünü ellerinin arasına alıp ayağını koltuğa geçirdiğinde, Berat’ın emniyetteki tanıdıklarıyla iletişime geçtiğini görerek derin bir nefes aldı. Sakin olması gerekiyordu, eğer kendini kaybederse işleri daha da batırırdı. Hüma’nın ne durumda olduğunu bilmezken sakın kalmak çok da kolay değildi. Onun saçının teline bile dokunduklarını düşündükçe aklını kaybedecek gibi oluyordu.

“Konuştum arkadaşlarla... En kısa sürede Aslan’ın verdiği plakayı bulacaklar. Zaten Otoparkta da kameralar vardır. İş kolay diyor, Koray.”

Hüma, gözlerini hiç tanımadığı bir yerde açtığında zihnindeki bulanıklık yavaş yavaş yok olurken üstündeki ağırlığa aldırmandan etrafına bakınmaya çalıştı. Bir odadaydı. En son arabaya bindirildiğini, ardından kendinden geçtiğini hatırlıyordu. Burası neresiydi, adamlar neredeydi hiçbir fikri yoktu. Oturduğu sandalyeden doğrulmaya çalıştığında, ellerinin önünde bağlı olduğunu ama sandalyeden kalkabildiğini fark etti. Elleri aklıma gelenle birlikte karnına gittiğinde, içindeki panik bir anda çağıldı. “Bebeğim...” diye mırıldanırken sakın olmaya çalıştı. Güçlü durması gerekiyordu, endişelenirse, bir kez daha

bebeği kaybetme riskini göze alamazdı. Derin derin nefesler alıp ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Ona yardımcı olabilecek bir şeyler... Ama oda bomboştu. Sandalye dışında elbette.

Yenilgiyle kapıya ilerleyeceği sırada, dışarıdan gelen seslerle birlikte telaşa geri çekildi. Nefesini tutarak bekledi ve bu bekleyiş odanın demir kapısı açılana kadar sürdü.

Eğer gelen Nisan'sa, onu bu yaptığına pişman edecekti. Tabi önce ellerini çözmesi gerekiyordu orası ayrı.

"Demek sonunda ayılabildin." Duyduğu sesle öylece kaldığında içeri giren adama şaşkınlıkla baktı.

"Sen kimsin? Ne istiyorsun benden?" Sesindeki korkuyu gizlemeye çalışsa da, başaramadı. Zaman geçtikçe kalbi ağzına geliyordu ve Hüma titreyen bacaklarına güçlü olması için içinden yalvarıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Hüma." diyen adam odanın ortasına geldiğinde, ardındaki kapı da arkasından kapatılmıştı. "Otursana." Eliyle sandalyeyi gösterdiğinde, Hüma başını hayır anlamında aceleyle salladı. "OTUR!" Adamın kükremesi odayı doldurduğunda yerinde sıçrayarak sandalyeye çöktü ve "Ne istiyorsun benden?" diye sordu tekrar. "Kim yolladı seni, Nisan mı?"

Adam kalın kaşları çatılırken "Ben, konuş diyene kadar ağzını açma!" diye bağırdı. Hüma dudaklarını birbirine bastırarak sakinleşmeye çalışırken karnına giren sancıları görmezden gelmeye çalıştı.

"Bilmeni istiyorum ki, aslında olay seninle alakalı değil." Adam sanki az önce sinir nöbeti geçiren kendisi değilmiş gibi konuşmaya başladığında Hüma, onun akli dengesinin pek de yerinde olmadığını anlamış oldu. On yıllık arkadaşı gibi, rahatça konuşmaya devam etti. "Ama bu hayatta, bazılarının acı çekmesi için, sevdiklerinin acı çekmesi gerekiyor."

“Kimsin sen?” Hüma dayanamayıp tekrar sorduğunda, yanağına inen tokatla başı yana savruldu.

“Sana konuşma demiştim!” Elini ovalayarak geri çekilen adam yine on saniye geçmeden eski kimliğine geri büründü. “Ben Mete. Şu ihale anlaşmasını bozduğun şirketin sahibiyim.”

Hüma soluğunu tuttuğunda, olayın Nisan’la alakalı olmadığını anlayarak şaşkınlıkla bakakaldı. “Eğer sen, burnunu sokup anlaşmayı bozmamış olsaydın, şimdi bu durumda olmazdık.” Odanın içinde hareket etmeye başladığında devam etti.

“Anlaşma bozulmasaydı o Kartal şerefsizinden intikamımı başka türlü alacaktım. En mantıklı olan, illegal işlere bulaşmış gibi gösterip onu hapse tıktırmaktı. Ama sen! Sen tüm planlarımı mahvettin!”

Hüma ikinci bir darbe aldığı anda çenesinin çıkmış olmaması için dua etti. “Sonra aklıma geldi, kısasa kısas değil mi? Madem Kartal benim yuvamı yıktı. Neden ben de onunkini yıkmayayım?”

Hüma ikinci defa şoka girdiğinde, telefonuna gelen mesajın da bu adamdan olduğunu anlamış oldu. “Kartal kimsenin yuvasını falan yıkmadı!” diye itiraz ettiğinde, Mete öne atılıp onun saçlarını kavradı ve başını arkaya yatırdı.

“Onun yüzünden yıllardır çocuğumu görmüyorum! Yaklaştırmıyor beni yanına! Onun yüzünden sevdiğim kadınla bir aile kuramıyorum!” Hüma acıdan dolayı döken gözyaşlarını geri itmeye çalıştı. Saç kökleri isyan ederken “Kimden bahsediyorsun?” diye sordu can havliyle.

“Öykü’den!”

Hiçbir şey az önce duyduğu isim kadar sarsamazdı onu. Öykü mü? Yok artık daha neler! Şaşkınlığı giderek

artarken “Sen Devrim’in babası mısın?” diye sordu hayretle.

“Evet babasıyım! Onu bir kez bile göremeyen babası... Her şeyin suçlusu o! Onları aldı benden. Her şeyimi aldı! Şimdi ben de onun sahip olduklarını alacağım! Bebeğini, karısını!”

Hüma için artık sakın kalmak bir hayaldi. Tüm hücreleri çığlık çığlık bağırmaya başladığında, “N-ne yapacaksın bana?” diye sordu korkuyla. Başı daha da arkaya doğru çekilirken acı dolu bir inleme dudaklarından firar etti. “Kartal bulur seni! Bu yaptığına pişman eder. Bırak beni gideyim.”

Ama bu sözler, adamı daha çok hiddetlendirdi. Hüma’nın bedenini sandalyeden kaldırıp bir huşumla yere fırlattığında, “Artık o şerefsiz bana hiçbir şey yapamaz!” diye bağırdı. “Sıra bende, intikam alma sırası bende!”

Hüma geri geri kaçmaya çalışırken, sırtına yediği tekmeyle yana devrildi. Hıçkırıkları, gözyaşları birbirine karışırken “Bırak beni,” diye yalvarıyordu. Ama adamın gözü dönmüştü. Elleri bebeğini korumak için karnına yöneldi. Cenin pozisyonu alırken, karnını adamın tekmelelerinden uzak tutmaya çalıştı. Sırtında, ara sıra başında, hatta korumasına rağmen karnında hissettiği acılarla çığlıkları yankılanırken, yapabildiği tek şey dua etmek oldu.

“Allah’ım ne olur ona bir şey olmasın.” Fısıltısı acı dolu haykırışlarına karıştığında, görüş açısı bulanıklaştı yavaşça etrafta başka sesler yankılanırken ne olduğunu anlayamıyordu. Başında dikilen ölüm zebanisi, bir küfür savurup kapıya koştuğunda, Hüma bilincinin yavaşça kapandığını fark etti. Hiçlik ve bebeğini kaybetme duygusu... Bunlar etrafını sardığında, “Bebeğim,” diye fısıldadı yavaşça. “Ne olur beni bırakıp gitme.”

Gerisi karanlıktı....

Kartal, aceleyle ameliyathaneye götürülen sedyenin peşinden koşarken doktorun "Acil doğuma alıyoruz!" diye bağırmasıyla aklını kaybedeceğini sandı. Çok geç kalmıştı! Depoya vardığında, Mete çoktan harekete geçmişti. Adamlarıyla depoyu basıp yoğun bir çatışmaya girdiklerinde, Hüma'nın yukarıda olduğunu sonradan öğrenmişti. Ve Mete'yi doğduğuna pişman ederken, aklına başka bir ihtimal gelmemişti. Yıllar sonra, tekrar karşısına çıkıp karısını kaçırmaya cesaret eden bu adamı bir güzel benzetirken, Berat zorla ayırmıştı onu. Yukarı çıktığında, Hüma'yı yerde iki büklüm olmuş halde gördüğünde ise aklı başından gitmişti.

O piç karısını dövmüştü! Hüma'nın kollarında ve yüzünde sıyrıklar vardı. Kartal onu bu halde gördüğünde kanının damarlarından çekildiğini hissetmişti. Onun kıyamadığı, bir şey olacak diye her şeyden sakındığı karısına bu lanet olası herif vurmuştu! Bir yanı Mete'yi tüm bu yaptıklarına pişman etmek istese de, önceliğini Hüma'dan yana kullandı. Ondan sonrası ise çok hızlı gelişmişti. Hüma'yı kapıldığı gibi hastaneye götürmüş ve Hüma acile alınmıştı. Şimdiyse doğuma hazırlanıyorlardı.

"Allahım ne olur onlara bir şey olmasın!" Elini duvara geçirerek yakarmaya başladığında "Ne olur alma onları benden!" diye bağırdı. "Onu yeni bulmuşken kaybedemem."

Sırtında ve bedeninin her tarafında hissettiği ağrılarla kendine gelmeye başlayan kadın "Kartal," diye çaresizce mırıldandı. Gözlerini açacak gücü yoktu. Nerede olduğunu ise bilmiyordu. Tek bildiği yoğun bir ışığın gözlerini acıttığıydı. Ve hissettiği ağrılar...

“Buradayım hayatım...” Elinin hemen üstünde hissettiği baskıyla gözlerini açmaya çalıştığında, bunun hayal olup olmadığını anlama ihtiyacı duydu. Kartal gerçekten de yanında mıydı? Onu bulmuş muydu? Kirpiklerini kırıştırarak aralamaya çalıştığında büyük bir çaba göstererek sonunda açmayı başardı. Gördüğü ilk şey, beyaz tavan oldu. Başını ışık yüzünden yana çevirip karşısında Kartal’ı gördüğünde derin bir nefes almaya çalıştı ama sırtına giren ağrıya iki büklüm oldu.

“Şşşş, sakın ol güzelim.” Kartal ayaklanıp yatağın kenarına oturduğunda, onun elini kavrayarak “Geçti,” diye mırıldandı. “Güvendesin, ben yanıdayım.” Yanağındaki dokunuşla gözlerini kapadığında serum bağlı olan eli, aceleyle karnına değdi. Fark ettiği şeyle gözleri aniden açıldığında, “Bebeğim!” diye korkuyla mırıldandı. “O iyi mi? Neler oldu?”

Gözyaşları ani bir şekilde süzölmeye başladığında, yattığı yerde doğrulmaya çalıştı ama Kartal kollarından bastırarak onu geri yatırdı. “Her şey geçti...” diye sakince teselli etti onu. “Seni bulduğumda, çok kötü durumdaydın.” Gözleri acıyla kapanırken o anıları aklından silmek için başını iki yana salladı. “Acilen hastaneye getirdim. Ve-” Derin bir nefes alarak devam etti. “Ameliyata aldılar. Seni kaybettiğimi sandım.” Elleri Hüma’nın yüzünü kavradığında Hüma “Bebek iyi mi?” diye sordu inatla.

“Erken doğum oldu.” Kartal yüzündeki buruk gülümsemeyle ona baktı. “Yine de sağlıklı, çok güzel bir kız.” Hüma ellerini ağzına kapadığında “Doğdu mu?” diye sordu zorlukla. Kartal başını salladığında gözyaşları daha da hızlı dökölmeye başladı.

“Beni çok korkuttun güzelim.” Alnına konan öpücökle gözlerini kapadı Hüma. “Bebeğimize, ama özellikle sana bir şey olacak diye aklım çıktı. Eğer-eğer sana bir şey ol-

saydı, yaşayamazdım." Gözlerine birer öpücük kondurduğunda devam etti. "Seni seviyorum Hüma. Hem de her şeyden çok. Bugün bunu anladım. Seni kaybetme duygusu... İnan bana ben daha önce böyle bir şey yaşamadım. Çok kötüydü..." Yutkunarak çatlayan sesini düzeltmeye çalıştı. "Sana bir şey olacak diye aklım çıktı."

Hüma konuşmaya çalışsa da, ağladığı için başaramadı. "B-ben."

Kartal dudaklarına küçük bir öpücük kondurup susturduğunda "Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye burukça gülümsedi. "Benim sevgim ikimize de yeter."

Hüma buna emindi. Ama konuşması gerekiyordu. "Galiba sana âşık oldum." Gülmeye çalışarak devam etti. "O an aklımda sadece sen ve bebeğimiz vardı. Onu ve seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum."

Yutkunarak konuşmaya çalıştı ama bu sefer başaramadı. Hıçkırıkları sessiz odada yankılanırken Kartal öne eğilip onu kollarının arasına çekti. Saçlarını okşayıp başına bir öpücük kondururken "Yanıdayım," diye teskin etti onu. "Her şey yoluna girecek."

"O adam, ni-niye intikam almak istiyor." Aklındaki soruyu sonunda sorabildiğinde, Kartal konunun ona gelmesiyle gerilip dişlerini sıktı. "Öykü'ye şiddet uyguluyordu," diye zorla konuştu. "Öykü uzun bir süre gizledi bunu benden. Öğrendiğimde, hamileydi. Bebek babasız kalmasın diye onunla evlenmek için directti. Sırf bir bebek için o şerefsizle evlenmesine göz yumamazdım. Adam bataklığın dibindeydi. Her türlü kirli işe bulaşmış, Öykü'yü, Devrim'i, mahvetmesine izin vermedim. Ona kısa bir ziyarette bulundum. O günden sonra yurtdışına taşındı. Birkaç kez görmek istediğini söylese de, onu tehdit ettim. Buna cesaret edemedi. Ama bugün—"

Hüma duyması gerekenleri öğrendiğini düşünerek “Bu kadarı yeterli,” dedi boğuk bir sesle. “Daha fazla duymak istemiyorum.”

Kartal anlayışla başını salladığında, onun canını acıtmadan tekrar sarıldı ona. “Tüm bunları engelleyemediğim için çok özür dilerim.”

“Evet, gel bakalım.” Kartal onun pijamasını düzeltirken, Esra da, saçma kırmızı kurdeleyi bağlamaya çalışıyordu. Hüma bebeğini ilk kez göreceği için hayli heyecanlıydı.

Oda, Öykü ve Esra’nın yardımıyla güzelce süslenmişti. Kapıya pembe bir süs takılmış, odanın içine de balonlar atılmıştı. İkramlıklar bir köşeye sırayla dizilmişti. Gerçi ziyaretçi kabul ettikleri de söylenemezdi. Yaşananlar, Hüma’yı, Kartal’ı ve bir o kadar da Öykü’yü yıpratmıştı. Olanları öğrendiğinde Hüma’nın başına gelenlerin sorumlusu olduğu için büyük bir vicdan azabı yaşamıştı ve Hüma onu, bir suçu olmadığına ikna etmekte çok zorlanmıştı. Bir zamanlar âşık olduğu kocasının yeğenine, Hüma’ya bunları yapabiliyor olması onu derinden yaralamıştı. Ama bebek herkes için moral olmuştu. Onunla ilgilenmekten olanlar hızla unutulduğunda Hüma bundan bir hayli memnun olmuştu. Başına gelenleri hatırladıkça psikolojisi berbat oluyordu çünkü.

“Ya harika oldun.” Esra duygulu bir sesle konuşup geri çekildiğinde onu şöyle bir süzüp “Değil mi Kartal Bey?” diye muzipçe sorduğunda Hüma daldığı düşüncelerden ancak sıyrılabilirdi. Kartal öne eğilip Hüma’nın yanağına bir öpücük kondurduğunda “O her zaman harika,” diye tersledi onu.

Cümlesi, açılan kapıyla yarıda kalınca Hüma bir hemşirenin odaya girdiğini gördüğünde heyecanla o tarafa döndü. Kucağında, bir battaniyenin içine sarılmış bebeği vardı.

“Anneyi görmenin zamanı geldi değil mi?” Hemşire gülerek, bebeği Hüma’nın kucağına uzattığında, Hüma bir an aklını kaybettiğini sandı. Kollarındaki dünyalar güzeli bebek, onun muydu şimdi? “Çok minik,” diye hayranlıkla konuştuğunda, Kartal da en az onun kadar etkilenmiş bir şekilde kızına bakıyordu. Bebeği Hüma’yla aynı anda görmek istemişti adam. Bu güzel anı birlikte yaşamalarını gerektiğini düşünmüştü. Ve haklıydı da. Hüma’nın kucağındaki meleğin kendi kızı olduğuna inanamıyordu. Eli onu incitmekten korkarcasına minik burnuna dokundu önce. Kesinlikle burnu Hüma’nınkine benziyordu.

“Şuna baksana...” Hüma eliyle onun pürüzsüz tenini okşadığında yine akmaya çalışan gözyaşlarının birazını geri itmeyi başardı. “Çok güzel.” Kızıyla ilk buluşmasının nasıl olacağını defalarca kez düşünmesine rağmen, hiçbir şekilde bu kadar etkilenebileceğini düşünmemişti. Sekiz ay karnında taşıdığı bebeği, şimdi kanlı canlı karşısında duruyordu. Rüya gibiydi. Sonunda onu kollarına alabilmişti. Çektiği onca acı, olanlar anlamını yitirirken Hüma sadece “Hoş geldin anneciğim,” diyebilirdi. “Hayatımıza hoş geldin.”

“Adı ne olacak?” Ziyaretçiler gittiğinde ve Kartal’la Hüma yalnız kaldığında, genç kadın hemen yanında duran beşikteki kızını uyandırmamak için fısıltıyla konuştu. Kartal yanı başından ayrılmadığı için onu hemen duydu ve

elindeki telefona çektiği resimlerden başını kaldırıp ona döndü.

“Aslında benim aklımda bir fikir var.” Hüma kaşları yukarı kalkarken gözlerini alamadığı bebeğine bir kez daha baktı ve “Neymiş o?” diye sordu merakla. Bebek odaya getirildiğinden beri, Hüma nadiren gözlerini başka yere çeviriyordu. Bu da o anlardan biriydi.

“Kulağa tuhaf geliyor olabilir ama bir düşün tamam mı?” Kartal hafif endişeli bir şekilde yanına oturduğunda Hüma daha da meraklanmıştı. “Bu bebek, bizim dönüm noktamız oldu. İkimizin de farklı hayatları vardı, farklı insanlardık. Bu bebek bizi değiştirdi. İkimizi de küllerinden yeniden doğurdu. Yeni bir hayat sundu. Bu yüzden...” Derin bir nefes alarak devam etti. “İsmi Anka olsa, çok anlamlı olurdu.”

Hüma’nın yüz ifadesini gördüğünde aceleyle “Bir düşün,” diye ekledi. Ama düşünmeye gerek yoktu. Hüma gülümseyerek “Hayır,” diye mırıldandı. “Düşünmek istemiyorum. Anka çok güzel bir isim. Ve harika olur.”

İkisi de birbirine aşkla bakarken, Hüma artık her şeyin güzel olacağına emindi. Gelecek için endişelenmiyordu. Yanında Kartal ve kızı Anka vardı. Onlar olduğu sürece bu dünya çok daha güzel bir yer olacaktı. Kendisinin yaşadığı hayatı Anka yaşamayacaktı. Kartal’ın çok iyi bir baba olacağına emindi. Kendisi de ona iyi bir anne olabilmek için her şeyi yapacaktı. Kötü günler geride kalmıştı. Artık Anka’lı günler başlamıştı.

İkisini de uykusuz günler bekliyordu. Uykusuz ama neşeli günler...

Kartal bebeği kucağına alan Hüma’ya hayranlıkla bakarken, içinde yeşeren duyguları nasıl dizginlemesi gerektiğini bilmiyordu. Hissettikleri, yaşadıkları fazlaydı. Hüma ve Anka’yı eve kapatıp kimselere göstermek is-

tememesi normal miydi? Şu tabloyu gördükçe başka bir şey düşünemez oluyordu. İkisiyle eve kapanıp tüm günlerini onları izleyerek geçirmek istiyordu. Mutluluk buydu demek ki... Onlara baktıkça içi sıcacık oluyordu. Hele Hüma, bebeğine öpücükler kondururken yada gözlerini kendisine çevirdiğinde, eriyecek gibi oluyordu.

Aslında her şey daha yeni yeni anlam bulmuştu.

Kartal, Hüma'ya ve kızına kavuşmuştu. Hüma gerçekten de ağır yaralar almıştı, kendisi de öyle...

Ama ikisi de birbirini iyileştirmeyi başarmıştı. Hem de tek bir bakış, tek bir dokunuşla. Kartal Hüma'nın aşkla bakan gözlerinde hayat buluyordu. Kartal, Hüma'ya uçmayı öğretmişti. Ve uçmanın anlamını da Hüma'yla birlikte öğrenmişti.

Artık göklerin hâkimi Kartal, cennet kuşu Hüma ve masallardan çıkmış kadar güzel olan kızı Anka'yla dilediği yere uçabilirdi.

TEŞEKKÜR

Yazım aşaması sırasında desteğini hiçbir zaman eksik etmeyen, güzel fikirler vererek bana yardımcı olan *Anneme*,

Hep yanımda olup kurgularımın ilk halini sabırla dinleyen ve bir nevi kişisel editörüm olan kardeşim *Burcu'ya* çok teşekkürler...

Öykü, Şüheda, Şule, Esila, Ceren, İrem, Havva, Kübra ve Betül; her konuda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. İyi ki varsınız... Anlamınız çok büyük.

Fatmanur, Hatice, Dilara, Zeynep, Berna; Bir Bebek Daha!'yı okuyan ve bu kadar büyük bir aile olmamızı sağlayan benim tatlı okuyucularım; nam-ı diğer *Feriştah'ın Askerleri...* Sonsuz teşekkürlerim size. Hüma ve Kartal kitap sayfalarıyla sizin desteğiniz sayesinde buluştu. Sizi seviyorum, iyi ki benim okuyucularımsınız, iyi ki yanımdasınız.

Son olarak da *Müptela Yayınları*'na ve *Can Kara*'ya, benim sabırsızlıklarımı dizginlediği ve heyecanımı paylaştığı için teşekkürler...